

Huyết ảnh ma tôn

Contents

Huyết ảnh ma tôn	1
1. Chương 1: Sát Tử Huyết Ảnh Thủ	2
2. Chương 2: Hồ Cô Tịch Hoàng Hồ Dậy Sóng	12
3. Chương 3: Tái Xuất Giang Hồ	22
4. Chương 4: Sự Biến Trùng Trùng	33
5. Chương 5: Bạch Liên Thánh Cô	46
6. Chương 6: Long Đàm Phụng Vũ	56
7. Chương 7: Kỳ Phùng Hội Ngộ	63
8. Chương 8: Tàn Khuyết Môn	77
9. Chương 9: Bí Mật Hồng Liên	89
10. Chương 10: Nặng Lòng Lệ Thảm	102
11. Chương 11: Hồng Nhan Tri Kỷ	111
12. Chương 12: Nam Tà Bắc Thần	119
13. Chương 13: Nghĩa Nặng Tình Sâu	129
14. Chương 14: Đổi Mặt Cừ Nhân Anh Hùng Nuốt Hận	137
15. Chương 15: Hồng Liên Lục Chi	146
16. Chương 16: Tình Hồng Chớm Nở	158
17. Chương 17: U Hồn Trưởng Giáo Mộng Diệp Tuyền	168
18. Chương 18: Tổ Lộ Thần Oai Tiêu Trừ Ác Đồ	179
19. Chương 19: Nhận Khuất Trời Tây	188
20. Chương 20: Không Không Huyền Tăng	201
21. Chương 21: Thiếu Lâm Dâm Tăng	213
22. Chương 22: Vì Nghĩa Quên Thù	227
23. Chương 23: Hư Hư Thực Thực	236
24. Chương 24: Ngọc Diện U Linh	254
25. Chương 25: Bí Mật Đóa Hồng Liên	260
26. Chương 26: Người Trong Tranh Kẻ Ngoài Đời	270
27. Chương 27: Tuyệt Đại Song Hùng	278

Huyết ảnh ma tôn

Giới thiệu

Tiết trời lập đông, bông tuyết phủ trắng xóa cả một vùng Nhạn Môn. Trong thời tiết như thế này th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-anh-ma-ton>

1. Chương 1: Sát Tử Huyết Ảnh Thủ

Tiết trời lập đông, bông tuyết phủ trắng xóa cả một vùng Nhạn Môn. Trong thời tiết như thế này thì chẳng một ai bước ra ngoài. Thế mà hôm nay trên quang lộ thông qua Nhạn Môn một đoàn bảo tiêu đang hối hả áp tiêu. Dẫn đầu đoàn bảo tiêu đó là một vị tổng tiêu đầu, dáng người vạm vỡ, khuôn mặt chữ điền, cặp mắt nghiêm lạnh. Cạnh bên vị tổng tiêu đầu là vị phu nhân vận võ phục, thính thoảng lại quay sang hỏi:

- Phu quân ... Từ đây đến Giang Nam chắc không còn bao xa nữa?

Liếc mắt, tổng tiêu đầu ngửa mặt cười sảng sặc. Cắt ngang tràng cười biểu lộ hùng khí, vị tổng tiêu đầu mới nói:

- Từ đây đến Giang Nam còn khoảng trăm dặm, chúng ta sẽ đến đó đúng kỳ hạn với Long Hồ lệnh chủ. Có lẽ với oai danh Thiết Uy tiêu cục, nên suốt đoạn đường đi, không một kẻ nào dám chặn đường chúng ta.

Nói dứt câu, Thiết Uy tổng tiêu đầu hất tay con Hắc Long câu dưng hai vó trước một tràng dài như muốn thách thức với tiết trời lạnh băng.

Đoàn bảo tiêu rầm rập tiến về phía trước. Với đoàn bảo tiêu hùng mạnh khoảng năm mươi cao thủ, mà tuyết nhiên chỉ hộ tống một cỗ xe duy nhất. Nhìn qua đó cũng biết, trong cỗ xe ắt chứa một bảo vật quý giá vô cùng.

Đoàn Thiết Uy tiêu cục vừa qua khỏi Nhạn Môn quan thì đứng sững lại. Phía trước đoàn bảo tiêu là một chiếc cổng xếp bằng đá tảng chắn ngang lộ.

Thấy sự lạ, ai lại lấy đá xếp thành cổng chắn ngang quan lộ, Thiết Uy tổng tiêu đầu liền giơ cờ hiệu. Tất cả cao thủ hộ tiêu đồng loạt dừng bước và vây quanh cỗ xe.

Thiết Uy tổng tiêu đầu quay sang vị phu nhân bên cạnh hỏi:

- Phu nhân thấy chiếc cổng đá kia có gì lạ không?

- Thiếp không thấy có gì lạ cả. Có lẽ đây là chiếc cổng ai đó nhà hứng xếp thành.

Thiết Uy tổng tiêu đầu ngăm nhìn chiếc cổng đó xếp rất tinh xảo, lẩm bẫm:

- Ai lại có nhà hứng làm chuyện như vậy chứ?

Những chùm bông tuyết lác rác rơi xuống điểm tô cho chiếc cổng đá, xa xa trông những đóa tuyết trắng ngời như những di tang trắng lập lờ. Chính lúc phát hiện ra những đóa tuyết trắng ngời ngời những vành khăn tang, xương sống của Thiết Uy tổng tiêu đầu lạnh buốt. Y không phải vì cái lạnh băng giá của tiết trời mà chính cái lạnh rợn rợn đầy sát khí từ chiếc cổng tỏa ra nhanh chóng xâm nhập vào tâm thức của Thiết Uy tổng tiêu đầu.

Thiết Uy tổng tiêu đầu buột miệng nói:

- Phu nhân hãy cẩn thận. Ta cảm thấy không phải chiếc cổng đá kia dựng lên một cách ngẫu nhiên đâu mà nó dựng ra để đón chúng ta thì đúng hơn.

- Nếu đón chúng ta thì phải có người, nhưng chung quanh đây thật yên lặng, chẳng có một ai.

Vị phu nhân của Thiết Uy tổng tiêu đầu vừa nói dứt câu thì có một chiếc bóng đỏ xuất hiện ngay giữa chính môn. Người đó vận hắc y đỏ ôi, mặt che một tấm lụa đỏ. Có thể nói nhân dạng của y được che đầy bằng màu đỏ.

Huyết Y nhân vừa xuất hiện, da thịt tổng tiêu đầu đã nổi đầy gai ốc. Thiết Uy tổng tiêu đầu liền xuống ngựa, tiến lên ba bộ, tay ôm quyền, kính cẩn hỏi:

- Tại hạ là Thiết Uy tiêu cục, bái kiến Huyết Chủ huynh.

Hai ánh mắt của Huyết Y nhân nhìn chăm chăm vào Thiết Uy. Y buông một tiếng lạnh nhạt hơn cả bông tuyết giá băng:

- Thiết Uy tiêu cục đang hộ tống những bảo vật gì?

- Huyết Chủ quan tâm đến những hàng hóa của chúng tôi à?

- Đúng như vậy. Ta đoán không lầm phải các người đang hộ tiêu đến dự lễ thành thân của Long Hồ lệnh chủ Trắc Diệp.

- Không sai.

- Thế thì được rồi. Ta lệnh cho các người hãy để lại những vật dụng đó.

Thiết Uy tổng tiêu đầu trợn mắt:

- Làm sao chúng tôi để lại được?

- Ý ta muốn như vậy.

Cặp chân mày rậm rịt của Thiết Uy cau hấn lại, cất tiếng đồng dục nói:

- Kể từ lúc Thiết Uy tiêu cục nổi danh khắp Trung Nguyên, chưa một lần gây thù chuốc oán với Ngọc Bảo Huyết Chủ, cơ sao hôm nay người lại tính cản đường chúng tôi. Không lẽ Ngọc Bảo đã biến thành lũ cướp cạn rồi ư?

Huyết Y nhân ngửa mặt cười sằng sặc:

- Cỗ xe kia ta không màng tới, nhưng ta muốn gửi cho Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp phần quà của mình.

- Thế thì Huyết Chủ huynh hãy giao cho chúng tôi, nhân tiện chúng tôi sẽ mang đến luôn giùm huynh.

Huyết Y nhân gật gù:

- Được lắm! Thế người muốn biết ta gửi gì không?

- Làm sao tại hạ biết được!

- Ta muốn gửi đến Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp những tặng phẩm gồm có máu và thân người.

Thiết Uy sững người, lùi lại một bộ, trợn mắt tỏ vẻ kinh ngạc, rồi như chợt hiểu ra.

Tổng tiêu đầu lạng người luôn về sau thét lớn:

- Mở đường ...

Hiệu lệnh được phát ra, toàn bộ cao thủ hộ tiêu đồng loạt rút binh khí lao thẳng vào Huyết Y nhân. Kể kiếm, người đao nhâu nhâu bám lấy Huyết Y nhân như bầy ong vỡ tổ.

Bình ... Bình ... Bình Bốn thân người vừa áp sát vào Huyết Y nhân đã bắn dội trở ra, nằm dài bất động.

Huyết Y nhân hú lên một tiếng, thân ảnh của y như bóng ma quỷ vô thường, nhập vào đám cao thủ hộ tiêu, chẳng khác nào chúa sơn lâm nhảy bổ vào đám dê non ngơ ngác.

Huyết thủ theo đó tỏa ra dày đặc, và từng tiếng rú thẳm phát ra từ đám cao thủ hộ tiêu.

Bình ... Âm ... Bình ... Âm ...

Thấy người đua nhau đổ xuống đất có thể ví như những cây mía bị chém ngang.

Thiết Uy tổng tiêu đầu thét lên một tiếng:

- Dừng tay!

Tiếng thét của tiêu đầu còn đọng trên hai vành môi thì người cuối cùng trong toán cao thủ hộ tiêu của Thiết Uy tiêu cục đã đổ kênh ra đất, chỉ kịp ưỡn cong người, hồn lìa khỏi xác.

Ngay trên khuôn mặt thất thần của người đó in đậm dấu bàn tay đỏ như máu.

Thiết Uy tổng tiêu đầu lẩm bẩm nói:

- Huyết Ảnh chường ...

Ngước lên điểm cặp mắt căm hờn vào Huyết Y nhân, Thiết Uy tổng tiêu đầu gằn giọng:

- Âu Trường Hải ... Thiết Uy tiêu cục và người không thù không oán sao người lại nở ra tay tàn độc như vậy. Nếu hôm nay ta không tính mạng ở đây, thề sẽ tróc nã Ngọc Bảo đến cọng cỏ cuối cùng.

Huyết Y nhân đứng nép qua một bên, như muốn chừa đường cho Thiết Uy tổng tiêu đầu và vị phu nhân, đồng thời cất giọng lạnh lùng:

- Người đã nói khăng khải như vậy, thì đi qua cánh cổng đá này. Hãy giữ lời của mình đó.

Thiết Uy tổng tiêu đầu trừng mắt, vô cùng ngạc nhiên bởi không thể nào hiểu nổi ý đồ của Huyết Thủ Âu Trường Hải sau câu nói đó.

Hồi lâu, tổng tiêu đầu nghiêng rằng cất giọng nói:

- Người tàn sát Thiết Uy tiêu cục rồi muốn ta bỏ đi dễ dàng như vậy sao?

Huyết Y nhân bật cười sảng sặc:

- Xem ra ta muốn ban ơn cũng không được.

- Im ngay những lời nói thối tha của người lại đi.

Thiết Uy vừa thét vừa băng người lên, ngọn tiểu thương trong tay liền phát tác mười đóa hoa kim loại sáng ngời, chia làm ba hướng thượng, trung và hạ công thẳng vào Huyết Thủ Âu Trường Hải.

Thế công của Thiết Uy nhanh hơn chớp trời, và tiềm ẩn bên trong sát khí rùng rục.

Ngọn tiểu thương vừa thoát ra chỉ nghe chát một tiếng. Thét Uy đứng như trời trồng vì ngọn tiểu thương đã nằm gọn trong bàn tay của Huyết Thủ Âu Trường Hải.

Lúc này Huyết Thủ hữu thủ nắm cứng ngọn tiểu thương, tả thủ vung lên chém thẳng xuống.

Ngọn tiểu thương bị gãy làm hai, kèm theo một âm thanh khô khốc. Cùng lúc đó, hổ khẩu của Thiết Uy tổng tiêu đầu toát ra, toàn thân chấn động. Thiết Uy rú lên một tiếng:

- Ôi ...

Huyết Thủ Âu Trường Hải chiếu tinh nhãn, như hai hòn than rát bỏng điểm vào mặt Thiết Uy tổng tiêu đầu:

- Có lẽ người cũng không muốn sống để tróc nã Ngọc Bảo.

Đứng ngoài thấy phu quân chỉ trong chớp mắt đã bị Huyết Thủ Âu Trường Hải khống chế dễ dàng, phu nhân Thiết Uy đầu thế đứng im mà nhìn.

Vội thét lên một tiếng:

- Ma tặc đỡ kiếm.

Cùng với tiếng thét đó, phu nhân Thiết Uy tổng tiêu đầu thoát khỏi lưng ngựa, thân hình lộn luôn một đường cầu vòng, kiếm quang chớp động công thẳng xuống Thiên Đỉnh của Huyết Chủ Âu Trường Hải.

Thế kiếm đó như rồng bay phượng múa, nhưng đối với Huyết Chủ Âu Trường Hải xem chừng y chẳng coi ra gì. Ngọn kiếm còn cách hai tấc thì dừng lại bởi đã bị hữu thủ của Huyết Chủ chặn cứng.

- Cách ...

Thanh trường kiếm gãy ngang.

Đồng lúc bóng Huyết Chủ chớp lên đập thẳng vào tâm huyệt phu nhân Thiết Uy tổng tiêu đầu.

Bình ...

Thiết Uy tổng tiêu đầu hốt hoảng thét lớn:

- Phu nhân!

Tấm thân của phu nhân Thiết Uy ngã vật xuống. Thấy vợ bị thảm tử, Thiết Uy như con thú điên cuồng quay ngoắt lại Huyết Chủ, nhưng chưa kịp vận khí phát công đánh lại thì một luồng kinh phong như đào hải cuốn tới, thần trí chợt tối sầm lại. Tổng tiêu đầu rướn người lên một chút, theo đó vòi máu phun trào ra ngoài cửa miệng.

Thiết Uy chơi với.

Huyết Chủ Âu Trường Hải cười khẩy một tiếng, cặp Thiết Uy tổng tiêu đầu và phu nhân quăng lên mình đôi tuần mã.

Mười ngón tay như móng vuốt chim ưng bập thẳng vào móng đôi Hắc Long câu, Huyết Chủ quát lớn:

- Đi ...

Đôi Hắc Long câu hí lên vang dội, rồi nện vó, thoát chạy qua cánh cổng đá.

Huyết Y nhân chấp tay sau hông nhìn theo bóng song mã lẩm bầm nói:

- Âu Trường Hải ... Ngươi phải xuất đầu lộ diện thôi.

oo Giang Nam Tự Nghĩa đường ...

Những ngọn cung đăng kết chùm chiếu sáng cả một khuôn viên tòa đại sảnh, mọi người đang hồi hã lo cho ngày đại lễ thành thân của Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp.

Lúc này mọi người đang chờ đoàn xe của Thiết Uy tiêu cục nổi tiếng khắp Giang Nam thành hộ tống sáu báu vật châu báu mà đồng đạo võ lâm dành cho ngày đại lễ.

Giờ hoàng đạo đã gần đến.

Ai ai cũng ngong ngóng nhìn ra ngoài quan lộ với cặp mắt chờ đợi.

Tiếng vó ngựa rộn lên, chẳng mấy chốc một đôi Hắc Long câu nện vó ngựa rầm rập lao trên đường quang lộ.

Bang chủ Cái Bang Lộ Khâm vừa thấy bóng Hắc Long câu đã đứng lên nói:

- Các vị bằng hữu, họ đã đến.

Lộ Khâm vừa nói xong, đôi Hắc Long câu đã hí vang. Chúng dựng cả hai chân trước, rồi bất ngờ ngã lăn ra đất hất luôn hai người trên lưng ngựa.

Thấy chuyện lạ, mọi người liền đồng loạt phi thân về phía đôi Hắc Long câu. Tất cả ai nấy đều ngơ ngác, bởi trước mặt họ đôi Hắc Long câu đã chết cứng, bên cạnh chúng là Thiết Uy tiêu cục cùng với vị phu nhân nằm sõng soài. Sắc diện của hai người xanh mét chứng tỏ họ đã trúng thương hồn sắp lìa khỏi xác.

Lộ Khâm đỡ đầu Thiết Uy tổng tiêu đầu hỏi gấp:

- Tổng tiêu đầu, người bị sao vậy? Ai đã cướp đoàn xe châu báu của võ lâm?

Thiết Uy tròn mắt, nấc vài tiếng mới thốt nổi một vài chữ:

- Năm mươi sinh mạng ... Huyết Ảnh chương.

- Huyết Ảnh chương?

Thiết Uy gật đầu rồi lim dần đi.

Chương môn Minh Giáo Dương Di liền vận khí, áp hai tay vào huyệt Linh Đài của Thiết Uy nhưng liền rút tay lại.

Dương Di nói:

- Thiết đại hiệp đã chết rồi.

Lộ Khâm xé toạc áo của Thiết Uy. Ngay tâm huyệt của họ Thiết hiện rõ một bàn tay màu huyết dụ.

Lộ Khâm lập lại:

- Đúng là Huyết Ảnh chương.

Đạo cô Liễu Tâm chương môn phái Nga Mi nhìn lại vị phu nhân của Thiết Uy. Bà thở ra rồi vuốt ngọn phát trần:

- Có lẽ vị phu nhân cũng chết bởi Huyết Ảnh chương.

Lộ Khâm gật đầu:

- Chắc chắn như vậy rồi.

Dương Di quay sang nhìn Lộ Khâm:

- Đoàn thiết tiêu chắc bị nạn gần đây thôi, chúng ta hãy mau đến đó, hy vọng còn lấy lại được những báu vật các bang phái đã gửi mừng cho ngày đại lễ của Trắc đại hiệp.

Tri tân khách Thiên Lâm hòa thượng Trí Minh tán đồng ngay ý của Dương Di:

- Ý của Dương Di giáo chủ nói rất đúng.

Dương Di nói tiếp:

- Sau vụ việc ngày hôm nay, chúng ta phải mang huyết án này ra trước võ lâm đồng đạo. Dương mỗ không ngờ, sau hai mươi năm Ngọc Bảo tuyệt tích giang hồ nay lại tái xuất hiện và lập tức gây ra cảnh máu đổ thịt rơi.

Theo lời hiệu triệu của hai vị hộ pháp, quần hào chia làm hai đạo lao đi.

Chẳng bao lâu, đạo lộ thứ nhất do giáo chủ Minh Giáo cùng với hộ pháp Đinh Lữ đã đến được hiện trường. Trước mặt họ là một bãi thây ma nằm ngổn ngang, tâm huyệt ai cũng có dấu bàn tay đỏ ối.

Tuy nhiên một điều lạ lùng là cỗ xe báu vật vẫn còn nguyên vẹn, tưởng như chẳng một bàn tay nào đụng tới, duy có bảy ngựa là chẳng còn sống sót được con nào.

Dương Di đề khí vận công phi thân đến cỗ xe. Y vén rèm liếc mắt nhìn qua. Bao nhiêu lễ vật vẫn còn đủ, chẳng sót một món nào.

Dương Di quay lại Đinh Lữ:

- Đinh hộ pháp, lạ thật. Người của Ngọc Bảo chẳng hề động vào những chiếc rương này.

Đinh Lữ cau mày:

- Thế thì bọn Ngọc Bảo chặn giết người của Thiết Uy tiêu cục để làm gì? Họ thừa biết đây là đoàn hộ tiêu chuẩn bị cho ngày thành thân của Trắc đại hiệp mà?

Dương Di trầm ngâm nói:

- Việc này khó có thể biết được. Chắc hẳn họ phải có mục đích gì chứ?

Vừa đối đáp đến đây thì lộ thứ hai cũng vừa đến nơi với sự dẫn đầu của Bang trưởng lão Lộ Khâm và Tri tân khách Trí Minh.

Lộ Khâm bước đến cạnh Dương Di:

- Dương giáo chủ ...

Dương Di quay sang Lộ Khâm nói luôn:

- Tất cả vàng bạc châu báu đều không bị cướp, chỉ có người của Thiết Uy tiêu cục bị thảm sát mà thôi.

Lộ Khâm cau mày:

- Chẳng lẽ Thiết Uy tiêu cục có gây thù chuốc oán với Ngọc Bảo sao?

Đinh Lữ lắc đầu:

- Làm gì có chuyện đó xảy ra được. Hai mươi năm về trước, Ngọc Bảo từng là đỉnh Quang Minh của đồng đạo giang hồ, sau đó họ mới bế quan không màng tới chuyện thiên hạ nữa. Còn Thiết Uy tiêu cục mới thành danh khoảng ba năm trở lại đây, thì làm gì có chuyện gây thù chuốc oán với Ngọc Bảo.

Lộ Khâm thắc mắc:

- Thế thì tại sao họ lại giết người của Thiết Uy tiêu cục. Theo như Lộ mỗ được biết, Huyết Ảnh chưởng, ngoài nhũ nhân Ngọc Bảo ra, không một ai trên giang hồ biết sử dụng Đinh Lữ gậy đầu:

- Huyết Ảnh chưởng là một bí kíp kỳ môn đã giúp tòa Ngọc Bảo thành danh hai mươi năm về trước. Có lẽ ... Có lẽ ...

Dương Di liền nói:

- Theo Đinh hộ pháp, Ngọc Bảo tàn sát Thiết Uy tiêu cục nhằm mục đích gì?

Đinh Lữ gằn từng tiếng:

- Ra mặt đối đầu với Trắc đại hiệp.

- Họ không phục Trắc đại hiệp?

Trí Minh chen vào:

- Trong ngày hội Long Hoa, mặc dù quần hùng đã gửi thiệp cho Ngọc Bảo chủ nhân, nhưng không một cao thủ nào của Ngọc Bảo đến dự. Họ không đến dự và chờ đến lúc Trắc đại hiệp cử hành đại lễ thành thân mới ra tay. Rõ ràng ý đồ của Ngọc Bảo chủ nhân là muốn đối đầu với quần hùng.

Lộ Khâm bất chợt vỗ tay một cái như đã phát hiện ra một điều mới lạ:

- Chết rồi!

Dương Di thấy hành động của bang chủ Cái Bang Lộ Khâm liền quay qua hỏi:

- Lộ bang chủ có việc gì mà xem ra ...

Lộ Khâm khoát tay, nói luôn một mạch:

- Dương giáo chủ và hai vị hộ pháp chúng ta nghĩ lại xem. Ngọc Bảo giết người của Thiết Uy tiêu cục, nhưng chẳng hề đụng đến vàng bạc châu báu, chứng tỏ bọn chúng muốn ...

Đinh Lữ hỏi luôn:

- Muốn gì?

- Bọn Ngọc Bảo dụng kế diệu hồ ly sơn để cướp ...

Về mặt ai cũng căng thẳng nhìn Lộ Khâm không chớp mắt. Điều bang chủ Cái Bang Lộ Khâm nói ra, chẳng khác nào tiếng sấm đùng đùng nổ bên tai quần hào ...

Dương Di dựng ngược cặp lông mày chổi xể nói:

- Chúng ta phải quay trở lại Giang Nam Tụ Nghĩa đường ngay lập tức thôi, kéo không kịp.

Thế là tất cả mọi người đồng loạt phi thân trở về. Lúc họ đi vội vã bao nhiêu, khi quay về, họ càng hấp tấp vội vã hơn bấy nhiêu.

oo Khi quần hào vừa rời khỏi Giang Nam Tụ Nghĩa đường, một người vận y trang màu đỏ, trước ngực có thêu một tòa lầu bằng kim tuyết, ửng sắc vàng óng ả xuất hiện. Mặt của y trông tái tái như một xác chết lâu ngày.

Y thần nhiên chấp tay sau lưng, thư thái bước vào Giang Nam Tụ Nghĩa đường. Dung mạo và phong độ của người lạ đó khiến bọn tráng đinh đều chột bụng hoài nghi.

Hai gã gia nhân Tụ Nghĩa đường rút soát trường kiếm chặn gã lạ mặt đó lại.

- Hãy đứng lại. Nếu bước tới đừng trách chúng ta không nương tay.

Hai luồng ma nhân rực lên, chiếu vào hai gã gia nhân Giang Nam Tụ Nghĩa đường.

Chẳng hề nói một tiếng, cũng chẳng có một hành động nào, tỏ ra là bậc trưởng thượng trong chốn giang hồ, chủ nhân Ngọc Bảo lắc vai một cái, song thủ đã vỗ ra hai đạo kinh đỏ ối màu huyết dụ, nhanh không tả.

Hai đạo kinh thoát ra ngờ như hai luồng sét bổ luôn vào ngực hai tên tráng đinh.

Hai gã tráng đinh thất thần, chỉ kịp nhận ra bàn tay đỏ ối nện thẳng vào tâm huyết của mình thì hồn đã lìa khỏi xác.

Sau một tiếng nổ như sét đánh, hai thân người bị bắn tung lên khỏi mặt đất, và rơi bịch xuống đất. Thế chừng khi đó, nếu ai chứng kiến cũng phải rùng mình.

Mười gã tráng đinh từ trong đại sảnh đường lao ra. Cả mười tên đứng chôn chân thộn mặt, nhìn chủ nhân Ngọc Bảo với cặp mắt lấm lét, pha trộn nét hãi hùng.

Tên toán trưởng cổ gằn giọng thị uy nói:

- Huyết Ảnh chưởng ... Ngươi muốn gì?

Chẳng hề nói một tiếng, chủ nhân Ngọc Bảo đảo cặp mắt xanh rờn rờn nhìn lướt qua bọn gia nhân Giang Nam Tụ Nghĩa đường rồi bất thần lắc vai lao vào bọn chúng.

Chỉ trong một chớp mắt, cả khoảng không gian trước Giang Nam Tụ Nghĩa đường tràn ngập kinh phong, cùng những tiếng ầm ầm phát ra.

Và khi chủ nhân Ngọc Bảo định vị thân pháp thì có thêm mười mấy thân ma nằm rải rác từ bậc tam cấp dẫn lên ngưỡng cửa.

Thấy cảnh giết người quá tàn khốc, và chẳng hề gớm tay của chủ nhân Ngọc Bảo, chắc ai cũng ngỡ y là một kẻ sinh ra chỉ biết việc giết người làm trò tiêu khiển. Và điều đó càng khẳng định hơn qua phong độ ung dung tự tại khi y chấp tay sau lưng thả bước lên bậc tam cấp dẫn vào nhà đại sảnh.

Chủ nhân Ngọc Bảo dừng ngay ngưỡng cửa nhìn vào trong.

Bên trong nhà đại sảnh, mười hai vị đạo cô của Nga Mi phái đã xếp một trận kiếm án ngữ cửa vào hậu phòng.

Mười hai thanh kiếm sáng ngời ánh chớp, chĩa thẳng vào mặt chủ nhân Ngọc Bảo.

Liễu Tịnh từ tốn nói:

- Huyết Ảnh bảo chủ. Ngươi đã ra tay sát sinh nhiều quá rồi đó, nếu không dừng lại, đừng trách Nga Mi thập nhị kiếm không nể tình.

Chủ nhân Ngọc Bảo như chẳng hề nghe mấy lời của Liễu Tịnh. Y chớp cặp mắt xanh lè thả bước về phía Nga Mi thập nhị kiếm.

Liễu Tịnh thấy hành động của đối phương thừa biết chủ nhân Ngọc Bảo chẳng hề màng đến lời nói của mình, liền quát lớn một tiếng:

- Khai trận.

Sau lời hiệu lệnh đó, Nga Mi thập nhị kiếm đồng loạt chuyển động trận thế. Mười hai người phiêu phiêu như những cánh bướm dập dờn, lượn quanh chủ nhân Ngọc Bảo.

- Xẹt.

Một ánh kiếm thoát ra, nhanh như tia chớp công thẳng vào yết hầu chủ nhân Ngọc Bảo.

Ánh kiếm vừa thoát đi, ánh kiếm thứ hai đã xuất hiện, ngỡ như lưỡi tầm sét sáng ngời bổ từ trên xuống.

Đồng loạt với ánh kiếm thứ hai, mười ngọn kiếm còn lại kết thành một màn lưới thép ập luôn vào thân ảnh đối phương.

Tất cả mười hai thanh kiếm cùng phóng ra một lượt, mỗi thanh kiếm giữ một nhiệm vụ riêng và đều ẩn hiện sát khí tiêu diệt đối phương. Có thể nói, kiếm trận của Nga Mi thập nhị kiếm như màn lưới thiên la địa võng, chẳng còn chừa một khe hở nào khả dĩ để chủ nhân Ngọc Bảo tránh né, hoặc thoát chạy được.

Nhưng tất cả đều ngoài dự đoán của Nga Mi thập nhị kiếm, chủ nhân Ngọc Bảo không né, cũng chẳng hề tỏ ra nao núng.

Khi mười hai ngọn kiếm chạm đến người chủ nhân Ngọc Bảo, phát ra những tiếng canh cách, như âm thanh va chạm của kim loại.

Những âm thanh đó vừa vang lên, toàn thân của chủ nhân Ngọc Bảo đột nhiên biến hóa thành một con vù quay vun vút.

Bông vù đỏ ối, ngỡ như đó là cơn lốc máu thì đúng hơn. Mười hai thanh trường kiếm bị bông vù quấn chặt lấy, đồng thời những bóng tay đỏ như máu bắn xẹt ra nhanh không thể tả.

- Ấm ...

Nga Mi thập nhị kiếm như mười hai con điều đứt dây bị cơn lốc dữ hút tung ra sau, duỗi dài dưới đất. Tâm huyết họ đã in hình huyết thủ đỏ au.

Liễu Tịnh tròn mắt ngạc nhiên trước khi đi vào cõi chết. Đạo cô ngạc nhiên cũng đứng thoi, bởi lần đầu tiên chứng kiến một môn võ công tà quái và có oai lực như vậy.

Chủ nhân Ngọc Bảo thu hồi huyết khí thần công hộ thể, rồi ngang nhiên tiến thẳng vào hậu phòng.

Gã đứng ngay ngưỡng cửa, nhìn tân nương và hai ả thị nữ đứng bên bằng cặp mắt xanh vô hồn. Chỉ đối nhân với ánh mắt lạnh lẽo đầy thoi cũng đủ cho hai ả thị nữ té khụy xuống nằm bất tỉnh.

Chủ nhân Ngọc Bảo dời tia hung quang chiếu vào tân nương.

Lúc này gã mới lên tiếng, tiếng nói thật là u buồn và lạnh căm, nghe mà ngỡ như tiếng phán quan truyền lệnh tử cho bọn câu hồn sứ giả:

- Ta đã đến.

Nàng không lột bỏ vuông lựa đỏ che mặt, thản nhiên nói:

- Huyết Chủ, người giữ đúng lời thề đó.

- Ta đã nói là làm. Chưa bao giờ ta nói lời thứ hai. Ngược lại ta hy vọng nàng sẽ thực hiện đúng lời thề của mình.

- Tất nhiên rồi.

Nàng quay lại hai ả thị nữ, rồi bình thần trút bộ xiêm y đại lễ trước mặt chủ nhân Ngọc Bảo. Nàng lẳng lặng mặc bộ đại lễ vào người ả thị nữ, trùm luôn chiếc khăn vào đầu ả, rồi quay nói với chủ nhân Ngọc Bảo:

- Người hãy ra tay đi.

Chủ nhân Ngọc Bảo gật đầu, vận khí vào song thủ, vỗ luôn một đạo Huyết Ảnh chưởng vào mặt ả thị nữ.

- Ấm.

Chứng kiến cảnh chủ nhân Ngọc Bảo giết người, thiên địa cũng phải nổi trận lôi đình, nhưng nàng thì không. Hành động vừa rồi của gã chủ nhân Ngọc Bảo giống như một tên đao phủ thừa hành nhiệm vụ, chẳng một chút xót xa với cái chết của người khác.

Nàng vận lại một bộ y trang võ phục bó chên.

Chủ nhân Ngọc Bảo rút trong người ra một chiếc mặt nạ da người.

Nàng đón lấy chiếc mặt nạ đó, đeo lên mặt.

Nàng nói:

- Chúng ta đi.

Chủ nhân Ngọc Bảo gật đầu. Hai người song hành bước ra cửa. Họ rời Giang Nam Tự Nghĩa đường đã nhuộm máu trong ngày đại lễ.

Hai người vừa khuất dạng thì quần hào cũng lũ lượt kéo về.

Trước mặt quần hào là một bãi thây ma ngổn ngang mà chứng tích giết người là Huyết Ảnh chưởng.

Liễu Tâm đạo cô, chưởng môn Nga Mi phái, hối hả điểm mũi hài phi thân vào trong tòa đại sảnh. Đạo cô đứng thất thần khi thấy Nga Mi thập nhị kiếm khách nằm sòng soài dưới đất, mười hai thanh trường kiếm đều bị gãy, và trước ngực hai vị đại đồ đệ in hình huyết thủ.

Đạo cô gầm lên:

- Ngọc Bảo ... Huyết chưởng ... Nga Mi thề sẽ san bằng người ra khỏi chốn giang hồ.

Dương Di thấy quá bực xúc trước cảnh chết thảm của mười hai vị đại đồ đệ, liền bước đến an ủi:

- Đạo cô ... Người hãy bình tĩnh đi. Chúng ta sẽ đưa huyết án ngày hôm nay ra trước võ lâm. Tất cả mọi anh hùng trong thiên hạ sẽ cùng với chúng ta san bằng tòa Ngọc Bảo.

Lộ Kham từ trong hậu phòng bước ra:

- Các vị ... Huyết Chủ Ngọc Bảo đã giết luôn nương tử của Trắc đại hiệp. Y đã ra tay chẳng chừa một sinh mạng nào sống sót cả.

Lộ Khâm nói đến đây, thì ả thị nữ từ phía sau lưng y lên tiếng:

- Khủng khiếp quá ... Tiểu nữ thấy hết ...

Mọi người đồng loạt quay lại ả thị nữ.

Liễu Tâm liền hỏi:

- Người hãy kể lại hết cho chúng ta nghe.

Thị nữ gật đầu:

- Tiểu nữ vừa thấy mặt gã giết người đó thì ngất xỉu không còn biết gì hết. Gã có con mắt trông như bọn sứ giả dưới diêm vương phái lên để đòi mạng người.

Liễu Tâm hỏi dồn luôn:

- Người chỉ nhớ cặp mắt của gã sao? Người không còn biết việc gì nữa à?

Ả thị nữ lắc đầu:

- Tiểu nữ không biết gì hết.

Ả nói đến đây, bật khóc âm ức, thị nữ vừa khóc vừa nói:

- Gã đó chỉ biết giết người thôi, tất cả mọi người đều chết, chết hết, chết khủng khiếp lắm.

Nói xong, ả thị nữ ôm đầu bỏ chạy.

Đạo cô Liễu Tâm tính rượt theo nhưng Đinh Lữ đã nắm tay bà lại, nói:

- Nàng ta không biết gì hơn nữa đâu. Đạo cô đã có bằng chứng hiển nhiên trước mặt rồi. Vụ thảm sát hôm nay do chủ nhân Ngọc Bảo gây ra, bây giờ đến lượt chúng ta đòi lại y phải trả món nợ này.

Dương Di giáo chủ gật đầu:

- Tất cả mọi người đều phần nộ trước hành động đa sát của Ngọc Bảo chủ nhân. Minh Giáo thề sẽ đứng dưới ngọn cờ chính nghĩa, phát Thánh Hỏa lệnh, đại khai sát giới với Ngọc Bảo.

Lộ Khâm cũng lên tiếng:

- Cái Bang thề cùng hợp sức với tất cả anh hùng trong giang hồ, tạo thành tòa Ngọc Bảo ma đầu huyết sát.

Liễu Tâm gằn từng tiếng:

- Nga Mi sẽ rửa mối hận này.

Hòa thượng Trí Minh tháo chuỗi hạt, lần từng viên một rồi niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật ... Bàn tăng nghĩ, trụ trì Thiếu Lâm cũng không thể làm ngơ trước thảm họa máu đổ thịt rơi ngày hôm nay.

Đinh Linh bước ra khỏi quần hào nói:

- Các vị, thảm họa hôm nay do chủ nhân Ngọc Bảo khiêu chiến với Trắc đại hiệp. Vậy chúng ta hãy đưa sự việc hôm nay để Long Hồ lệnh chủ dựng đại cờ, tiêu diệt ác ma.

Đinh Lữ nói:

- Ý của Đinh hộ pháp rất chí tình, chí lý.

Một người trung niên vận thanh bào, từ ngoài cửa phi thân vào sảnh đường. Người này vừa trụ chân đã nói:

- Các vị bằng hữu, Trắc mỗ tôi đến chậm nên mới xảy ra thảm họa này. Thật vô cùng ân hận.

Đinh Lữ, Đinh Linh liền ôm quyền thi lễ:

- Lệnh chủ giá lâm, chúng hộ pháp không kịp nghênh tiếp xin người miễn thứ.

Trắc Bá Diệp khoát tay:

- Hai vị đã cực khổ lắm rồi, lỗi là tại họ Trắc này nên mới xảy ra chuyện hôm nay.

Dương Di tiến lên ba bộ nói:

- Trắc đại hiệp đừng ân hận, vụ việc thảm sát tại Giang Nam Tự Nghĩa đường do bàn tay của chủ nhân Ngọc Bảo gây ra, chúng ta sẽ hợp sức, dựng cờ đại nghĩa quét sạch ác ma.

- Dương giáo chủ không nói, Trắc mỗ này cũng quyết san bằng Ngọc Bảo đòi lại món nợ máu hôm nay. Tại hạ chỉ sợ các vị bằng hữu đây phải nhọc lòng vì mình mà thôi.

Lộ Khâm ôm quyền nói:

- Trắc minh chủ đừng nói như vậy. Đây là việc của võ lâm đồng đạo, chúng tôi chỉ còn chờ Trắc đại hiệp dựng cờ đại nghĩa quét ác ma.

Trắc Bá Diệp thở dài một tiếng rồi nói:

- Không ngờ ngày đại thành của Trắc mỗ này mà bao nhiêu người phải chết.

Y cúi đầu, rồi ngẩng lên, trầm giọng nói:

- Ngay ngày hôm nay, hai vị hộ pháp kết hợp cùng bang chủ Cái Bang gửi thông điệp cho tất cả các bang phái trên giang hồ hội tụ đến tổng đàn võ lâm, chúng ta sẽ hỏi tội Ngọc Bảo chủ nhân Huyết Ảnh chương.

Đình Linh và Đình Lữ đồng lên tiếng:

- Tuân lệnh lệnh chủ.

Trắc Bá Diệp hướng mặt về phía đạo cô Liễu Tâm và Dương Di giáo chủ nói:

- Hai vị, chúng ta có thể lấy Giang Nam Tự Nghĩa đường làm đại bản doanh để xử án Ngọc Bảo. Ý của tại hạ như vậy, hai vị có đồng ý không?

Dương Di gật đầu:

- Trắc lệnh chủ nói rất chí tình. Xử chủ nhân Ngọc Bảo ở đây tể các oan hồn những vị bằng hữu đã nằm xuống, họ sẽ ngậm cười nơi chín suối.

Trắc Bá Diệp quay lại Đình Linh, Đình Lữ:

- Làm phiền hai vị hộ pháp hiệu triệu người của tổng đàn đến đây thu dọn Giang Nam Tự Nghĩa đường, và làm sẵn bàn hương án để tể các vị bằng hữu đã chết bởi huyết thủ của Ngọc Bảo chủ nhân.

Lô Khâm nghe Trắc Bá Diệp nói vậy liền khoát tay:

- Trắc lệnh chủ đừng bận tâm việc đó, việc còn con ấy để dành cho Cái Bang của Lô mỗ này hành sự.

Trắc Bá Diệp gật đầu:

- Đa tạ Lô bang chủ.

Liễu Tâm sấn lên, hỏi Trắc Bá Diệp:

- Trắc lệnh chủ, thế thì chừng nào chúng ta mới đến Ngọc Bảo san bằng nó.

Trắc Bá Diệp nhăn mày suy nghĩ:

- Khi nào các vị chương môn nhân hội đủ thì chúng ta lên đường. Chậm nhất vào ngày mốt.

Liễu Tâm đạo cô gật đầu:

- Nga Mi phái của chúng tôi không thể chờ đợi lâu hơn nữa.

- Trắc mỗ cũng đang mang tâm trạng chẳng khác gì đạo cô.

2. Chương 2: Hồ Cô Tịch Hoàng Hồ Dậy Sóng

Tọa lạc bên cạnh Hoàng hồ, tòa Ngọc Bảo với năm nóc đỉnh như những ngọn giáo cao sừng sững, trông tựa Ngũ Hành sơn. Vây bọc bên ngoài là bờ tường bằng đá xanh, tường chừng như chủ nhân tòa Ngọc Bảo muốn cách ly với bên ngoài.

Và quả thật như vậy, gần như suốt hai mươi năm nay, chưa một lần cánh cửa bằng gỗ đỏ ối mở ra để mọi người có thể nhìn vào trong. Ngọc Bảo im im và hiện diện với sự bí ẩn của nó.

Trước đây hai mươi năm, Ngọc Bảo từng là Thái Sơn của võ lâm, vì chủ nhân của nó là Huyết Thủ Âu Trường Hải, nhưng hiện tại, nó chỉ là một tòa lầu nguy nga, tồn tại trong sự gợi nhớ của những vị khách sống trong hoài niệm.

Trong sự tĩnh mịch, mặt nước Hoàng hồ soi bóng tòa Ngọc như một chiếc gương phẳng lì. Bóng Ngọc Bảo sừng sững, mặt nước Hoàng hồ lăn tăn tô đậm thêm một khung cảnh vốn đã tĩnh mịch, lại càng tĩnh mịch hơn.

Trong cõi tĩnh mịch đã tồn tại hai mươi năm cách ly với bên ngoài, bất ngờ vọt lên bầu trời bốn chùm pháo thăng thiên.

Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp thống lĩnh bảy đạo môn phái, cùng với các bang hội trong giang hồ, trên dưới ba trăm cao thủ đồng xuất hiện. Về mặt người nào cũng tràn đầy sát khí.

Trắc Bá Diệp, cùng Lộ Khâm, với hai vị hộ pháp là Đinh Lữ và Đinh Linh. Hai vị hộ pháp dương cao ngọn đại kỳ thêu hàng chữ thảo “Thế thiên hành đạo tảo trừ ác ma”.

Lộ thứ hai do chủ môn Nga Mi Liễu Tâm dẫn đầu.

Lộ thứ ba do Võ Đang thất tử chỉ huy.

Cuối cùng là lộ thứ tư với sự thống lĩnh của hai vị Tri tân khách Thiếu Lâm là Trí Minh và Trí Tụ.

Quần hào như cùng ý niệm san bằng tòa Ngọc, vốn đã một thời là niềm tự hào của võ lâm Trung Nguyên.

Trắc Bá Diệp đứng trước cánh cổng gỗ mặt đỏ au, quát lớn:

- Huyết Ảnh ma tặc, hãy mở cửa để chịu tội trước võ lâm đồng đạo. Bằng không ra mặt, thì cả tòa Ngọc Bảo này sẽ bị san thành bình địa.

Tiếng quát của Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp vang lộng trong không gian tĩnh mịch. Khí âm do Trắc Bá Diệp tạo ra như muốn xoay chuyển cả khoảng không gian phía trên.

Bên trong vẫn im lìm như tờ.

Trắc Bá Diệp quay sang hai vị hộ pháp Đinh Linh và Đinh Lữ lớn giọng:

- Khai cờ tảo phạt.

Mệnh lệnh vừa được ban ra, Đinh Linh và Đinh Lữ hét lớn một tiếng, ngọn đại kỳ trong tay họ cầm pháp xuống đất, đồng thời cả hai cùng một lượt vỗ ra bốn đạo kinh phong đập thẳng vào cánh cửa gỗ mật.

Ầm!

Đinh Linh và Đinh Lữ cùng thoái bộ về sau, cánh cửa gỗ mật vẫn im lìm chẳng hề suy sụp chút nào. Hai vị hộ pháp họ Đinh nhìn nhau, thoáng ngỡ ngàng.

Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp cau mày, hừ một tiếng rồi nói:

- Chỉ một cánh cửa gỗ mật mà có thể giữ mạng cho ác ma được sao?

Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp nói xong, liền vận lực, hai tay chập vào nhau, về mặt thâm trầm đến độ ngỡ như một pho tượng bằng đá vô hồn vô cảm.

Trắc Bá Diệp hét lớn một tiếng, song thủ đẩy về phía trước. Hai đạo xích quang thoát ra như hai tia sét trời đập thẳng vào cánh cửa gỗ mật.

Ầm ...

Cát đá cùng với cuồng phong dậy lên mù trời, sau tiếng nổ đinh tai nhức óc ấy, cánh cửa gỗ mật đã bị chẻ ra làm hai đổ sầm xuống. Bên trong, tòa Ngọc Bảo hiện ra sừng sững, chung quanh là những bồn hoa xinh tươi như muốn khoe sắc, khoe hương với quần hào.

Từ trong Ngọc Bảo bốn ả thị nữ, hộ tống một vị phu nhân nhan sắc diễm lệ bước xuống bậc tam cấp.

Vị phu nhân tiến thẳng về phía Trắc đại hiệp, từ tốn ôm quyền vái Trắc Bá Diệp và quần hào, rồi thản nhiên như không thấy cánh cửa gỗ mật đã bị chường lực bổ làm hai, lên tiếng nói:

- Ngọc Bảo không biết chư vị quần hào ghé thăm, nên không kịp tiếp, mong các vị bỏ qua cho.

Liễu Tâm chủ môn Nga Mi phái chỉ vào mặt mỹ phụ hét:

- Yêu nữ, hãy mau đưa lão Huyết Ma Âu Trường Hải ra đây.

Mỹ phụ quay mặt nhìn Liễu Tâm. Về mặt chẳng tỏ ra một chút gì gọi là phật ý với câu nói của chưởng môn Nga Mi, giọng mỹ phụ từ tốn:

- Đạo cô thứ lỗi, phụ quân không tiện ra đón đạo cô. Với lại người chẳng phải là Huyết Ma.

Liễu Tâm hừ một tiếng:

- Hai mươi năm về trước Âu Trường Hải là võ lâm nhất đẳng, bốn đạo thừa biết, nhưng bây giờ y là Huyết Ma.

Liễu Tâm vừa nói vừa ra dấu bằng tay. Từ phía sau Liễu Tâm, bọn đệ tử Nga Mi khiêng xác Nga Mi thập nhị kiếm bước ra.

Bọn đệ tử đặt xác Nga Mi thập nhị kiếm trước mặt mỹ phụ. Đạo cô Liễu Tâm gần giọng nói:

- Đây là chứng tích của Âu Trường Hải ...

Liễu Tâm vừa nói, vừa mở những chiếc khăn trùm mười hai xác chết.

Bóng huyết thủ đập thẳng vào mắt mỹ phụ của chủ nhân Ngọc Bảo.

Mỹ phụ lâm nhảm nói:

- Huyết Ảnh chưởng.

Liễu Tâm gần giọng:

- Người đã nhận ra chứng tích Huyết Ảnh chưởng rồi chứ?

Trong lúc Liễu Tâm nói, thì quần hào cũng lần lượt khiêng những xác chết của Thiết Uy tiêu cục và bọn gia nhân của Giang Nam Tự Nghĩa đường xếp dọc theo Nga Mi thập nhị kiếm.

Trắc Bá Diệp đằng hắng, rồi chỉ vào đám xác chết nói:

- Không phải chỉ mỗi Nga Mi thập nhị kiếm chết do Huyết Ảnh chưởng, mà còn hơn năm mươi sinh mạng của Thiết Uy tiêu cục và Giang Nam Tự Nghĩa đường. Bấy nhiêu sinh mạng cũng đủ để thiên hạ nộ khí xung thiên san bằng Ngọc Bảo rồi.

Mỹ phụ quay sang Trắc Bá Diệp nói:

- Ta đoán không lầm, các hạ đây là Trắc đại hiệp, người đang giữ ngôi vị võ lâm nhất đẳng.

Trắc Bá Diệp gần giọng:

- Không sai. Ta là Trắc Bá Diệp, đương quyền võ lâm thế thiên hành sự, và hôm nay, quyết cùng với võ lâm bằng hữu tảo trừ Ngọc Bảo, thanh toán huyết hận với Âu Trường Hải.

Mỹ phụ nghe Trắc Bá Diệp nói, mặt không lộ một chút uất hận. Chỉ qua phong cách điềm đạm, từ tốn của mỹ phụ, cũng đủ chứng nhận định tâm của bà đã đạt đến cõi vô vi, huyền diệu.

Mỹ phụ thở ra rồi nói:

- Có Trắc đại hiệp ở đây, ta nghĩ tòa Ngọc Bảo này sẽ tồn tại, chẳng ai phá hủy nó đâu.

Trắc Bá Diệp cau mày:

- Tại sao có ta thì Ngọc Bảo tồn tại chứ? Chẳng lẽ ta vì tòa Ngọc Bảo của ác ma mà không tính đến những sinh mạng đã chết bởi Huyết Ảnh chưởng.

Mỹ phụ nhìn Trắc Bá Diệp rồi từ từ dời nhãn quang qua khắp lượt tất cả quần hào, sau cùng ngừng lại đối nhãn với chưởng môn Nga Mi phái đạo cô Liễu Tâm.

Bà giữ nhẹ hai ống tay áo xiêm bào, rồi nói:

- Các vị võ lâm, ta cam đoan những người đã chết bởi Huyết Ảnh chưởng không phải do Ngọc Bảo gây ra.

Lộ Khâm trừng mắt, chỉ tay vào mặt mỹ phụ:

- Lão ăn mày này không thể tin được. Làm gì tin được chứ. Thế bà không thấy Huyết thủ trên thân thể mấy người này sao?

- Ta đã thấy tất cả những người chết đều bị bởi võ công Huyết Ảnh chưởng, nhưng Ngọc Bảo đã rời khỏi chốn thị phi hai mươi năm nay rồi, thì đâu còn sử dụng tới Huyết chưởng nữa.

Lộ Khâm hừ một tiếng:

- Thế theo phu nhân trên giang hồ còn ai biết thi triển Huyết Ảnh chưởng?

- Ngoài người Ngọc Bảo ra, thì không còn ai có thể thi triển môn công tàn độc đó.

Liễu Tâm thét lớn:

- Thế thì người đừng nhiều lời nữa. Trong giang hồ không ai thi triển được Huyết Ảnh chưởng, thì duy nhất Ngọc Bảo là người đã tạo ra cảnh thảm sát tại Giang Nam Tự Nghĩa đường.

Mỹ phụ thở ra một tiếng quay sang Trắc Bá Diệp:

- Ta nghĩ Trắc đại hiệp có thể bảo chứng cho Ngọc Bảo được.

Trắc Bá Diệp nhìn sững vào mỹ phụ:

- Ta chỉ có thể bảo chứng cho Ngọc Bảo, chỉ khi nào thấy Âu Trường Hải tự xử trước mặt quần hào.

Mỹ phụ lắc đầu:

- Phu quân của ta không thể ra đây được, Trắc đại hiệp miễn thứ.

Liễu Tâm cắt ngang:

- Âu Trường Hải không ra, tức là y coi thường võ lâm đồng đạo và muốn chạy tội của y.

Trắc Bá Diệp hừ một tiếng, tiếp:

- Nếu Âu Trường Hải không ra, thì cả tòa Ngọc Bảo này sẽ tan thành một đồng gạch hoang tàn.

Mỹ phụ nghiêm mặt:

- Trắc đại hiệp đã nói như vậy thì ta cũng chẳng biết thế nào cho mọi người hiểu. Mặc dù vậy, ta vẫn thỉnh cầu các vị tra xét lại vụ việc này, bởi Ngọc Bảo suốt hai mươi năm nay, không bao giờ nhúng tay vào võ lâm.

Mỹ phụ vừa dứt câu, thì bất ngờ từ trong Ngọc Bảo một người vận huyết y, trở thuật khinh công lao ra nhanh hơn cơn gió lốc. Nhoáng một cái, mọi người chưa kịp nhìn kỹ, thì người đó đã vung chưởng vỗ luôn một đạo Huyết Ảnh chưởng về phía đạo cô Liễu Tâm.

Huyết thủ bắn xẹt đi như hai lưỡi búa chết chóc. Mặc dù bất ngờ, nhưng đạo cô Liễu Tâm cũng kịp thời vận dụng Ngũ Âm nhân khí, tổng thẳng ra hai đạo âm hàn đón bóng huyết thủ.

Ầm!

Đạo cô Liễu Tâm thối lui ba bộ, thần sắc biến đổi quá màu tái tái.

Liễu Tâm chưa kịp chuyển hóa nội lực, quy nguyên đan điền thì Huyết Y nhân đã tổng ra liên tục mười ngọn Huyết thủ mạnh tựa ba đào vỗ thẳng vào quần hùng.

Ầm ... Ầm ... Ầm ...

Bóng huyết thủ dày đặc, kèm theo những tiếng quát thát thanh của quần hào. Chỉ chưa đầy hai chớp mắt, đã có thêm mười nhân mạng ngã xuống bởi Huyết Ảnh chưởng.

Quần hào còn lúng túng, thì Huyết Y nhân đã thoát ra khỏi vòng người dày đặc của bang phái và các bang hội, lao đi như một mũi tên đỏ.

Sự xuất hiện của Huyết Y nhân ngoài sự tiên liệu của mọi người, khi thêm mười nhân mạng ngã xuống, mỹ phụ mới giật mình quát một tiếng:

- Dừng lại!

Theo tiếng quát đó, thân hình của mỹ phụ đã cất lên như một cánh bướm, chỉ hai lần phẩy ống tay áo xiêm bào, mỹ phụ đã lướt đi mười trượng.

Trắc Bá Diệp quát lớn:

- Các người đừng giở trò.

Trắc Bá Diệp vừa quát vừa lắc mình, đã bám theo mỹ phụ, đồng thời vung tay vỗ thẳng về phía trước hai đạo dương cương với mười thành công lực.

Dù muốn hay không muốn, mỹ phụ cũng phải trở bộ khi cảm thấy sau lưng mình có áp lực mạnh tựa ba đào ập tới.

Sự tình biến hóa thoáng chốc đã trở nên căng thẳng, mỹ phụ nghiêng răng tống mạnh về sau một đạo băng hàn âm nhu đón luồng dương cương của Trắc Bá Diệp.

Ầm!

Trắc Bá Diệp trụ tắn, chân mang giày đạp đất lún xuống năm phân. Bên kia mỹ phụ chủ nhân Ngọc Bảo chơi với một lúc mới dừng thân được. Trắc Bá Diệp thét lớn:

- San bằng Ngọc Bảo!

Mệnh lệnh vừa ra, quần hào như một bầy thiêu thân lao vào mỹ phụ với tất cả nhiệt huyết uất khí.

Bốn thị nữ Ngọc Bảo một loạt điểm mũi hài phi thân, đồng thời vỗ thẳng vào quần hào những đạo khí băng hàn giống như mỹ phụ.

Chưởng phong chạm vào nhau tạo ra những cơn lốc xoáy cuồn cuộn, chỉ chưa đầy bốn tiếng thở dài, cục trường đã hoàn toàn xáo trộn. Sự tĩnh mịch ngày nào của Ngọc Bảo thay vào là sự hỗn độn của bãi chiến trường tàn khốc quyết liệt.

Giáo chủ Minh Giáo Dương Di thi triển Nã Di đại pháp biến hóa pháp thể, vô luận một lúc ba đạo chưởng kinh chia làm ba hướng thượng, trung, hạ công thẳng vào mỹ phụ.

Thấy thế công của đối phương quá ư mãnh liệt, mỹ phụ lắc vai, sử dụng tuyệt pháp khinh công đáp trên sóng chưởng kinh của Dương Di thoát ra ngoài.

Trắc Bá Diệp thấy mỹ phụ chủ nhân Ngọc Bảo vừa thoát mình trên sóng chưởng của Dương Di, liền quát một tiếng:

- Nằm xuống.

Theo tiếng quát đó, Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp nhún mình, lướt lên cao như một con giao long quẫy khúc, đồng thời đôi tay đã hóa thành trảo công. Từ trên không, Long Hồ lệnh chủ thi triển tuyệt công Thiên Long chỉ. Từ mười đầu ngón tay của Long Hồ lệnh chủ, mười luồng khí công cứng như thép bủa ra thành hai chùm lưới chụp xuống thiên đỉnh mỹ phụ.

Đang đạp trên sóng kinh của Dương Di, mỹ phụ chợt thấy áp lực bén ngọt của chỉ phong từ bên trên chụp xuống mình. Mỹ phụ cảm nhận mình như một con cá nằm trên thớt, mà lưới hái tử thần là những đạo chỉ công của Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp.

Mỹ phụ cong mình, đôi bàn tay trắng như ngọc vung tròn, tạo ra hai xoáy khí đón chỉ công của Trắc Bá Diệp.

Ầm!

Thiên Long chỉ chạm vào hai xoáy khí tạo ra một tiếng nổ dữ dội, đồng thời hất luôn mỹ phụ bắn về sau non ba trượng. Miệng mỹ phụ đã rịn máu tươi, khí huyết xáo trộn dữ dội, và kinh mạch loạn nhịp. Không để cho đối phương đủ thời khắc điều hòa chân khí, Trí Minh và Trí Tụ, lắc mình nhập vào hai bên tả hữu mỹ phụ. Cả hai đồng loạt tống ra những thoi quyền Thập Bát La Hán tuyệt thức của Thiếu Lâm Tự. Vừa trụ thân, chưa kịp dẫn hòa chân khí vào đan điền lại thấy áp lực ập đến hai bên mình, mỹ phụ đành nghiêng

rằng, chục phát tác khí âm đón phong quyền của Trí Tụ và Trí Minh. Tất nhiên mỹ phụ thừa biết, vận khí âm chương lần này, mình sẽ bị tổn hại đến nội lực, khó lòng trụ vững trước quần hùng.

Dù muốn hay không, phong quyền La Hán của Trí Tụ và Trí Minh cũng đã ập đến, bắt buộc mỹ phụ phải vận khí chống lại.

Giữa lúc cái chết đã đến trước mặt thì hai ả thị nữ đã kịp lao vào đón quyền phong của Trí Minh và Trí Tụ.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, hai ả thị nữ như hai cánh diều bị cuồng phong thổi tốc lên không, rồi rơi phịch xuống. Lồng ngực của họ đã bể nát bởi phong quyền của Trí Minh và Trí Tụ.

Thấy hai ả thị nữ chấp nhận hy sinh bảo tồn mạng sống cho mình, vẻ mặt mỹ phụ lộ sát khí. Bà thét lên một tiếng, ngọc thủ xoay tròn và thanh xoáy khí vũ thẳng vào Trí Minh và Trí Tụ.

Thế chương của mỹ phụ ào ào cuốn ra với tất cả nội lực cạn kiệt, nên Trí Minh và Trí Tụ không cần né tránh, cả hai hít một hơi chân khí, dùng tám thành chân lực, xoạc chân tổng thẳng vào xoáy chương của mỹ phụ.

Đúng lúc đó, Dương Di giáo chủ Minh Giáo cũng phát chương công Na Di vũ vào lưng mỹ phụ.

Bên trên Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp với Thiên Long chỉ bủa xuống.

Gần như chung quanh mỹ phụ dày đặc chương quyền, chỉ không một khe hở nào để bà có thể nhảy tránh.

Ầm ...

Trí Minh và Trí Tụ bị hất về sau.

Đồng lúc mười đạo Thiên Long chỉ sắp phập vào vai mỹ phụ, kèm theo ngọn Na Di khí công của Dương Di giáo chủ vũ vào lưng bà.

Ầm!

Mỹ phụ chúi người về phía trước.

Trong khi đó, đạo cô Liễu Tâm đã dồn hai thị nữ về phía Hoàng hồ.

Bằng một thế công linh diệu của Nga Mi, đạo cô Liễu Tâm đâm ngọn phát trần thủng yết hầu của hai thị nữ Ngọc Bảo.

Cả hai thị nữ trúng chiêu rơi tõm xuống mặt hồ. Nước trong hồ đang trong vắt, thoáng chốc đã nhuộm máu đỏ hồng.

Mỹ phụ đứng bất động, tóc xõa dài ngang vai, thần sắc biến đổi không ngừng.

Với giọng bi phẫn, mỹ phụ gằn từng tiếng:

- Ngọc Bảo đã không màng đến chuyện giang hồ, Huyết Ảnh chương cũng đã tịch diệt cùng với võ công của phu quân ta. Không ngờ, các người ...

Lộ Khâm bang chủ Cái Bang thoáng chút bồi hồi khi những lời nói của mỹ phụ lọt vào tai lão. Lão bản thần như người mê mẩn, liếc nhìn mọi người.

Trắc Bá Diệp nhìn chằm chằm mỹ phụ, cất giọng lạnh lẽo:

- Người còn muốn chối tội cho chủ nhân Ngọc Bảo nữa à? Giết người thì phải đền mạng.

Trắc Bá Diệp vừa nói đến đây, từ phía trong Ngọc Bảo một thiếu niên tuấn tú khôi ngô phi thân ra. Chàng vừa thấy mỹ phụ đã gọi lớn:

- Mẫu thân.

Tiếng gọi còn đọng trên vành môi của Âu Trường Phong thì chàng đã nhận luôn một đạo phong quyền từ Trí Minh.

Ầm ...

Mỹ phụ gào lên:

- Trường Phong không có tội.

Tiếng gào thét khản đặc của bà đồng lúc tiếng kêu thảm của Trường Phong.

Thân hình của chàng thiếu niên rơi tõm xuống Hoàng hồ.

Mỹ phụ thét lên:

- Các người phải đền mạng cho con ta!

Bà vừa thét vừa vận khí bổ thẳng về phía Trí Minh hai đạo xoáy chưởng cuồng nộ.

Trắc Bá Diệp đầu thế đứng yên để mỹ phụ ra chưởng phát tác tấn công, Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp thét lớn một tiếng, người đã vọt cao như con rồng uốn khúc, đồng thời xuất chiêu Thiên Long chỉ lần thứ hai công thẳng vào mỹ phụ, chủ nhân Ngọc Bảo.

Mỹ phụ như không thấy lưỡi hái thần chết Thiên Long chỉ ở trên đầu, bà tận lực vận dụng chút khí tàn quyết lấy mạng Trí Minh bằng được.

Trí Minh quắc mắt, nạt lớn:

- Bần tăng sẽ tế độ cho người.

Lời vừa dứt phong quyền La Hán đã đón thẳng xoáy chưởng, đồng lúc ngọn Thiên Long chỉ cắm phập vào tâm huyết của mỹ phụ.

Mỹ phụ đứng chôn chân dưới đất, ánh thu ba trong vắt mở to nhìn trừng trừng về phía Hoàng hồ, giữa ngực bà đã bị đục thủng mười lỗ, mười vòi máu tuôn ra xối xả.

Quần hào nhìn kỹ mỹ phụ chủ nhân Ngọc Bảo mà không khỏi rùng mình khi đối mặt với ánh mắt phảng phất sự uất hận tràn ngập. Sát khí còn phủ lên mặt mỹ phụ, như muốn nói với mọi người rằng:

“Mối hận hôm nay sẽ là huyết án của ngày sau”.

Lộ Khâm lắc đầu thở ra.

Đình Linh và Đình Lữ bước đến cạnh Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp:

- Lệnh chủ, nhờ cô thì phải nhờ tận gốc, chúng ta phải san bằng tòa Ngọc Bảo này.

Trắc Bá Diệp gật đầu, thế là mọi người theo chân Long Hồ lệnh chủ kéo vào trong tòa Ngọc Bảo. Mọi người chia ra lục soát khắp nơi, nhưng chẳng có một ai cả.

Dương Di nói:

- Chắc Ngọc Bảo chẳng còn ai nữa.

Đình Linh và Đình Lữ chen vào:

- Lệnh chủ, phá hủy tòa Ngọc Bảo rất rộng, chi bằng hãy sử dụng nó, kiến tạo thành Tổng đàn võ lâm.

Trắc Bá Diệp gật đầu nói:

- Hai vị hộ pháp nói rất đúng. Dương Di giáo chủ, ngài có ý kiến gì không?

Dương Di lắc đầu:

- Dương mỗ không có ý gì. Tòa Ngọc Bảo này sử dụng làm Tổng đàn võ lâm rất hay đó.

- Thế thì, kể từ ngày mai, nơi đây sẽ là tổng đàn võ lâm để phán xét việc trong giang hồ.

Ba ngày sau, tòa Ngọc Bảo, một thời vang bóng đã chính thức trở thành Tổng đàn Liên giáo.

Ngọn đại kỳ hiệu triệu quần hào ba hôm trước trở thành hồng kỳ phản phật đập gió trên đỉnh tòa Ngọc Bảo.

oo Bị trúng một đạo Phong Quyền La Hán của Trí Minh, Âu Trường Phong như một hòn đá bị quăng xuống Hoàng hồ. Thần trí hỗn loạn, chàng còn nhận định đâu là trời, đâu là đất.

Trong cõi tỉnh mịch, u mê, chàng chỉ còn nhớ hình ảnh mẫu thân tả tơi như chiếc lá bàng vàng úa, bị chà đạp thô bạo.

Khi rơi xuống Hoàng hồ, chàng bồng tỉnh trở lại, như một con cá ngoi ngóp trong vùng nước trong vắt, lạnh giá của tiết trời tháng chạp.

Chàng cố ngoi lên, nhưng khí lực tảo tã, cộng với lồng ngực rất buốt như đeo một khối chì nặng trĩu, nên đành buông tay, để mặc cho số phận.

Thân hình của Âu Trường Phong từ từ chìm xuống. Mặt nước Hoàng hồ đang lắng đọng, bất ngờ nổi sóng dữ dội. Nước sôi sùng sục, tưởng chừng như đáy hồ có ngọn Hỏa Diệm sơn, sau bao năm ngủ yên, giờ tỉnh giấc bởi trận huyết sát tảo thanh Ngọc Bảo ...

Một xoáy nước khổng lồ cuốn lấy người Âu Trường Phong, lúc đẩy lên, lúc nhồi xuống.

Mỗi lần được xoáy nước đẩy lên, Âu Trường Phong lại tranh thủ hít dưỡng khí để bảo toàn sự sống.

Chàng không ngớt tự động viên mình:

- Trường Phong ơi ... Mi phải sống ... Trường Phong ơi, mi phải sống để trả mối hận này.

Xoáy nước lại chìm chàng xuống, lần này có lẽ nó đã nhận chàng xuống tận đáy hồ.

Trường Phong đạp mạnh hai chân xuống đáy hồ. Chàng ngỡ hai chân mình sẽ lún trong bùn cát, và sẽ mãi mãi trở thành bóng ma uất hận trong Hoàng hồ.

Nhưng không, chân Trường Phong chơi với khi chạm vào đáy hồ phẳng lì và trơn tuột như một bàn thạch.

Chàng hồi hải đạp chân mạnh hơn, hy vọng với sức đạp đó mình sẽ ngoi lên mặt hồ.

Tách!

Mũi giày của Trường Phong nhận vào bàn thạch, lập tức người chàng bị tuột sâu xuống lòng đất. Trường Phong uống luôn một ngụm nước, cố ghì lại dòng xoáy lũ đang cuốn mình vào một dòng chảy ngầm dưới đáy hồ.

Bất thần, chàng thấy ngực mình căng phồng dưỡng khí. Trường Phong mừng rỡ nhìn lại xung quanh.

Chàng đang ở trong một vòm cung bằng đá hoa cương trắng toát. Xa xa có mấy đốm sáng lập lờ như bầy đom đóm, nước ở đây chỉ ngang ngực. Thoát được cái chết ngộp nhất thời, Trường Phong vô cùng phấn khởi, hình như bao gánh nặng vừa trút xuống khỏi người.

Nhận ra chòm đom đóm xa xa, chàng ngỡ đó là đất liền, nên sải tay lội ngay về phía đó.

Đến gần, Trường Phong mới nhận ra, những đốm sáng đó là chòm ngọc Dạ Minh châu tỏa sáng lờ mờ. Nếu không có mấy viên ngọc Dạ Minh châu đó, quả thật Trường Phong không thể nào định vị được phương hướng trong cái vòm đá này.

Khí lạnh khiến cho đầu óc Trường Phong minh mẫn hơn. Chàng luôn nhủ thầm, mình phải sống. Trong này có những hạt Dạ Minh châu, nhất định phải có đường ra, và khi đã thoát khỏi chốn âm ty này, nhất quyết sẽ đòi lại huyết thù cho Ngọc Bảo.

Trường Phong vừa nghĩ, vừa quan sát những hạt Dạ Minh châu to bằng nửa nắm tay.

Ánh sáng ngũ sắc của những viên Dạ Minh châu mờ mờ, tựa trung rơi vào một điểm.

Âu Trường Phong ngờ nghệch nhìn theo chùm sáng định hướng đó. Chàng phát hiện ra trên vách đá cạnh bên có bóng một bàn tay do chùm sáng Dạ Minh châu tạo thành.

Bóng bàn tay rất mờ nhạt, muốn nhìn thấy phải định nhãn và tập trung tinh thần mới có thể nhận ra. Trường Phong thầm hy vọng, bóng bàn tay mờ nhạt kia là lối thoát duy nhất ra khỏi chốn này. Không chân chờ thêm, chàng quẩy nước lội nhanh về phía vách đá, rồi chồm lên ấn tay vào bóng tay mờ nhạt ấy.

Trường Phong ấn rất nhẹ, nhưng cánh cửa đá bí mật đã từ từ xoay tròn lộ ra một con đường hầm nằm phía trên mặt nước.

Chàng bám vào gờ đá, đu mình lên. Trong đường hầm thật là khô ráo. Bây giờ, chàng mới thấy thân thể mình giá lạnh. Chàng chui luôn vào đường hầm có đỉnh hai hàng ngọc Dạ Minh châu trên vách.

- Không biết đây có phải là sinh lộ của mình không?

Vừa hỏi, Trường Phong vừa ấn vào bóng tay mờ nhạt trên vách.

Chàng đứng một hồi lâu, nhìn đường hầm dài chưa đầy năm trượng. Trường Phong nhủ thầm:

- Nơi đây không có đường ra thì chẳng khác nào bị chôn sống dưới lòng đất. Mình sẽ chết dần, chết mòn đến khi biến thành bộ xương khô trong nỗi uất hận.

Nghĩ xong, Trường Phong lần bước đi. Chàng đến căn phòng đầu tiên, có khắc hàng chữ thảo:

“Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh”.

(Lý Bạch) “Xưa nay thánh hiền đều lặng lẽ Chỉ người uống rượu mới còn danh”.

Ấu Trường Phong đọc hai câu thơ không khỏi nực cười. Chàng ngẫm nghĩ chắc chủ nhân tòa mật thất dưới đất này là một con sâu rượu. Có lẽ lúc sinh thời, vị cao nhân ở đây đã từng bôn ba, và cuối cùng nghiệm lại lẽ sống bằng hai câu thơ của thi hào Lý Bạch.

Vừa thắc mắc và tò mò, Trường Phong đặt tay vào cánh cửa đá có dấu bàn tay, cánh cửa đá từ từ mở ra.

Chàng giật mình, bởi bên trong sáng trưng, nhìn kỹ lại mới thấy ánh sáng đó được tạo ra bởi những chùm Dạ Minh châu.

Ngay giữa thạch phòng là pháp thân của vị cao nhân. Thần sắc như người đang tịnh thân vận công điều tức, hai mắt nhắm nghiền, ngồi theo tư thế kiết già của Phật môn.

Sau lưng vị cao nhân đó là một dãy hũ. Trường Phong bước vào thạch phòng. Cảm cái ơn của vị cao nhân này nên chàng mới thoát chết, liền quỳ xuống bái ba lễ:

- Vãn bối là Ấu Trường Phong, vì kiếp nạn mới đặt chân vào chốn thanh tịnh, mong tiền bối nhận ba lạy của vãn bối gọi là đền ơn cứu mạng.

Chàng khấn xong đứng lên. Lúc bấy giờ mới nhận ra hai đôi tay của vị cao nhân có màu huyết dụ đỏ như máu. Lần đầu tiên thấy việc lạ, Trường Phong nghĩ rằng có lẽ vị cao nhân viên tịch bởi một chứng bệnh nào đó, nên cúi xuống quan sát kỹ.

Chàng hơi giật mình khi nhận ra hai tay vị kỳ nhân có cầm một quyển bí kíp, trên bắp đùi có một bức di cảo.

Trường Phong ngẫm nghĩ một hồi, đoán thầm có lẽ đây là quyển sách chỉ lối ra khỏi mật thất. Nghĩ xong, thuận tay chàng lấy luôn quyển bí kíp và bức di cảo.

Ngoài bìa quyển bí kíp viết bốn chữ:

Huyết Ảnh Ma Tôn.

Trường Phong cau mày. Thì ra vị kỳ nhân viên tịch nơi mật thất này chính là Huyết Ảnh Ma Tôn, một nhân vật đã nổi danh cách đây năm mươi năm, người sáng lập ra Huyết Ảnh giáo với môn công Huyết Ảnh chưởng.

Trường Phong ngỡ ngàng một chút, rồi quỳ sụp xuống. Bởi chàng nghiệm ra một điều, di thể trước mặt mình đây, không ai xa lạ mà chính là sư tổ của chàng, sư phụ của Ấu Trường Hải.

Trường Phong không ngờ dưới Hoàng hồ lại là mộ phần của sư tổ Huyết Ảnh Ma Tôn, mà chàng và cả toàn gia chẳng hề biết.

Trường Phong xúc động quá, bật khóc. Chàng vừa khóc vừa nói:

- Sư tổ ơi ... Kiếp nạn đã đến với Ngọc Bảo.

Chàng nói hết nỗi uẩn khúc mà mình đang gánh chịu cho đến lúc định tâm trở lại.

Trường Phong mở bức di cảo ra đọc:

“Ta là Huyết Ảnh giáo chủ, người sáng lập ra Huyết Ảnh giáo, một thời vẫy vùng trong thiên hạ. Nhưng cuối cùng ta nghiêm ra một điều, quyền lực, tiền tài và danh xưng như một giấc chiêm bao theo kiếp người ngắn ngủi. Nên ta quyết định quy ẩn nơi đây làm bạn với tử phùng.

Nhưng một đời đã là võ phu, thiên hạ phải khiếp mật. Ta không muốn tâm huyết võ học của mình thất truyền, nên trước khi viên tịch, ta để lại quyển bí kíp công phu bản thân.

Ai có duyên thì hàm thụ. Sau khi hàm thụ xong, kẻ có duyên phải tìm Tam Thánh tỷ thí võ công. Nếu Tam Thánh có viên tịch như ta, thì tỷ thí với hậu duệ của Tam Thánh. Đó là tâm nguyện của một đời võ phu ta.

Muốn học võ công trong bí kíp này, kẻ hữu duyên phải dùng hết số rượu ta để dành trong căn thạch thất. Khi đã luyện thành võ công của Huyết Ảnh giáo chủ, người đó mới có thể rời khỏi đây.

Huyết Ảnh giáo chủ”.

Trường Phong đọc xong gấp bức thư di cảo lại, võ công của tổ sư đã để lại, nhất định chàng phải hàm thụ. Hàm thụ để trả mối huyết thù Ngọc Bảo, để phát minh quang đại võ công Huyết Ảnh giáo.

Đặt lại bức di thư bên bập đui di thể Huyết Ảnh giáo chủ, chàng thẳng bước đến đồng vò rượu phía sau.

Trường Phong không thể nào tưởng tượng được trong thạch phòng lại có đủ thứ rượu như vậy. Rượu ở đây có thể sánh với kho rượu của Kim Thượng với đủ các chủng loại.

Hàng trên cùng là rượu Thiệu Hưng Nữ Nhi Hồng, kế đến là Thiệu Hưng Trạng Nguyên Hồng, rồi Trúc Diệp Thanh, Mai Quế Lộ, Bách Thảo Tửu, Biên Tái Tửu, Hậu Nhi Tửu, Bồ Đào Tửu, Ngũ Gia Bì, Kim Tước Tửu ...

Có thể nói đây là một quyển bách phong toàn thư về rượu, và nếu Trường Phong đọc ảm hết số rượu trong phòng này ít ra phải mất trắng ba năm.

Ba năm để uống rượu, vậy là ba năm để chàng rèn võ công của Huyết Ảnh giáo chủ.

Và chắc chắn sau này, Trường Phong có xuất hiện ngoài giang hồ, chàng sẽ là con sâu rượu trong thiên hạ. Thậm chí có thể xưng là Thiên Bôi đệ nhất lưu ly.

Nghĩ đến đây, Trường Phong không khỏi bật cười. Cười xong chàng lại nghĩ, sao mình lại không uống rượu chứ, hiện tại mình có thể dùng rượu để quên đi mối uất hận mà chuyên tâm vào võ học.

Nghĩ xong, Trường Phong liền bưng vò rượu Thiệu Hưng Nữ Nhi Hồng, mở nắp. Chàng càng ngạc nhiên hơn, vì dưới nắp sành có sẵn một củ sâm.

- Sư tổ đã tính rất kỹ. Uống rượu tất phải cần đồ nhắm. Người đã chuẩn bị sẵn thức ăn trong mỗi vò rượu.

Trường Phong nhìn di thể Huyết Ảnh Ma Tôn, rồi bưng vò rượu đến ngồi đối diện.

Trường Phong ngồi đối ảm với di thể Huyết Ảnh Ma Tôn. Từ nhỏ đến lớn, Trường Phong chưa hề ném qua giọt rượu nào, nên chưa quá hai ngụm, sắc diện đã chuyển sắc.

Chàng cảm thấy tâm trí lâng lâng, và tất cả sự phiền muộn thoáng chốc tan vào cõi mê ảo.

Trường Phong tiếp tục uống, cho đến lúc ngã ùng ra đất. Trong giấc chiêm bao mệt mỏi, chàng không ngớt gọi:

- Mẫu thân ... Mẫu thân ... Tại sao chứ ... Tại sao chứ?

Tiếng gọi của chàng từ từ nhỏ dần và nhanh chóng thay bằng những tiếng thở đều.

3. Chương 3: Tái Xuất Giang Hồ

Xuân ... Hạ ... Thu ... Đông.

Bốn mùa trôi nhanh như bóng câu lướt qua cửa sổ.

Ba năm thấm thoát cùng với bao sự biến trên giang hồ.

Tòa Ngọc Bảo hôm nào còn là Tổng đàn Liên giáo của Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp, lại một lần đổi chủ, thay vào đó là tấm bảng sơn son thiếp vàng với ba chữ chân phương:

Bạch Liên giáo.

Bên dưới hàng chữ chân phương Bạch Liên giáo mới khắc hàng chữ thảo, xem ra chỉ là một phân đàn của Liên giáo.

Bạch Liên giáo ở đâu?

Bất cứ một cao thủ nào trên giang hồ cũng đều biết Ngọc Nữ Phong.

Nhắc đến Ngọc Nữ Phong, như nhắc đến đỉnh cao quang minh của thiên hạ, mà thế lực của Ngọc Phong này, còn hơn cả Trắc Bá Diệp trước đây ba năm.

Chiếm lĩnh ngọn Ngọc Nữ Phong, ngồi trên bệ cao sừng sững là Bạch Liên thánh cô, một nhân vật thần bí mà chưa một ai được nhìn thấy mặt.

Mặc dù chưa một ai thấy mặt, nhưng nghe tiếng đã hãi hùng rồi. Ngay cả lệnh chủ Trắc Bá Diệp còn phải thần phục Thánh Cô và chấp nhận làm hộ pháp tại phân đàn Ngọc Bảo.

Bạch Liên thánh cô là ai?

Chưa có ai biết được lai lịch Thánh cô, nhưng cũng không một ai dám nhắc đến tên Thánh cô bằng một thái độ khinh thị, điều đó đồng nghĩa với án tử, các phân đàn chủ sẽ thực hiện sứ mạng.

Tôn chỉ của Bạch Liên giáo trong giang hồ vốn vắn vỏi chỉ mỗi một câu “Ai theo thì sống, ai chống thì chết”. Và tôn chỉ ấy trở thành hiệu lệnh đối với quần hùng mà không ai dám phản lại.

Lúc này tại tòa Ngọc Bảo, tiết trời đã sang xuân, thời tiết thật là mát mẻ với những ngọn gió nhẹ nhưng xem ra bọn thuộc hạ có vẻ quá mệt mỏi.

Đã suốt một con trăng, bọn chúng làm việc quần quật để thu nạp đủ lễ vật, dâng nạp lên Thánh cô trong ngày Đoàn ngọ. Đó đã trở thành cái lệ để được Thánh cô ban cho chút ân mưa móc.

Đoàn xe chở gấm vóc, châu báu, vàng bạc đã thẳng ngựa xong. Đĩnh Linh và Đĩnh Lữ nai nịt gọn gàng trong bộ giáp trụ. Trông họ ngỡ rằng đó là hai vị quan võ triều đình chuẩn bị tiến kinh.

Đĩnh Linh nhìn đoàn thuộc hạ đã sẵn sàng bên đoàn xe tiêu cực lớn giọng:

- Tất cả đã chuẩn bị hết chưa?

Bọn thuộc hạ hô vang:

- Chúng tôi đã chuẩn bị hết rồi.

Đĩnh Linh quay sang Đĩnh Lữ:

- Sư đệ, chúng ta lên đường chứ?

Đĩnh Lữ gật đầu:

- Chúng ta đi sớm cho kịp ngày. Có lẽ bây giờ Trắc đàn chủ đang chờ huynh đệ mình.

Đĩnh Linh giơ cao ngọn cờ hồng, cờ hôm nào san bằng tòa Ngọc Bảo.

Gã lớn tiếng đọc câu hiệu lệnh:

- Bạch Liên thánh cô, thần công cái thế, phước thọ trăm năm.

Bọn thuộc hạ như bầy kết lặt lại:

- Bạch Liên thánh cô ... Thần công cái thế, phước thọ trăm năm.

Đinh Linh phát cờ đến trước hô lớn:

- Lên đường!

Gã vừa quát vừa ra roi vào mông ngựa.

Con tuấn mã hí lên một tiếng, đồng lúc đó giữa Hoàng hồ một cột nước khổng lồ, như lốc xoáy dựng đứng lên.

Đinh Lữ ngạc nhiên, thốt thành tiếng:

- Cái gì vậy?

Câu hỏi ngỡ ngàng của gã còn đọng trên hai vành môi, và bọn thuộc hạ như quên hẳn hiệu lệnh của Đinh Linh, quay mặt nhìn sự biến kỳ lạ trên Hoàng hồ.

Đinh Linh vừa ra roi, đã ghìim vội cương ngựa. Gã trở mắt nhìn cột nước khổng lồ đó và nhận ra giữa đỉnh cột nước có một chấm đỏ. Gã lên tiếng hỏi:

- Chuyện gì thế nhỉ, quái vật xuất hiện giữa ban ngày hay sao?

Họ Đinh vừa nói hết câu, cả cột nước đổ ụp xuống mặt Hoàng hồ.

Ầm!

Bụi nước trắng xóa che kín cả không gian, khiến Đinh Linh, Đinh Lữ chẳng còn nhận ra cảnh vật nữa.

Một chiếc bóng đỏ từ trong làn nước bắn xẹt ra nhanh không thể tả.

Đinh Linh, Đinh Lữ giật mình, nhảy phắt khỏi yên ngựa. Hiện thân trước mặt hai người là pháp thể đỏ ối của Huyết Ảnh Ma Tôn với diện dung nghiêm lạnh, khắc nghiệt và tràn ngập sát khí. Nhìn qua thần sắc của Ma Tôn, kẻ yếu bóng vía có thể vỡ tim mà chết. Về nhân vật lẫy lừng Huyết Ảnh Ma Tôn đã từng lọt vào tai hai gã họ Đinh. Đinh Linh, Đinh Lữ không khỏi rúng động toàn thân.

Đinh Linh trừng trừng nhìn Huyết Ảnh Ma Tôn. Gã lẩm bẩm nói:

- Huyết Ảnh Ma Tôn.

Vừa luyện thành công phu Huyết Ảnh công, Âu Trường Hải rời địa thạch môn đã dụng luôn thuật dị dung của lão tổ để lại, dùng pháp thể của người tái xuất giang hồ.

Cảnh cũ, nhưng Trường Phong cảm thấy xa lạ vô cùng. Vả chăng chỉ còn lại trong tâm khảm chàng hình ảnh tả tơi của mẫu thân trước bấy sôi dữ.

Ngọc Bảo còn đó, nhưng đã đổi thay, sự đổi chủ đó để lại trong Trường Phong niềm thống khổ, uất hận tràn ngập.

Chàng nghe Đinh Linh nhận lầm mình là Huyết Ảnh Ma Tôn, Trường Phong buông một câu lạnh lẽo:

- Huyết Ảnh Ma Tôn đã trở về thế gian để đòi lại tòa thánh địa Ngọc Bảo.

Tiếng nói bằng chất giọng cay nghiệt của Trường Phong tưởng chừng như những cơn mưa đá đập vào màng nhĩ Đinh Linh và Đinh Lữ.

Nghe giọng nói băng giá, hai gã họ Đinh lạnh buốt cột sống.

Đinh Linh nói luôm một hơi:

- Huyết Ảnh lão tiên bối sau năm mươi năm, người mới trở về với giang hồ, nhưng giờ đây tất cả đã thay đổi rồi. Tòa Ngọc Bảo đã thuộc về Bạch Liên giáo. Nếu tiên bối chống lại Bạch Liên thánh cô, người sẽ khó chu toàn được mạng của mình đó.

Trường Phong thoáng cau mày. Chàng không ngờ chỉ ba năm lại sớm đổi thay như vậy.

Khi rời địa thạch môn, chàng nghĩ mình sẽ đối mặt ngay với kẻ thù, không ngờ một lần nữa tất cả trở nên xa lạ vô cùng.

Trường Phong liền nói:

- Vậy ta hỏi các người, trận thảm sát san bằng Ngọc Bảo cách đây ba năm, các người có tham gia không?

Đinh Linh liếc Đinh Lữ.

Đinh Lữ nói luôn:

- Cách đây ba năm, văn bối có nghe đến trận thảm sát san bằng Ngọc Bảo. Việc đó do đâu vì Âu Trường Hải sư diệt của lão tiền bối đã dùng công phu Huyết Ảnh chương tàn sát Thiết Uy tiêu cục, và giết cả hôn thê của Trắc lệnh chủ. Quần hùng uất khí mới liên thủ san bằng Ngọc Bảo.

Trường Phong gần giọng nói:

- Nói vậy! Ngoài ta ra đâu còn ai thi triển được Huyết Ảnh chương.

Đinh Linh tiếp lời:

- Sự thật văn bối đã nói tất cả rồi ...

- Các người đã biết rõ sự thật, vậy các người có tham gia vào trận thảm sát san bằng Ngọc Bảo không?

Đinh Linh và Đinh Lữ thừa biết mình không phải là đối thủ của Huyết Ảnh Ma Tôn, liền chối phăng hành động trước đây của họ.

Đinh Lữ cung kính nói:

- Trước đây hai anh em văn bối hoàn toàn không tham gia vào trận thảm sát đó.

- Vậy người biết rõ tận tường là Trắc minh chủ.

Không thể phủ nhận được, Đinh Linh đành gật đầu.

Trường Phong lại hỏi tiếp:

- Trắc minh chủ đang ở đâu?

- Trắc minh chủ đang ở tại tổng đàn Bạch Liên giáo.

- Bạch Liên giáo tọa lạc tại địa phương nào?

- Huyết Ảnh tiền bối cứ đến Ngọc Nữ Phong, tổng đàn Bạch Liên giáo tọa lạc tại đó.

- Ta tạm thời tin các người, nếu có lời xảo ngôn thì đừng trách ta đây.

Trường Phong dời nhãn lực hùng hực như hai đốm than hồng chiếu vào tấm bảng Bạch Liên giáo phân đàn mình chủ Trắc Bá Diệp.

Trường Phong lắc đầu.

Sau cái lắc đầu ấy, thân người của chàng bắn xẹt về phía Ngọc Bảo, trông tựa tia chớp đỏ rực.

Ầm ...

Đinh Linh và Đinh Lữ chỉ kịp nhận ra đôi huyết thủ khí chương ửng màu hồng quang nện thẳng vào tấm bảng sơn son thếp vàng, phát ra một tiếng nổ như tiếng sấm trời.

Cả tấm bảng tan thành từng mảnh vụn.

Trường Phong đứng dạng chân, cách không điền chỉ viết thẳng lên hai cột đá.

Ngọn chỉ công như một sợi chỉ huyết dụ rền rẹt chạy trên mặt đá, ngỡ như bảo kiếm đang khắc chữ trên bùn đất.

“Huyết Ảnh Ma Tôn, phát minh quang địa Ngọc Bảo trung môn, quân tử khí”.

Khắc xong hàng chữ đó, Trường Phong lắc vai một cái, như một mũi tên bắn vọt đi.

Chỉ trong một cái chớp mắt, chàng đã mất hút rồi.

Đinh Linh và Đinh Lữ nhìn nhau. Cả hai chẳng nói lời nào, cùng thở ra một tiếng.

Đinh Linh nhìn Đinh Lữ nói:

- Đại ca ... Huyết Ảnh Ma Tôn tái xuất hiện, chúng ta phải nhanh chân phi báo ngay cho Bạch Liên thánh cô biết để người đối phó.

- Sư đệ hãy mau lên đường, còn ta sẽ cùng với đoàn hộ tiêu đến sau.

Đinh Lữ nói:

- Đại ca bảo trọng.

- Sư đệ cũng bảo trọng.

Đinh Lữ nhảy lên yên ngựa.

Con tuấn mã hí vang, rồi nện vó rầm rập phi nước đại.

oo Giang Tô thành.

Túy Vân lầu ...

Tòa lầu nổi tiếng nhất thành Giang Tô, không phải vì những nàng kỹ nữ giỏi đàn ca hát xướng, mà nó nổi tiếng bởi một món rượu. Nếu không có rượu Bách Xà Ngũ Gia tửu thì Túy Vân lầu chẳng phải là Túy Vân lầu.

Tất nhiên đã nổi tiếng thì Túy Vân lầu không thiếu khách quan ghé vào, thậm chí lượng khách quá sức tải của tòa lầu nữa.

Ấu Trường Phong trong bộ nho phục màu thanh lam, bước vào tòa lầu. Chàng vào đây để uống rượu, có lẽ qua ba năm luyện công dưới Địa thạch môn, Ấu Trường Phong đã quen với rượu, và nhờ rượu mới có thể khuây khỏa phần nào.

Vừa bước vào tòa Thủy Vân lầu, thì bao nhiêu cặp mắt đều chiếu vào Ấu Trường Phong, không phải Ấu Trường Phong khác người, nhưng có lẽ dung mạo khôi ngô, tuấn kiệt của chàng bắt thiên hạ phải dời mắt ngắm qua.

Chọn một chỗ ngồi khuất sâu trong góc, Ấu Trường Phong gọi một lúc hai vò rượu.

Tiểu nhị phải hỏi lại:

- Công tử gọi bao nhiêu vò Bách Xà Ngũ Gia tửu?

Ấu Trường Phong nhìn lên:

- Ta cần hai vò rượu.

Tiểu nhị gật đầu rồi rút:

- Vâng ... vâng ... Tiểu nhị sẽ phục vụ công tử ngay lập tức thôi.

Gã tiểu nhị quay trở vào trong, một lúc sau bưng ra hai vò rượu đặt lên bàn Ấu Trường Phong. Nhìn hai vò rượu mười cân, không ai nghĩ rằng chàng sẽ uống một mình.

Ấu Trường Phong thản nhiên rót rượu ra chén rồi uống từng ngụm lớn, tưởng như chàng đang giải khát.

Uống đến chén thứ ba, thì từ góc bên kia đã có người lên tiếng:

- Hảo tửu ... Hảo tửu ...

Ấu Trường Phong liếc mắt nhìn người vừa phát ngôn đó. Chàng nhận ra đó là một đại lực người Khất Đan, mắt sáng vắt như hai ánh sao đêm, mặt vuông chữ điền, trán rộng, đang dõi mắt nhìn chàng.

Gã đại lực Khất Đan ôm cả vò rượu hương về chàng, bất ngờ ngửa mặt cười vang dội, cắt ngang tiếng cười khoái trá đó, gã mới nói:

- Thiết Kim Cang Trần Phi mời công tử vò rượu này.

Nhận thấy thái độ của Thiết Kim Cang Trần Phi quá thành thật và hào phóng, Âu Trường Phong cũng không khách sáo, chàng bưng cả vò rượu hương về Trần Phi:

- Mời.

Cả hai người cùng uống rượu bằng vò, họ uống mà khiến tất cả bọn khách quan đều giương mắt lên nhìn. Ai cũng nghĩ rằng, với hai vò rượu năm cân kia, dứt khoát sẽ đốn ngã chàng công tử khôi ngô tuấn tú.

Cả hai cùng đặt vò rượu xuống, Âu Trường Phong nhìn Thiết Kim Cang Trần Phi mỉm cười.

Trần Phi cũng mỉm cười lại với chàng. Y quơ tay đến trước, vô tình chạm vào vò rượu.

Vò rượu từ trên bàn rơi xuống nhưng trong một chớp mắt, nhanh ngoài sức tưởng tượng, chân của Thiết Kim Cang Trần Phi đã khảy nhẹ vào đáy vò hất nó lên.

Vò rượu như được nâng lên thì đúng hơn. Âu Trường Phong tấm tắc khen:

- Cước pháp của các hạ thật là cao minh.

Thiết Kim Cang lại bật cười vang dội. Gã bước thẳng về phía bàn Âu Trường Phong:

- Cước pháp hay cũng không sánh bằng tửu lượng giỏi.

Thiết Kim Cang Trần Phi tự động kéo ghế ngồi đối diện với chàng rồi mở lời:

- Tại hạ cho huynh đệ biết danh tính rồi, thế các hạ có thể cho gã lực điền này biết danh tính của mình không?

Âu Trường Phong mỉm cười:

- Đệ tên Âu Trường Phong, một con người vô danh tiểu tốt trên giang hồ.

Trần Phi trợn mắt rồi khoát tay:

- Nói bậy ... Nói bậy ... Âu Trường Phong làm gì là kẻ vô danh tiểu tốt. Thử hỏi trong quán, đã có mấy ai uống rượu được như Âu huynh đệ.

Thiết Kim Cang lại ngửa mặt cười. Tiếng cười của y nghe thật là đắc chí và hào hùng, y nói:

- Thiết Kim Cang này từ quan ngoại lặn lội vào Trung Nguyên suốt ba con trăng rồi, có thấy ai phong thái uy nghi đường bệ và nhất là ...

Âu Trường Phong chen vào:

- Nhất là lại biết uống rượu như Âu tiểu đệ phải không?

Thiết Kim Cang Trần Phi vỗ tay:

- Đúng, đúng. Trần Phi này lần đầu tiên gặp được tửu húng như Âu huynh đệ.

- Đã vậy thì Âu Trường Phong xin mời Thiết đại ca một vò rượu.

- Tốt ... Tốt lắm. Người xưa nói “Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu”. Ha ha ... Hôm nay ta đã may mắn gặp được tri kỷ rồi.

Thiết Kim Cang Trần Phi bưng cả vò rượu uống ừng ực, rồi trao qua Âu Trường Phong.

Chàng đón vò rượu và chỉ một hơi, rượu trong vò đã sạch sành sanh.

Thiết Kim Cang mặt đã bắt đầu chuyển sắc, với số rượu vừa rồi mới tọng hết vào bụng, có thể vật đổ một con trâu nên Trần Phi cũng phải choáng váng.

Ngược lại với Trần Phi, Âu Trường Phong thần sắc vẫn không thay đổi, cứ tưởng chừng như chàng chưa hề cho một giọt rượu nào vào người.

Âu Trường Phong nhìn Trần Phi nói:

- Thiết đại ca đã thấm mệt rồi chẳng?

Trần Phi lắc đầu, nhưng cất tiếng như nhựa:

- Trần Phi này đã gặp tri kỷ thì làm sao mà mệt. Bây giờ nếu Huyết Ảnh Ma Tôn có xuất hiện, ta cũng quyết tỷ thí võ công với lão để phân tài cao thấp.

Âu Trường Phong cau mày hỏi:

- Sao Thiết đại ca muốn tỷ thí võ công với Huyết Ảnh Ma Tôn?

Trần Phi trợn mắt nhìn chàng:

- Hà ... hà ... Chắc Âu Trường Phong đệ chưa thấu đáo về chuyện võ lâm thiên hạ. Huyết Ảnh Ma Tôn vừa mới tái xuất hiện sau năm mươi năm tuyệt tích giang hồ.

- Thiết đại ca có oán thù với Huyết Ảnh Ma Tôn?

Trần Phi khoát tay:

- Ta chẳng có oán thù gì cả. Trần Phi này sinh ra và lớn lên nơi quan ngoại, thì làm gì có chuyện oán thù với người Trung Nguyên.

- Thế tại sao đại ca đòi tỷ thí với Huyết Ảnh lão ma?

Âu Trường Phong vừa hỏi vừa hồi hộp. Chàng sợ Thiết Kim Cang có dính líu tới vụ thảm sát san bằng Ngọc Bảo cách đây ba năm, thì giữa hai người mới là tri tửu đã hóa thành hận thù.

Âu Trường Phong đã tâm niệm trước khi rời Địa thạch môn là phát minh quang đại, trả huyết hận và dựng lại Ngọc Bảo như năm nào. Lời thề đó đã biến trái tim Trường Phong trở nên băng giá và hận thù. Trần Phi ngửa mặt cười rồi mới nói:

- Ta đã minh chứng võ công với mười đại cao thủ ở Trung Nguyên rồi, tất cả đều là lũ bất tài vô dụng, nay chỉ còn hy vọng có Huyết Ảnh Ma Tôn mới xứng là đối thủ.

Âu Trường Phong mỉm cười:

- Thiết đại ca lặn lội từ quan ngoại vào Trung Nguyên để ẩn chứng võ công?

Trần Phi gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Võ công đại ca chắc cao thâm lắm nhưng núi cao sẽ có núi cao hơn ...

- Hay. Ta cũng nghĩ như vậy. Nhưng từ lúc nhỏ Trần Phi này đã từng nghe tiếng bảy đại môn phái và các bang hội trong Trung Nguyên đâu đâu cũng đều có tuyệt thức võ công.

Nên ta muốn tỷ thí và học hỏi thôi.

- Thế tại sao đại ca lại chọn Huyết Ảnh Ma Tôn để tỷ đấu? Trong Trung Nguyên không thiếu đại cao thủ xứng ngang với Bắc Đẩu Thiếu Lâm, tỷ như Bạch Liên thánh cô, Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp, giáo chủ Minh giáo Dương Di.

Mặt Trần Phi nghệt ra, y hỏi lại:

- Những người đó hiện nay đang ở đâu?

Trần Phi vừa hỏi dứt câu, đột nhiên bên phải tửu phòng bốn gã đại hán đứng bật dậy.

Một trong bốn tên chỉ tay vào mặt Trần Phi nói:

- Thằng mọi kia ... người dám tự dương tự đắc nơi đất Trung Nguyên này. Người còn dám to gan thách thức Bạch Liên giáo. Số người chắc đã tới rồi.

Trần Phi từ từ đứng lên, y quay mặt về phía bốn gã đại hán thuộc hạ của Bạch Liên thánh cô:

- Các người là bọn người nào?

Gã đại hán vỗ tay vào ngực:

- Bọn ta thuộc thám tử hình, người hãy ngoan ngoãn quỳ xuống chịu tội với Bạch Liên thánh cô.

Trần Phi cau mày:

- Bạch Liên thánh cô là cái thá gì mà bắt Trần Phi này phải quỳ xuống chịu tội chứ?

Ngay cả Huyết Ảnh Ma Tôn ta cũng chưa nể mặt thì Bạch Liên thánh cô của các người quá chẳng đáng để cho Thiết Kim Cang để mắt đến.

Gã đại hán gầm lên:

- Hồn láo ... Dám xúc phạm Thánh cô.

Tình hình thoáng chốc trở nên căng thẳng tới cùng, cùng với sự nhốn nháo rộn lên trong Túy Vân lầu do bọn thực khách hồi hải bỏ chạy.

Gã đại hán thuộc đội thám tử hình gầm lên:

- Giết gã mọi này.

Cùng với tiếng quát đó, cả bốn tên thám tử hình lao thẳng vào Thiết Kim Cang Trần Phi.

Trần Phi với tay nhắc vò rượu trên bàn giữa mặt uống. Trước tình huống khẩn trương như vậy mà còn có thể uống rượu, thì quả thật y quá xem thường bọn thám tử hình.

Hai gã thám tử hình thi triển công chop vào đỉnh đầu đối phương, hai gã còn lại dùng thoi quyền, chia làm hai cánh tả hữu chực đập vào ngực Trần Phi.

Trảo và quyền vừa ập đến, thì Thiết Kim Cang Trần Phi như một cánh én nhấc mình lên khỏi sàn lầu. Hai chân như mọc cánh phiêu phiêu trên hai ngọn trảo công và thoi quyền của bọn thám tử hình.

Rồi nhanh như cắt, cước pháp của Trần Phi biến hóa linh hoạt, từng cánh chong chóng lan rộng ra rồi nhanh chóng thu về.

Cùng với động tác hồi cước pháp của Thiết Kim Cang Trần Phi, bốn gã thám tử hình thốt lên một tiếng.

- Ôi ...

Cả bốn tên đều ngã bật ra sau, má bên trái đã móp méo dị dạng.

Cả bốn tên lồm cồm bò dậy.

Gã đại hán trầm giọng nói:

- Trần Phi, rồi người sẽ bị tróc nã tới tận quan ngoại.

Cả bốn gã nhìn nhau cùng lùi bước dần ra cửa.

Chợt ầm một tiếng vang lên.

Bốn gã thám tử hình bắn dội vào trong Túy Vân lầu, hậu tâm đã bị đập nát be bét.

Ngay cửa đã xuất hiện một người vận trang phục hắc y, giữa ngực có thêu hai khúc xương gác chéo nhau.

Sau lưng người đó có thêm mười gã đại hán nữa. Tất cả đều đeo mặt nạ sợ người.

Thấy những người lạ vận trang phục kỳ lạ, Âu Trường Phong thắc mắc ngẩn mặt nhìn.

Trần Phi liếc mắt nhìn qua những người vừa xuất hiện đó, lên tiếng:

- Bang chủ Bạch Cốt bang cũng có ngầu húng đến đây nữa à?

Bang chủ Bạch Cốt bang nói:

- Ta muốn đến đây để chứng nhận xem cao thủ quan ngoại võ công siêu phàm ra sao?

Trần Phi bật cười sảng khoái:

- Thiết Kim Cang cũng đang rất ngầu húng. Mời ... mời bang chủ xuất chiêu.

Ánh mắt cá chốt sau chiếc mặt nạ sợ người của bang chủ Bạch Cốt dời qua điểm vào mặt Âu Trường Phong:

- Gã kia cũng là đồng bọn với người?

Trần Phi lắc đầu:

- Vị tiểu đệ đây chẳng dính gì đến việc của ta cả.

- Ta xem chừng võ công của gã thư sinh đó còn cao thâm hơn người.

Âu Trường Phong thoáng chột dạ. Quả thật từ lúc chàng đặt chân vào Túy Vân lầu, chưa từng thi thố võ học, thế mà gã bang chủ Bạch Cốt bang có thể nhìn được võ học của mình, chứng tỏ nhãn lực của gã rất cao minh.

Trường Phong với tay cầm vò rượu rót vào chén, nhấp từng ngụm nhỏ, thờ ơ với lời nói của bang chủ Bạch Cốt.

Trần Phi tăng hắng rồi nói:

- Ở đây chỉ có ta thách thức người mà thôi. Không cần gì đến Âu Trường Phong.

Bang chủ Bạch Cốt bang lặp lại:

- Âu Trường Phong.

Trường Phong ngược mắt nhìn lên:

- Tại hạ là Âu Trường Phong.

- Người có quan hệ thế nào với Ngọc Bảo chủ nhân Âu Trường Hải?

- Thế tại hạ có quyền hỏi lại, các hạ có dính đến vụ huyết án san bằng Ngọc Bảo cách đây ba năm không?

- Người hỏi đến vụ đó để làm gì?

- Nếu các hạ không có liên quan đến vụ thảm sát Ngọc Bảo thì tại hạ chẳng có gì liên can đến các hạ. Tại hạ miễn trả lời lai lịch cho các hạ biết.

Cặp mắt bang chủ Bạch Cốt bang rực lên chiếu thẳng vào Âu Trường Phong nói:

- Người không muốn nói, ta cũng bắt người nói. Nếu người là người của chủ nhân Ngọc Bảo Âu Trường Hải, kẻ đã sử dụng Huyết Ảnh chuồng tiêu diệt Thiết Uy tiêu cục, cướp hôn thê của Trắc Bá Diệp, thì coi như người đã tới số rồi.

Âu Trường Phong đứng lên. Chàng buông một câu lạnh lùng, nghe như tiếng nói của câu hồn sứ giả dưới diêm đình vọng lên:

- Ta là Âu Trường Phong, chủ nhân tòa Ngọc Bảo.

Chàng bước ra khỏi bàn từ từ tiến về phía bang chủ Bạch Cốt bang, rồi gằn giọng nói:

- Thiên hạ đã san bằng tòa Ngọc Bảo, giờ tới lượt Trường Phong này san bằng thiên hạ.

Trần Phi nghe Trường Phong nói, liền quay sang nhìn chàng. Gã ngờ ngờ sát khí thoáng chốc đã bao trùm cả tòa Túy Vân lầu.

Bang chủ Bạch Cốt bang phẩy hai ống tay áo hắc y. Ngay lập tức có một làn gió nhẹ phóng thẳng về phía Trường Phong.

Ngờ rằng đối phương phát tác khí chưởng tấn công mình, Trường Phong cũng vận khí chuyển công, chực vỗ thẳng lại một đạo kinh tấn công Bạch Cốt giáo chủ.

Nhưng chàng vừa vận công, thì cảm thấy đó chỉ là một ngọn gió hiu hiu như do cái phủ tay của Bạch Cốt bang chủ tạo ra mà thôi.

Bạch Cốt bang chủ lại thả tay xuống, y ngắm nhìn Âu Trường Phong một lúc rồi mới lên tiếng:

- Âu Trường Phong, quả thật ngươi là chủ nhân Ngọc Bảo đấy à?

Trường Phong gật đầu nói:

- Không sai. Ta là chủ nhân Ngọc Bảo.

- Ngươi đã tự nhận là chủ nhân Ngọc Bảo thì có chết cũng đừng ân hận nhé.

Trường Phong cau mày, rồi bất thần chàng ngửa mặt cười giòn:

- Trường Phong này không dễ chết được đâu.

Bạch Cốt bang chủ nghe chàng nói dứt câu, liền bật ra tràng cười khoái trá. Y cắt tràng cười đó, rồi nhìn thẳng vào Âu Trường Phong và Trần Phi, giọng ngạo nghễ:

- Các ngươi sắp chết đến nơi rồi.

Trần Phi ngờ ngợ, hỏi gần lại:

- Ngươi có bản lãnh gì mà đòi giết Âu Trường Phong và Thiết Kim Cang Trần Phi chứ?

Bạch Cốt bang chủ giữ hai ống tay hất y, hai luồng khói trắng tỏa ra từ ống tay áo đen kịt ấy. Gã vừa giữ tay áo vừa nói:

- Ta thị vào Vô Ảnh Chi Độc được không?

Trần Phi vừa nghe Bạch Cốt bang chủ nói, trong lòng đã nao nao, hồi hộp.

Trường Phong cũng chẳng khác gì gã. Chàng nghĩ thầm:

“Có lẽ ngọn gió hiu hiu vừa rồi có chứa Vô Ảnh Chi Độc khiến cho mình và Trần Phi không phát hiện ra”.

Âu Trường Phong liếc xéo qua Trần Phi.

Mồ hôi đã rịn ra trán gã đại lực Khất Đan.

Trần Phi nhép miệng truyền âm nhập mật, nói vào tai Trường Phong:

- Âu đệ ... chúng ta đã bị trúng độc Vô Ảnh của gã bang chủ này rồi.

Như nghe được lời của Trần Phi, Bạch Cốt bang chủ bật cười giòn giã:

- Các ngươi phát hiện được Vô Ảnh Chi Độc của bốn bang thì quá muộn rồi. Thời khắc chỉ còn đủ cho các ngươi cùng nắm tay nhau về dưới âm ty mà thôi.

Gã chỉ tay vào mặt Trường Phong:

- Thân xác của ngươi sẽ tan ra như oai danh của Ngọc Bảo năm xưa. Không một ai cứu ngươi được. Ha ha ha ...

Trường Phong cau mày. Chàng thử vận khí quy tập Đan Điền, nhưng liền cảm thấy kinh mạch của mình như có những bức tường đá ứ chế. Đầu óc thoáng chốc xáy xắm.

Lúc này Trần Phi lên tiếng nói:

- Ngươi giữ thủ đoạn độc công đề tiện với chúng ta đâu phải quân tử anh hùng?

- Trong thiên hạ, chắc ngươi chưa nghe danh Bạch Cốt bang với độc công Vô Ảnh Chi Độc, nên mới mở miệng nói những lời ngậy ngô đó.

Trần Phi hừ một tiếng:

- Đường đường tự xưng là một bang, nhưng chỉ biết mỗi một môn công hạ độc đề tiện.

Dù người có khuyển đảo giang hồ đến đâu đi nữa, cũng không ai bội phục.

Trong lúc Trần Phi đối đáp với Bạch Cốt bang chủ, Trường Phong âm thầm vận dụng chân nguyên Thuần dương chân khí, dồn Vô Ảnh độc quy tập vào Tịch môn.

Chàng vừa quy tập độc chất xong liền gằn giọng nói:

- Các hạ ngoa ngôn quá nhiều rồi đó.

Nghe chàng phát âm, Bạch Cốt bang chủ sững sốt nhìn.

Thấy ánh mắt của Bạch Cốt bang chủ nửa tin nửa ngờ, Trường Phong vận triển huyền công hú lên một tiếng vang dội, cả tòa Túy Vân lầu như lọt thỏm trong vùng sấm động ầm ầm, ngay cả Bạch Cốt bang chủ và mười gã thuộc hạ đứng phía sau cũng lao đao lùi luôn ra ngoài tòa tửu phòng.

Trần Phi ngồi bệt xuống đất, vận công điều tức, vừa khống chế Vô Ảnh Chi Độc, vừa bế thính nhĩ để không chấn động định tâm bởi tiếng hú lồng lộng của Trường Phong.

Lợi dụng lúc đó, Âu Trường Phong vận luôn Huyết Ảnh công, một vầng sáng đỏ bao bọc toàn thân. Chàng khoác lên mặt nạ diện dung của Huyết Ảnh Ma Tôn.

Trường Phong lắc vai, thân ảnh đã bắn xẹt ra ngoài trong bộ lột Huyết Ảnh Ma Tôn.

Bạch Cốt Bang Chủ và mười gã đại hán vừa định thần đã thấy Huyết Ảnh Ma Tôn bay xẹt ra.

Tất cả mọi người đều rúng động, khi bóng đỏ huyết ma đứng trước mặt.

Cặp mắt như hai đốm than hồng chiếu thẳng vào Bạch Cốt bang chủ, Âu Trường Phong trầm giọng:

- Bạch Cốt bang chủ ... lão phu muốn hỏi lại, người có tham gia vào vụ huyết sát san bằng Ngọc Bảo hay không?

- Huyết Ảnh Ma Tôn chính là Âu Trường Phong phải không?

- Người không cần biết việc đó, chỉ trả lời ta mà thôi.

Bạch Cốt bang chủ gằn giọng:

- Trường Phong, người tưởng rằng trong bộ lột giả dạng Huyết Ảnh Ma Tôn lão ma là có thể hù dọa được ta sao?

Bạch Cốt giáo chủ vừa nói, vừa tổng ra một đạo kinh phong đen kịt vỗ thẳng vào mặt Âu Trường Phong. Tất nhiên trong đạo kinh của Bạch Cốt bang chủ có ẩn chứa kịch độc, mà bất cứ cao thủ nào chạm phải thì da thịt bị rửa trôi ngay lập tức. Ngọn kinh do Bạch Cốt bang chủ phát ra vừa chạm vào Huyết Ảnh đã tản mát tứ phía, ngỡ như chạm vào một bức tường đá hoa cương rắn chắc không có gì phá vỡ nổi.

Đối phương đã tấn công chàng trước, khiến cho uất khí hôm nào tràn ngập, sục sôi trong kinh mạch, chàng hú lên một tiếng vang dội, thi triển luôn Ngọc Huyết chỉ cứng như sắt thép, chém xả xuống bản thủ của Bạch Cốt bang chủ.

Rắc ...

Ngọc Chỉ công độc nhất vô nhị của Huyết Ảnh Ma Tôn ngày nào làm khiếp mặt giang hồ từ nam chí bắc, tất phải có cái lực vô song.

Bạch Cốt bang chủ chỉ kịp nhìn thấy một sợi chỉ đỏ nháng lên trong chớp mắt thì cánh tay đã buột, rồi cảm giác đau nhói đang xộc lên tới đỉnh đầu.

Cánh tay chuyên sử dụng Vô Ảnh Chi Độc đã rơi xuống đất.

Cánh tay gã Bạch Cốt bang chủ vừa rơi xuống đất thì năm ngón tay đỏ ối đã chộp vào chiếc mặt nạ của y.

Bụt ...

Bạch Cốt bang chủ chới với, khuyu xuống đất. Trước mắt y là chiếc bóng đỏ ối của Huyết Ảnh Ma Tôn đang chấp chớn như bóng câu hồn sứ giả nơi diêm phủ.

Không ai có thể tưởng tượng được Bạch Cốt bang chủ, người chuyên sử dụng Vô Ảnh Chi Độc, đã từng lấy mạng bao nhiêu cao thủ hắc bạch, chỉ là một thanh niên chưa đầy tuổi ba mươi.

Y đang thất thần nhìn Huyết Ảnh Ma Tôn trong sự hãi hùng hoảng loạn.

Mười gã thuộc hạ Bạch Cốt bang đồng loạt quỳ xuống và tự động gỡ luôn mặt nạ sợ người.

Bọn chúng vừa lạy vừa rói rít nói:

- Lão tiền bối hãy tha mạng cho Thiếu bang chủ.

Gã thiếu bang chủ lấm lét nhìn Huyết Ảnh nói:

- Văn bối Du Thiên Kiệt thất lễ ... Mong tiền bối tha mạng.

Âu Trường Phong hừ một tiếng:

- Người không nhúng tay vào trận thẩm sát san bằng Ngọc Bảo, ta sẽ tha mạng cho người.

Được mở lời, chẳng khác nào đã tìm thấy sinh lộ, tất cả bọn Bạch Cốt bang đều rói rít nói:

- Sự thật chúng tôi không có tham gia vào vụ thẩm sát san bằng Ngọc Bảo. Việc đó do bảy đại môn phái cùng với Trắc Bá Diệp minh chủ thực hiện.

- Thế thì các người được sống, nhưng phải trao thuốc giải cho Âu Trường Phong và Thiết Kim Cang Trần Phi.

Gã thiếu bang chủ nói luôn:

- Văn bối tuân lệnh tiền bối. Xin tuân lệnh ...

Gã vừa nói vừa thò cánh tay còn lại vào thắt lưng, moi ra một chiếc bình màu xanh lục, dâng lên một cách khẩn khoản:

- Đây là thuốc giải Vô Ảnh Chi Độc!

Trường Phong đón lọ thuốc giải, thả bước vào trong Túy lầu.

Chàng dừng bước ngay bậc tam cấp:

- Người đừng bao giờ giở thói hạ lưu nữa, nếu không khó bảo toàn tính mạng đến tuổi ba mươi.

Chàng lên luôn vào trong Túy Vân lầu.

Chờ cho Huyết Ảnh Ma Tôn khuất dạng hẳn, bọn thuộc hạ Bạch Cốt bang mới dìu gã tráng niên có vẻ mặt xấu như mặt ngựa đứng lên:

- Du thiếu chủ ... chúng ta chạy thôi. Không ngờ Huyết Ảnh Ma Tôn lại xuất hiện tại đây.

Du Thiên Kiệt nghiêng răng nhìn cánh tay cụt của mình. Gã nén đau tự điểm vào các huyết mạch để cầm máu, rồi gượng nói:

- Các người hãy đưa ta đến Ngọc Nữ Phong bái kiến Bạch Liên thánh cô.

Bọn thuộc hạ gật đầu, dìu Du Thiên Kiệt phi thân đi.

Bọn Bạch Cốt bang vừa đi khỏi, thì Âu Trường Phong cũng từ trong Túy Vân lầu bước ra, trên tay chàng là một vò rượu Bách Xà Ngũ Gia tửu.

Trường Phong uống một ngụm lớn, rồi dõi mắt nhìn theo bọn Bạch Cốt bang.

Chàng lẩm bẩm nói:

- Sự tình đã biến ta thành một ma đầu say máu, nhưng lời thề huyết hận, Trường Phong này không thể nào bỏ qua.

4. Chương 4: Sự Biến Trùng Trùng

Chỉ trong một con trăng, cái tin Huyết Ảnh Ma Tôn đã xuất hiện trên giang hồ làm rung động tất cả các môn phái. Tất nhiên, những người có tham gia vào vụ tiêu diệt tòa Ngọc Bảo là những người đầu tiên lo toan nhất.

Chùa Thiếu Lâm cũng nhộn nhịp với cái tin như sét đánh ấy.

Trí Minh, Trí Tụ ngồi đối mặt với nhau trong tòa thất, cả hai không ngớt thở dài ảo não.

Trí Minh nói:

- Sư đệ, tính như thế nào? Chắc hẳn lão ma Huyết Ảnh ấy cũng tìm đến Thiếu Lâm tự.
- Sư huynh đừng lo lắng quá, thế nào Bạch Liên thánh cô cũng có cách tiêu trừ lão ma đó thôi.
- Tất nhiên Bạch Liên thánh cô sẽ tiêu diệt được Huyết Ảnh Ma Tôn, nhưng chờ đến lúc lão ma đó tuyệt diệt thì mồ chúng ta cũng xanh cỏ.
- Nếu sư huynh lo như vậy, thì sư huynh và đệ có thể lên Ngọc Nữ Phong ẩn thân một thời gian.

Trí Minh nheo mày, liếc nhìn ra ngoài, y thở ra một tiếng:

- Sư huynh không thể đi được. Bao nhiêu tâm huyết dồn vào ngày chấp chưởng trụ trì thế đại sư Viên Chân, chẳng lẽ vì sự xuất hiện của Huyết Ảnh Ma Tôn đành đổ sông đổ biển hết hay sao?

Trí Tụ rót trà vào tách. Y nhấp từng ngụm nhỏ, quan sát Trí Minh, hồi lâu rồi nói:

- Sư huynh ... Hay thỉnh trụ trì mời Võ Thánh ra mặt bảo vệ Thiếu Lâm?

Trí Minh đứng lên, bước đến bên cửa nhìn ra ngoài:

- Ta sợ ...
- Sư huynh sợ gì?
- Đại sư huynh Viên Chân sẽ không làm theo lời chúng ta đâu. Với lại Võ Thánh đã tuyên thệ bề quan và không màng đến chuyện thị phi rồi.

Trí Tụ cười khẩy một tiếng:

- Dù cho Võ Thánh có thể đến trăm lần là không màng đến chuyện thị phi, nhưng lão sẽ không nhắm mắt ngồi yên nếu như chùa Thiếu Lâm rơi vào đại họa. Ngay cả Huyết Ảnh Ma Tôn đã quy ẩn trên năm mươi năm khi nghe tin Ngọc Bảo bị thảm họa, lão ma còn lộ mặt ra.

Trí Minh quay lại hỏi:

- Nhưng làm cách nào để đại sư huynh thỉnh cầu Võ Thánh?
- Sư huynh thông minh hơn đệ, tất nhiên sẽ nghĩ ra được cách thỉnh cầu trụ trì.

Trí Minh đi tới đi lui, rồi đứng lại. Y nhìn ra cửa như sợ có ai đó nghe được, rồi quay trở lại bàn ngồi đối diện với Trí Tụ nói nhỏ:

- Ta nghĩ ra một cách.
- Cách gì?
- Một mũi tên bắn chết ba con chim.

Trí Tụ lặp lại:

- Một mũi tên bắn chết ba con chim. Đệ không hiểu sư huynh muốn nói gì?

Trí Minh ghé miệng vào tai Trí Tự thì thầm:

- Thế nào Võ Thánh cũng ra tay và chắc chắn Huyết Ảnh Ma Tôn lẫn Võ Thánh sẽ rơi vào cảnh lưỡng bại câu thương. Đệ hiểu ta chứ?

- Đệ đã hiểu rồi.

- Vậy sư đệ hãy mau kịp lên đường kéo không kịp.

Trí Tự vái chào Trí Minh rồi nói:

- Ngay chiều hôm nay, người của Thánh cô sẽ đến đây.

Trí Minh gật đầu.

Trí Tự liền lần ra cửa.

Trí Minh sửa lại tăng bào, rồi đi thẳng một mạch đến tầng cốc của đại sư Viên Chân. Y chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà phật, sư đệ Trí Minh bái kiến đại sư huynh.

Cửa cốc mở ra, đại sư Viên Chân có khuôn mặt phúc hậu, với những nốt đồi mồi tạo sắc diện thêm phần đôn hậu hơn.

- Sư đệ tìm ta có việc gì?

- Vì có chuyện khẩn thiết của Thiếu Lâm nên đệ mới mạo muội phá rối đại sư huynh trong lúc tĩnh tu.

Viên Chân mỉm cười nói:

- Sư đệ phụ trách Tri Tân khách, thường ngày tiếp xúc với khách thập phương, nên thay đổi rõ rồi đó.

Trí Minh chột dạ hỏi:

- Đại sư huynh thay đổi như thế nào?

- Đạo này sư đệ khách sáo như bọn người trần tục trong giang hồ.

- Đa tạ sư huynh đã chỉ giáo.

Viên Chân mỉm cười:

- Đừng khách sáo nữa, có chuyện gì sư đệ cứ tấu trình. Hãy vào trong cốc đi.

Trí Minh gật đầu, bước luôn vào cốc. Y tự rót trà ra tách rồi mời đại sư Viên Chân.

Viên Chân đón tách trà, đặt trở xuống bàn nói:

- Sư đệ có việc gì hệ trọng?

- Đệ bấy lâu nay giữ Phật tự tại Tri Tân đường nên mọi chuyện trong giang hồ đều biết qua.

- Ta biết ... Nhưng việc của thiên hạ, đó là việc nơi trần tục, sư đệ đừng bận tâm mà hãy chuyên trì đạo hạnh để sớm được giải thoát.

Trí Minh thở ra:

- Tất nhiên đệ không hề sao lãng đạo hạnh của mình, nhưng mới đây đệ vừa nghe Huyết Ảnh Ma Tôn tái xuất hiện giang hồ.

Viên Chân nheo mày:

- Huyết Ảnh Ma Tôn đã tịch diệt hơn năm mươi năm nay lại tái xuất hiện à?

- Đại sư huynh, sự thật lão ma Huyết Ảnh Ma Tôn đã xuất hiện rồi. Và chắc chắn lão sẽ đến chùa Thiếu Lâm.

Đại sư Viên Chân cau đôi mày bạc phếch nói:

- Huyết Ảnh Ma Tôn đến chùa Thiếu Lâm để làm gì? Thiếu Lâm và Huyết Ảnh Ma Tôn không thù không oán, nếu lão đến đây với tư cách thiện nam, sư đệ hãy tiếp lão. Ta nghĩ như thế cũng hay.

Trí Minh lắc đầu:

- Đệ nghĩ y đến không với ý tốt đâu, mà đến nhằm tàn sát Thiếu Lâm trả thù cho Ngọc Bảo.

- Huyết Ảnh Ma Tôn muốn tàn sát Thiếu Lâm trả thù cho Ngọc Bảo?

- Đúng như vậy. Đệ chắc chắn lão ma đó sẽ đến đây.

Viên Chân đại sư thở dài nói:

- Sự đời thật là ngao ngán, trước đây ta quá hồ đồ nên để cho sư đệ và Trí Tự theo lời hiệu triệu của Trắc Bá Diệp. Đến lúc nhận ra, Âu Trường Hải đã bị tẩu hỏa nhập ma, trong khi tự hủy võ công Huyết Ảnh chương thì tòa Ngọc Bảo đã bị tuyệt diệt rồi.

Đại sư Viên Chân nhìn tách trà trước mặt. Đại sư nhận ra khuôn mặt của mình trong tách trà vàng ệch, như người bị mắc bệnh lâu ngày.

Đại sư bùi ngùi nói tiếp:

- Chỉ vì một phút nông nổi mà lương tâm của ta cho đến bây giờ cũng chưa thanh tịnh ...

- Đại sư huynh. Sự việc đã đi lỡ rồi, bây giờ phải lo cách chống lão ma giữ cội tu thanh cho Thiếu Lâm tự.

- Sư đệ muốn ta làm gì?

- Thế nào lão ma cũng đến, sư huynh ban phát lệnh để tất cả chúng tăng canh phòng nghiêm mật.

Viên Chân nhìn Trí Minh nói:

- Sau trận thảm sát tại Ngọc Bảo, giờ máu sẽ đổ tại Thiếu Lâm tự, con đường tu của ta thật oan nghiệt.

- Sư huynh đừng trần trở nữa.

Viên Chân lắc đầu:

- Sư đệ hãy yên tâm đi, khi nào Huyết Ảnh Ma Tôn xuất hiện ở đây đòi trả hận cho Ngọc Bảo, thì chính ta sẽ phân trần với lão và tự xử mình. Âu đó cũng là nghiệp chương mà ta phải trả mà thôi.

Trí Minh đứng dậy nói:

- Đại sư huynh ... Chùa Thiếu Lâm mất sư huynh rồi, chẳng khác nào rắn mất đầu, chi bằng sư huynh thỉnh cầu Võ Thánh xuất thân bảo vệ ngôi tam bảo.

Viên Chân mỉm cười:

- Đã là nghiệp thì phải trả, ta không thể nào tránh được. Với lại chỉ một mình ta trả nghiệp, tất nhiên Thiếu Lâm sẽ không có cảnh máu đổ thịt rơi. Ngôi tam bảo vẫn vẹn toàn, không ô uế bởi bụi trần tục lụy.

Trí Minh chấp tay:

- A di đà phật. Đệ mạn phép hỏi sư huynh.

- Đệ cứ hỏi.

- Nếu sư huynh có mệnh hệ nào thì ai sẽ thay thế đại sư huynh trụ trì quán xuyến tòa tam bảo?

Viên Chân mỉm cười nói:

- Khi nhậm chức trụ trì Thiếu Lâm, ta đã nghĩ đến người kế nhiệm mình rồi.

- Sư huynh có thể cho đệ biết được không?

Viên Chân nhìn Trí Minh, đại sư đàng hẵng như có vẻ đắn đo lựa chọn.

Đại hồi lại Trí Minh:

- Theo sư đệ thì trong chùa ai là người đủ đức đủ tài đảm nhận trọng trách trụ trì khi ta viên tịch?

Trí Minh trầm ngâm rồi nói:

- Trong Thiếu Lâm tự hơn ba trăm tăng chúng, người nào cũng vẹn toàn tài đức, mặc dù được nhận pháp danh Trí Minh, nhưng đệ cũng không có con mắt tinh tường. Với lại việc chọn trụ trì, đệ không dám nghĩ tới.

Viên Chân mỉm cười:

- Sư đệ nói ta hoan hỉ vô cùng. Vậy ta sẽ nói cho sư đệ biết, nếu ta viên tịch trong bất cứ hoàn cảnh nào thì người kế nhiệm ta sẽ là đại đức Pháp Lạc.

Trí Minh cau mày lặp lại:

- Sư huynh chọn sư đệ Pháp Lạc lên kế nhiệm trụ trì?

Viên Chân gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Đệ sợ tăng chúng không phục.

- Vì sao không phục?

- Đường tu của Pháp Lạc so sánh với nhiều vị khác trong Thiếu Lâm thì quá ngắn.

Chính điều đó đệ sợ những cao tăng không phục.

Viên Chân gạt gù, miệng nở nụ cười mỉm:

- À ... Ta chọn Pháp Lạc là có lý do. Mặc dù đường tu đạo của Pháp Lạc so với những bậc cao tăng khác ngắn ngủi hơn, nhưng thời gian tu đạo không phải là thước đo chân giá trị của một đại đức trụ trì.

Đại sư Viên Chân nhấp một ngụm trà nói tiếp:

- Ngày xưa đức Như Lai chỉ một thời pháp đã tế độ cho tướng cướp đắc đạo quả A La Hán. Điều đó chứng minh người có căn cơ mới đắc quả niết bàn. Pháp Lạc có căn cơ tu đạo, và ta nghĩ chỉ có Pháp Lạc mới đủ trí thông minh, hoằng dương Tam Tạng Kinh, khai sáng chúng sinh. Và chỉ Pháp Lạc mới không có những quyết định hồ đồ như ta.

Đại sư Viên Chân vừa nói dứt câu khi ngẩng mặt lên thì đã thấy ngón trỏ công Nhất Chỉ Thiền của Trí Minh bắn xẹt vào Kiên Tĩnh huyết của mình.

Nhất thời không kịp đề phòng, đại sư cảm nhận toàn thân mất hết sức lực, thân người nhũn hẫ ra.

Viên Chân quắc mắt:

- Sư đệ!

Trí Minh nghiêm giọng nói:

- Trước đây Trí Minh này cứ nghĩ mình sẽ thay thế đại sư huynh kế nhiệm trụ trì Thiếu Lâm, không ngờ đại sư huynh lại chọn hòa thượng Pháp Lạc. Đáng lẽ ra, mạng sống của sư huynh phải do chính tay Huyết Ảnh Ma Tôn, nhưng rất tiếc đệ phải ra tay trước.

Viên Chân cười khổ nói:

- Ta không ngờ dục tâm của sư đệ lại xáo trộn như vậy.

Trí Minh hừ một tiếng, gằn giọng nói:

- Đại sư huynh muốn sống thì hãy viết di thư chọn đệ kế nhiệm ngài vị trụ trì Thiếu Lâm, bằng không thì tình nghĩa sẽ cắt đứt tất cả. Đệ sẽ thẳng tay với sư huynh đó.

Viên Chân lắc đầu:

- Đệ có giết ta thì cứ giết. Nhưng ngôi tam bảo không thể để cho đệ quán xuyên được.

Đệ sẽ mang cả ngôi chùa trang nghiêm suốt mấy trăm năm nay nhuộm bẩn bụi hồng trần.

Trí Minh hậm hực ghé sát mặt vào mặt Viên Chân hỏi:

- Sư huynh đã quyết rồi à?

- Ta đã quyết như vậy.

- Vậy thì sư huynh đừng trách đệ, sau khi giết sư huynh xong, đệ sẽ tính đến gã Pháp Lạc.

- Sư đệ hãy hồi tâm lại đi. Ác lai, ác báo, nghiệp chướng tạo ra, kiếp này không trả, kiếp sau cũng phải trả. Sư đệ sẽ chìm ngập trong vòng luân hồi vĩnh cửu.

Trí Minh lắc đầu, gần từng tiếng nói:

- Đệ chỉ muốn kế nhiệm chức trụ trì chứ không màng đến cội Niết bàn. Đệ mong sư huynh sớm tiêu điều nơi miền cực lạc.

Trí Minh cười nhạt, diện sắc của y vô cùng gian ác và thâm độc. Bây giờ đối mặt với Trí Minh không ai tưởng tượng y là một cao tăng của Thiếu Lâm tự.

Trí Minh vận khí chuyển vào mạch môn, rồi phát công võ luôn một đạo chưởng đánh thẳng xuống đỉnh đầu Viên Chân.

Bộp.

Quỷ thần chứng kiến chắc cũng phải tán đởm kinh hồn bởi hành động quá tàn nhẫn của Trí Minh.

oo Trăng vàng vạc cao, chiếu ánh sáng dịu dịu xuống ngôi cổ tự Thiếu Lâm, khiến cho khung cảnh im lìm đến độ hoang lạnh.

Trong cội tịch mịch, hoang vắng và nhồn nhột ấy, như có những oan hồn phảng phất quanh Thiếu Lâm tự để chờ nghe tiếng chuông mõ đặng sớm siêu thoát.

Cũng như thường ngày, đúng canh tư, tiếng khánh đồng sẽ vang lên, mà hôm nay đã quá canh tư, nhưng tiếng khánh đồng vẫn im lặng. Tiếng chuông không có, tiếng mõ chẳng vang, Thiếu Lâm như một hoang tự. Có ai ngờ đâu Viên Chân đại sư chỉ còn là cái xác be bét trong cốc phòng, mới tạo ra khung cảnh này.

Tiếng gà rừng vừa gáy cú cu, một bóng người vận trang phục huyết dụ, băng mình qua cổng chùa. Thân pháp người đó vô cùng quái dị, xa xa ngỡ như một bóng ma trôi với thân ảnh nhuộm đầy máu.

Y băng đi như một cơn gió lốc, đúng lúc có tiếng quát:

- Huyết Ảnh Ma Tôn, hãy dừng lại!

Không ... Huyết Ảnh Ma Tôn như chẳng màng đến lời quát đó, mà vẫn băng mình về phía cốc phòng của Viên Chân đại sư.

Hai cao tăng thuộc Giảng Võ Đường từ trong bóng tối băng mình ra. Một người thi triển La Hán quyền, người kia thì trở Phách Không chưởng vỗ thẳng vào Huyết Ảnh Ma Tôn.

Quyền chưởng đã xuất ra, nhưng Huyết Ảnh Ma Tôn chẳng coi ra gì, chờ cho quyền chưởng còn cách mình vài gang, hai ống tay huyết bào mới dựng lên.

Đôi bàn tay đỏ rực xuất hiện, đồng một lúc bóng huyết thủ tỏa ra chia làm hai, trông ngỡ như đôi tay tử thần vỗ thẳng vào tâm huyết hai vị cao tăng đó.

Huyết thủ xẹt ra chỗ đôi quyền chưởng rồi nện luôn vào tâm huyết hai vị tăng cản đường.

Hai vị tăng lữ như hai cánh diều bị gió lốc cuốn lên khỏi mặt đất, rồi rơi bịch xuống đất nằm yên bất động. Huyết Ảnh Ma Tôn phi thân tiến về phía cốc phòng của Viên Chân.

Huyết Ảnh Ma Tôn dựng cao song chưởng vỗ mạng vào cửa cốc phòng.

Ầm!

Cánh cửa bị huyết thủ đánh bể nát, Huyết Ảnh Ma Tôn nhìn vào trong, y thoáng ngạc nhiên khi thấy Viên Chân đại sư gục trên bàn, với cái đầu bẹp dẹt, méo mó.

Huyết Ảnh Ma Tôn liền quay ra cửa.

Hơn một trăm cây đuốc bùng cháy, rọi sáng cả chùa Thiếu Lâm.

Đuốc vừa cháy thì Huyết Ảnh Ma Tôn đã phi thân lên mái chùa, băng mình đi như một mũi tên đỏ.

Trí Minh lao vào cốc phòng của đại sư Viên Chân, y phóng vội trở ra.

- Các sư huynh đệ ... Đại sư huynh Viên Chân đã bị Huyết Ảnh hạ thủ tàn nhẫn rồi.

Chúng tăng cùng một loạt hướng mắt về phía cốc phòng của Viên Chân.

Trí Minh nước mắt ràn dụa, vừa khóc vừa nói:

- Đại sư huynh của chúng ta đã bị lão ma đầu tàn nhẫn hạ sát thủ rồi.

Pháp Lạc phi thân lao vào cốc phòng. Một lúc sau, đại sư bỗng xác Viên Chân bước ra.

Về mặt phương phi của Pháp Lạc ảm đạm và đau buồn. Đại sư bỗng xác Viên Chân bước thẳng về phía chúng tăng.

Pháp Lạc trầm giọng nói:

- Đại sư huynh đã nhập tịch rồi.

Nói xong Pháp Lạc bế luôn xác Viên Chân đi thẳng lên chính điện.

Đến bây giờ, tiếng chuông đồng mới vọng lên liên hồi, nhưng tiếng chuông không như mọi ngày.

Tất cả cao tăng Thiếu Lâm đứng hai bên quan tài Viên Chân, chủ lễ là Pháp Lạc, phó chủ lễ là Trí Minh và người lo hậu sự là Trí Tự.

Pháp Lạc cầm ngọc trượng đặt trước quan tài Viên Chân rồi khấn thầm:

“Đại sư huynh, chưa đến ngày quy tịch, sao người lại sớm ra đi. Phải chăng đây là nghiệp chướng mà sư huynh phải trả cho cuộc đời này. Đệ tuyên thệ sẽ mang ý nguyện của sư huynh phát dương quang đại Tam Tạng kinh đến tất cả chúng sinh”.

Trí Minh bước đến gần Pháp Lạc:

- Sư đệ ... Lúc sinh thời còn là trụ trì Thiếu Lâm, đại sư huynh rất ưu ái sư đệ, chắc có để lại di thư tấn phong sư đệ kế nhiệm trụ trì Thiếu Lâm tự. Sư huynh nghĩ, nước có vua, chùa phải có trụ trì. Thiếu Lâm tự một ngày không có trụ trì không được, vậy nhận việc hôm nay, sư đệ hãy trình di thư của sư huynh rồi đảm trách luôn chức trụ trì Thiếu Lâm.

Nghe Trí Minh nói, Pháp Lạc thoáng ngỡ ngàng nói:

- Từ lúc đệ vào tinh tu trong chùa đến nay, chưa bao giờ nghe đại sư huynh Viên Chân nói đến bức di thư nào cả.

Trí Minh cau mày:

- Không thể nào như vậy được. Chắc chắn sư huynh phải để lại di thư แต่ง chọn người kế nhiệm mình chứ. Có lẽ bức di thư đó, đại sư huynh để dưới cổ phòng. Chúng ta hãy xuống đó xem sao?

- Lúc này sư đệ thấy cần thiết lo cho đại sư huynh Viên Chân đến nơi an nghỉ cuối cùng rồi mới nghĩ đến việc khác.

- Nếu sư đệ tính như vậy cũng được. Chúng ta có thể nhờ các vị cao tăng khác xuống cổ phòng.

Pháp Lạc gật đầu:

- Nhờ sư huynh lo toan giùm cho đệ. Đệ đã từng lo việc hậu sự trong Thiếu Lâm thì hôm nay đệ phải trực tiếp bên quan tài của đại sư huynh. Ngày mai chúng ta sẽ gửi thông điệp đến các nơi báo tin dữ này.

Trí Minh gật đầu:

- Pháp Lạc sư đệ hãy an tâm lo hậu sự, tất cả để huynh thu xếp cho ...

Trí Minh cùng Trí Tụ với hơn hai mươi vị cao tăng trở ra chính điện tiến thẳng về phía cốc phòng của đại sư Viên Chân.

Vừa bước vào phòng, Trí Tụ đã chỉ chiếc bàn hàng ngày Viên Chân ngồi uống trà nói:

- Các vị hãy nhìn kìa, hình như đại sư huynh có viết mấy chữ lên mặt bàn.

Trí Minh liếc xéo qua Trí Tụ, vẻ mặt trang trọng đến độ nghiêm khắc.

Trí Minh nói:

- Các chư huynh đệ, hãy đến xem đại sư huynh viết gì trên đó.

Mười vị cao tăng cùng với Trí Minh bước đến bên chiếc bàn.

Trên bàn có bốn chữ viết vội viết vàng bằng máu. Có lẽ trước khi chết, Viên Chân cũng cố gắng viết xong bốn chữ để làm tròn phận sự của mình với Thiếu Lâm.

Dưới bốn chữ đó in đậm bàn tay của Viên Chân.

Trí Tụ đọc thật chậm:

- Trí Minh trụ trì.

Trí Tụ quay sang Trí Minh nói:

- Sư huynh ... Đại sư huynh Viên Chân chọn sư huynh làm trụ trì bảo quản ngôi tam bảo.

Trí Tụ nói xong liền quỳ sụp xuống, giọng nghiêm trang:

- Trí Tụ đệ ra mắt trụ trì Thiếu Lâm.

Trí Minh đỡ Trí Tụ nói:

- Hãy đứng dậy đi ... Hãy đứng dậy đi. Lúc này chúng ta hãy lo tang lễ cho đại sư huynh, chứ đừng khách sáo. Đại sư huynh Viên Chân chết đau chết đớn, lòng dạ Trí Minh này rối như tơ vò chẳng màng gì đến chức phận đâu.

Trí Minh vừa nói vừa rơm nước mắt. Y nức nhẹ một tiếng, nước mắt theo đó lăn rơi xuống.

Tất cả mọi tăng chúng đều quay mặt nhìn Trí Minh. Nước mắt cùng với nỗi đau khổ của Trí Minh thoáng chốc lan sang hai mươi vị cao tăng, hòa vào trong nội tâm của họ.

Hai mươi vị cao tăng đồng loạt cung quỳ nói:

- Tân trụ trì đừng bi lụy nữa, người hãy sớm quay lại chính điện đăng chu toàn đại sự.

Trí Minh thở ra.

Như hiểu được tiếng thở ra của Trí Minh, Trí Tụ liền ra hiệu cho bốn vị tăng lữ đứng kế bên cùng nhau khiêng chiếc bàn đá ra ra ngoài cốc phòng của Viên Chân.

Trí Minh dẫn đầu, theo sau là Trí Tụ cùng bốn vị cao tăng khiêng bàn, kế đó là mười sáu vị khác xếp thành hai hàng song hành bước vào chính điện.

Trí Minh bước đến cạnh Pháp Lạc:

- Pháp Lạc sư đệ ... Đại sư huynh Viên Chân đã để lại chỉ tự trên mặt thạch bàn.

Pháp Lạc nhìn mặt bàn đọc lớn:

- Trí Minh trụ trì.

Tất cả mọi người đều quay mặt hướng về Trí Minh.

Trí Tụ ôm quyền vái chào một vòng nói:

- Các vị huynh đệ, bây giờ chúng ta đã có Trí Minh sư huynh đảm trách trụ trì tam bảo, Thiếu Lâm tự một ngày không có trụ trì không được, và theo di ngôn của đại sư huynh Viên Chân, cũng muốn cho người an tâm tịch diệt. Trí Minh sư huynh hãy thọ nhận chức vị được giao, đừng có thể làm chủ lễ tiễn đưa sư huynh đến nơi an nghỉ cuối cùng.

Trí Tụ vừa nói vừa quỳ xuống. Hai mươi vị cao tăng cũng quỳ theo Trí Tụ. Thế là không ai bảo ai, tất cả mọi người đồng thanh nói:

- A di đà Phật ... Pháp thể hoàng an, vô tri pháp, vô diệu pháp, Trí Minh đại sư thọ trì tam bảo, trụ trì Thiếu Lâm.

Pháp Lạc thoáng một chút ngơ ngàng rồi quỳ theo mọi người. Tất nhiên sự lưỡng lự của Pháp Lạc không qua khỏi cặp mắt xét nét của Trí Minh.

Trí Minh chấp tay nói:

- A di đà Phật, Trí Minh một đời tu hành để mong sớm về dưới chân Phật Tổ Như Lai, tuyệt không hề nghĩ đến đại sự trụ trì Thiếu Lâm, nhưng hôm nay thể theo tâm nguyện của đại sư phương trượng Viên Chân, Trí Minh quyết một lòng phụng sự ngôi tam bảo Thiếu Lâm đến hơi thở cuối cùng.

Trí Minh nói xong câu đó, liền quay lưng hướng về bồ đoàn tượng Phật Như Lai, quỳ lạy ba cái rồi tiến lại bên quan tài của Viên Chân đại sư hành lễ.

Trí Tụ chờ cho Trí Minh hành lễ xong, liền bưng y bát tát đến dâng cho Trí Minh.

Trí Minh thần nhiên vận bộ y tăng đó, rồi cầm lấy ngọc trượng, đảo mắt một vòng, định nhân ngay Pháp Lạc nói:

- Pháp Lạc sư đệ, kể từ ngày hôm nay ta đã chấp chưởng trụ trì Thiếu Lâm, nay ta giao trọng trách Tri Tân khách cho đệ.

Pháp Lạc quỳ gối chấp tay nói:

- A di đà Phật ... Đa tạ phương trượng trụ trì đã ban phạt tịch.

- Sư đệ hãy đứng lên đi.

Trí Minh quay lại Trí Tụ nói:

- Trí Tụ sư đệ, từ trước đến nay đệ đã một mực vì Thiếu Lâm, nay ta phong cho đệ giữ chức Đại Hình Đường để giữ môn quy giới điều của Phật môn ...

Trí Tụ liền chấp tay:

- A di đà Phật ... Đa tạ phương trượng trụ trì đã ban phạt lệnh.

Trí Minh gật đầu:

- Còn một việc nữa.

- Phương trượng cứ chỉ dạy.

Trí Minh thở dài một tiếng:

- Thiếu Lâm phương trượng trụ trì đại đức Viên Chân đã bị Huyết Ảnh Ma Tôn thâm sát, đứng ra thể theo tôn chỉ từ bi hỉ xả của Phật môn thì cõi dây oan trái này, nhưng ... danh dự của Thiếu Lâm trên chốn giang hồ sẽ bị thiên hạ coi thường. Nên ta muốn hành xử Huyết Ảnh Ma Tôn theo đúng môn quy của Thiếu Lâm. Sư đệ hãy chuẩn bị lực lượng đối phó với lão ma đó.

- Trí Tụ sẽ cố gắng lo chu toàn đại sự sư huynh đã giao.

- Sư đệ hãy cẩn thận.

oo Mặt trời như nửa chiếc đĩa đỏ au vừa nhú lên ở hướng đông, sương sớm còn giăng phủ mái chùa cong vút, thì một thiếu niên anh tuấn đã đứng trước cổng tam quan.

Thiếu niên anh tuấn đó không ai xa lạ mà chính là Âu Trường Phong. Chàng cảm thấy hôm nay Thiếu Lâm có sự biến gì đó, nên xem ra có phần u tịch thê lương vô cùng. Tiếng khánh đồng vang lên như tiếng than u uẩn.

Trường Phong thông thả bước vào nhà chùa. Tiếng chuông khi nãy khiến tâm thức của chàng hồi hộp một cách lạ lùng.

Pháp Lạc cùng hai vị cao tăng từ trong tòa đại điện bước ra, vừa chạm mặt Trường Phong, Pháp Lạc đã chấp tay nói:

- Thiếu Lâm tự hôm nay có đại tang nên tạm thời đóng cửa không tiếp khách thập phương, thí chủ miễn thứ và hãy ra về.

Trường Phong quan sát Pháp Lạc hỏi:

- Xin hỏi phương trượng, Thiếu Lâm hôm nay có đại tang gì?

- A di đà Phật ... Phương trượng trụ trì Viên Chân đã bị ác ma hành thích.

- Xin hỏi phương trượng ác ma đó là ai?

- A di đà Phật ... Ác ma đó chính là Huyết Ảnh Ma Tôn.

Cặp lông mày lưỡi kiếm của Âu Trường Phong cau hằn lại. Chàng hỏi lại Pháp Lạc:

- Đại sư nói là kẻ hành thích phương trượng trụ trì Viên Chân là Huyết Ảnh Ma Tôn?

Pháp Lạc gật đầu:

- Tất cả mọi chư tăng đều nhận ra hành tung của lão ma Huyết Ảnh.

- Hành tung của Huyết Ảnh Ma Tôn được các chư tăng Thiếu Lâm nhận ra.

- Không sai.

- Lạ thật. Vậy lão ác ma đó đã sử dụng Huyết Ảnh chưởng hạ thủ phương trượng đại sư Viên Chân.

Pháp Lạc gật đầu.

Trường Phong nói luôn:

- Tại hạ không tin. Nhưng Huyết Ảnh Ma Tôn có đến đây thì chứng tỏ Thiếu Lâm có can dự vào cuộc đại sát tại tòa Ngọc Bảo.

- A di đà Phật, Huyết Ảnh Ma Tôn đã giết năm mươi người của Thiết Uy tiêu cục, cướp hôn thê của Trắc đại hiệp nên Thiếu Lâm tự mới hội cùng quần hào thảo trừ ác ma.

Pháp Lạc thở dài một tiếng, rồi tiếp:

- Nhưng sau đó ...

- Sau đó thì sao?

Pháp Lạc nhìn Trường Phong ngạc nhiên:

- Ý ... mà thí chủ đến Thiếu Lâm để điều tra vụ việc đó à?

Trường Phong mỉm cười:

- Tại hạ có một vài nghi vấn thắc mắc, muốn thỉnh giáo phương trượng Thiếu Lâm, nhưng rất tiếc đến đây thì phương trượng đã bị hại rồi.

- Người hại Viên Chân đại sư là Huyết Ảnh Ma Tôn.

Trường Phong lạnh nhạt nói:

- Thôi để khi khác tại hạ sẽ quay trở lại Thiếu Lâm thỉnh giáo đại sư. Hôm nay tại hạ không muốn làm phiền các vị trong lúc có đại tang.

- A di đà Phật ... đa tạ thí chủ.

Trường Phong ôm quyền nói:

- Cáo biệt đại sư.

- A di đà Phật ... Phiền lòng thí chủ.

Trường Phong quay lưng bước trở xuống bậc tam cấp. Chàng thả bước đi một cách nhàn tẻ như người du khảo đón bình minh buổi sớm.

Trong lúc thả bước đi như vậy, tâm trí của Âu Trường Phong căng ra để suy nghĩ:

“Huyết Ảnh Ma Tôn thứ hai đó là ai? Tại sao môn thần công Huyết Ảnh công lại có kẻ thi triển được, có phải chính Huyết Ảnh Ma Tôn thứ hai đó là nguyên nhân dẫn đến cuộc đại sát Ngọc Bảo?”.

Trường Phong dừng lại bên một cây đại thụ, đứng ngắm mặt trời đang dần dần trôi lên.

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, chàng quyết định quay trở lại Thiếu Lâm tự.

Trường Phong lẩm nhẩm:

- Nhất định phải tìm cho ra ẩn tích của gã Huyết Ảnh Ma Tôn kia.

Nghĩ xong, Trường Phong chuyển vận chân khí, quy tập Đan Điền, thoáng chốc đã có một màn huyết quang đỏ rực bao trùm thân thể chàng và khoắc luôn một chiếc mặt nạ diện dung của Huyết Ảnh lão tổ.

Âu Trường Phong hú lên một tiếng, thân ảnh của chàng bắn vọt lên không như con chim lửa, hướng thẳng về phía tòa cổ tự Thiếu Lâm.

Trường Phong vừa đặt chân đến cổng tam quan thì Pháp Lạc dẫn theo hai mươi vị cao tăng phi thân ra chặn đường.

Pháp Lạc chỉ tay vào mặt Trường Phong nói lớn:

- Huyết Ảnh lão ma ... lão lại dám đến đây lần nữa à?

Trường Phong chẳng màng đến lời Pháp Lạc. Nhìn vẻ mặt khô ngô, đôn hậu của Pháp Lạc, Trường Phong không muốn thi triển độc chiêu Huyết Ảnh chương để hạ sát thủ.

Mặc cho Pháp Lạc quát tháo, hăm hè, Trường Phong khẽ lắc vai một cái, thân ảnh của chàng như huyết ma quỷ dị, thoát cái đã băng qua những vị sư chặn đường đó.

Pháp Lạc giật mình, lúc này Trường Phong đã đặt chân đến ngưỡng cửa tòa chính điện.

Trí Tụ cùng hai mươi vị tăng Giảng Võ đường phi thân ra chặn đường Trường Phong.

Cặp hung nhân Huyết Ảnh công của Trường Phong rục lên khi nhận ra Trí Minh trong bộ tăng y trụ trì đứng trước linh cữu Viên Chân.

Làm sao Trường Phong có thể quên được nhà sư đã tặng chàng một quyển La Hán, mà tí chút nữa thôi, đã không còn tồn tại trên cõi đời này để rửa mối huyết thù Ngọc Bảo.

Uất khí tràn ngập kinh mạch Trường Phong, sát khí thoáng chốc bao trùm cả tòa đại điện Thiếu Lâm. Đôi huyết nhãn dừng lại và đóng đinh vào mặt Trí Minh.

Nhận ra cặp mắt hần học, đầy sát khí của Huyết Ảnh Ma Tôn khiến da thịt Trí Minh nổi đầy gai ốc. Y cảm nhận cột sống của mình bị hai luồng huyết nhãn sắc như hai lưỡi bảo đao đập chồn cắt phập xuống.

Trí Minh liền giơ cao ngọc trượng nói:

- Tất cả chư huynh đệ, hãy vì Viên Chân sư huynh và giang hồ tiêu diệt Huyết Ma.

Khí uất bởi cái chết hôm nào của mẫu thân trước tòa Ngọc Bảo như chẹn ngang cổ họng đắng nghét, giờ lại nghe chính miệng Trí Minh thốt ra mệnh lệnh tiêu diệt mình, uất khí càng bốc cao ngời ngời, Trường Phong hú lên một tiếng, thân ảnh đã bắn xẹt vào tòa đại chính điện.

Máu phải đổ vì hận thù.

Thầy người phải ngã xuống vì uất hận.

Mười tám võ tăng lướt ra, cùng một lúc tổng luôn mười tám thoi quyền La Hán đánh thẳng vào Trường Phong.

Mặc cho những đạo phong quyền đó bổ vào mình, Trường Phong cứ nhắm thẳng Trí Minh. Song thủ của chàng dâng cao, đỏ ối như nhuộm máu, rồi đẩy ra một đạo Huyết Ảnh chưởng với mười phần công lực bản thân.

Thấy huyết chưởng xẹt thẳng về phía mình, Trí Minh vội vã đạp mạnh hai chân phi thân vụt về phía tượng Phật tổ.

Hai đạo huyết chưởng chém xả xuống linh cữu của Viên Chân.

Ầm.

Linh cữu liệm xác Viên Chân bể tan, hất tung cái xác của đại sư rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, mười tám đạo phong quyền La Hán cũng chạm vào thân ảnh Trường Phong.

Ầm.

Sau tiếng nổ kinh thiên động địa, ngỡ như thân thể Huyết Ảnh Ma Tôn tan ra thành cám. Nhưng không, màn huyết khí sáng rực đỏ hơn, đồng lúc đó có một lực phản chấn tổng ngược trở ra, khiến mười tám vị võ tăng bị hất bổng về sau nằm sõng soài dưới đất.

Sát khí bao trùm toàn khu đại điện, các vị tăng thấy Huyết Ảnh chưởng quá lợi hại, nhưng linh cữu của Viên Chân đại sư lại bị Huyết Ảnh lão ma phá nát thì không thể nào dằn được lòng căm phẫn.

Những vị cao tăng nhanh chóng thay đổi từ những bậc tu hành mong sớm đến niết bàn, hóa ra những sát thủ hung tợn, sẵn sàng lao vào chỗ chết.

Trước lúc đó, Trường Phong đánh hụt Trí Minh một đạo huyết khí, khí uất càng dâng lên như sông lũ ba đào. Chàng điểm mũi giày, thân ảnh lướt trên cao bốn trượng, mười đầu ngón tay nhả ra mười đạo huyết chỉ sắc như bảo đao bảo kiếm phóng thẳng về phía Trí Minh.

Trí Minh có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng nổi võ công của Huyết Ảnh Ma Tôn lại lợi hại như vậy. Y không dám đón thẳng mười đạo huyết chỉ, mà lách mình lên luôn ra sau lưng pho tượng Phật Tổ Như Lai. Mười đạo huyết chỉ đánh thẳng vào pho tượng Phật Tổ Như Lai.

Ầm.

Sau tiếng nổ, pho tượng đã biến thành một đồng gạch vụn ngổn ngang rơi vãi quanh bồ đoàn.

Tất cả tăng chúng Thiếu Lâm đều ngẩn ngơ.

Pháp Lạc quát lên một tiếng:

- Huyết Ảnh lão ma, bản tăng quyết thí mạng với lão.

Pháp Lạc vừa quát, vừa nhảy sỏ vào Trường Phong, song thủ đã dựng đứng, tổng ra một đạo kinh Hồn Nguyên nhất khí công, một tuyệt thức trong Dịch Cân Kinh mà Viên Chân đã bí mật trao cho Pháp Lạc trui rèn.

Thấy Pháp Lạc nhảy sỏ vào mình như một con thiêu thân, bất kể sống chết, tất nhiên Trường Phong cũng biết tâm trạng của Pháp Lạc lúc này rất bất loạn, chẳng khác gì chàng cách đây ba năm.

Có lẽ Pháp Lạc vì nghĩa với Viên Chân, vì duyên với Thiếu Lâm mới quyết liều mạng như vậy, nghĩ đến đây Trường Phong không nở xuống tay lấy mạng vị hòa thượng này.

Không xuống tay, nhưng chẳng lẽ lại đứng yên để ngọn Hỗ Nguyên nhất khí công đánh thẳng vào mình, Trường Phong cười khẩy một tiếng, huyết thủ đã vỗ ngang một đạo huyết chưởng tận dụng ba thành công lực.

Hỗ Nguyên nhất khí công và Huyết chưởng chạm nhau, tạo thành một xoáy khí dữ dội, rồi phát ra tiếng nổ nghe đinh tai nhức óc.

Trường Phong nhất thời bị xoáy khí đẩy lùi một bộ, bên kia Pháp Lạc đã tận dụng hết công phu tu vi bản thân, nên vẫn trụ bộ được.

Thấy Trường Phong có vẻ lép vế, Trí Minh liền quát lớn:

- Pháp Lạc, hãy tiêu diệt Huyết Ma cho ta.

Không cần Trí Minh ra mệnh lệnh, Pháp Lạc cũng quyết một lòng lấy mạng Huyết Ảnh Ma Tôn.

Thấy Pháp Lạc vẫn trụ thân được, Trường Phong không khỏi ngạc nhiên, không ngờ Pháp Lạc có thần công đối kháng ngang với Huyết Ảnh chưởng.

Chàng nghĩ đến đây, thì đã nhận ra trước mặt mình hai đạo Hỗ Nguyên nhất khí công như hai gọng kìm sập sập lướt tới.

Trường Phong không dám khinh thường đạo khí công Hỗ Nguyên của Pháp Lạc nữa, lần này chàng trụ thân dựng đứng Huyết thủ vận dụng tám thành công lực, tạo thành hai luồng huyết khí đỏ rực đỡ thẳng ngọn Nhất khí công.

Ầm.

Trường Phong thân ảnh bất di bất dịch, màn huyết quang đỏ rực hơn, ngõ đâu bao bọc thân thể chàng là một vầng nguyên khí dày đặc.

[mất một trang] chớp đó, thoáng chốc đã mất hút ngoài cửa tam quan.

Trường Phong thu hồi Huyết Ảnh công trở lại trạng thái bình thường, quay lại nhìn ngôi cổ tự một lần nữa rồi mới bỏ đi.

Trong lúc đó tại Thiếu Lâm tự.

Pháp Lạc còn đang ngớ ngẩn bởi hành động kỳ lạ của Huyết Ảnh lão ma, thì Trí Minh đã tiến đến ghé trụ trì.

Trí Minh chỉ ngọc trượng vào Pháp Lạc nói:

- A di đà Phật ... Pháp Lạc hãy quỳ xuống.

Pháp Lạc giật mình khi nghe tiếng quát gọi của Trí Minh.

Pháp Lạc lúng túng vô cùng, nhưng phải chấp hành giáo giới, không thể không quỳ được.

Pháp Lạc quỳ dưới chân Trí Minh, ngẩng mặt nói:

- Pháp Lạc vô tài, để cho lão ma khuấy động chốn trang nghiêm, trụ trì phương trượng xử tội.

Trí Minh hừ một tiếng.

Trong lúc Trí Minh nhìn chăm chăm Pháp Lạc, thì chúng tăng đã liệm lại xác đại sư Viên Chân.

Chờ cho chúng tăng liệm xong xác Viên Chân, Trí Minh mới trầm giọng nói:

- Pháp Lạc ... Người giải thích thế nào với các chư huynh đệ đây, khi Huyết Ảnh Ma Tôn đáng ra phải giết người thì lại cho uống thánh dược.

Pháp Lạc bậm môi, ậm ừ một lúc lâu mới nói:

- Phương trượng trụ trì, quả thật Pháp Lạc cũng không thể hiểu hành động kỳ lạ của lão ma đó.

Trí Minh hừ một tiếng nói:

- Người không giải thích được à? Thì ta có thể giải thích giùm người. Nếu kẻ thù không giết kẻ thù, thì họ chính là đồng bọn của nhau.

Chúng tăng Thiếu Lâm đồng loạt ồ lên một tiếng.

Pháp Lạc dập đầu xuống nền đá nói ; - Phương trượng trụ trì, oan cho Pháp Lạc này lắm. Thật là oan cho Pháp Lạc.

Trí Minh lắc đầu:

- Oan hay không oan, điều đó hiển nhiên xảy ra trước mắt mọi người. Với lại ta nhận thấy võ công của người không phải xuất phát từ Giảng Võ Đường Thiếu Lâm tự, chứng tỏ người đã hàm thụ võ công của ma đạo.

- Trụ trì ...

Trí Minh chấp tay thở dài một tiếng nói:

- A di đà Phật ... Phật môn không thể dung túng cho ma đạo hoành hành, huống chi trong lúc đại tang mà đồng bọn của người lại đến quấy nhiễu.

Trí Minh thở ra:

- Pháp Lạc ... Người muốn nói gì nữa không?

- Phương trượng trụ trì ... Thật ra võ công của Pháp Lạc là võ công bí truyền của Thiếu Lâm. Lúc sinh thời, sư huynh Viên Chân thấy đệ có căn cơ với Thiếu Lâm nên đã bí mật đem những công phu trong Dịch Cân Kinh, Ích Thọ Âm Dương pháp và Hồn Nguyên nhất khí công để đệ luyện tập. Nhưng vốn có duyên nhưng không có phận nên đệ chưa luyện thành Phật công, mới thảm bại dưới tay Huyết Ảnh Ma Tôn.

- A di đà Phật. Nhưng môn công đó mà người vừa nói chỉ truyền trong hàng trụ trì Thiếu Lâm, làm sao người có thể hàm thụ được. Nếu người luyện Dịch Cân Kinh, Ích Thọ Âm Dương pháp và Hồn Nguyên nhất khí công chứng tỏ người đã có ý tiến nhiệm chức trụ trì của đại sư huynh Viên Chân.

Pháp Lạc gào lên:

- Trụ trì, một đời Pháp Lạc thọ ân đức của phương trượng Viên Chân, tuyệt nhiên không bỉ ổi đến độ có âm mưu tiến nhiệm chức trụ trì của người.

- Viên Chân sư huynh đã chết rồi, đâu còn ai phán xét được lời của người nói?

- Trụ trì ... Pháp Lạc này không hề giấu giếm gì đâu.

Trí Minh hừ một tiếng:

- Cái chết của đại sư huynh Viên Chân còn trong ngày đại tang. Ta tạm thời gác bỏ qua vụ này. Nhưng người muốn biểu lộ lòng thành với đại sư huynh thì hãy tự giam mình vào thiên lao. Trắng đen sẽ rõ ràng, đến lúc đó, ta sẽ minh chứng cho người.

Pháp Lạc bậm môi, gục đầu xuống nền đại điện:

- Đa tạ sư huynh.

- A di đà Phật ... Người hãy tĩnh tâm trong thiên lao, oan trái nào rồi cũng cởi bỏ được thôi.

Trí Minh nói xong ra dấu cho Trí Tụ.

Trí Tụ bước ra, rồi sử dụng Nhất Chỉ Thiên điểm một lúc vào ba mươi sáu đại huyệt trên người Pháp Lạc. Pháp Lạc giật mình, khi nhận thế lối điểm công của Trí Tụ nhằm phế bỏ võ công của mình. Mặc dù biết, nhưng Pháp Lạc vẫn cắn răng chịu đựng.

Nước mắt trào ra hai bên khóe, Pháp Lạc nuốt nỗi oan vào bên trong thốt nói:

- Pháp Lạc vào thiên lao, chỉ mong sư huynh chăm lo cho Thiếu Lâm không bị lu mờ trên chốn giang hồ.

Trí Minh cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Việc đó người hãy an tâm, tất cả chư tăng trong Thiếu Lâm tự này không để cho Thiếu Lâm mai một đâu.

Pháp Lạc nắc giọng, rồi lay Trí Minh ba cái mới đứng lên:

- Sư đệ cáo biệt sư huynh.

Pháp Lạc chấp tay xá một vòng tất cả những chư tăng có mặt trong tòa đại điện, giọng trầm trầm:

- Pháp Lạc vào thiên lao, chỉ mong các chư huynh đệ bảo trọng và thấu hiểu nỗi oan của Pháp Lạc. Pháp Lạc nguyện sống cho Thiếu Lâm và cũng sẽ chết cho Thiếu Lâm.

Chúng tăng đồng loạt niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Pháp Lạc cắn răng vào môi, vẻ mặt u uẩn từ từ bước ra cửa. Thỉnh thoảng, Pháp Lạc lại nắc một tiếng, nước mắt theo tiếng nắc trào ra ngoài.

5. Chương 5: Bạch Liên Thánh Cô

Ngọc Nữ Phong, đúng như tên gọi của ngọn phong. Trông xa xa, ngọn Ngọc Nữ như một cô gái nằm duỗi dài, với những dải núi trùng điệp nối tiếp nhau.

Nếu có ai có óc tưởng tượng càng nhìn càng ra vẻ khêu gợi của một cô gái xuân thì đang nằm chờ đợi tình xuân.

Ngọc Nữ Phong có núi cao kỳ vĩ, rừng thông xanh ngút ngàn, dưới khe róc rách tiếng suối reo, trên trời mây trắng bồng bênh trôi, nó đúng là thắng cảnh làm mê lòng khách phương xa. Phong cảnh sơn thủy hữu tình mà bất cứ một thi nhân nào khi đặt bước đến chắc cũng phải cảm xúc vịnh một bài thi họa.

Mặc dù có cảnh quan sắc sảo như vậy nhưng Ngọc Nữ Phong đâu phải là nơi đón khách thập phương, lại càng không phải là chốn tao đàn thi vị, mà nó tồn tại trong giang hồ như một vùng cấm địa dành riêng cho Bạch Liên giáo, mà giáo chủ là Bạch Liên thánh cô.

Đến được đỉnh phong cao nhất, nơi đặt tổng đàn Bạch Liên giáo không phải là dễ, hướng chỉ được diện kiến Thánh cô lại càng khó hơn.

Trên đỉnh cao ngút ngàn đó, một tòa lầu nguy nga tráng lệ, sừng sững với trời và đất.

Dưới ánh mặt trời, tổng đàn Bạch Liên giáo trông ngời ngời như một dải sơn trắng, mọc ra giữa đỉnh trời.

Tất cả mọi giáo chúng sẽ được Thánh cô trong ngày đoan ngo. Gặp được Thánh cô sẽ được hưởng phúc thọ và được hưởng thánh dược. Ai cũng mong đến ngày này.

Và hôm nay đã đúng ngày đoan ngo, dưới chân Ngọc Nữ Phong đã đông đủ tề tựu các khách thập phương trong giang hồ.

Từ trên ngọn phong cao tít mù, khi đám mây trắng vừa trôi qua thì từng chùm hoa sen trắng từ trong tòa Bạch Liên cũng tung ra ngoài trời. Những chùm hoa lơ lửng, như mưa hoa từ trên trời rải xuống.

Những chùm hoa sen trắng xuất hiện, thì bên dưới hai hàng vệ sĩ đều vận võ phục trắng, đồng loạt cất tiếng:

- Bạch Liên thánh cô ... Thần công cái thế, phúc thọ trăm năm.

Sau lời tung hô đó, xa xa một đoàn thị nữ, trên dưới hai mươi người, vận võ phục trắng, tay cầm Bạch Liên hoa đăng, lướt xuống chân Ngọc Nữ Phong.

Đoàn người đó dừng lại trước mặt quần hào. Một thị nữ, mảy ngài, mắt phượng, nhan sắc thật diễm lệ, tách ra khỏi đám thị nữ, có lẽ nàng là toán trưởng, đảo cặp mắt phượng một lượt nàng mới nói:

- Thánh nữ mời các vị lên Bạch Liên cung.

Vẽ mặt quần hào ai nấy đều phần khích vô cùng, duy có một tráng niên anh tuấn, vận nho phục xanh lam, chắp tay sau lưng có vẻ thờ ơ và chỉ tập trung quan sát phong cảnh xung quanh. Kẻ ấy không phải ai xa lạ mà chính là Âu Trường Phong.

Chàng có mặt trong đoàn quần hào đến Ngọc Nữ Phong, không phải cầu thánh cô ban phước thọ, hay đến chiêm ngưỡng cảnh trí hữu tình, mà chàng đến đây chỉ nhằm một mục đích, thanh toán huyết án Ngọc Bảo.

Thiếu nữ như nhìn thấu thái độ của Trường Phong, nên dờn thu nhân đóng đinh vào chàng.

Thiếu nữ ra hiệu, thế là quần hào lũ lượt theo sau toán thị nữ lần lượt lên núi.

Khi Trường Phong theo chân quần hào đi ngang qua mặt nàng, thì bị nàng chặn lại - Các hạ hãy dừng lại một chút.

Trường Phong nở một nụ cười bí ẩn. Chàng cũng không biết vì sao mình cười, hay sự tình bắt buộc mình phải cười.

Trường Phong hỏi lại nàng:

- Cô nương hỏi tại hạ?

- Không sai.

- Thế cô nương có chuyện gì muốn hỏi?

Thiếu nữ đôi mắt nhìn chàng từ đầu đến chân hỏi:

- Quý danh của đại công tử là gì?

Trường Phong nheo mày, hỏi gắt lại nàng:

- Tại hạ cũng như tất cả mọi người, sao cô nương không hỏi tên họ, mà chỉ chặn có mình tại hạ thôi?

Thiếu nữ nghiêm mặt nói:

- Tất cả mọi người đến Ngọc Nữ Phong trong ngày đoàn ngộ để bái kiến Thánh cô đều có tên trong danh sách, duy có mình công tử là người xa lạ.

Trường Phong đằng hắng, quay mặt nhìn theo đoàn quần hào đi xa xa. Lúc này tất cả mọi người đã lên đến lưng chừng núi.

Chàng thở ra một tiếng rồi mới nói:

- Cô nương đã hỏi thì tại hạ chẳng giấu làm gì. Tại hạ là Âu Trường Phong.

- Nơi xuất thân của công tử ở đâu?

- Điều cô nương vừa hỏi, tại hạ không thể trả lời được.

Đôi mày ngài của nàng thoáng nheo lại:

- Công tử đến để bái kiến Thánh cô, thì không thể không nói danh tính, xuất thân của mình.

- Tại hạ đã nói rồi, điều cô nương vừa hỏi, Trường Phong không thể minh bạch được.

Cô nương cứ coi tại hạ là kẻ vô danh tiểu tốt không có tiếng tăm gì trong giang hồ.

Thiếu nữ lắc đầu:

- Nếu công tử tự nhận là kẻ vô danh tiểu tốt thì không thể đặt chân lên Ngọc Nữ Phong bái kiến Bạch Liên thánh cô.

- Tại sao vậy?

- Tất cả mọi người được đến Ngọc Nữ Phong bái kiến Thánh cô đều là những bậc thành danh trên giang hồ. Bạch Liên cũng không đón những kẻ vô danh tiểu tốt.

Trường Phong ửng mặt. Lời miệt thị vừa rồi của thiếu nữ khiến máu nóng trong người chàng thoáng chốc đã sôi sục. Trường Phong nghiêm giọng nói thật chậm:

- Tại hạ đến đây không phải nhằm mục đích bái kiến Bạch Liên thánh cô. Tại hạ đến để tìm người.

Thiếu nữ nhìn sững vào mặt chàng:

- Vậy các hạ đến Bạch Liên cung để tìm ai?

- Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp.

Thiếu nữ lặp lại:

- Các hạ muốn tìm tổng đại hộ pháp Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp?

- Không sai.

- Công tử có quan hệ thế nào với Long Hồ lệnh chủ tổng hộ pháp?

- Rất gần và rất xa, khi tại hạ diện kiến Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp, cô nương sẽ biết.

Thiếu nữ Bạch Liên cung ngấm nhìn chàng lần nữa, rồi khẳng khái nói:

- Hôm nay là ngày Đoan ngo của Thánh cô, nếu các hạ có ý đến Bạch Liên cung để tìm Long Hồ tổng hộ pháp, thì phiền các hạ hãy lui gót, ngày mai hãy quay lại.

Trường Phong nghiêm giọng:

- Tại hạ muốn đến thì sẽ đến, không ai bắt tại hạ đi được khi chưa thấy mặt người.

Trường Phong nói dứt câu, ra tay nhanh như tia chớp. Chỉ chớp mắt, cầm nã thủ như vuốt chim ưng đã thộp vào mạch môn thiếu nữ Bạch Liên cung.

Trường Phong gần giọng:

- Nếu cô nương cản bước tại hạ, thì cô nương đừng trách sao Trường Phong mới diện kiến đã vũ phu, thô lỗ.

Thiếu nữ hừ một tiếng:

- Các hạ tính vuốt râu hùm đấy à?

Trường Phong lắc đầu:

- Nữ nhân không phải là hùm, với lại tại hạ không đến Ngọc Nữ Phong này để vuốt râu nữ nhân. Nữ nhân làm gì có râu.

Câu nói chạm nọc của chàng khiến thiếu nữ ửng mặt.

Nàng bắt giác bối rối vô cùng.

Trường Phong lạnh lùng nói tiếp:

- Cô nương chắc không cản bước tại hạ.

- Các hạ sẽ hối hận vì hành động này.

- Tại hạ đã quyết làm chuyện gì, thì tuyệt nhiên chẳng hề biết hối hận sau này.

Trường Phong vừa nói vừa cầm tay thiếu nữ Bạch Liên cung, vận dụng khinh pháp phiêu bồng thoát chạy lên ngọn phong Ngọc Nữ.

Đến tòa Bạch Liên cung, Trường Phong mới buông tay thiếu nữ. Chàng nhẹ lời nói:

- Đa tạ cô nương đã cùng đi với tại hạ lên tới đây.

Dứt lời, Trường Phong thả bước đi thẳng vào trong tòa đại sảnh.

Bên trong quần hào đã tề tựu đứng dọc hai bên máng hương trầm đang tỏa khói nghi ngút.

Thiếu nữ toán trưởng không biết làm gì hơn. Nếu nàng làm rộn lúc này, thì chẳng khác tự mình đã quyết định hình phạt đối với mình, mà hình phạt đó thì nàng thừa biết thảm khốc thế nào rồi.

Trường Phong quan sát một lượt qua tất cả mọi người có mặt trong tòa đại sảnh Bạch Liên cung vừa thần bí, vừa có vẻ hoang đường này. Có lẽ trong giang hồ, những cao thủ thành danh đều có mặt ở đây, từ tăng, đạo đến đời.

Trường Phong ngạc nhiên hơn, khi thấy ngay bên bờ đoàn hoa sen trắng có mười người vận tăng bào có, đạo bào có, đến trường y tất cả đều che mặt bằng vuông lụa đỏ cứ như họ muốn dấu chân diện mục.

Dưới bờ đoàn hoa sen, là hàng cung nữ vận võ phục trắng. Ai nấy đều khoác một khuôn mặt lạnh như tiền, cứ như họ là những pho tượng, chẳng biết nói, chẳng biết cười và chẳng chỉ có ánh mắt còn tỏ lộ sinh khí.

Chàng dời mắt qua đoàn người đứng bên góc phải tòa đại sảnh. Họ là những thương gia hào phú nổi tiếng khắp vùng Bắc, Hối, Nam, trong đó nổi bật nhất là hai vị trang chủ, một là Thiệu Vân trang chủ Chu Thiện Hào, vai khoác trường kiếm, mà giang hồ truyền tụng, chưa một cao thủ nào thoát khỏi lưỡi kiếm của y qua ba thức Tam Thức đoạt hồn.

Cạnh bên Thiệu Vân trang chủ Chu Thiện Hào là một lão thương gia, vóc dáng phương phi, hai mắt sáng ngời, vận trường y bằng lụa, trên tay là chiếc bàn tính ánh lên nước đen kịt.

Trường Phong bất giác cảm thấy như có ai đó đang chăm chăm chiếu ánh mắt vào mình, cảm nhận đó càng lúc càng rõ nét và hình như nhân vật đang nhìn mình phải có thân phận rất cao trong Bạch Liên giáo.

Trường Phong đột ngột quay phắt qua bên trái.

Quả đúng như dự cảm của chàng khi Trường Phong đối nhân với một giai nhân sắc nước hương trời. Hai người chạm nhãn, thiếu nữ đã vội vàng cúi mặt xuống, nhưng Trường Phong cũng đã kịp nhận ra nhan sắc tuyệt mỹ của nàng.

Có lẽ nàng đã được tạo hóa ban tặng cho sắc đẹp mê hồn, có thể sánh ngang với Dương Quý Phi, Tây Thi hoặc Hương Phi.

Một lần nữa, nàng lại ngẩng lên nhìn trộm Trường Phong. Bây giờ thì ngay chàng cũng cảm thấy ngại ngại khi bất gặp cái liếc mắt nhìn trộm của giai nhân.

Trái tim của Trường Phong như đập nhanh hơn, và loạn hơn sau lần thiếu nữ đó liếc trộm chàng.

Giữa lúc tâm trí của Trường Phong còn đang xáo trộn bởi nhan sắc kiều diễm có một không hai, thì nhóm thị nữ Bạch Liên đồng loạt lên tiếng:

- Bạch Liên thánh cô, thần công cái thế, phúc thọ trăm năm.

Trường Phong giật mình khi tiếng y phục phản phật ngay cửa tiền sảnh.

Bạch Liên thánh cô trong bộ võ phục trắng, khoác áo choàng ngoài bằng lụa trắng, trên tay cầm hai đóa bạch liên, thân ảnh phiêu bồng lướt trên máng hương trầm.

Nhìn thân pháp của Bạch Liên thánh cô, ai nấy đều trở mắt nhìn, bởi tưởng như Thánh cô đang bay là đà trên đầu ngọn khói trầm hương như những nàng tiên trên thượng giới.

Từ ngoài cửa tiền sảnh, vào đến bờ đoàn Bạch Liên phải trên tám trượng vuông, mà chỉ trong chớp mắt, Thánh cô đã yên vị trên bờ đoàn rồi.

Trường Phong thất vọng vì Thánh cô che mặt bằng vuông lụa đen. Mặc dù dấu chân diện mục, nhưng nhãn lực của nàng sắc như hai ánh tinh cầu, chạm vào ai, kẻ đó phải gục mặt sồn lòng trong nỗi khiếp hãi.

Thánh cô vừa yên vị xong, bọn thuộc hạ Bạch Liên giáo lại hô vang:

- Bạch Liên thánh cô ... Thần công cái thế, phúc thọ trăm năm.

Bọn thuộc hạ cùng hàng thị nữ hô xong, quỳ sụp xuống thành kính tuyệt đối.

Thánh cô gạt đầu rồi mới nói:

- Tất cả đứng dậy đi.

Bọn thuộc hạ Bạch Liên giáo và hàng thị nữ đứng hầu dưới bồ đoàn Bạch Liên đứng lên.

Thánh cô đảo nhãn lực qua khắp quần hào, rồi bất ngờ nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ liếc trộm Trường Phong. Thánh cô gật đầu chỉ tay về phía thiếu nữ:

- Tổng hộ pháp hãy bắc ghế cho Vương Đình Phụng.

Trường Phong thoáng ngạc nhiên. Bởi chàng không ngờ Bạch Liên thánh cô lại trọng vọng thiếu nữ họ Vương kia còn hơn cả những cao nhân giang hồ đang có mặt tại nhà đại sảnh đường này.

Óc tò mò của Trường Phong vừa nổi lên rồi tan biến ngay, khi lão tổng quản nhắc chiếc ghế đôn đặt ngay dưới bộ bồ đoàn.

Tổng quản hộ pháp đặt chiếc ghế đôn xuống rồi hướng về Vương Đình Phụng:

- Thánh nữ mời Vương cô nương.

Thiếu nữ bối rối vô cùng. Sự bối rối của đó vô tình hay cố ý, nàng lại liếc nhìn Trường Phong.

Bạch Liên thánh cô đã nhận ra cái liếc của nàng, liền dời nhãn quang chiếu thẳng vào Âu Trường Phong. Nhận ra vẻ mặt phượng phi tuần tú của Trường Phong bất giác Thánh cô cũng thoáng ngẩn ngơ.

Bạch Liên thánh cô chỉ tay về phía Âu Trường Phong:

- Ta mời các hạ lên đây.

Thấy Thánh cô chỉ ngay mình, Trường Phong đành phải bước lên.

- Thánh cô gọi tại hạ.

- Đúng như vậy. Ta muốn hỏi các hạ là ai?

Vương Đình Phụng ngược mắt nhìn Thánh cô. Trong đáy mắt của nàng phảng phất nét cầu khẩn, nhưng không thốt ra lời.

Âu Trường Phong giọng lãnh đạm:

- Tại hạ là một kẻ vô danh tiểu tốt trong giang hồ.

Thánh cô nheo mày:

- Ta muốn hỏi đại danh của công tử.

- Tại hạ họ Âu tên là Trường Phong.

- Âu Trường Phong.

Thánh cô gật đầu:

- Công tử đến Bạch Liên cũng để bái kiến ta?

Trường Phong nhìn Thánh cô, rồi chậm chậm lắc đầu.

Cặp mắt trong vắt của Thánh cô trợn ngược lên, ý tỏ ra ngạc nhiên vô cùng.

Thánh cô hỏi lại chàng:

- Công tử lặn lội đến Bạch Liên cũng không nhằm mục đích bái kiến Bạch Liên thánh cô.

- Thánh cô miễn thứ ... Tại hạ không hề biết xảo ngôn. Có sao thì nói vậy. Tại hạ đến Bạch Liên nhằm mục đích khác.

Thánh cô nheo mày:

- Từ lúc Bạch Liên giáo khai thiên hành đạo, thiên hạ trong khắp cõi võ lâm Trung Nguyên đều quy phục, không một ai đứng trước mặt ta mà nói ra những lời như vậy. Lần đầu tiên ta mới nghe công tử thốt đại ngôn xem thường Bạch Liên thánh cô.

- Thánh cô đừng hiểu lầm tại hạ. Trường Phong này và Thánh cô không thù, không oán, không ơn, không nghĩa thì tại hạ đâu có nguyên nhân gì dám coi thường Bạch Liên giáo. Tại hạ đến đây không phải để bái kiến Thánh cô thì nói không mà thôi.

Bạch Liên thánh cô hừ khê một tiếng:

- Thế công tử đến đây nhằm mục đích gì?
- Tại hạ cần tìm một người.
- Công tử muốn tìm ai?
- Tại hạ sợ nói ra sẽ làm ảnh hưởng đại lễ của Thánh cô.

Bạch Liên thánh cô chớp mắt:

- Ta cho phép công tử nói.

Vương Đình Phụng hồi hộp nhìn Âu Trường Phong. Ánh mắt của nàng vừa lạ lẫm, vừa khẩn khoản lạ thường, cứ tưởng như Trường Phong sẽ tính mạng chết ngay lập tức khi thốt ra những lời sắp nói.

Vương Đình Phụng thở ra rồi xen vào:

- Thánh cô ...

Bạch Liên thánh cô liếc xéo nàng:

- Người hãy ngồi im. Ta cần hỏi công tử cặn kẽ.

Âu Trường Phong nhìn thẳng vào mặt Bạch Liên thánh cô:

- Nếu Thánh cô đã cho phép tại hạ.
- Ta đã cho phép công tử.

Trường Phong từ từ quay mặt nhìn tổng quản hộ pháp đứng ngay bên phải Bạch Liên thánh cô.

- Tại hạ xin hỏi Thánh cô vị tổng quản đứng bên phải Thánh cô có phải là Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp?
- Công tử hỏi điều đó để làm gì?
- Tại hạ sẽ nói rõ nguyên nhân sau.

Thánh cô nhìn chằm chằm vào Âu Trường Phong:

- Nếu phải thì sao và không phải thì sao?
- Tại hạ cần biết sự thật rõ ràng.

Thánh cô đột ngột ngửa mặt cười dòn. Tiếng cười của Thánh cô thánh thót như tiếng chuông đồng va vào nhau.

- Nếu công tử đã hỏi thì ta chẳng giấu giếm làm gì. Quả thật tổng quản hộ pháp Bạch Liên giáo là Trắc Bá Diệp, Long Hồ lệnh chủ.

Âu Trường Phong cười khinh một tiếng:

- Đường đường là võ lâm cao thủ nhất đẳng Trung Nguyên, lại là hộ pháp của Bạch Liên giáo, chứng tỏ oai lực của Thánh cô thật là cao minh.
- Công tử đừng khách sáo. Ta có thể dự đoán công tử đến Ngọc Nữ Phong không phải bái kiến ta để mong được ban thánh dược, mà tìm Trắc tổng quản điều đó chứng tỏ ...

Thánh cô bỏ lửng câu nói ở đó.

Trường Phong nghiêm mặt, tiếp lời Bạch Liên thánh cô:

- Tại hạ là người của Ngọc Bảo, nên phải tìm Trắc tổng quản để thanh toán huyết án cách đây ba năm.

Ngửa mặt cười dòn dã, Thánh cô chiếu hai luồng tinh nhân sắc như dao, tưởng muốn chém xả Trường Phong làm hai bằng nhân quang:

- Công tử thừa biết Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp đã đầu phục Bạch Liên giáo, làm đến chức tổng quản hộ pháp, sao còn muốn đòi mối thù cho Ngọc Bảo. Công tử không sợ đụng đến Trắc tổng quản là đã khiêu khích Bạch Liên giáo hay sao?

Trường Phong trầm hần mặt xuống:

- Tại hạ xin lỗi, dù Long Hồ lệnh chủ có là võ lâm minh chủ, hoặc Bạch Liên giáo chủ đi nữa, Trường Phong này cũng quyết đòi cho bằng được món nợ máu mà y đã vay của Ngọc Bảo.

Trường Phong nói dứt câu, quay sang chỉ tay vào mặt tổng quản hộ pháp:

- Trắc Bá Diệp ... Ba năm trước ngươi đã dựng cờ hiệu triệu quần hào san bằng Ngọc Bảo, hôm nay đến ngày ta đòi lại món nợ đó.

Bạch Liên thánh cô hừ một tiếng:

- Ngươi cao ngạo quá, cứ như trong cõi võ lâm Trung Nguyên này không có mặt Bạch Liên thánh cô. Hay công tử muốn bĩ mặt ta?

Vương Đình Phụng đứng bật dậy, hướng về phía Bạch Liên thánh cô lên tiếng:

- Thánh cô.

Bạch Liên thánh cô quát lớn:

- Im lặng và ngồi xuống.

Không biết Vương Đình Phụng sợ Bạch Liên thánh cô, hay sợ cho Âu Trường Phong mà đành lặng lẽ ngồi trở lại chiếc ghế đôn, cúi đầu gục xuống.

Bạch Liên thánh cô quay trở lại Âu Trường Phong. Ánh mắt của Thánh cô trông thật lạnh đậm:

- Công tử dám đến Bạch Liên cung đòi nợ cho Ngọc Bảo, chắc công tử phải có bản lĩnh rất cao thâm.

- Tại hạ không thị vào bản lĩnh, nhưng nhiệt huyết thôi thúc, dù có phải chết Trường Phong này cũng quyết đòi Long Hồ lệnh chủ trả lại món nợ máu đã vay của Ngọc Bảo.

Tất cả quần hào có mặt tại tòa đại điện Bạch Liên cũng nhìn chàng kinh ngạc vô cùng.

Từ lúc Bạch Liên giáo xuất hiện trên chốn giang hồ, đây là lần đầu tiên mọi người mới thấy kẻ dám đối mặt với Bạch Liên thánh cô. Sự đối đầu này không biết rồi sẽ ra sao, nhưng chắc chắn gã tráng niên khó thoát khỏi một cục hình mà Thánh cô sắp ban phát.

Từ ý nghĩ đó gian đại điện Bạch Liên cung trở nên căng thẳng tột cùng. Ai cũng nghĩ, tại sao chàng tráng niên kia lại ngu muội đến dám đòi nợ máu tại Bạch Liên cung, và người lo lắng nhất có lẽ là Vương Đình Phụng.

Bạch Liên thánh cô nhìn chằm chằm vào mặt Âu Trường Phong nói:

- Nếu ngươi có thể vượt qua ba cửa ải thì Thánh cô này để mặc người thanh toán với Tổng quản hộ pháp Trắc Bá Diệp.

Âu Trường Phong buông một câu lạnh buốt cột sống, mà bất cứ ai nghe lọt lỗ tai đều đoán chắc chàng phải chết:

- Tại hạ đến Bạch Liên cung để thanh toán huyết án chứ không phải đến để thi thố tài năng.

Cặp mày liễu của Thánh cô thoáng sa sầm lại.

Lời nói của Âu Trường Phong vừa rồi chẳng khác nào gáo nước lạnh hắt thẳng vào mặt Bạch Liên thánh cô.

Thánh cô hừ một tiếng, từ từ đứng thẳng lên:

- Ta muốn chứng nghiệm bản lĩnh của ngươi.

Bạch Liên thánh cô quay sang mười gã hộ pháp đứng phía sau mình hỏi:

- Trong mười vị, ai là người muốn khảo sát võ công của Âu công tử?

Hai gã hộ pháp đứng ngoài cùng bước xuống bậc tam cấp:

- Khỏi bẩm Thánh cô, hai chúng tôi muốn khảo sát võ công của vị các hạ này.

- Tốt lắm!

Bạch Liên thánh cô nói xong liền búng ngón tay, cách không điểm chỉ. Hai đạo thanh quang bắn xẹt ra, trông ngợ như hai tia chớp nhoáng lên điểm vào các đại huyệt Tam Quan, Vĩnh Lư, Trương Cường của hai gã hộ pháp đó.

Âu Trường Phong chưa hiểu vì sao Thánh cô lại ra tay điểm huyệt các thuộc hạ thì hai đạo chỉ thanh quang đã vụt biến mất.

Thánh cô ngồi trở lại bồ đoàn:

- Âu công tử muốn đấu với vị hộ pháp nào trước?

Trường Phong lạnh lùng lên tiếng:

- Tại hạ đã nói đến đây không phải để phô diễn võ công, nhưng nếu Bạch Liên giáo bức ép Trường Phong này, thì Trường Phong cũng không khách sáo đâu.

Bạch Liên thánh cô hừ một tiếng:

- Đừng khách sáo nữa. Tổng quản hộ pháp Trắc Bá Diệp là người của Bạch Liên giáo.

Vậy muốn đòi lại món nợ mà tổng quản đã vay của công tử, thì phải đổi mặt với bốn giáo.

Trường Phong lẩm nhẩm:

- Cây muốn lặng ... gió chẳng dừng.

Chàng vừa dứt lời, thì triển luôn thân pháp quỷ ảnh ma trơi của Huyết Ảnh công nhoáng một cái, đã áp sát vào tổng quản hộ pháp Trắc Bá Diệp.

Cầm nã thủ của chàng phát tán luôn năm đạo khí công sắc bén như bảo đao, bảo kiếm chộp thẳng vào mặt y.

Nhất thời bất ý, không kịp phòng bị, đến khi tổng quản hộ pháp cảm nhận được khí công của trảo pháp thì da mặt đã rất rát.

Lão hoảng hốt sản bộ, nhảy thối về sau, nhưng đã muộn.

- Xoạt.

Mảnh lụa đỏ che mặt đã bị trảo khí từ ngón trảo công xuất thần nhập quỷ của Âu Trường Phong giật lấy rồi.

Bộ mặt của Trắc Bá Diệp lộ hẳn ra ngoài. Tất cả quần hào đều ồ lên khi chứng kiến chân diện mục của Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp.

Ngày nào khuôn mặt của y trông tuần tú bao nhiêu, thì giờ đây trông tà quái bấy nhiêu. Cặp mắt xéch ngược, với những chàm đen viền quanh, mặt thì rõ chẳng rõ chịt, nhuộm máu tai tái tưỡng như mặt xác chết sinh rửa lâu ngày.

Trắc Bá Diệp như sợ mọi người thấy được diện mạo của mình, vội quay mặt vào trong.

Trường Phong thu hồi thân pháp.

Bạch Liên thánh cô quát lớn:

- Người thật là quá đáng.

Tiếng quát của Thánh cô đồng một lúc với một động tác khoát tay.

Hai gã hộ pháp liền chia làm hai hướng tả hữu, áp sát vào Trường Phong, song thủ của họ dựng đứng lên, to lớn như bốn chiếc quạt mo, đồng thời từ lòng bàn tay xuất phát bốn đạo Tinh Lịch khí, chia làm bốn hướng công thẳng vào chàng.

Tính khí cương cường, Trường Phong cũng có phần thị vào công phu Huyết Ảnh công của sư tổ, nên không thêm sử dụng thân pháp quý ảnh, mà vận khí luyện công, đánh trả lại hai đạo khí chưởng của đối phương.

- Bình.

Trường Phong lắc lư, lùi luôn ba bộ, thần trí choáng váng, song thủ của chàng tê rần, rất buốt.

Bên kia, hai gã hộ pháp cũng lùi hai bộ, nhãn quang trợn ngược nhìn Trường Phong không chớp.

Bạch Liên thánh cô ngồi trên bồ đoàn cũng phải nhích vai, tỏ vẻ ngạc nhiên.

Bạch Liên thánh cô không ngạc nhiên sao được, khi thiếu niên như Trường Phong, có vóc dáng bên ngoài chẳng khác thư sinh trời gà không chặt, thế mà đỡ thẳng chưởng kinh của hộ pháp Bạch Liên cung mà chỉ lùi ba bước, ngược lại cũng đẩy lui đối phương hai bộ.

Điều đó chứng tỏ võ công của chàng không phải tầm thường rồi.

Mặc dù bị khí chưởng của hai gã hộ pháp đẩy lùi ba bộ. Trường Phong vẫn giữ được chân khí không bị tản mạn hoặc kinh mạch bị loạn. Hứng khởi, chàng tính vận chuyển huyền công huyết ảnh, nhưng nhanh chóng thu hồi khí công lại ngay, vì sợ mọi người sẽ nhận ra chàng chính là Huyết Ảnh Ma Tôn.

Trường Phong nghiêm mặt nói:

- Võ công của hai vị hộ pháp trong Bạch Liên cung quả là cao thâm, tại hạ bội phục.

Nhưng với tài nghệ như họ e không chặn được tại hạ đâu.

Ấu Trường Phong vừa dứt câu, hai gã hộ pháp sầm sập bước lên ba bộ.

Bây giờ sắc diện của họ trông thật là ngậy đại, như những kẻ vô thức, chỉ biết mỗi một mình chàng.

Chàng thấy sự lạ không dám xem thường ngưng thần chú tâm vào những bước chân của hai gã hộ pháp đó.

Hai gã hộ pháp tiến đến cách Trường Phong độ một trượng, rồi bất thần khoèo tay dính vào nhau. Thân ảnh của hai gã đó nhoang nhoáng tạo thành một cơn lốc trông vô cùng kỳ dị.

Lần đầu tiên mới thấy một môn công phu lạ, hai gã hộ pháp không phát chưởng kinh, mà lại cặp tay nhau tạo thành lốc khí, khiến Trường Phong vừa kinh ngạc vừa tò mò.

Cơn lốc ấy càng lúc càng nhanh, cho đến khi không thể nào nhận định đâu là người nào.

Mặc dù thấy đối phương thi triển môn công kỳ lạ, Trường Phong vẫn không nao núng.

Chàng nhắm trong đầu:

- Họ lấy động làm thức biến hóa, thì mình có thể dùng tịnh không chế cái động biến hóa kia.

Nghĩ như thế, Trường Phong chuyển khí vào Đan Điền đứng như một pho tượng, tư thế tưởng như đang thả lỏng, chỉ có nhãn quang sắc như đao rọi vào luồng lốc xoáy phía trước.

Lối tịnh công của chàng khiến cho Bạch Liên thánh cô phải chú tâm nhìn không chớp mắt.

Cơn lốc đổ do hai gã hộ pháp Bạch Liên giáo tạo ra càng lúc càng mạnh. Mặc dù quần hào đứng cách xa luồng lốc xoáy đó trên dưới ba trượng, nhưng vẫn cảm thấy có những luồng khí công vô hình phân phát vờn quanh.

Ấu Trường Phong cũng cảm thấy được điều đó. Bất thần luồng lốc xoáy ngừng hẳn lại, đồng thời hai gã hộ pháp như một lưỡi kéo cắm thẳng vào thân ảnh chàng.

Hai gã hộ pháp sau khi phối hợp chân khí dương cương, thì họ nhập vào làm một lao vào Trường Phong.

Dù đã chuẩn bị từ trước, Trường Phong tuyệt nhiên không thể tưởng tượng nổi sự biến hóa linh diệu như vậy. Khi chàng tỉnh chế tam thức, thì trước mặt đã chòn vờn bóng ảnh thủ dày đặc tưởng chừng như cả một rừng tay, không còn khe hở cho một con ruồi chui lọt qua.

Trường Phong hét lên một tiếng, song thủ bổ thẳng vào rừng ảnh thủ ấy hai đạo huyền công cương khí Huyết Ảnh chuông.

Huyền công Huyết Ảnh cương khí của chàng chui luôn vào rừng ảnh thủ, chẳng hề có chút dư lực nào phát tác trở lại.

Trường Phong giật mình, vì sự lạ không thể nào nghĩ ra được.

Chàng còn đang ngơ ngác, bần thần, thì rừng ảnh thủ cắt ra làm hai, cùng vỡ thẳng vào chàng như bảy đom đóm.

Hoảng hốt, Trường Phong thối bộ luôn về sau năm bộ. Nhưng vừa di hình thì đã nghe bả vai mình rất buốt, nóng hổi.

Bình!

Trường Phong loạng choạng nghiêng qua trái.

Bình!

Bả vai trái bị luôn một ảnh thủ nện trúng, chàng lại loạng choạng đảo về bên phải.

Trường Phong hoàn toàn lúng túng, ngờ như mình đang phải đối mặt với những bóng ma vô hình, vô tướng, không biết đối phương ở đâu.

Chàng nghĩ thầm, nếu mình vận Huyết Ảnh công thì có thể đối mặt với hai gã hộ pháp này, nhưng làm như vậy thì sẽ lộ hình tích, sau này khó lòng tìm những kẻ thù đã dự trận huyết sát san bằng Ngọc Bảo.

Nhưng nếu không vận huyền công Huyết Ảnh, thì khó lòng giữ thế cân bằng trong trận đấu này.

Bình!

Thêm một ảnh thủ nện vào vùng Đan Điền của Trường Phong.

Chàng thối lui luôn năm bộ, phun một bùm máu tươi.

Rừng ảnh thủ không ngừng di chuyển, và một mực vây bọc chặt thân ảnh Trường Phong. Giờ đây ngờ chàng như một con cá đã nằm trong lưới chướng, không còn một sinh lộ nào có thể thoát ra được.

Uất khí tràn ngập sôi sục, mặc dù kinh nghiệm sau trận thứ ba bị trúng ảnh thủ vô hình, vô tướng của hai gã hộ pháp Bạch Liên giáo, Trường Phong cũng mặc.

Chàng quát lên một tiếng như rồng ngâm, rồi trở luôn vào rừng ảnh thủ, song thủ thoáng chốc đỏ rực như nhuộm sắc màu hồng nhạt.

Trường Phong nghiêng răng, bỏ ra một lúc năm đạo Huyết Ảnh chuông. Huyết Ảnh chuông ngay lập tức phát huy oai lực vô biên của nó. Ầm ... Ầm ... Ầm ...

Trường Phong trụ hình đứng như một thiên thần, uy nghi sừng sững.

Trong lúc đó, hai gã hộ pháp Bạch Liên cung phải hoàn nguyên thân ảnh, đứng áp lưng vào nhau, cùng thở hồng hộc. Chân nguyên của họ tản mát nhanh chóng, rồi từ từ khuỵu dần xuống. Nhìn kỹ mới thấy giữa ngực họ đã in đậm dấu bàn thủ xuyên thủng qua bộ trường y.

Thánh cô đứng bật dậy:

- Người là gì của Huyết Ảnh Ma Tôn?

Tình hình thoáng chốc đã căng thẳng tột độ. Tất cả mọi người đều chú mục vào Âu Trường Phong. Cứ như ngoại danh Huyết Ảnh Ma Tôn là khẩu lệnh của thần chết với tất cả những người có mặt trong tòa Bạch Liên cung này.

Vô hình trung Âu Trường Phong trở thành cái tâm của ngày Đoan ngo. Nhất nhất, tất cả mọi người đều ngấm ngấm vận công, chuẩn bị đối phó với chàng. Kẻ có kiếm thì rút kiếm ra khỏi vỏ, người có đao thì đã hoành đao hướng mũi về phía chàng.

Trường Phong nghiêm mặt nhìn Bạch Liên thánh cô nói:

- Điều đó không cần tại hạ phải nói với Thánh cô.

Trường Phong dời hung nhân về phía tổng hộ pháp Trắc Bá Diệp, gần luôn từng tiếng một:

- Tại hạ đến đây chỉ vì muốn lấy máu gã hộ pháp kia mà thôi.

6. Chương 6: Long Đàm Phụng Vũ

Thánh cô trầm giọng hân xuống:

- Được ... Nếu người chống nổi ba chiêu của ta thì Bạch Liên Thánh cô này sẽ cắt đầu Trắc tổng quản dâng nạp cho người.

Thánh cô nói dứt câu, bọn đệ tử Bạch Liên giáo đồng thanh hô vang:

- Bạch Liên Thánh cô ... Thần công tái thế ... Phúc thọ trăm năm.

Tiếng hô của bọn thuộc hạ Bạch Liên giáo còn lờng lờng thì Bạch Liên Thánh cô đã thi triển thân pháp ảo diệu vô ngần. Trong tư thế ngôi kiết đà, thân người của Thánh cô bốc lên khỏi bồ đoàn hoa sen trắng.

Thấy thân pháp kỳ dị, vô thường ấy, Âu Trường Phong không dám xem thường. Chàng âm thầm vận nguyên nội khí vào đan điền, chuyển tập qua ngũ môn, chuẩn bị đối phó.

Thánh cô quát lên một tiếng:

- Nằm xuống.

Theo tiếng quát của Bạch Liên Thánh cô, hai đạo thanh quang thoát ra mà chẳng thấy song thủ của Thánh cô nhích động. Thánh cô xuất phát khí công nhanh đến độ ngỡ như hai đạo thanh quang kia do nội công hộ thể xuất phát tạo thành.

Hai luồng bạch quang sáng ngời như hai mũi tên bắn thẳng vào Mệnh môn và Linh đài của Âu Trường Phong.

Trường Phong không né tránh, chàng muốn nhanh chóng phân định võ học, đặng tẩy trừ Huyết án với Tổng quản hộ pháp Long hổ lệnh chủ.

Trường Phong phát tác luôn hai bóng huyết thủ đón nhận chương khí thanh quang.

Không một tiếng nổ phát ra, mà ngược lại bóng huyết ảnh chưởng như bị luồng khí thanh quang chẻ làm hai tiếp tục nhắm huyết đạo Trường Phong xả tới.

Trường Phong hoảng kinh, vội đề khí phi vút lên cao nhanh như con chim cất. Hai đạo khí thanh quang quét qua dưới để giày chàng.

Nhân tiện đó, Trường Phong trở luôn thuật khinh thân Kinh Ngư Thoát Hải. Chân phải đạp vào chân trái, bằng thẳng về phía trước, đồng thời phóng một lúc hai đạo Huyết chỉ sắc như bảo đao bảo kiếm công vào hai đại huyết Tổng Giang và Bể Giang trên người Bạch Liên Thánh cô.

Thấy thân pháp quỷ dị của Âu Trường Phong, tất cả mọi người cùng ồ lên một tiếng và đoán chắc Bạch Liên Thánh cô không thể né tránh được tuyệt chiêu của Âu Trường Phong.

- Chát.

Hai đạo Huyết chỉ điểm trúng vào tâm huyết, Bể Giang và Tống Giang trên người Thánh cô, với hai đạo chỉ công này thì dù Thánh cô có luyện thành kim cương bất hoại cũng bị chỉ công xuyên thủng.

Nhưng không ...

Tình huống hoàn toàn ngược lại. Sau tiếng chát khô khốc. Trường Phong phải rút chỉ công lại, sắc diện biến đổi không ngừng.

Trong khi đó, Bạch Liên Thánh cô, tư thế không thay đổi, chỉ thoáng tỏ ra ngạc nhiên khi mình bị trúng chỉ công của Trường Phong.

Trường Phong vừa thu hồi Huyết chỉ chưa kịp ổn định thân pháp, Thánh cô đã áp sát vào chàng.

Trường Phong lúng túng thì đã nhận ra đôi ngọc thủ chồm vờn ngay trước mặt.

Chàng hoảng kinh chực tống ra một Huyết ảnh chưởng đẩy đối phương lùi trở lại, nhưng chưa kịp chuyển vận khí vào mệnh môn, ngọc thủ của Bạch Liên Thánh cô đã đập mạnh vào huyết Vĩ Lư của chàng.

- Bình.

Không có Huyết Ảnh công hộ thể, Trường Phong chẳng khác chiếc lá khô bị cuốn dạt đi bởi cơn gió mạnh.

Trường Phong bị bắn đi, va lưng vào vách đá hoa cương tòa đại sảnh Bạch Liên cung.

Chàng có cảm tưởng huyết Giáp Tích đã bị gãy vụn thành từng hạt bụi li ti.

Trường Phong loạng choạng đứng lên, và phun luôn một bùm máu tươi, nhưng vẫn nghiêng rằng chuyển vận khí công, chuẩn bị đấu tiếp.

Bạch Liên Thánh cô trầm giọng nói:

- Người không tự lượng sức của mình.

Thánh cô vừa nói dứt tiếng, thì quần hào đồng thanh đọc lớn:

- Bạch Liên Thánh cô ... Thần công tái thể ... Phúc thọ trăm năm.

Trường Phong nghiêng rằng nói:

- Tại hạ có chết ở tòa Bạch Liên cung này cũng không tiếc gì, nhưng chỉ ân hận không trả được huyết thù cho Ngọc Bảo.

Bạch Liên Thánh cô từ từ bước đến cạnh chàng nói:

- Âu Trường Phong, bây giờ ta lấy mạng ngươi cũng không khó khăn gì. Có lẽ còn dễ hơn ta lấy đồ trong túi mình. Nhưng ta sẽ cho ngươi một cơ hội.

Vương Đình Phụng bật đứng lên:

- Thánh cô hãy cho Âu công tử một cơ hội đi.

Thánh cô quay lại Vương Đình Phụng trừng mắt:

- Việc hôm nay giữa ta và Âu công tử đây, ngươi đừng xen vào. Hãy ngồi im đó.

Vương Đình Phụng đành ngồi trở lại ghế, cúi mặt nhìn mũi giày của mình.

Trường Phong nói:

- Thánh cô cho tại hạ cơ hội gì?

- Ta muốn tỷ thí với Huyết Ảnh Ma Tôn.

- Được ... Huyết Ảnh Ma Tôn sẽ đến diện kiến Thánh cô phân tài cao thấp.

- Tốt lắm. Ba ngày nữa ta sẽ chờ lão ma tại Sinh Tử vực, giờ Tý.

Trường Phong gật đầu:

- Tại hạ sẽ thông báo cho Huyết Ảnh sư phụ biết.

Trường Phong gương đứng dậy nói:

- Tại hạ xin cáo biệt ... Một ngày khác, sẽ quay trở lại Bạch Liên cung.

Bạch Liên Thánh cô mỉm cười:

- Tất nhiên ta sẽ cho phép công tử rời khỏi đây, nhưng trước khi đi, ta muốn Âu công tử hãy uống một hoàn được trị thương do chính tay ta luyện thành.

Bạch Liên Thánh cô vừa nói vừa rút một tịnh bình bằng ngọc lam trao qua Âu Trường Phong.

Trường Phong đón lọ tịnh bình.

Chàng trút lọ tịnh bình, bên trong duy nhất có một viên hoàn đơn, óng ánh sắc xanh rờn. Trường Phong lưỡng lự hỏi:

- Đây là độc dược của Bạch Liên giáo?

Bạch Liên Thánh cô gật đầu:

- Không sai. Đây là độc dược và chỉ có một viên thôi, ta ban tặng cho công tử.

Giọng của Bạch Liên Thánh cô thật nhỏ nhẹ, tưởng như đang ban tặng cho chàng một hoàn linh đan thì đúng hơn.

Trường Phong nhìn Bạch Liên Thánh cô trầm giọng hỏi:

- Thánh cô muốn tại hạ uống hoàn độc dược này?

Thánh cô gật đầu:

- Không sai.

Trường Phong mỉm cười:

- Sống trong trời đất ai cũng có số có phần, tại hạ không chết bởi chưởng thức của Thánh cô, thì cũng chết bởi độc dược. Đa tạ Thánh cô đã ban cho độc dược.

Vương Đình Phụng đứng bật dậy giọng thẳng thốt:

- Công tử đừng uống.

Trường Phong quay lại Vương Đình Phụng cười khỏ nói:

- Trường Phong ghi nhận thâm tình của tiểu thư, nhưng cũng chẳng muốn nhận ân huệ nương tình của Bạch Liên giáo.

Chàng nói dứt câu cho luôn viên độc đơn vào miệng nuốt trọn.

Trường Phong nghiêm mặt nhìn Bạch Liên Thánh cô nói:

- Tại hạ đã uống rồi, giờ xin cáo từ. Nếu Trường Phong này không chết cũng nhất quyết quay trở lại đây, đòi món nợ Ngọc Bảo.

Bạch Liên Thánh cô chỉ hai ả thị nữ Bạch Liên cung:

- Tiến khách.

- Không nên ... Âu Trường Phong tự đến Bạch Liên cung, thì có thể ra Bạch Liên cung một mình.

Dứt lời, chàng hít một hơi chân người, lão đảo bước thẳng ra cửa tòa đại tiền sảnh.

Mỗi một bước đi, chàng cảm nhận trời đất quay cuồng, thần trí không thể nào trụ vững bởi xương cốt bên trong đau nhức đến độ tưởng như tức cốt đang chảy ra thành nước.

Mặc dù cái đau thấm thấu tới tận não bộ, nhưng Trường Phong vẫn cố bước không quay đầu lại. Chàng nhủ thầm:

- Trường Phong ơi! Mi đã không bỏ thầy nơi Hoàng hồ, thì người cũng không được quyền quy ngã nơi tòa Bạch Liên cung này.

oo Ánh sáng chói chang từ khung cửa rọi vào, Ấu Trường Phong choàng bừng tỉnh như người vừa thoát khỏi cơn ác mộng. Chàng ngơ ngác nhìn quanh:

- Ta đang ở đâu đây?

Chàng nhận ra mình đang ở trong một thư phòng thật khang trang.

Trường Phong vén rèm, bỗng nghe tiếng nói:

- Công tử đã tỉnh dậy rồi.

Trường Phong giật mình.

Vị tiểu thư Vương Đình Phụng đã đứng bên cạnh.

Trường Phong liền lật đặt hỏi:

- Tiểu thư ... Tại hạ đang ở chốn nào đây?

Trường Phong vừa nói vừa chực đứng lên, nhưng Đình Phụng đã cản chàng:

- Công tử đừng vận động sớm, hãy nằm nghỉ cho thật khỏe.

- Đa tạ tiểu thư ... Trường Phong đã khỏe lắm rồi.

Đình Phụng mỉm cười:

- Nội khí, chân ngươn của công tử chưa phục hồi hoàn toàn đâu.

- Nhưng tại hạ không thể nằm đây được.

Chàng ái ngại nhìn Vương Đình Phụng:

- Xin hỏi tiểu thư ... Tại hạ đang ở chốn nào?

- Công tử đang ở tại thảo trang của tiện nữ.

- Tiểu thư là ân nhân cứu tại hạ?

Đình Phụng mỉm cười. Nụ cười của nàng như cánh hoa hàm tiếu chỉ chớp nở trong buổi bình minh ngợp nắng. Chỉ nụ cười đó thôi mà đã khắc sâu vào tâm khảm của Trường Phong.

- Công tử đừng khách sáo cho tiện nữ là ân nhân. Chẳng qua chúng ta là những người có duyên với nhau.

Chàng thở dài một tiếng:

- Tại hạ không ngờ lại làm phiền tiểu thư.

Vương Đình Phụng lắc đầu:

- Ấy ... Sao công tử cho là làm phiền.

Vương Đình Phụng mời Trường Phong lại chiếc trường kỷ bằng trầm hương. Nàng tự rót trà ra hai tách thủy thần, giọng oanh lãnh lót:

- Công tử đừng ái ngại, cứ cho đó là bổn phận của Vương Đình Phụng.

- Nhưng nếu không có Vương tiểu thư, Trường Phong này không biết giờ đã ra sao.

Đình Phụng nhấp một ngụm trà nói:

- Đình Phụng không nghĩ đây là ân huệ đối với công tử đâu. Mời công tử dùng trà.

Chàng nhìn nàng bằng ánh mắt hàm ơn, rồi nâng chung trà nhấp một ngụm nhỏ. Mặc dù miệng đắng ngắt, nhưng Trường Phong vẫn cảm nhận vị ngọt lẫn vị chất của chung trà nóng.

- Tại hạ không biết lấy gì để đền ơn tiểu thư.

Vương Đình Phụng khẽ nheo mày:

- Công tử đừng nghĩ đến chuyện ơn nghĩa có được không? Đúng ra tiện nữ mới là kẻ hàm ơn công tử.

Chàng nhìn thẳng vào mắt nàng, tỏ ra ngạc nhiên vô cùng, hỏi:

- Chính tại hạ mới mang ơn tiểu thư chứ.

Đình Phụng lắc đầu:

- Không phải như vậy đâu, nếu không có công tử, thì Đình Phụng không chứng nghiệm được y thuật của mình.

- Tại hạ thật không hiểu tiểu thư muốn nói gì Vương Đình Phụng mỉm cười:

- Tiểu nữ đã theo y thuật từ lúc còn ấu thơ, và tâm nguyện sẽ dùng thuật y khống chế tất cả mọi tà thuật trong thiên hạ. Tiểu nữ đã làm được tất cả rồi, duy có một loại cổ bệnh thì đành bó tay.

- Tiểu thư có thể cho Trường Phong biết được không?

- Tất nhiên tiểu nữ sẽ không giấu công tử. Lúc ở Bạch Liên cung, Bạch Liên Thánh cô đã cho công tử uống độc đơn, thật ra nó chính là cái trứng duy nhất của loài cổ độc có tên là Bá Huyền độc trùng.

Trường Phong lập lại:

- Bá Huyền độc trùng. Vậy tiểu thư có cho tại hạ biết Bá Huyền độc trùng lợi hại như thế nào?

- Bá Huyền độc trùng là loại cổ độc rất kỳ lạ, trứng ấu trùng chỉ nở trong kinh mạch và mao quản của con người mà thôi. Người bị Bá Huyền độc trùng xâm nhập, chẳng khác nào cái nôi để cho độc trùng sinh sôi nảy nở. Kể có công lực cao thâm chừng nào, độc trùng càng lợi hại chừng đó.

- Thế là tại hạ đã trở thành cái nôi của loài cổ độc đó.

Vương Đình Phụng gật đầu:

- Đúng như vậy. Đúng một trăm ngày sau, sau khi xâm nhập vào tạng phủ, Bá Huyền độc trùng sẽ trưởng thành, và phá vỡ lực phủ ngũ tạng của người bị nhiễm để trở ra ngoài.

Bấy giờ Bạch Liên Thánh cô có một thứ vũ khí mà trong giang hồ không một loại vũ khí, hay độc công nào khả dĩ sánh bằng.

- Võ công của Bạch Liên Thánh cô đã siêu phàm, thêm Bá Huyền độc trùng, thì đâu còn ai có thể xứng là đối thủ của Thánh cô nữa.

- Công tử suy luận rất đúng.

Trường Phong thở ra:

- Thế thì trong một trăm ngày nữa, Bá Huyền cổ độc sẽ phá vỡ lực phủ ngũ tạng của tại hạ.

Vương Đình Phụng nhìn Trường Phong. Nàng xoay chung trà một vòng, ra vẻ suy tư:

- Thật ra tiểu nữ đã dùng y thuật kim vàng trích huyết để dẫn dụ Bá Huyền độc trùng vào nội đan của công tử, rồi dùng Thạch Hoàng thảo bọc nó lại. Nếu công tử không sử dụng đến nội khí chân nguyên, Bá Huyền độc trùng sẽ không nở thành ấu trùng và công tử có thể thọ được tới năm năm nữa.

Trường Phong nghe nàng nói không khỏi bồi hồi, xúc động:

- Tiểu thư muốn kéo dài sinh mạng của Trường Phong.

- Tiểu nữ không muốn công tử chết bởi Bá Huyền độc trùng của Bạch Liên Thánh cô.

- Tại hạ vô cùng cảm kích ơn cứu mạng của tiểu thư. Nhưng nếu tại hạ sử dụng đến chân nguyên nội khí thì hậu quả sẽ ra sao?

- Nếu công tử sử dụng đến chân ngưng nội khí, Thạch Hoàng thảo sẽ bị chính nội khí dương cương của công tử làm mất tác dụng, và Bá Huyền độc trùng sẽ có cơ hội phát triển thành ấu trùng, đúng một trăm ngày sau, dù Hoa Đà có thức dậy cũng đành bó tay.

- Nhưng đúng một trăm ngày sau, tại hạ mới chết chứ?

Vương Đình Phụng gật đầu:

- Đúng như vậy.

Trường Phong thở ra:

- Tại hạ vô cùng cảm kích thịnh ý của tiểu thư, nhưng nội một trăm ngày đối với tại hạ có thể hoàn thành được tâm nguyện của mình, dù có chết Trường Phong cũng mãn nguyện.

- Công tử.

- Tiểu thư hiểu cho Trường Phong.

- Công tử đã quyết như vậy, Đình Phụng không còn biết nói gì hơn.

Không biết tâm trạng của nàng lúc đó thế nào mà hai dòng lệ ngọc bắt giác tuôn ra chảy dài theo khóe mắt.

Trường Phong bặm môi một lúc rồi mới thốt lời:

- Tiểu thư ... Trường Phong trót sinh đã mang mối huyết hận với giang hồ, dù muốn hay không, và có chết hay không chết, cũng quyết thành toàn huyết hận đó, đặt mẫu thân ngậm cười nơi chín suối.

Vương Đình Phụng cúi mặt xuống, nói nhỏ:

- Nếu công tử đã quyết chí sử dụng đến nội khí chân ngưng, tiểu nữ chỉ còn biết lấy mắt mà nhìn công tử ...

- Xin tiểu thư đừng lo cho tại hạ ... Ai cũng đều có số, có phần. Tại hạ không trách ông tạo, mà chỉ mong thành toàn huyết hận, rồi nhìn mặt mẫu thân dưới suối vàng.

- Trường Phong ... công tử ... Đình Phụng này thật là áy náy.

Hai mí mắt của nàng từ từ khép lại, và nấc nhẹ một tiếng.

Trường Phong thở ra nói:

- Trường Phong ghi nhận thịnh tình của tiểu thư.

- Công tử đừng khách sáo ... Ý của Đình Phụng muốn cứu công tử nhưng bất tài chỉ làm tới đó thôi. Tiểu nữ chỉ còn biết ...

Nàng bỏ lững ngang câu nói đó.

Trường Phong trầm giọng:

- Tiểu thư ... Tại hạ đã tịnh dưỡng ở đây được mấy ngày rồi?

- Công tử đã tịnh dưỡng ở thảo trang được hai ngày và hôm nay là đầu ngày thứ ba.

Về mặt Trường Phong thoáng hiện nét khấn trương.

Chàng lập lại:

- Hôm nay đã là đầu ngày thứ ba rồi.

Vương Đình Phụng nhìn chàng gật đầu:

- Công tử đã thiếp đi đúng hai ngày. Trong hai ngày đó, công tử cứ nhắc đến tên những người đã thanh toán Ngọc Bảo.

- Trong giấc mơ, tại hạ cũng không thể quên được mối huyết thù.

Đình Phụng thở dài ảo não:

- Tại sao con người sinh ra lại lắm hận thù vậy?

Trường Phong mỉm cười nhìn nàng:

- Ngay cả Thiếu Lâm tự cũng nhúng tay vào máu của Ngọc Bảo.

Chàng đứng lên vẻ cương quyết tiếp:

- Tiểu thư ... sau này tại hạ không chết, sẽ quay trở lại tạ ơn tiểu thư.

Đình Phụng đứng bật dậy, khoát tay:

- Công tử đừng khách sáo, và cũng đừng nghĩ đến ân nghĩa. Cứ coi như tiểu nữ là một đại phu, thấy người hoạn nạn phải ra tay.

- Nhưng tại hạ không thể quên được tấm lòng của tiểu thư. Có duyên thì chúng ta sẽ gặp lại. Vô duyên coi như khoảnh khắc sơ giao ban đầu.

Vương Đình Phụng rời tràng kỷ bước đến bên chiếc kệ bằng gỗ trầm. Nàng quay trở lại với túi hành trang đã cột kỹ lưỡng.

- Tiểu nữ biết khi công tử tỉnh dậy sẽ rời khỏi thảo trang này, nên đã chuẩn bị hết cho công tử. Trong túi này Đình Phụng đã chuẩn bị sẵn mọi thứ cần thiết, kể cả những hoàn dược, lẫn thạch thảo hoàng để công tử đắp dụng sau này.

- Trường Phong không biết lấy gì đền đáp thịnh tình của tiểu thư.

- Tiểu nữ chỉ mong công tử đừng khách sáo mà thôi. Hy vọng Đình Phụng và công tử sẽ tương ngộ với nhau trong ngày mai.

- Tại hạ sẽ ghi tạc tấm lòng của tiểu thư, thời gian không để cho tại hạ lưu lại đây thêm được nữa, mong tiểu thư miễn thứ. Xin cáo biệt.

- Công tử hãy cẩn thận bảo trọng.

- Tiểu thư cũng bảo trọng.

Nàng tiễn Trường Phong ra đến ngoài nông Thảo trang. Trường Phong thở dài một tiếng:

- Một ngày nào đó Trường Phong sẽ quay trở lại đây.

Đình Phụng chớp mắt:

- Cửa thảo trang lúc nào cũng rộng mở để đón công tử.

Trường Phong bồi hồi xúc động vô cùng. Chàng nghe trái tim mình đang thổn thức liên hồi, và như có linh cảm lần chia tay này, mình sẽ không còn gặp lại nàng nữa. Hai người chia tay nhau vĩnh viễn, một cuộc chia tay mà kẻ đi không bao giờ trở lại, mà người ở lại cũng không tồn tại trên cõi đời này.

Trường Phong gần như không cảm lòng được trong những khắc cuối cùng. Chàng buột miệng kêu:

- Đình Phụng ...

Nàng cũng bậm môi, và chẳng còn e ngại điều gì nữa buông lời thăm thiết:

- Trường Phong ...

Hai người đối mặt nhìn nhau mãi một lúc lâu, cho đến khi chàng quyết định quay lưng.

Trường Phong lắc vai vận khí, sử dụng thuật Quỷ Ảnh bằng mình đi. Chàng đã sử dụng tới nội khí chân người, điều đó đồng nghĩa với án tử mà Thánh cô Bạch Liên đã ban tặng cho chàng.

Chàng băng đi rồi, vẫn còn nghe phía sau tiếng kêu thổn thức ai oán:

- Trường Phong.

Trường Phong bậm môi dừng bước. Chàng muốn quay trở lại, nhưng rồi cũng quyết định chạy tiếp để kịp đến nơi hẹn với Bạch Liên Thánh cô tại Sinh Tử vực.

7. Chương 7: Kỳ Phùng Hội Ngộ

Sinh Tử vực ...

Quả đúng như tên gọi của nó, bởi nó là một bãi vốn vẹn hai trượng vuông nằm chót vót trên cao, chung quanh là những vực thẳm sâu hun hút. Vây bọc Sinh Tử vực là bốn gò đá nhô ra ngoài vực thẳm. Nếu chọn một trận thư hùng trên bãi bằng Sinh Tử vực, chứng tỏ đó là một cuộc đấu một mất một còn.

Giờ tỵ đã đến, Âu Trường Phong với ý chí kiên cường quyết tiêu diệt Bạch Liên thánh cô để trừ hậu hoạn cho giang hồ. Trong ý niệm của chàng, nếu hạ được Bạch Liên thánh cô, thì sau một trăm ngày, Bá Huyền cổ độc cũng vô dụng nếu không có người biết sai khiến nó.

Chàng hú vang lanh lảnh, vận khí chuyển hóa thần công huyết ảnh. Thoáng chốc, thân ảnh Trường Phong đã có màu hồng quang bao bọc, không còn nhận ra chân diện mục. Chàng đã trở thành qua bộ lột dung diện Huyết Ảnh Ma Tôn.

Giữ hai ống tay áo thư sinh, trong pháp thể Huyết Ảnh Ma Tôn, Trường Phong như một đóm lửa đỏ rừng rực lướt trên thẳm đá tai mèo theo con đường độc đạo dẫn đến Sinh Tử vực.

Chỉ chưa đầy nửa tàn nhang, Huyết Ảnh Ma Tôn Âu Trường Phong như cánh diều lướt gió rồi nhẹ nhàng hạ xuống bãi bằng tử thần.

Chung quanh im lặng như tờ, chỉ có bóng đêm dày đặc cộng với những cơn gió lùa se lạnh, thổi tung chéo áo thư sinh của chàng giữ phành phạch.

Cặp huyết nhãn của Âu Trường Phong hừng hực, như muốn xé toạc màn đêm dày đặc của không gian Sinh Tử vực.

Từ gò đá phía đông thốt lên mấy tiếng Phật hiệu:

- A di đà Phật ... Thí chủ đã đến.

Trường Phong xoay chuyển nhãn quang. Mặc dù bóng tối che kín như bưng, nhưng thần nhãn huyết ảnh của Trường Phong cũng nhận ra một vị hòa thượng, râu tóc bạc trắng có chấm sáu nốt nhang trên thiên đỉnh, chứng tỏ thân phận của y trong Thiếu Lâm rất cao.

Trường Phong chưa hết ngạc nhiên không biết vị hòa thượng này là ai, sao lại có mặt trên Sinh Tử vực, thì vị hòa thượng mắt sáng như sao đêm đỏ đã niệm Phật hiệu nói tiếp:

- A di đà Phật ... Lão nạp tưởng đâu chẳng bao giờ gặp thí chủ sau khi người đã tuyên thệ rồi bỏ giang hồ tìm vui với tửu đạo. Nhưng sau năm mươi năm, Huyết Ảnh thí chủ lại tái xuất giang hồ dấy động quần hào, và bây giờ chúng ta lại có duyên tái ngộ. Thiện tai ... Thiện tai.

Âu Trường Phong nghe vị hòa thượng đó nói, ngỡ như lão đã từng sống một thời với sư tổ Huyết Ảnh Ma Tôn, nên bán tin bán ngờ hỏi lại:

- Tại hạ là Huyết Ảnh Ma Tôn, xin hỏi cao nhân tu học là ai, ở chốn nào đến?

Cặp mắt sáng như sao đêm của hòa thượng chớp hai cái liên tục, tỏ ra ngạc nhiên với câu hỏi của Trường Phong. Lão ta không nói thân phận của mình mà ngâm một bài thơ:

“Người nổi cơn, ta bất động
Tham dục lôi cuốn, ta bất động
Nghe tiếng người hay, ta bất động
Ta chỉ động theo lối của ta”.

Quả thật nghe xong bài thơ của hòa thượng ngâm, Trường Phong cũng chẳng hiểu gì.

Chàng làm sao biết được người đang đối diện với mình chính là Võ Thánh, nhân vật cột trụ của Thiếu Lâm cùng thời với Huyết Ảnh Ma Tôn.

Lão hòa thượng đã quy ẩn cùng với Huyết Ảnh Ma Tôn và hôm nay khi hay tin Huyết Ảnh Ma Tôn tái xuất giang hồ, đại náo Thiếu Lâm, với sự thỉnh cầu của tăng chúng, Võ Thánh mới đến Sinh Tử vực.

Đối với Võ Thánh, tri kỷ năm xưa gặp nhau, tất nhiên cũng có nỗi lòng hào hứng, nhưng theo đó là sự u uất vì sắp tới hai lão già cổ tri phải đấu một mất một còn.

Võ Thánh thì thấu hiểu sự tình, nhưng Trường Phong thì nào biết gì.

Trường Phong đâm ra bối rối vô cùng. Chàng trầm giọng nói:

- Huyết Ảnh Ma Tôn đến đây để hội ngộ với người, không phải đến để đàm đạo thơ ca.
- A di đà Phật ... Không lẽ thời gian đã khiến trí óc Huyết Ảnh lão huynh quên chung rượu ly bôi năm nào. Nếu lão huynh đã quên thì hãy trả lại cho lão nạp này trâm vò rượu lúc chia tay.

Trường Phong nghe giật mình. Chàng đoán ra, vị hòa thượng kia đã sống cùng thời với Huyết Ảnh Ma Tôn lão tổ. Bụng dạ chàng thoáng rối bời, bởi không ngờ đến Sinh Tử Vực quyết đấu lại gặp cổ tri của lão sư tổ.

Đã phóng lao, tất không thể buông lao được, chàng bậm gan nói luôn:

- Thời gian qua lâu quá rồi, ta không còn nhớ ai nữa.
- A di đà Phật ... Oan trái ... Oan trái ...

Hòa thượng vừa thốt xong mấy tiếng u uẩn đó, thì có hai bóng người từ con đường độc đạo đá tai mèo xuất hiện.

Ba lần chớp mắt, họ đã trụ thân trên Sinh Tử vực.

Một người vận đạo bào, một người vận trường bào rách rưới, vai khoác tấm áo lông thú.

Người khoác áo lông thú có cái miệng rộng kéo dài tới mang tai, cặp môi thù lù thâm xịt trông sắc diện thật là quái dị.

Y vừa trụ thân ảnh vừa bật cười sảng khoái vô cùng:

- Ha ... Ha ... Ha ... Ha ... Tri kỷ thì tri phùng. Năm mươi năm, tứ đại kỳ nhân trong thiên hạ vẫn có mặt đầy đủ tại Sinh Tử vực. Ha ... Ha ... Ha ...

Vị hòa thượng vừa thấy người vận trường bào khoác áo lông thú vừa cười vừa nói đã đứng bật dậy, tay lần tràng hạt:

- A di đà Phật ... Lão nạp không thể tin được Thiên Ma Thế Vương vẫn còn sống và đến đây.

Thiên Ma Thế Vương quay mặt nhìn Võ Thánh:

- Lão tặc chưa chết, Huyết Ảnh Ma Tôn cũng sống nhăn sau khi uống hết trâm vò rượu của lão, và lại còn Vạn Hóa tử cũng thọ trên trăm tuổi. Tất cả đều còn sống cơ sao lão Thiên Ma này lại quy tiên được. Thời gian không thể bôi xóa, tẩy trừ được Tứ đại kỳ nhân.
- Thật là hy hữu. Thiện tai ... Thiện tai.

Vạn Hóa đạo tử là lão đạo sĩ vừa lùn vừa ốm, trông như đứa bé lên bảy lên tám, lại chẳng có cọng râu nào, nếu không có mấy nếp nhăn già cỗi, có lẽ lão chỉ là một đứa con nít, không ai đoán nổi đó là một lão già trên trăm tuổi.

Âu Trường Phong đứng như trời trồng, quả thật chàng không ngờ lại có cuộc hội ngộ kỳ lạ như thế này. Chàng cứ tưởng mình đã rơi vào một giấc mơ của quá khứ.

Vạn Hóa tử bật cười hi hi. Xem ra khí chất của lão vẫn còn những nét đặc trưng của đứa bé lên bảy lên tám. Vạn Hóa đạo tử vỗ tay:

- Vui quá ... Vui quá ... Tứ đại kỳ nhân vẫn còn sống nhăn. Bọn người giang hồ nghe được tin này chắc phải rụng rời cả tay chân. Hi ... Hi ... Hi ...

Thiên Ma thế vương quay sang Trường Phong:

- Lão Huyết ... Đạo này người uống được bao nhiêu cân rượu?

Trường Phong cười khẩy một tiếng, với Huyết Ảnh công vây bọc thân ảnh cùng với thuật dị dung tinh xảo. Thiên Ma Thế Vương không nhận ra chàng nên đã nhận lầm là Huyết Ảnh Ma Tôn lão tổ. Trường Phong không khỏi không cười.

Không muốn để lộ hành tung, Trường Phong nhận luôn mình là Huyết Ảnh Ma Tôn lão tổ, chàng đổi giọng:

- Năm mươi năm đã trôi qua, tứ đại kỳ nhân trong võ lâm lại tề tựu, Thiên Ma Thế Vương muốn hỏi tửu lượng của ta à? Thế thì hãy mang rượu ra đây, ta với lão cùng đối ẩm.

Thiên Ma thế vương ngửa mặt cười khoái trá:

- Ha ... Ha ... Ha ... Đúng ... Đúng ... Trước đây ta và lão đã từng đấu tửu với nhau. Ta hơn lão nửa chung, nhưng lại thua lão trọc kia nửa chung, thế thì sao chúng ta không đấu lại chứ?

Thiên Ma Thế Vương quay sang Vạn Hóa Đạo Tử:

- Lão đạo ... Trước đây ngươi từng bán rượu cho chúng ta đấu ẩm, bây giờ ngươi vẫn tiếp tục bán chứ?

Vạn Hóa Đạo Tử cười ha hả, rồi nói:

- Tất nhiên ... Ai mua ta sẽ bán ... Bán đến khi nào các người uống bò lăn bò càng ra mới thôi.

- Thế thì lão còn chờ gì nữa.

Võ Thánh giả cười giả khóc. Lão hòa thượng không ngờ, tại Sinh Tử Vực lại hội ngộ bốn đại kỳ nhân năm mươi năm trước.

Huyết Ảnh Ma Tôn và Thiên Ma Thế Vương, đại diện cho Hắc đạo, còn Võ Thánh và Vạn Hóa Đạo Tử lại thuộc về Bạch Đạo. Hai bọn đã đấu với nhau một trận long trời lở đất, cuối cùng chia tay với nhau bằng một trận đấu ẩm cũng không kém phần quyết liệt.

Hiện tại, bốn người lại kỳ ngộ, họ khởi đầu bằng một trận đối ẩm, sau đó thì chưa biết ai sống ai chết nhưng xem chừng Sinh Tử vực hôm nay là điểm cuối cùng trong cuộc đời của bốn vị kỳ tài thiên hạ.

Thiên Ma Thế Vương hỏi thúc Vạn Hóa Đạo Tử:

- Thế thì còn chờ gì nữa mà lão chưa mang rượu đến bán?

- Có ngay thôi mà, lúc nào người cũng nóng nảy.

Vạn Hóa Đạo Tử nói dứt lời, chỉ lắc mình một cái, người của lão đạo đã mất hút ngoài độc đạo đá tai mèo. Trường Phong nhận thấy thân pháp kỳ ảo của Vạn Hóa Đạo Tử không khỏi giật mình. Nếu so sánh với Quỷ Ảnh thân pháp của chàng có lẽ thuật khinh thân của Vạn Hóa Đạo Tử còn cao thâm hơn mấy phần.

Võ Thánh nhìn theo Vạn Hóa Đạo Tử, tấm tắc khen:

- Thuật Di hình của Vạn Hóa Đạo Tử vẫn như xưa, xem chừng còn tiến bộ hơn.

Thiên Ma Thế Vương nhìn Âu Trường Phong:

- Lão Huyết ... Với thuật Di hình của lão Vạn Hóa lùn đó, thì bao nhiêu chiêu người sẽ đánh trúng lão?

Trường Phong nghe Thiên Ma Thế Vương hỏi, đâm ra bối rối vô cùng. Làm gì chàng đoán được bao nhiêu chiêu mình đánh trúng Vạn Hóa Đạo Tử.

Chàng ậm ừ mãi, đành nói liều:

- Trên trăm chiêu ta sẽ đả bại y.

Thiên Ma Thế Vương nheo mày:

- Lão Huyết không tiến bộ chút nào à?

Trường Phong đoán mò, chắc trước đây Huyết Ảnh Ma Tôn cũng phải bỏ mồ hôi tai quá trăm chiêu mới chạm vào người Vạn Hóa Đạo Tử, nên quyết định nói luôn:

- Hồi xưa thế nào, bây giờ cũng vậy.

Thiên Ma Thế Vương ngó cả người:

- Thế là trên trăm chiêu lão mới chạm đến chiếc áo đạo sĩ thối của lão lùn à. Thế thì chúng ta thua chắc nữa rồi.

Thiên Ma Thế Vương quay sang Võ Thánh:

- Lão trọc ... Còn Bát Nhã Thiên chưởng của lão chắc đạt đến cõi vô vi huyền diệu rồi?

- A di đà Phật. Võ thuật Phật gia cũng chỉ sánh ngang với Khuru Ma chỉ của Thiên Ma Thế huynh.

Võ Thánh vừa nói vừa lần tràng hạt. Những ngón tay của Võ Thánh nhích dần từ hạt bồ đề này sang hạt bồ đề khác không hề sai lệch khoảng thời khắc nhỏ nhoi nào. Điều đó chứng tỏ tâm định vô vi của Võ Thánh đã đạt đến cõi vô thượng.

Ánh mắt của Thiên Ma Thế Vương đóng đinh vào những ngón tay gầy guộc của Võ Thánh, rồi nói:

- Ta không tin trong Tứ đại kỳ nhân của đời trước, lão trọc là người có võ công cao thâm nhất. Bây giờ có lẽ còn cao minh hơn.

- A di đà Phật. Bần tăng không dám nhận lời khen của Thiên Ma huynh. Nếu tất cả bốn người trong Tứ đại kỳ nhân đấu đến độ phân định thắng bại, bần tăng đoán chắc tất cả bốn người đều không có ngày hội ngộ hôm nay.

Thiên Ma Thế Vương bật cười nói luôn:

- Đúng như vậy. Nhưng chúng ta là những kẻ hữu duyên nếu không tao ngộ trên Sinh Tử vực, thì cũng hội đàm dưới suối vàng.

Vạn Hóa Đạo Tử đã quay trở lại, lão gánh một lúc tám hũ rượu, mỗi hũ rượu ít ra đựng năm mươi cân, mà thân pháp vẫn không hề thay đổi.

Đặt tám hũ rượu xuống đất, Vạn Hóa Đạo Tử cười ha hả rồi nói:

- Có rượu rồi, ta bắt đầu bán đây.

Thiên Ma Thế Vương nhìn Trường Phong, rồi quay sang Võ Thánh:

- Tất cả mọi người cùng uống chứ?

Võ Thánh nhìn Âu Trường Phong:

- Huyết Ảnh Ma Tôn, bần tăng mời huynh.

Võ Thánh vừa nói vừa giữ hai ống tay áo tăng bào. Một đạo hấp lực cuộn cuộn phát ra, và nhẹ nhàng hút lấy hũ rượu nhấc lên khỏi mặt đất.

Hũ rượu tựa như chiếc lông ngỗng là đà bay về phía Âu Trường Phong.

Đối mặt với những vị đại kỳ nhân của thiên hạ, Trường Phong đâu dám xem thường.

Mặc dù hũ rượu là đà bay về phía chàng, nhưng Trường Phong vẫn chuyển hóa chân nguyên đến mười hai thành tu vi đưa tay ra đỡ.

Song thủ huyết ảnh chưa chạm vào hũ rượu, Trường Phong mới giật mình vì cảm thấy như có một lực kinh như ba đào cuồng nộ, vô hình, vô tức xoáy quanh hũ rượu.

Nếu không vận chuyển nội khí chân nguyên phòng bị trước, một là chàng bị hất té ngã ra sau, và không khỏi bị nội thương, hai là phải buông hũ rượu mời tặng của Võ Thánh và chắc chắn sẽ lộ chân diện mục.

Trường Phong vận chuyển Huyết Ảnh công cắt dòng xoáy khí bao bọc xung quanh hũ rượu, rồi đón nó như cầm một hũ rượu bình thường.

Trong bụng thì không khỏi bồi hồi khâm phục võ công của Võ Thánh, nhưng trong miệng vẫn thốt ra những lời khách sáo:

- Đa tạ ... Đa tạ.

Trường Phong vốn đã quen với rượu dưới địa thạch phòng nên không ngần ngại nâng cả vò rượu lên tu ừng ực. Chàng lật úp hũ rượu, như muốn nói với Võ Thánh và Thiên Ma Thế Vương cùng Vạn Hóa Đạo Tử rượu trong hũ đã hết.

Thiên Ma Thế Vương ngửa mặt cười đắc chí:

- Lão Huyết ... Thời gian ần tích xem ra người uống như hũ chìm. Thật bội phục ... Thế Vương này bội phục người.

Thiên Ma Thế Vương nói dứt lời, cũng nâng hũ rượu, ngửa mặt tu ừng ực. Lão ho sặc một tiếng rồi trút hũ rượu lật ngược xuống.

- Ta cũng uống cạn đấy chứ, nhưng còn kém lão Huyết một cái ho.

Võ Thánh chấp tay:

- A di đà Phật ... Lão nạp này cũng đành phá giới diện kiến cổ tri.

Võ Thánh nâng hũ rượu và nhấp từng ngụm một. Thời khắc giữa ngụm này và ngụm kế tiếp không thay đổi, và cũng chỉ độ hai mươi ngụm Võ Thánh đã uống cạn số rượu trong hũ.

Võ Thánh trút ngược vò rượu xuống. Ba giọt rượu nhỏ ra ngoài.

Thiên Ma Thế Vương trợn mắt, chỉ ba giọt rượu lấp lánh do ánh trăng rọi biến thành như ba hạt ngọc, nói:

- Lão trọc ... Chắc lão tính chừa lại cho chúng ta mỗi người một giọt rượu cạn phải không?

- A di đà Phật ... Bần tăng không dám, nhưng vì tửu giới không cao mình đành sót lại ba giọt. Ba vị cổ tri bỏ qua.

Vạn Hóa Đạo Tử vỗ tay đôm đốp:

- Hay ... Hay ... Lão hòa thượng vừa biết uống rượu, vừa biết đối đáp, ngày xưa thì lão chỉ biết đứng ló hai con mắt, mặt đỏ gắt mà thôi.

Vạn Hóa Đạo Tử nhận một hũ rượu đặt luôn vào lòng mình nói:

- Đến lượt ta tham gia với chứ.

Vạn Hóa Đạo Tử vừa nói vừa nâng hũ rượu qua khỏi đỉnh đầu, dùng chỉ công đục luôn lỗ dưới đáy hũ rượu. Vạn Hóa Đạo Tử nằm ngửa ra đất, song thủ chụm lại phát tán một đạo chỉ kinh êm như nhung nâng hũ rượu. Rượu theo lỗ nhỏ phun ra rơi vào cái miệng há toang hoác của Vạn Hóa Đạo Tử.

Nhìn lối uống rượu của Vạn Hóa Đạo Tử, trông vừa lười biếng, nhưng cũng vừa nhàn tản, đồng thời biểu lộ cho mọi người thấy khí lực của lão chẳng phải tầm thường.

Vạn Hóa Đạo Tử uống cho đến khi rượu trong hũ chẳng còn nhỏ ra được giọt nào mới đưa tay đỡ nó. Lão đặt hũ rượu xuống rồi xoa bụng:

- Ui chao ... No quá ... No quá ...

Uống rượu đến độ no nê, nóc nách chứng tỏ lão cũng thuộc hàng sâu rượu trong thiên hạ.

Trong lúc Vạn Hóa Đạo Tử uống rượu loạn âm thì Trường Phong nghĩ thầm:

- “Nếu không có những vò rượu dưới địa thạch phòng thì so với những bậc cao nhân này, chàng chẳng xứng ngang với họ về tửu lượng”.

Đang nghĩ đến đây, thì Vạn Hóa Đạo Tử hực lên một tiếng, rồi phun ra ngoài một bùm rượu.

Lão vừa phun rượu liền khoát tay phân bua:

- Ta không phải chê rượu đâu ... Tại ta no quá ... No quá đó thôi.

Võ Thánh mỉm cười:

- Uống rượu mà phun cả rượu ra ngoài thì lão đạo lùn quả chưa thể so sánh tửu công với Huyết Ảnh lão huynh rồi.

Nghe Võ Thánh nói, Trường Phong vội lên tiếng:

- Lão Huyết ta không dám nhận, chẳng qua ta nhờ sống nơi cô tịch nên biến thành con sâu rượu mà thôi.

Chàng nói xong liền ngâm luôn bài thơ của Huyết Ảnh lão tổ:

“Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch
Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh”.

“Xưa nay thánh hiền đều lặng lẽ
Chỉ người uống rượu mới còn danh”.

Âu Trường Phong vừa ngâm xong, thì Thiên Ma Thế Vương, Võ Thánh, Vạn Hóa Đạo Tử nhìn chàng không chớp mắt. Trông sắc diện của họ có vẻ vừa ngẩn ngơ, vừa thán phục.

Bất thần cả ba người đồng loạt thốt lên:

- Hảo ... Tuyệt.

Thốt xong mấy câu đó, Võ Thánh buột miệng đọc lại câu thơ của Âu Trường Phong. Võ Thánh đọc xong thì Thiên Ma Thế Vương cũng ứng thanh đọc lại. Riêng Vạn Hóa Đạo Tử thì hí hửng dùng chỉ lực cách không điền chỉ tạo thành một đạo kiếm khí viết lên mặt đá hai câu thơ đó.

Khắc xong hai câu thơ đắc ý đó, Vạn Hóa Đạo Tử quay lại Âu Trường Phong:

- Lão Huyết ... có lẽ ngươi sắp đứng đầu tứ đại kỳ nhân.

oo Sau cuộc loạn tửu, Âu Trường Phong và vị đại kỳ nhân tự chiếm phương vị của mình.

Tinh thần Trường Phong căng thẳng đến tột cùng khi chuẩn bị bước vào trận đấu võ công. Với chàng, trong bộ lột Huyết Ảnh Ma Tôn thì Thiên Ma Thế Vương và Vạn Hóa Đạo Tử có lẽ nội khí của họ cao thâm hơn nhiều bậc. Mặc dù Trường Phong đã hàm thụ võ công của Huyết Ảnh Ma Tôn, nhưng so nội gia chân khí trui rèn, làm sao sánh bằng những bậc kỳ tài đã có quá trình tu vi sánh ngang với lão tổ. Thần kinh căng thẳng đến tột cùng, nhưng Trường Phong vẫn định tâm. Chàng chỉ còn mỗi một sự thắc mắc, tại sao đúng ngày hôm nay, tại Sinh Tử vực này lại có sự kỳ ngộ giữa bốn bậc kỳ tài của võ lâm Trung Nguyên.

Chắc chắn phải có một mối liên hệ nào đó, không thể sự hội ngộ hôm nay là ngẫu nhiên, mà chắc chắn phải có một bàn tay sắp xếp. Có thể Bạch Liên thánh cô, hoặc một nhân vật bí ẩn nào đã nhúng tay vào. Bốn bậc kỳ tài sẽ tự tàn sát nhau, và những người kia trở thành ngư ông đắc lợi.

Suy nghĩ đến đây, thần trí của chàng căng thẳng đến tột cùng. Nhưng sự tình đã diễn biến đến đây, thì quả thật Trường Phong cũng chẳng biết còn cách nào để ngăn được cục diện sắp diễn ra. Chàng thở dài một tiếng nghe thật là chua xót.

Trường Phong lẩm nhẩm:

- Cuối cùng mình cũng rơi vào cái bẫy tử thần của đối phương. Mỗi huyết thù Ngọc Bảo, mình đành ngậm mang về nơi chín suối. Hay mình sẽ trở thành một oan hồn vất vưởng, với nỗi lòng nặng trĩu hận thù.

Võ Thánh đưa tinh thần lướt qua một lượt những cố tri của mình rồi nói:

- Cách đây năm mươi năm, chúng ta đã cùng hội ngộ đối mặt nhau để tranh giành Hồng Liên (sen hồng). Hôm nay có lẽ là kỳ duyên cuối cùng để Hồng Liên hợp nhất. Vậy trong bốn chúng ta, ai là người còn sống sót sẽ nhận những cánh Hồng Liên của những người kia.

Trường Phong nghe mà giật thót ruột. Chàng không giật mình sao được khi trong người chẳng có nhánh Hồng Liên nào cả.

Trường Phong còn đang suy nghĩ thì Thiên Ma Thế Vương đã phát tràng tiểu ngạo, tỏ ra đắc ý vô cùng, giọng của lão rồn rảng:

- Hay ... Hay ... Lão trọc Thiểu Lâm rất chí lý chí tình. Chúng ta cần phải hợp nhất Hồng Liên, để võ lâm Trung Nguyên phát minh quang đại. Người nào trong chúng ta được duyên phận đó, thì cũng không làm mất mặt Tứ đại kỳ nhân.

Thiên Ma Thế Vương quay sang Trường Phong:

- Lão Huyết ... Người nghĩ thế nào?

Trường Phong buông một câu cụt lủn:

- Sao cũng được.

Mặc dù nói cùng nhưng chàng vẫn ngấm ngấm lo âu. Nếu mình thua thì quả là gay go.

Làm sao có nhánh Hồng Liên nào trả ra.

Võ Thánh quay sang Vạn Hóa Đạo Tử:

- Lão đạo sĩ lùn, người đồng ý chứ?

Vạn Hóa Đạo Tử nhún vai rồi nói:

- Ta giữ một nhánh Hồng Liên cũng chẳng lợi ích gì thì có sao ta chẳng đồng ý. Nếu Hồng Liên hợp nhất, thuộc về Võ Đang thì hay biết chừng nào.

Vạn Hóa Đạo Tử cười ha hả nhướng mày chiếu ánh mắt ngây ngô qua Võ Thánh:

- Thiếu Lâm của lão trọc cũng cần Hồng Liên nữa à?

- A di đà Phật.

- Hi ... Hi ... Muốn thì cứ nói đại là muốn, nghe ta hỏi người lại niệm Phật. Dịch Cân Kinh, Bát Nhã Thiên chương, Như Lai thần chương, La Hán quyền ... chắc cũng không bằng Hồng Liên phải không?

- A di đà Phật ... Bần tăng đã tu hành lâu năm, chẳng màng đến thế sự giang hồ. Lòng thì không muốn tranh đoạt Hồng Liên, nhưng tâm lại sợ di bảo võ lâm rơi vào tay ma đạo, chúng sinh khó được ngày an lạc thái bình, nên đành phá giới dục mà nhúng tay vào.

Thiên Ma Thế Vương hừ một tiếng:

- Nói thì hay lắm, và ai nói cũng được, nhưng ai mà chẳng ham chiếm đoạt Hồng Liên.

Nếu Thiếu Lâm chẳng cần đến di bảo võ lâm, hãy trao nhánh Hồng Liên cho ta. Ta hứa sau khi phát minh quang đại sẽ dựng tượng vàng cho lão hòa thượngặng chúng sinh cúng tế.

Vạn Hóa Đạo Tử chen vào:

- Thiên Ma người nói nghe chẳng lọt lỗ tai. Võ Thánh Thiếu Lâm trao nhánh Hồng Liên cho lão, chẳng khác nào trao đao vào tay đồ tể.

Thiên Ma Thế Vương hừ một tiếng quay sang Trường Phong:

- Lão Huyết ... Lão đạo sĩ lùn này thật là hồ đồ, muốn nói gì thì nói. Vậy khi ta lĩnh hội được Hồng Liên, phát minh quang đại thì chỉ tặng cho gã một pho tượng bằng đất sét thôi.

Vạn Hóa Đạo Tử cười ha hả, rồi lên tiếng phản lại:

- Người nói thì hay, nhưng sợ Khuru Ma chỉ của lão chẳng làm được trò trống gì.

- Thế thì còn chờ gì nữa. Xin mời.

Thiên Ma Thế Vương rút trong người một nhánh sen hồng đưa lên phía trước, nói lớn:

- Nhánh Hồng Liên của ta đây.

Vạn Hóa Đạo Tử thò tay vào ngực moi ra một chiếc túi da dê thêu hình rồng phượng.

Lão lấy từ trong túi một nhánh Hồng Liên chìa đến trước, cười nói:

- Hi ... Hi ... Ta cũng có tín vật chẳng khác gì người.

Thiên Ma Thế Vương gằn giọng:

- Xin mời.

Sau tiếng mời dứt khoát đó, Thiên Ma Thế Vương phát động Khuư Ma chỉ. Một đạo chỉ phong xanh rờn nhoáng lên ngõ như tia chớp sáng giật trong bầu trời đêm.

Khuư Ma chỉ của Thiên Ma Thế Vương đẩy vào cuốn nhánh Hồng Liên. Nhánh Hồng Liên xoay tít như chiếc chong chóng bay xẹt lên cao, tỏa sắc hồng óng ả. Trông nhánh Hồng Liên như con bướm hồng lượn lơ trên không trung.

Thiên Ma Thế Vương đã phát chỉ đẩy báu vật hộ thân ra khiêu chiến Vạn Hóa Đạo Tử cũng tổng ra một đạo kinh âm nhu thái cực lưỡng nguyên phóng nhánh Hồng Liên của mình lên không.

Hai nhánh Hồng Liên nhanh như cắt nhập làm một, vật vờ như đôi bướm lượn qua lượn lại.

Trường Phong thấy Khuư Ma chỉ của Thiên Ma Thế Vương thoáng chau mày. Chàng ngỡ như Thiên Ma Thế Vương vừa sử dụng tuyệt thức võ công của Bạch Liên thánh cô. Từ đó Trường Phong suy nghĩ, chắc chắn giữa Thiên Ma Thế Vương và Bạch Liên thánh cô phải có mối liên hệ với nhau.

Trong lúc Trường Phong suy nghĩ thì Thiên Ma Thế Vương hét lên một tiếng. Người của lão như cơn lốc dữ, vừa nhanh vừa bất ngờ bắn vọt lên cao, đồng thời phát tác mười đạo Khuư Ma chỉ, tạo thành một vòng lưới trùng điệp chực thâu tóm nhánh Hồng Liên của Vạn Hóa Đạo Tử.

Đã phát nhánh Hồng Liên bản thân, Vạn Hóa Đạo Tử đâu thể để mất báu vật của mình một cách dễ dàng như vậy được. Lão chỉ lắc vai một cái đã biến mất, như bóng ma vừa hiện ra đã vội tan vào hư vô.

Có lẽ thân pháp của Vạn Hóa Đạo Tử nhanh không thể tưởng tượng, khi mười ngọn Khuư Ma chỉ vừa cuốn lấy nhánh Hồng Liên của Vạn Hóa Đạo Tử, thì lão cũng thò tay vào nhánh Hồng Liên của Thiên Ma Thế Vương.

Vạn Hóa Đạo Tử cười ha hả:

- Chúng ta đổi cho nhau phải không?

Vạn Hóa Đạo Tử vừa nói vừa ngấm nhánh Hồng Liên trên tay mình. Lão tấm tắc khen:

- Thiên Ma huynh giữ báu vật kỹ lưỡng quá. Nó vẫn óng ánh như cũ.

Nói xong câu đùa cợt ấy, Vạn Hóa Đạo Tử thuận tay nhét luôn nhánh Hồng Liên vào túi da dê rồi cho vào ngực.

Thiên Ma Thế Vương mặt hầm hầm:

- Lão dám đoạt báu vật của ta.

Vạn Hóa Đạo Tử khoát tay:

- Ê ... Của ngươi vẫn còn trên tay ngươi đó. Ngươi muốn lấy hai nhánh Hồng Liên à?

Không dễ đâu ... Hi ... Hi ...

Thấy Vạn Hóa Đạo Tử và Thiên Ma Thế Vương sơ khai giao thủ. Trường Phong tự so sánh thực lực võ công của mình.

Nếu vừa rồi là chàng, có lẽ đã không đoạt được trở lại báu vật như Vạn Hóa Đạo Tử.

Hai bậc kỳ tài kia so với chàng võ công của họ còn cao thâm hơn hai bậc. Trường Phong nghĩ đến đó, bất giác liếc trộm sang Võ Thánh Thiếu Lâm.

Chàng giật mình khi thấy Võ Thánh đang ngồi bất động chẳng khác nào pho tượng bồ tát. Đỉnh đầu của Võ Thánh phát phát một luồng sáng ngũ sắc lúc ẩn lúc hiện, chứng tỏ nội gia tu vi của lão tăng đã đạt đến cõi nhập định vô thượng.

Trường Phong bất giác lo lắng vô cùng. Tình hình bây giờ thì quả thật, Trường Phong so với ba đại kỳ tài chẳng khác nào đom đóm so với vầng nhật nguyệt.

Lúc này, Vạn Hóa Đạo Tử và Thiên Ma Thế Vương đã bước hẳn ra ngoài bãi bằng Sinh Tử vực. Hai người đứng đối đầu với nhau.

Nếu Trường Phong tinh ý một chút sẽ nhận thấy ngay ý đồ của Thiên Ma Thế Vương là chọn Vạn Hóa Đạo Tử là đối thủ, và nhường cho chàng Võ Thánh.

Thiên Ma Thế Vương cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Lão đạo sĩ lùn thối tha, chuẩn bị đấy nhé.

Vạn Hóa Đạo Tử cười ha hả:

- Người nói chẳng ai tin được. Ta thối mà quần áo phẳng phiu, còn người thì rách rưới trông phát ốm. Nếu Vạn Hóa Đạo Tử này mà thối thì Thiên Ma Thế Vương người cũng không người nổi.

Thiên Ma Thế Vương trợn tròn hai cặp mắt lồi, chiếc miệng của lão kéo dài đến mang tai. Lão khè một tiếng, há miệng toang hoác, đổ au, rồi rống lên chẳng khác nào tiếng cọp gầm.

Tiếng rống của Thiên Ma Thế Vương có thể sánh ngang với tuyệt pháp Sư Tử Hống của Thiếu Lâm Đạt Ma sư tổ. Tiếng rống của lão tạo thành những tiếng sấm ầm ầm trên không, tưởng chừng như sắp có một cơn giông ập đến.

Mặc dù ngồi ngoài quan chiến, Trường Phong vẫn cảm thấy tâm thần của mình xáo trộn dữ dội bởi tiếng rống của lão ma. Chàng không dám xem thường liền vận chuyển Huyết Ảnh công bố thánh nhĩ. Mặc dù vậy, âm lượng của tiếng rống vẫn tạo thành những mũi châm vô hình chỉ chít đâm vào da thịt Trường Phong, khiến da ốc nổi đầy châu thân.

Trong cuộc, Vạn Hóa Đạo Tử đưa hai tay lên bịt thánh nhĩ, miệng toét ra cười ha ha.

Lão cất tiếng nói:

- Lão cứ việc rống ... Rống đến khi nào bể gân cổ lẫn đòn ra chết, thì ta sẽ lấy nhánh Hồng Liên của lão.

Nghe mấy lời của Vạn Hóa Đạo Tử, Thiên Ma Thế Vương chẳng khác nào ngọn lửa đổ thêm dầu, nên không dần được cơn giận dữ.

Lão quát lớn một tiếng, người quay tròn như chiếc bông vù, vùt bắn xẹt lên bầu trời.

Từ trên cao, Thiên Ma Thế Vương phát tác Khuư Ma chỉ. Mười đạo chỉ phong bắn xẹt ra công thẳng vào Vạn Hóa Đạo Tử, chẳng khác nào mười tia lửa.

Thân ảnh của Vạn Hóa Đạo Tử nhoáng lên, lúc bên trái lúc bên phải và tuyệt nhiên không thoát ra khỏi vòng chỉ thanh quang dày đặc ấy.

Ầm ... Ầm ... Ầm ...

Bất chợt trong vầng cát bụi mờ mịt, Vạn Hóa Đạo Tử bắn vùt lên cao. Hai chân của lão phiêu bồng, mũi giày như hai cánh bướm uyển chuyển đập liên tục lên những luồng chỉ phong Khuư Ma chỉ.

Lần đầu tiên thấy một thân pháp vô cùng ảo diệu có một không hai trong giang hồ. Sử dụng khinh công thân pháp, đập lên chỉ phong thì trong giang hồ ngoài Vạn Hóa Đạo Tử ra chẳng còn ai có thể thi triển được, bất giác Trường Phong buột miệng tán:

- Tuyệt ... Tuyệt ... Hảo khinh công ... Hảo thân pháp ...

Tiếng của chàng lọt vào tai Võ Thánh. Lão hòa thượng liền mở mắt nhìn sang chàng.

Lão hòa thượng truyền âm nhập mật nói:

- Lão Huyết ... Bộ người ngạc nhiên lắm sao?

Trong lúc quá phấn khích trước khinh thân pháp của Vạn Hóa Đạo Tử, Trường Phong nói luôn:

- Khinh thuật như vậy thì trong giang hồ đâu ai sánh bằng. Lão tiền bối Vạn Hóa Đạo Tử quả xứng là bậc kỳ nhân trong giang hồ.

Võ Thánh cau mày:

- Lão Huyết ... người vừa nói cái gì? Người nói Vạn Hóa Đạo Tử là gì ... tiền bối à?

Trường Phong giật mình, chàng thở dài một tiếng vì suýt nữa đã để lộ chân diện mục.

Trường Phong dùng thuật pháp Truyền âm nhập mật đáp lại:

- Ta mà gọi Vạn Hóa Đạo Tử là tiền bối sao?

- A di đà Phật ... Bần tăng vừa mới nghe người gọi lão đạo sĩ lùn đó là tiền bối mà. Dù thời gian có bắt ta già héo, nhưng tuyệt nhiên thính nhĩ của ta không thể nghe lầm được.

- Thế thì lão tăng hãy về mà luyện lại thính nhĩ đi, Huyết Ảnh Ma Tôn mà coi Vạn Hóa lão tử kia là tiền bối thật là nực cười. Ta chỉ nói với thuật khinh thân của lão thì bọn hậu sinh phải gọi lão bằng tiền bối.

Võ Thánh gật đầu:

- Khinh thuật của Vạn Hóa Đạo Tử hơn xưa rất nhiều.

- Ta cũng phải bội phục Vạn Hóa Đạo Tử.

Lúc này trong cuộc đấu, Vạn Hóa Đạo Tử đạp trên sóng chỉ Khuru Ma lướt ra ngoài. Lão giữ hai ống tay áo đạo sĩ, bật cười ha hả:

- Thiên Ma Thế Vương xem chừng sau thời gian khổ luyện, Khuru Ma chỉ của người cũng chẳng tiến bộ là bao. Nếu với võ công như thế này thì người đánh đến chết chắc cũng chỉ làm ta đổ mồ hôi trộm mà thôi.

Thiên Ma Thế Vương quắc mắt:

- Thử coi, ta đánh đến chết thì người sẽ như thế nào?

Thiên Ma Thế Vương nói xong, quát lớn song thủ gác chéo, chân đạp mạnh xuống đất, người phiêu phiêu lướt trên mặt đất.

Thiên Ma Thế Vương lắc vai, thoát biến mất, rồi bất ngờ hiện về bên tả Vạn Hóa Đạo Tử, đồng thời phát triển một đạo Khuru Ma chỉ.

Một đạo thanh quang rực lên, chẳng khác nào lưỡi kiếm phát quang xanh lè quét thẳng vào Vạn Hóa Đạo Tử.

Hỏa khí phát tác chỉ công thì triển như một kiếm thủ, trong giang hồ dễ mấy ai luyện tu vi thượng thừa sánh ngang bằng.

Đường kiếm chỉ Khuru Ma cắt một đường ngang, ngỡ như ngọn kiếm dài ngoằng, chực phốt qua yết hầu Vạn Hóa Đạo Tử. Đường kiếm đã nhanh, lại còn sắc, nhưng xem chừng Vạn Hóa Đạo Tử cũng chẳng hề nao núng phân tâm. Lão đạo sĩ lùn nhỏ bé lắc vai như một đứa bé nũng nịu nhưng khi kiếm chỉ chạm đến người, chẳng khác nào chạm phải một cái bong bóng nhẹ tênh hắt lão dịch ra phía sau non nửa bàn chân chứ không tác dụng gì.

Vạn Hóa Đạo Tử bật cười ha hả. Lão vừa cười vừa nói:

- Hảo kiếm khí ... Hảo kiếm khí. Nhưng Thiên Ma Thế Vương, người cũng chỉ gãi ngứa cho ta thôi. Cứ việc mà gãi nha.

Thiên Ma Thế Vương giận đến tím mặt. Lão hừ lạnh một tiếng nói:

- Di Hình bộ pháp của lão cũng tuyệt hảo đấy. Nhưng nếu bây giờ ta tọng vào miệng lão một con cò độc, rồi dụng ngoại đan kích thích nó, xem lão còn chạy đi đâu.

Trường Phong nghe Thiên Ma Thế Vương nói liền hoài nghi, chẳng lẽ lão Thiên Ma Thế Vương này muốn nói đến Bá Huyền độc trùng. Bán tín bán nghi, chàng dõi cặp hung nhãn như muốn đồng đỉnh vào tay Thiên Ma Thế Vương.

Trường Phong nghĩ thầm:

“Dứt khoát Thiên Ma Thế Vương phải có mối liên quan với Bạch Liên thánh cô, nếu lão có Bá Huyền độc trùng”.

Trong cục trường Thiên Ma Thế Vương đã liên tục phát ra đến ba mươi chiêu kiếm chỉ, vừa độc vừa hiểm, nhưng tuyệt nhiên chưa có đòn công nào gây nguy hại đến tính mạng của Vạn Hóa Đạo Tử.

Thiên Ma Thế Vương sau một lúc tấn công dồn dập, chân khí có phần hao tổn, liền ngừng bộ chực vận công điều tức phục hồi lại chân nguyên.

Khoảnh khắc ấy thôi, Vạn Hóa Đạo Tử đâu để cho đối phương có đủ thời khắc cần thiết phục hồi công lực. Lão cất tiếng the the:

- Tới lượt ta nhé.

Cùng với lời giễu cợt ấy, Vạn Hóa Đạo Tử sử dụng Di Hình bộ pháp. Thân ảnh của lão nhoang nhoáng, tưởng chừng như chỉ trong khoảnh khắc chớp mắt, lão đã biến hóa ra năm sáu người mà chẳng biết đâu là thật đâu là giả. Những chiếc bóng của Vạn Hóa Đạo Tử như cùng một lượt ập thẳng vào Thiên Ma Thế Vương.

Thiên Ma Thế Vương tưởng cùng một lúc phải đối mặt với năm sáu cao thủ như Vạn Hóa Đạo Tử, nên phần nào đâm ra lúng túng. Lão xoay bên tả vừa chực phát tác Khuru Ma chỉ thì Vạn Hóa Đạo Tử lại xuất hiện bên hữu, bóng chưởng lôi kinh chỉ cách ba đốt ngón tay.

Thiên Ma Thế Vương giật mình, lạng người bỏ luôn mười đạo chỉ công về bên phải, Khuru Ma chỉ đánh vào khoảng không. Trong khi đó Vạn Hóa Đạo Tử lại xuất hiện ở phía sau, và sắp chuẩn bị nhả kinh đoạt mạng.

Thiên Ma Thế Vương phi thân lên cao, lộn ngược lại đánh luôn một đạo kiếm chỉ với thế Hồi Long Quá Bộ, nhưng kết quả chẳng khác những lần trước. Ngược lại, Vạn Hóa Đạo Tử lúc này đã khổng chế tăng không phía trên và nội kinh như một chiếc búa năm trăm cân đang giã mạnh xuống.

Thấy Thiên Ma Thế Vương cứ lúng túng hết đánh bên phải lại đánh bên trái, bộ pháp liên tục thay đổi phương vị, nhảy tới nhảy lui chẳng khác nào con khỉ bị vây bọc trong đồng than hồng. Chẳng mấy chốc, mồ hôi đã ra đầm dề, ngay cả tấm áo da thú khoác ngoài cũng ẩm ướt.

Trường Phong thị trận bên ngoài dự đoán, nếu tình hình này cứ tiếp diễn, thì chẳng bao lâu Thiên Ma Thế Vương sẽ cạn kiệt chân khí và nhất định thảm bại bởi Vạn Hóa Đạo Tử.

Nghĩ như vậy, chàng đâm ra vô cùng chán phục bộ pháp Di Hình của Vạn Hóa Đạo Tử, nên lẩm nhẩm buột miệng khen:

- Quả không hổ danh là Vạn Hóa Đạo Tử.

Trường Phong vừa nghĩ đến đây, thì trong trận Thiên Ma Thế Vương đã quát lớn:

- Thăng lùn, ta thua.

Thiên Ma Thế Vương vừa quát vừa ngồi bệt xuống đất.

Vạn Hóa Đạo Tử cười ha hả, thu hồi bộ pháp. Lão vừa cười vừa nói:

- Lão giao cho ta nhánh Hồng Liên.

Vạn Hóa Đạo Tử chìa tay đến trước, bộ mặt vô cùng khinh khỉnh.

Trong một lúc tự đắc, tự mãn với sự chiến thắng của mình, Vạn Hóa Đạo Tử không phòng bị, với một ai khác, nhưng với Thiên Ma Thế Vương, sự thiếu thận trọng của Vạn Hóa Đạo Tử chẳng khác nào dâng nạp sinh mạng cho lão ma.

Thiên Ma Thế Vương chỉ nhếch mép một cái, quát một tiếng:

- Tam Chỉ Sâu Ưng.

Đây có lẽ đúng là tuyệt thức sau cùng để lão chuyển thua thành thắng. Ba đạo chỉ phong tỏa sắc xanh sáng ngời rực lên, chẳng khác nào ba mũi kiếm kết thành hình chữ phẩm công thẳng vào tâm huyết của Vạn Hóa Đạo Tử.

Nhất thời quá bất ngờ, không kịp chuyển hóa nội khí thi triển thuật Di Hình bộ pháp, Vạn Hóa Đạo Tử thất sắc, đứng như trời trồng, lão chỉ kịp nói:

- Người là đồ đệ tiện ...

Câu nói đó còn đọng trên hai vành môi mỏng thì ngọn Tam Chỉ Sầu Ưng chỉ còn cách tâm huyết khoảng ba gang tay.

Chính lúc sinh mạng Vạn Hóa Đạo Tử gần kề với lưỡi hái thần chết thì chiếc bóng do Huyết Ảnh Ma Tôn rục lên, kẻ một đường cầu vòng lướt qua đường chỉ ngang của Thiên Ma Thế Vương.

Ầm.

Tam Chỉ Sầu Ưng hất bóng Trường Phong lên cao ba trượng, sau tiếng nổ khủng khiếp, Trường Phong nghe huyết mạch nhộn nhào, đầu óc xây xẩm, nhưng vẫn kịp trở bộ pháp Quỷ Ảnh phiêu bồng hạ thân xuống một cách đĩnh đạc.

Lúc này Vạn Hóa Đạo Tử mới hoàn hồn.

Lão lơ đãng nhìn Trường Phong như một cậu bé thấy việc kỳ lạ nhất trong cuộc đời mình.

Thiên Ma Thế Vương bật đứng lên chỉ tay vào mặt Âu Trường Phong:

- Lão Huyết ... sao ngươi lại nhúng tay vào?

Trường Phong trừng mắt nhìn Thiên Ma Thế Vương nói:

- Thiên Ma Thế Vương, huynh đã nhận thua Vạn Hóa Đạo Tử rồi, sao lại giả trò hạ lưu xuất công không quang minh chính đại.

Thiên Ma Thế Vương vỗ trán mình:

- Ta có nghe lầm không? Ta có nghe lầm không? Huyết Ảnh Ma Tôn, ngươi nói lại coi.

- Ta khẳng định. Thiên Ma Thế Vương đã thua và có hành động không quang minh chính đại.

Thiên Ma Thế Vương lại lắp bắp:

- Sau một thời gian tĩnh tu luyện sáng, uống rượu ngươi không còn là Huyết Ảnh Ma Tôn nữa. Ta không hiểu nổi ngươi ... Ta không hiểu nổi ngươi ...

Vạn Hóa Đạo Tử nhìn Trường Phong trân trời nói:

- Huyết Ảnh Ma Tôn ... Đạo sĩ thú vị như ta cũng không ngờ lão lột xác khác như vậy.

Những lời Vạn Hóa Đạo Tử và Thiên Ma Thế Vương nói quả thật Trường Phong cũng không biết gì. Chàng nghi ngờ ngờ đoán, chắc có lẽ trước đây, lão tổ Huyết Ảnh Ma Tôn có rất nhiều thủ đoạn và chưa hề chịu thất bại trước một ai.

Trường Phong còn đang suy nghĩ thì Vạn Hóa Đạo Tử lấy nhánh Hồng Liên bước thẳng về phía Trường Phong nói:

- Lão Huyết ... Ngươi đã cứu mạng ta, ta gửi ngươi nhánh Hồng Liên này, coi như ta trả lại công của ngươi. Nhưng có ngày ta sẽ đoạt lại đây.

Trường Phong khoát tay:

- Ta không màng đến nhánh Hồng Liên của lão mà ra tay hứng một đạo Khuru Ma chỉ của Thiên Ma Thế Vương huynh. Ta chỉ muốn chứng kiến một cuộc đấu công bằng quang minh chính đại.

Vạn Hóa Đạo Tử lại vỗ tay vào trán nói:

- Có lẽ ta phải uống rượu để được lột xác như lão Huyết ngươi thôi.

Nói xong lão khoa tay một cái, lắc vai thân ảnh nhoáng lên đã quay về chỗ cũ. Lão cầm hũ rượu ngửa cổ tu ừng ực.

Thiên Ma Thế Vương hậm hực một lúc, mới quay trở lại chỗ của mình.

Thiên Ma Thế Vương nói với Trường Phong:

- Gần như con người người hoàn toàn khác xưa.
- Không có gì tồn tại với thời gian.

Võ Thánh chấp tay rời chỗ ngồi kiết dà, tiến thẳng về phía chàng, nói:

- A di đà Phật ... Thiện tai, thiện tai ... Buông dao đồ tể, thí chủ đã trở thành anh hùng, quân tử.

Trường Phong cười nhạt nói:

- Đại hòa thượng đừng khách sáo. Huyết Ảnh ta xuất hiện lần này, chắc chắn sẽ thanh toán Thiếu Lâm tự của lão hòa thượng đấy.

Võ Thánh cau mày:

- Huyết Ảnh thí chủ tái xuất giang hồ lần này có ý san bằng Thiếu Lâm tự?
- Không sai.
- Vậy những lời của trụ trì Trí Minh là hoàn toàn đúng?
- Ta không cần biết những lời đó.

Võ Thánh thở dài nói:

- Nguyên nhân nào thí chủ quyết san bằng Thiếu Lâm tự?
- Hòa thượng về hỏi lại tên trụ trì Thiếu Lâm.
- Bần tăng đã nghe y tấu trình rồi, và mới có dịp hội kiến với cố tri năm xưa.
- Thế thì hòa thượng nghĩ sao?
- Huyết Ảnh thí chủ muốn đoạt nhánh Hồng Liên sao lại gây họa đến các chư tăng Thiếu Lâm. Nhánh Hồng Liên do chính bần tăng cất giữ, chứ Viên Chân và Trí Minh cũng chưa hề thấy qua.

Hai luồng hung nhãn của Trường Phong chiếu thẳng vào mắt Võ Thánh, nói:

- Ta đến Thiếu Lâm không phải vì nhánh Hồng Liên.
- Không phải vì nhánh Hồng Liên mà thí chủ lại đa sát chư tăng. Bần tăng hôm nay dù tịnh tâm mong sớm về cõi niết bàn cũng đành mở khai sát giới để trừ họa cho Thiếu Lâm.

Cảnh mẫu thân hôm nào như cánh hoa tươi tắn trước quần hào lại hiện lên trước mắt chàng. Trường Phong còn nhớ như in một thoi quyền của Trí Minh, ký ức đó khiến máu trong kinh mạch chàng sôi sùng sục.

Trường Phong gầm giọng:

- Hòa thượng không đại khai sát giới tiêu trừ ta, thì bản thân Huyết Ảnh ta không đại khai sát giới san bằng Thiếu Lâm. Lời đã cạn, ý đã cùng. Ta không khách sáo nữa.

Dứt câu đối đáp bằng giọng căm hờn đó, Trường Phong gác chéo song thủ, vận hóa Huyết Ảnh công. Màu hồng quang rực lên che kín toàn thân chàng ngỡ như một bụi lửa đỏ khổng lồ.

Hai luồng hung nhãn ma quái như muốn soi thấu người Võ Thánh. Thấy đối phương đã đi đến bước cùng, không còn cách nào khả dĩ ngăn được cuộc đấu này, Võ Thánh thở ra một tiếng nói:

- Sinh Tử vực hôm nay có lẽ là mồ chôn bần tăng và thí chủ.

Võ Thánh nói xong liền chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật ... Đệ tử nguyện sám hối dưới đài sen Phật Tổ Như Lai.

Khẩn nguyện xong, Võ Thánh chuyển hóa nội khí, da thịt, xương cốt của vị cao tăng phát ra những tiếng kêu răng rắc.

Trường Phong không khỏi lạ lùng trước môn công phu kỳ dị đó. Chàng cảm thấy thần sắc của Võ Thánh đang biến đổi không ngừng, da mặt như căng phồng ra, những vết nhăn nhanh chóng biến mất và thay vào đó là những đường rạn nứt như đã lâu ngày chịu phơi sương với phong ba tuế nguyệt.

Vạn Hóa Đạo Tử lên tiếng nói:

- Lão Huyết ... người hãy cẩn thận ... Võ Thánh đã thành tựu được tuyệt công hộ thể Kim Cương Bất Hoại.

Lần đầu tiên Âu Trường Phong nghe đến môn công phu Kim Cương Bất Hoại, chàng không khỏi tò mò và thắc mắc. Không biết Huyết Ảnh chương có sánh ngang với tuyệt công đó không.

Mặc dù suy nghĩ như vậy, nhưng Trường Phong vẫn kiên cường đối nhãn với Võ Thánh:

- Xin mời!

- Bàn tăng đã sẵn sàng.

Trường Phong hú lên như rồng ngâm, song thủ đỏ ối từ từ đẩy đến trước hai đạo Huyết Ảnh chương. Bóng tay chớp lên, bắn xẹt đi tựa như hai đạo huyết quang công trực diện vào Võ Thánh.

Trường Phong đã xuất chiêu không một chút nương tay. Võ Thánh không dám xem thường Huyết Ảnh công của Huyết Ảnh Ma Tôn, nên bóng huyết thủ vừa chớp động, lão tăng cũng vận chuyển Lương Nguyên Hỗn Cực nhất khí đánh thẳng hai đạo kinh Bát Nhã Thiền chương đón thẳng vào huyết thủ.

Huyết thủ chạm vào Bát Nhã Thiền chương.

Bóng nguyệt trên cao thoáng chạy trốn vào cát bụi dày đặc.

Cả bãi bằng Sinh Tử vực tưởng như rơi vào chấn tâm của một cơn động đất dữ dội.

Không gian cuồng nộ ba đào.

Ầm ...

Trường Phong tháo lui về sau hơn năm bộ. Đầu óc của chàng ngỡ như đang lập lờ trôi dạt trên sông biển, kinh mạch tưởng chừng như sắp đứt ra từng đoạn nhỏ, và lục phủ ngũ tạng chẳng khác đang bị nung nùt trong lò bát quái.

Bên kia Võ Thánh vẫn trụ thân một chỗ, đôi hài lún sâu xuống đất, tăng bào trễ hẳn xuống. Hai bờ vai cứ nhình nhích lắc động.

Thị trấn bên ngoài, Vạn Hóa Đạo Tử thấy rõ Võ Thánh hơn hẳn Huyết Ảnh Ma Tôn những ba bậc thượng thừa. Lão nhớ năm mươi năm trước, Võ Thánh và Huyết Ảnh Ma Tôn đã từng giao đấu với nhau, bên tám cân, bên nửa lạng, họa chăng lắm Võ Thánh chỉ hơn được Huyết Ảnh Ma Tôn nửa thành chân nguyên, nhưng xem ra hôm nay lão hòa thượng hơn hẳn Huyết Ma những ba phân thượng thừa tu vi.

Vạn Hóa Đạo Tử chép miệng thở dài.

Võ Thánh trầm mặt nói:

- A di đà Phật ... Năm mươi năm sau, thí chủ không phải là đối thủ của bàn tăng.

Trường Phong thừa biết mình không phải là đối thủ của Võ Thánh, nhưng tính khí kiên cường, lại không muốn mang danh hiệu sư tổ ra bội nhục, nên sát khí tràn ngập não bộ.

Trường Phong gầm giọng:

- Sinh Tử vực hôm nay là mồ chôn của ta.

Hú một tiếng vang dội cả không trung Sinh Tử vực, Trường Phong thi triển luôn bộ pháp Quỷ Ảnh, băng vút lên cao như một chiếc cầu lửa, rồi võ thẳng xuống hai đạo Huyết Ảnh chương với tất cả chân nguyên đã trui rèn dưới địa thạch phòng.

Võ Thánh xuống tấn, hai tay chấp lại trước ngực, tổng thẳng lên phía trên mười thành Bát Nhã chương.

Ầm ...

Trường Phong bị đạo kinh Bát Nhã hất tung lên cao, vầng nguyệt quang hộ thể thoát biến mất và chàng rơi thõm xuống vực Sinh Tử.

Bên này Vô Thánh học lên một tiếng, hai tay ôm Đan Điền, miệng rịn máu tươi, lão đảo bước. Lão tăng ngỡ như vùng Đan Điền có kỳ biến vô cùng bực tức.

Đầu óc trở nên mụ mẫm, u mê vô ngần, miệng thều thào:

- Kỳ độc ... Kỳ độc ...

Vô Thánh cúi người té sấp tới trước.

Vạn Hóa Đạo Tử bằng mình ra chục chộp tẩm tăng bào đỡ Vô Thánh, thì nghe những tiếng kỳ độc từ miệng Vô Thánh phát ra cũng giật nảy mình.

Vạn Hóa Đạo Tử vừa đỡ Vô Thánh, cảm thấy trong người mình cũng có sự biến đổi kỳ dị. Lão hoảng kinh vội vận khí chu thiên, nhưng đầu óc tối sầm lại.

Vạn Hóa Đạo Tử nghiêng răng quay phắt lại Thiên Ma Thế Vương quát lớn:

- Thiên Ma Thế Vương ... Ngươi là đồ đệ tiện.

Vạn Hóa Đạo Tử vừa thốt xong thì đã thấy Thiên Ma Thế Vương cũng lăn kên ra đất nằm bất động.

Vạn Hóa Đạo Tử bắn loạn tâm thần. Lão nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ Sinh Tử vực này là cái bẫy của một người nào đó muốn am hại Tứ đại kỳ nhân?”.

Ý niệm của Vạn Hóa Đạo Tử chợt tan biến, lão cố gắng cúi xuống cấp ngang Vô Thánh nhưng cảm thấy tứ chi bải hoải vô cùng.

Mặc dù có khinh thuật siêu phàm, nhưng xem chừng bây giờ khí lực chẳng còn chút nào, thậm chí muốn nhắc chân để chạy cũng không nổi.

Lão rít một hơi chân khí thật sâu để thi triển khinh pháp thoát đi, nhưng càng vận chuyển chân nguyên chừng nào, càng bải hoải chừng ấy.

Vạn Hóa Đạo Tử lảo nhảm:

- Trong rượu có độc ... Trong rượu có độc.

Lão té sấp xuống đè luôn lên mình Vô Thánh.

8. Chương 8: Tàn Khuyết Môn

Ấu Trường Phong rơi thõm ra ngoài miệng Sinh Tử vực khi đón thẳng một đạo Bát Nhã Thiên chuông của Vô Thánh. Thân chàng chơi vơi như một cánh diều lao xuống đáy vực sâu hun hút.

Trong lúc đó, Trường Phong có cảm giác tâm huyết của mình như bị ai đó nện thẳng vào quả búa nặng trên năm trăm cân, lực phủ ngũ tạng rối loạn, kinh mạch nhộn nhạo. Mặc dù thần trí vẫn còn tỉnh táo, biết mình đang rơi xuống vực sâu, nhưng Trường Phong cũng để mặc, bởi không còn chút khí lực nào khả dĩ có thể vận chuyển thành Quỷ Ảnh thuật mà hãm được đà rơi.

Bất chợt ...

Một luồng lốc dữ dội từ dưới đáy vực thổi hất lên, đẩy thân người của Trường Phong lên cao. Lốc dưới vực se lạnh như dao kiếm chỉ chút chém xả vào thân Trường Phong, và cứ hất chàng trôi bồng bềnh trong không trung. Trông Trường Phong lơ lửng giữa không trung chẳng khác nào chiếc lá nhẹ tênh, lập lờ trôi dạt theo những luồng gió mạnh.

Nhờ những luồng gió lạnh băng ấy, thần trí dần hồi phục. Trường Phong tỉnh thần đảo mắt nhìn quanh. Chàng nhận ra thực trạng của mình, lòng không khỏi mừng thầm:

“Số mình chưa đến lúc phải chết”.

Trường Phong trôi trong khoảng không đến khi áp sát vào vách đá. Chàng phát hiện ra những sợi dây leo thông xuống đáy vực. Không cần suy nghĩ, hay chần chờ, Trường Phong bám luôn vào những sợi dây leo đó.

Một cơn lốc xoáy thổi giạt lên, Trường Phong phải dụng sức bám chặt vào vách đá.

Lợi dụng những sợi dây leo dài ngoằng đó, chàng từ từ trườn dần xuống vực sâu.

Một khắc ... hai khắc ... ba khắc ... bốn khắc ... Trường Phong cứ ngỡ như dưới chân mình là một khoảng không dày đặc, chẳng có đất để dừng lại.

Mặc, chàng vẫn cứ trườn xuống, cho đến khi cảm thấy chung quanh thật yên tĩnh, chẳng còn những luồng lốc xoáy dữ dội nữa.

Trường Phong nhủ thầm không biết mấy sợi dây leo này có đưa mình xuống đến đáy vực không, hay đến nửa chừng mình lại rơi tòm xuống dưới.

Nghĩ như vậy nhưng Trường Phong vẫn tiếp tục trườn xuống.

Đột nhiên, tay Trường Phong vừa nắm hột sợi dây leo, chàng chới với, nhưng kịp trụ thân. Chân chàng đã đạp tới đáy vực rồi. Trường Phong thở phào nhẹ nhõm. Chung quanh tối đen như mực, xòe bàn tay đến trước cũng không thấy, Trường Phong ngồi bệt xuống đất với ý niệm:

“Mình tranh thủ vận công điều tức, phục hồi chân nguyên, vận chuyển Huyết Ảnh công để bảo vệ toàn thân”.

Nghĩ là làm, Trường Phong di đảo kinh mạch, chú tâm dẫn hóa nội khí theo thần thức, đường thức và ngũ thức. Chẳng bao lâu, Trường Phong đã nhanh chóng nhập vào cõi thiền định điều hòa nội khí chân nguyên.

Bóng tối che phủ Trường Phong chẳng khác nào một vỏ bọc cách ly chàng với cõi thực.

Không biết thời khắc đã trải qua bao lâu, đến khi Trường Phong vận chuyển đủ ba mươi sáu vòng đại chu thiên, mở thông hai huyệt Vi Lư và Thái Cực, để bình hòa chân nguyên trong nội thể, thì mở mắt đứng bật dậy.

Chàng ngạc nhiên vô cùng, khi thấy mình đang ở trong một thư phòng khang trang, với những đồ đạc ngăn nắp.

Trường Phong tự hỏi:

“Ai đã đưa mình vào đây?”.

Chàng còn nhớ rõ mình ngồi kiết dã vận công điều tức, thế mà chủ nhân Sinh Tử vực đưa chàng đến thư phòng này, tuyệt nhiên chàng lại chẳng biết gì. Trường Phong tự hỏi:

“Họ dời mình vào đây bằng cách gì mà mình chẳng hề phát giác được?”.

Nghĩ như thế, chàng đảo mắt một vòng quan sát gian phòng này.

Một giọng nam nhân ngoài cửa vọng vào:

- Các hạ đã vận công điều tức xong rồi phải không?

Trong lòng mừng rỡ khi có tiếng người phát ra, Trường Phong vội hướng về cửa phòng, nói:

- Tại hạ đã hoàn nguyên nội khí, và rất muốn diện kiến chủ nhân để cảm một lời đa tạ.

Cửa phòng bật mở, nhưng Trường Phong chẳng thấy một ai ngoài giọng nói từ bên ngoài vọng vào:

- Mời các hạ đi theo lão phu.

Trường Phong vừa ngạc nhiên vừa tò mò. Tất nhiên sự kiện không có người mà có giọng nói quả là kỳ lạ vô cùng rồi. Nghĩ như vậy nhưng chàng lại đoán chắc đây là người tốt.

Nếu họ muốn hại chàng thì đã lợi dụng thời khắc vận công điều tức mà ra tay rồi.

Trường Phong sửa lại trang y thả bước ra ngoài. Đến bây giờ chàng mới nhận ra một người vận trường phục bằng vải gai che kín từ đầu tới chân, trông chẳng khác nào những vị câu hồn sứ giả nơi âm phủ.

Trường Phong ôm quyền vái chào:

- Tại hạ là Âu Trường Phong, đa tạ thịnh tình của chủ nhân.
- Lão phu không phải là chủ nhân ở đây. Các hạ hãy đi theo lão phu diện kiến chủ nhân.

Trường Phong gật đầu.

Người vận trường y bằng vải gai lắc mình, thân ảnh đã phiêu phiêu băng đi.

Công lực đã phục hồi, Trường Phong cũng thi triển Quỷ Ảnh thuật bám theo. Chẳng bao lâu, lão già kia đã dẫn chàng đến một dãy hang động.

Lão dừng bước một cái hang rộng nhất, trên nóc hang khắc một tấm hoành phi có ba chữ động Mịch La.

Lão già quỳ xuống vái ba lạy, rồi ngẩng mặt nói:

- Bẩm chủ nhân, lão bộc đã dẫn Âu công tử đến ra mắt.

Có tiếng nói từ trong thoát ra:

- Cho y vào.

Lão già quay lại nhìn chàng.

Trường Phong giật mình, bởi nhận ra lão già đó gần như chỉ có hai hốc mắt sâu hun hút, đen kịt.

Lão già lên tiếng:

- Chủ nhân mời Âu công tử.

Trường Phong hít một hơi chân nguyên thật sâu, dùng khí định thần, chàng nhủ thầm:

“Dù cho dưới Sinh Tử vực này là nơi ở của những quái nhân, thì mình quyết cũng không sợ hãi”.

Trường Phong thông thả, đỉnh đặc bước vào động Mịch La. Qua khỏi cửa động, bụng Trường Phong giật thồm với ý tưởng:

“Mình đã chết rồi, trước mặt là cô Diêm phủ”.

Bụng dạ rối bời.

Bên trong động Mịch La hai bên là một hàng quỷ sứ đứng nghiêm lạnh, với những cặp mắt ngời ngời như xác chết, cùng với hình dạng vô cùng quái gở, mà từ trước đến nay chàng mới gặp lần đầu.

Bất giác Trường Phong thở ra một tiếng, chàng định nhân chiếu thẳng về phía cuối đường. Nơi đó là một chiếc hàm ếch khá rộng, ngay chính giữa trên kệ đá có hai người cũng vận đồ gai, trùm mặt như lão già đã dẫn chàng.

Lấy chân khí căng phòng lồng ngực, Trường Phong đi một mạch về phía hai người ngồi trên kệ đá. Chàng dừng bước khi còn cách họ khoảng ba trượng.

Trường Phong cất tiếng nói:

- Tại hạ là Âu Trường Phong, bái kiến chủ nhân.

Cả hai người cùng gật đầu:

- Âu công tử đừng khách sáo.

Một nữ nhân có bộ giò tàn phế, lết xoàng xoạc trên sàn đá mang đến cho Trường Phong một chiếc ghế.

Vị chủ nhân động Mịch La chỉ chiếc ghế nói:

- Mời Âu công tử.

Trường Phong ngồi xuống ghế, trong bụng hỏi thăm:

“Không biết những người này là ai, mà xem ra họ đối xử với mình quá tử tế?”.

Sau khi an vị xong, Trường Phong buông lời khách sáo:

- Tại hạ vô tài rơi xuống vực, nhờ các vị tiền bối cho tá túc qua ngày để điều hòa công lực, nghĩa này mang nặng, một ngày nào sẽ trả.

Chàng vừa nói dứt câu, cả hai vị chủ nhân động Mịch La ngửa mặt cười sằng sặc.

Người ngồi bên phải cất tiếng the thé, chứng tỏ là một nữ nhân:

- Công tử đừng khách sáo quá. Những lời công tử vừa nói đó dành cho bọn người trên dương trần, còn ở đây chúng ta chỉ là loài quỷ đói mà thôi.

Trường Phong giật mình nói:

- Tại hạ không nghĩ những bậc ân nhân của mình là quỷ đói.

Ca hai vị chủ nhân động Mịch La lại ngửa mặt lên cười sằng sặc:

- Thế chúng ta mặt mũi như vậy không phải là quỷ thì là gì?

Cả hai người đồng loạt kéo chiếc mũ gai trùm kín chân diện mục xuống.

Hai khuôn mặt đó vừa lộ ra, Trường Phong đã đứng bật dậy. Nếu không có sự chuẩn bị từ trước, có lẽ chàng vừa thấy thần sắc của họ đã phi thân bỏ chạy rồi.

Trường Phong thở dài một tiếng, rồi ngồi trở lại:

- Nhị vị ân nhân thứ lỗi, Trường Phong quá phấn khích mà thôi.

- Ta biết tâm trạng của công tử lúc này thế nào rồi. Bây giờ công tử coi chúng ta là người nữa không?

- Tại hạ ... À, mà diện mục dù không đầy đủ cũng đâu phải là quỷ?

- Khách sáo ... khách sáo. Ta không thích nghe những lời khách sáo đó.

- Tại hạ hoàn toàn không khách sáo với nhị vị tiền bối.

- Nếu công tử một mực coi chúng ta là người thì công tử hãy tự hủy diện mục của mình để gia nhập Tàn Khuyết môn.

Trường Phong lặp lại:

- Đây là Tàn Khuyết môn sao?

- Không sai.

- Nhị vị là bang chủ Tàn Khuyết môn?

- Đúng như vậy.

Nữ nhân quay qua vị nam nhân ngồi cạnh giới thiệu:

- Đây là chương môn nhân Hoàng Minh Vũ, còn ta là Khắc Tuệ Mai.

- Còn văn bối là Âu Trường Phong.

Khắc Tuệ Mai bật đứng dậy. Hành động của Tuệ Mai khiến Trường Phong không khỏi ngạc nhiên, chàng hỏi:

- Hình như phu nhân có điều gì đó muốn hỏi văn bối?

Hoàng Minh Vũ nắm tay Khắc Tuệ Mai nói nhỏ:

- Phu nhân hãy ngồi xuống.

Khắc Tuệ Mai nhìn sững như đóng đinh vào mặt Trường Phong nói:

- Trường Phong, người có thể thi triển được Huyết Ảnh chương chứ?

Trường Phong giật thót ruột. Chàng tự hỏi thầm:

“Sao vị phu nhân Tàn Khuyết môn lại hỏi về võ công của ta?”.

Trường Phong gật đầu:

- Vãn bối có thể thi triển được Huyết Ảnh công.

Khắc Tuệ Mai hỏi dồn luôn:

- Người có thể thi triển cho ta xem được không?

Trường Phong gật đầu.

Chàng vận hóa nội khí, hai cánh tay rực đỏ, chìa ra phía trước. Óng ánh trên đôi tay của chàng là bóng huyết thủ chực thoát đi.

Trường Phong thu hồi lại khí công, ngẩng mặt nhìn Hoàng Minh Vũ và Khắc Tuệ Mai.

Cặp mắt ma trơi của Hoàng Minh Vũ chớp liên tục, rồi y bật cười sáng khoái:

- Phu nhân ... chúng ta đã chọn được người kế nhiệm bang chủ Tàn Khuyết môn rồi.

Nghe Hoàng Minh Vũ nói, Trường Phong trầm mặt xuống.

Chàng chần chờ một lúc lâu mới hỏi:

- Hoàng tiền bối tính chọn Trường Phong này kế nhiệm bang chủ Tàn Khuyết môn?

Khắc Tuệ Mai mỉm cười, hai cánh môi mỏng chếch về một bên, phô lộ những chiếc răng sâu hoắm:

- Đúng như vậy. Ta và phu quân đã quyết định chọn người kế nhiệm Tàn Khuyết môn.

Trường Phong lắc đầu, khoát tay liên tục:

- Đa tạ nhị vị bang chủ, nhưng Trường Phong không dám thọ nhận chức vị lớn lao đó.

Khắc Tuệ Mai sa sầm nét mặt. Trông sắc mặt Tuệ Mai chẳng khác giống quỷ dữ sống giữa thanh niên bạch nhật:

- Người không thọ nhận chức vị bang chủ Tàn Khuyết môn?

- Vãn bối không dám nhận.

Trường Phong vừa dứt lời, Khắc Tuệ Mai đã ấn tay vào người Hoàng Minh Vũ, đồng lúc tả thủ khoa một vòng đầy về phía Âu Trường Phong.

Trường Phong giật mình, chực thi triển Quỷ Ảnh thuật, nhưng ý niệm và hành động của chàng chậm hơn con xoáy lốc âm nhu từ tả thủ của Tuệ Mai phát ra.

Trường Phong cảm giác ngực mình nhói lên cùng với cảm giác rát bỏng. Theo cảm giác đó, chàng bắn ngược trở lại, và rơi bịch xuống đất.

Bình.

Trường Phong lồm cồm đứng lên.

Hấp lực từ tay của Khắc Tuệ Mai lại cuộn tới, nhắc bổng chàng lên không trung.

Trường Phong quát một tiếng, tổng trả lại hai đạo Huyết Ảnh chương.

Huyết thủ thoát đi nhưng liền bị hấp lực cuốn lấy và di chuyển bỏ ngược trở lại Trường Phong.

Bình.

Trường Phong ngã ngửa ra đất, sau khi hứng trọn ngọn chưởng công của mình. Chàng học một tiếng rồi ngất lịm chẳng còn biết gì nữa.

oo Thời khắc trôi qua không biết bao nhiêu lâu, Trường Phong lần hồi tỉnh lại. Khí lạnh chung quanh khiến thần trí của chàng nhanh chóng tỉnh táo. Lúc này Trường Phong mới nhận ra mình đang ở trong một ngục đá vốn vện chỉ có hai trượng vuông.

Tay chân rũ rượi, nhấc lên không nổi, Trường Phong vội vận công điều tức, nhưng kinh mạch như bị tắc nghẽn, không lưu thông được. Mồ hôi rịn ra khắp toàn thân, Trường Phong nghĩ thầm chắc Khắc Tuệ Mai đã phế bỏ võ công của chàng rồi.

Trường Phong nghĩ đến đó, máu nóng sôi sùng sục. Huyết thù chưa trả, mà chàng gặp toàn kiếp nạn, thì làm sao nhìn mặt được mẫu thân nơi suối vàng.

Trường Phong bắt giắc gào lớn:

- Tàn Khuyết bang chủ ... Thả ta ra.

Trường Phong gào thét đến khản đặc, rồi ngồi bệt xuống sàn đá.

- Tàn Khuyết bang chủ ... người tàn nhẫn lắm.

Đột nhiên, cánh cửa đá nhà lao mở ra, và Khắc Tuệ Mai cùng Hoàng Minh Vũ bước vào.

Cả hai người vẫn khoác bộ trường y bằng vải gai, có mũ trùm kín mặt.

Khắc Tuệ Mai buông một câu lạnh nhạt:

- Âu Trường Phong, người uất hận lắm hả?

Trường Phong ngẩng mặt lên:

- Ta hận các người ... Ta không thù, không oán với Tàn Khuyết môn, sao các người lại phế bỏ võ công của ta?

- Ta không phế bỏ võ công của người, nhưng đã điểm huyết kỳ môn khổng chế nội khí chân nguyên của người mà thôi.

Trường Phong hừ một tiếng:

- Mạng ta chỉ còn sống vốn vẹn có trăm ngày, mà huyết thù thì chưa trả được. Tại sao các người còn bắt ta đảm đương chức vị bang chủ Tàn Khuyết môn.

Khắc Tuệ Mai vừa nghe Trường Phong nói, đã thốt lên:

- Ê ... người vừa nói gì?

- Mạng của Trường Phong này chỉ còn sống được trăm ngày thôi. Các vị hãy chọn người khác đảm nhiệm chức vụ Tàn Khuyết môn đi.

- Người chỉ còn sống đặng trăm ngày. Tại sao?

Trường Phong cười khẩy một tiếng nói:

- Trường Phong đã bị Bạch Liên thánh cô hạ độc vào kinh mạch Bá Huyền độc trùng.

Và chỉ nội trong một trăm ngày, độc trùng sẽ phá vỡ lục phủ ngũ tạng của Trường Phong.

Khắc Tuệ Mai quay sang Hoàng Minh Vũ.

Hoàng Minh Vũ bặm môi nhìn Trường Phong nói:

- Trường Phong, có phải người sợ đảm nhiệm chức vụ Tàn Khuyết môn không?

- Mạng của Trường Phong cộng với mối huyết thù Ngọc Bảo chưa trả xong, còn đâu màng đến chức vị đó nữa.

- Vậy được rồi. Ta có cách này.

- Bang chủ cứ nói.

- Trong một trăm ngày nếu người chưa chết thì quay trở lại đây đảm nhiệm chức vị Tàn Khuyết môn.

Trường Phong suy nghĩ. Đối với chàng, mối huyết thù Ngọc Bảo nặng tựa Thái Sơn, sâu hơn Đông Hải thì sinh mạng có đáng gì.

Trường Phong liền gật đầu nói:

- Trường Phong đồng ý.

Khắc Tuệ Mai cúi xuống đỡ Trường Phong đứng lên:

- Nếu người đã đồng ý thì ta có một điều kiện đặt ra với người.

- Phu nhân cứ nói.

- Trước khi người rời khỏi đây, người hãy thành thân với nghĩa nữ của ta là Hoàng Thúy Nga.

Trường Phong trợn ngược cặp mày liễu kiểng hỏi lại:

- Trường Phong thành thân với ...

Khắc Tuệ Mai gật đầu:

- Chỉ có cách đó, người mới rời được chốn này.

- Trường Phong sợ rằng, tiểu thư không ưng thuận một người sắp chết như ...

Khắc Tuệ Mai lắc đầu:

- Người chỉ nói ra những cái cớ để thoái thác. Hay người cũng chê nghĩa nữ của ta là hạng quỷ đói trong đây Sinh Tử vực?

- Trường Phong thật lòng không nghĩ như vậy. Nhưng Trường Phong e tiểu thư sẽ trở thành kẻ góa bụa, uống phí một đời son sắt ...

- Ta chỉ cần biết ý niệm của người mà thôi.

- Thế thì sau một trăm ngày, Trường Phong trả xong huyết hận, nếu không chết sẽ quay trở lại đây thành thân với tiểu thư.

Khắc Tuệ Mai lắc đầu:

- Không được ... Nếu người đã đồng ý thì ngay ngày mai sẽ tế trời tế đất, làm lễ thành thân với Hoàng Thúy Nga.

Trường Phong thở ra:

- Phu nhân và Hoàng tiền bối, các vị hãy để cho Trường Phong và Hoàng tiểu thư có thời gian hiểu nhau chứ.

Khắc Tuệ Mai lắc đầu:

- Không cần thời gian suy nghĩ. Nếu không có Sinh Tử vực thì người đã chết rồi. Nhờ có Sinh Tử vực người mới sống và người chỉ có một con đường rời khỏi đây là trở thành người của Tàn Khuyết môn. Bằng không ...

Hoàng Minh Vũ chen vào:

- Phu nhân ... Trường Phong nói cũng đúng. Hay chúng ta để một thời gian cho hắn suy nghĩ. Với lại lúc này tâm trạng của hắn đang nghĩ đến huyết thù đâu thể bắt ép được.

Khắc Tuệ Mai liếc xéo qua Hoàng Minh Vũ, rồi hừ một tiếng:

- Được rồi. Ta đồng ý cho người ba ngày để suy nghĩ rồi quyết định.

Trường Phong nhìn Hoàng Minh Vũ tỏ vẻ biết ơn:

- Đa tạ tiền bối đã thông cảm cho tiểu bối.

Hoàng Minh Vũ gật đầu nhìn chàng. Lão nở một nụ cười khắc khổ:

- Lão phu rất cảm thông với người. Nhưng quyết định rời Sinh Tử vực vẫn là người mà thôi.

Hoàng Minh Vũ và Khắc Tuệ Mai ra khỏi nhà lao. Cánh cửa đã đóng sập lại.

Trường Phong ngồi dựa lưng vào vách đá. Chàng thở dài náo nức:

- Số phận của mình sao hẩm hiu quá thế này.

Bỗng nhiên có tiếng gọi khê:

- Công tử ... Âu công tử ...

Đúng là tiếng gọi của lão bộc đã gặp chàng tại gian nhà tranh dưới chân Sinh Tử vực.

Trường Phong chồm đứng lên nói:

- Lão trượng gọi tại hạ?

- Ta gọi công tử.

Lão bộc mở cửa nhà giam, hồi hả nói:

- Công tử hãy đi theo ta.

Trường Phong còn ngỡ ngác, chưa hiểu chuyện gì thì lão đã nắm tay chàng, nói giục giã:

- Công tử hãy đi nhanh lên.

Trường Phong và lão bộc rời nhà giam. Lão bộc dẫn chàng đi xuyên qua một cánh rừng, Trường Phong cũng không ngờ dưới đáy vực lại rộng như vậy.

Chàng lên tiếng hỏi:

- Lão trượng ... Chúng ta đi đâu đây? Tại sao lão trượng lại giải thoát cho tại hạ. Bộ lão không sợ sự trừng trị của bang chủ sao?

- Chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó, rồi công tử sẽ biết tất cả thôi.

Hai người len qua những bụi rậm, sau đó dừng chân trước một dãy nhà, chung quanh có lũy tre bao bọc.

Trường Phong hỏi:

- Lão trượng ... Đây là đâu?

- Đây là trang thất của tiểu thư Hoàng Thúy Nga.

Trường Phong nheo mày:

- Trang thất của tiểu thư Hoàng Thúy Nga, ái nữ của bang chủ Hoàng Minh Vũ?

Lão bộc gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Lão trượng dẫn tại hạ đến đây để làm gì?

- Cứu công tử.

- Cứu tại hạ?

Trường Phong đứng chôn chân một chỗ, mặt ngơ ngẩn nhìn lão bộc. Chàng không ngờ ngẩn sao được, khi Hoàng Minh Vũ và Khắc Tuệ Mai muốn thành thân chàng với Hoàng Thúy Nga, thế mà vị lão trượng Tàn Khuyết môn dẫn chàng đến trang thất của Hoàng Thúy Nga nói là cứu chàng.

Trường Phong hỏi giật giọng:

- Lão trượng không biết bang chủ Hoàng Minh Vũ và phu nhân Khắc Tuệ Mai đã có ý thành thân tại hạ với Hoàng tiểu thư à?

Trường Phong vừa dứt lời thì lão bộc chớp tay chàng kéo luôn qua dây lũy tre bao bọc trang thất vừa đi vừa nói:

- Công tử đừng thắc mắc nhiều quá. Ta chỉ hành sự theo ý tiểu thư.

Vì không thể vận công chuyển khí bởi bị Khắc Tuệ Mai điểm huyết, Trường Phong đành đi theo lão bộc.

Chàng và lão bộc vừa bước qua khỏi lũy tre bao bọc, thì đã có hơn hai mươi cao thủ Tàn Khuyết môn xuất hiện. Những cao thủ đó đều vận đồ gai có mũ trùm mặt, ai cũng lăm lăm trong tay ống Phục Hỏa Hồ, một loại vũ khí tà môn vô cùng lợi hại.

Những cao thủ đó xuất hiện, nhưng tuyệt nhiên chỉ đứng ngoài hàng lũy tre bao bọc trang thất của Hoàng Thúy Nga.

Lão bộc quay sang nói với Trường Phong:

- Trễ một chút nữa, chúng ta không thoát khỏi những ống đồng Phục Hỏa Hồ.

Trường Phong hỏi:

- Sao những người đó không rượt theo chúng ta?

- Đây là vùng cấm kỵ, không một ai qua được lũy tre kia.

Trường Phong lắc đầu:

- Tư trang của tiểu thư Hoàng Thúy Nga lại là vùng cấm kỵ của các môn hạ Tàn Khuyết môn sao?

- Đúng như vậy.

Trường Phong hỏi luôn:

- Vậy đối với bang chủ Hoàng Minh Vũ và phu nhân Khắc Tuệ Mai thì sao?

- Hai người đó cũng không bao giờ bước chân qua lũy tre kia.

- Vậy sao lão trượng cũng là người của Tàn Khuyết môn lại xông vào đây được?

- Lão phu là một ngoại lệ, khác với những nhân vật trong Tàn Khuyết môn.

- Quả thật cho đến lúc này, tại hạ vẫn chẳng hiểu gì cả.

- Trên đời này đâu phải chuyện gì người ta cũng có thể hiểu được hết. Công tử hãy theo lão phu.

Lão bộc dẫn Trường Phong chạy một mạch đến gian nhà tranh lớn nhất. Hai người vừa đặt chân đến ngang ngưỡng cửa thì bên trong tiếng nữ nhân nói ra:

- Xú quái đã về rồi à?

Lão bộc buông tay Trường Phong, kính cẩn nói:

- Khỏi bẩm trưởng giáo, Xú Thi Nại đã dẫn Âu Trường Phong công tử đến ra mắt trưởng giáo.

Trường Phong ngạc nhiên vô cùng. Chàng nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ Hoàng Thúy Nga ái nữ của Hoàng Minh Vũ lại là trưởng giáo một giáo phái khác dưới Sinh Tử vực này. Chỉ mỗi đây vực này thôi mà có tới hai môn phái sao?”.

Chàng còn đang thắc mắc trong lòng thì Xú Thi Nại đã nắm tay Trường Phong bước thẳng vào nhà.

Ngoài sự tưởng tượng ban đầu của chàng, bên trong gian nhà tranh đó thật là lộng lẫy, có thể ví với những tòa kỹ viện sang trọng nhất Trung Nguyên. Tất cả mọi vật dụng, từ chiếc đèn, cho đến cái chum đều bằng vàng khối, và ngay cả những chiếc ghế xếp dọc hai bên cũng đều được dát vàng. Và những chùm ngọc lưu ly được kết thành những đóa hoa trông vừa sắc sảo và lộng lẫy vô ngần.

Cuối gian nhà đó, ngồi trên chiếc ngai bằng cẩm thạch là một thiếu nữ nhan sắc tuyệt trần, nếu Trường Phong so sánh thiếu nữ đó với Vương Đình Phụng có lẽ nàng còn trội hơn nhiều nét.

Cặp lông mày vòng nguyệt cong vút như kẻ chỉ mỏng tang, ánh thu ba lóng lánh, tròn xoe, hai cánh môi như nụ hoa hàm tiếu chúm chím nở. Đối nhân với giai nhân mà Trường Phong phải chớp mắt mấy lần mới biết được mình đang ở trong cái cõi thực chứ không phải là cõi tiên.

Trường Phong thoáng ngẩn ngơ khi ánh thu ba của giai nhân chiếu vào mình.

Nàng không tỏ ra khách sáo, chỉ chiếc ghế gần nhất nói:

- Mời công tử an vị.

Trước mặt Trường Phong độ mười mấy chiếc ghế, mà nàng lại chọn chiếc gần sát bên cạnh thì người bối rối lại chính là Trường Phong.

Trường Phong nghĩ thầm:

“Nếu mình ái ngại thì vị tiểu thư này sẽ hiểu lầm mình”.

Nên bước thẳng lại chiếc ghế đó mà ngồi.

Nàng nhìn Trường Phong nhoen một nụ cười. Nụ cười của nàng nở ra thì ngay cả những bậc đạo hạnh cao tăng cũng phải ngẩn ngơ khi bắt gặp, và ngay chính Trường Phong cũng không thoát khỏi sự ngẩn ngơ đó.

Trường Phong chực hỏi, thì nàng đã quay mặt vào trong tấm rèm che cửa sau ra lệnh:

- Đại yển.

Mệnh lệnh phát ra, lập tức mười hai người cung nữ, tất cả đều vận xiêm y hồng bằng lụa với phong thái vô cùng thư tha, tay bưng khay vàng, trên khay đầy cao lương mỹ vị cùng những bầu rượu mạ vàng óng ánh.

Thân pháp của họ phiêu bồng chẳng khác nào bầy bướm đang lượn lờ. Mười hai cung nữ chẳng khác nào bầy tiên tử nơi thượng giới vừa đáp xuống trần gian. Họ nhanh chóng xếp một chiếc bàn trước mặt Âu Trường Phong.

Bây giờ thì thắc mắc của Trường Phong càng cao đến tột cùng. Mới đây thôi khi đặt chân đến Tàn Khuyết môn, chàng đã bị Khắc Tuệ Mai đánh cho một chưởng học cả máu mồm, giam vào ngục đá, thế mà giờ đây lại được chính ái nữ Hoàng bang chủ tiếp đãi quá nồng nhiệt trong một hoàn cảnh hoàn toàn khác.

Vừa thắc mắc, vừa tò mò, Trường Phong ngược mắt nhìn nàng.

Nụ cười của giai nhân lại hé trên hai cánh môi anh đào, nụ cười khiến chàng ngây ngất và nghĩ rằng trên thế gian này chẳng còn ai đẹp hơn nữa.

Giai nhân thông thả bước sen uyển chuyển bước xuống chiếc bàn đại yển. Nàng rót rượu ra hai chung:

- Đây là Bách Tửu Thiên Niên Kim Tửu Tước. Thiếp kính công tử một chung.

Trường Phong đón chung rượu nàng trao. Lần đầu tiên chàng nghe đến loại rượu Bách Tửu Thiên Niên Kim Tửu Tước.

Trước đây, Trường Phong đã ở dưới thạch phòng của Huyết Ảnh Ma Tôn, đã từng uống qua tất cả các loại rượu trên thế gian, có thể nói chàng là pho kinh điển về rượu, nhưng cũng chưa từng biết đến thứ rượu Bách Tửu Thiên Niên Kim Tửu Tước này.

Mùi thơm của rượu thoang thoang bốc lên mũi Trường Phong, nó vừa đậm đà, một mùi thơm có một không hai với tất cả các loại rượu có trong nhân gian.

Trường Phong nâng chung uống rượu.

Bách Tửu Thiên Niên Kim Tửu Tước vừa ra khỏi cổ Trường Phong, đã tạo một cảm giác nóng bừng. Chỉ mới uống một chung thôi mà chàng có cảm giác như uống đã trên trăm căn rượu rồi. Ngay cả hơi thở của Trường Phong sau chung rượu đó cũng phả ra mùi rượu thơm nồng.

Nàng nhoen miệng cười, rồi cũng uống một hớp.

Trường Phong đặt chung rượu xuống, khách sáo nói:

- Đa tạ tiểu thư đã cho tại hạ thưởng thức một chung rượu quý.

Nàng mỉm miệng cười:

- Đây là thứ rượu kết hợp một trăm loại rượu quý nhất trong thiên hạ, cất lại thành một. Một chung uống vào, bằng uống ngàn chung.

- Hèn chi tại hạ vừa uống một chung, đã thấy thần trí lâng lâng.

- Công tử uống được một chung, chứng tỏ tửu lượng rất cao thâm.

Nàng rót tiếp rượu ra chung:

- Thiếp mời công tử thưởng thức tiếp chung thứ hai.

Một lần nữa, Trường Phong uống cạn số rượu trong chung của mình. Chàng cảm nhận kinh mạch sau chung rượu thứ hai đó đã nở phồng ra. Huyết lưu lan ran chẳng khác nào dòng thác đang cuộn chảy. Trường Phong không hiểu do rượu hay do sắc đẹp lộng lẫy của Hoàng Thúy Nga mà thần trí trở nên mơ hồ vô cùng.

Chàng ngây dại nhìn nàng hỏi:

- Tại sao tiểu thư lại tiếp đãi tôi nồng hậu như vậy?

- Thiếp thích dung mạo và phong thái của công tử. Và thiếp có việc cần nhờ đến công tử.

- Tiểu thư cứ nói, nếu không ngoài khả năng, tại hạ sẵn sàng giúp tiểu thư.

Nàng ngấm nhìn Trường Phong rồi nói:

- Công tử có thể trả lời thiếp bằng tấm lòng trung thực chứ?

- Tại hạ không bao giờ dối lòng mình.

- Thế thì thiếp xin nói thật. Thiếp không phải là Hoàng Thúy Nga, ái nữ của Hoàng Minh Vũ và Khắc Tuệ Mai.

Trường Phong trợn tròn hai con mắt. Chàng ngạc nhiên nhìn nàng:

- Tiểu thư là ai?

Nàng nhoẻn miệng cười, rồi thỏ thẻ nói bằng giọng oanh vàng trong như ngọc pha lê va vào nhau:

- Sau này công tử sẽ biết thiếp là ai, còn lúc này thật không tiện nói ra. Công tử cứ coi thiếp là một người bạn tri kỷ với công tử.

- Một người bạn.

Nàng gạt đầu, rồi thò tay vào thắt lưng lấy ra một bịch phấn của nữ nhi trao vào tay Trường Phong:

- Đây là món vật kỷ niệm, nó không đáng gì, nhưng thiếp muốn tặng chàng để tỏ lòng kính mộ.

Nữ nhân trao tặng nam nhân phấn hồng, thì Trường Phong có lẽ là kẻ ngớ ngẩn đến mấy cũng biết tâm tình của nàng. Sắc đẹp giai nhân cộng với Bách Tửu Thiên Niên Kim Tử Tước khiến chàng ngây ngất hơn khi nàng trao bịch phấn vào tay mình.

Ánh thu ba trong vắt như mặt nước hồ thu pha lên khuôn mặt anh tuấn của Trường Phong. Hai người đồng một ý niệm khi đối nhãn với nhau.

Nàng thỏ thẻ nói:

- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Nếu sau này chúng ta có duyên, thiếp và chàng sẽ gặp nhau.

Trường Phong thở ra. Chàng nghe trái tim mình đang thổn thức với những lời nói của nàng.

Chàng mê man hỏi:

- Trường Phong không thể biết được danh tính của nàng sao?

- Rồi chàng sẽ biết ... Trường Phong ... Thiếp muốn nhờ chàng một việc.

- Nàng muốn nhờ ta việc gì?

Nàng bậm môi tỏ ra suy tư vô cùng, hồi lâu nàng mới mở lời:

- Thiếp nói ra ... sợ chàng ...

- Nếu việc đó không ngoài khả năng của Trường Phong.

- Vậy thiếp muốn chàng thành thân với Hoàng Thúy Nga ái nữ của Hoàng bang chủ Tàn Khuyết môn.

Trường Phong lặng cả người. Quả thật chàng không thể nào hiểu được. Sự tình diễn biến này chẳng khác nào mình đang là một con rối.

- Nàng nói sao? Trường Phong phải thành thân với Hoàng Thúy Nga. Tại sao nàng muốn ta thành thân với Hoàng Thúy Nga?

Thiếu nữ cúi đầu:

- Hoàng Minh Vũ và Khắc Tuệ Mai đã tìm ra chàng trước thiếp.

- Nhưng tình cảm của Trường Phong chưa đặt cho Hoàng Thúy Nga. Với lại Trường Phong và Thúy Nga chưa hề gặp mặt nhau, còn ta và nàng ...

- Mỗi người đều có duyên phận. Chàng có duyên với Thúy Nga nên sớm hội ngộ với Hoàng Minh Vũ và Khắc phu nhân.

Trường Phong thở ra, nói luôn:

- Tại hạ hội ngộ với Hoàng bang chủ và phu nhân Khắc Tuệ Mai đó là do sự tình cờ, còn trái tim Trường Phong lại đang hướng về một người.

- Thiếp biết ...

- Nàng biết, Trường Phong đã bắt đầu thổn thức, và yêu nàng.

- Nhìn ánh mắt của chàng, thiếp đã nhận ra điều đó.

Trường Phong rót rượu ra chung, rồi nói:

- Ta và Hoàng Thúy Nga chưa gặp mặt nhau, sao nàng lại bắt ta thành thân với Hoàng Thúy Nga. Phải chăng có một uẩn khúc gì đó nên nàng mới yêu cầu ta.

Thiếu nữ gục đầu nhìn xuống mũi hài.

Lúc ngược mặt lên, Trường Phong nhận ra hai giọt lệ óng ánh trên khóe mắt nàng.

Chàng không dần lòng được khi nhận ra những giọt lệ giai nhân lăn dài trên má phấn, chàng không dần lòng được vội hỏi:

- Tại sao nàng khóc?

- Thiếp khóc cho số phận của mình. Tình yêu vội vã đến rồi cũng vội vã đi. Nhưng có những nguyên nhân, thiếp không thể giữ chàng lại bên mình.

Trường Phong chực cầm chung rượu Bách Tử Thiên Niên Kim Tử Tước uống, thì nàng can lại:

- Trường Phong ... Chàng hứa với thiếp sẽ thành thân với Hoàng Thúy Nga.

Trường Phong buông luôn một câu lạnh nhạt:

- Nếu nàng muốn.

Nàng gật đầu:

- Thiếp muốn như vậy. Thế nào rồi thiếp cũng gặp lại chàng.

Nàng cầm chung rượu của Trường Phong, uống cạn, rồi cầm chung rượu của mình, giọng oanh nghe lạnh lốt:

- Chung thứ ba, thiếp kính chàng, và hẹn một ngày nào đó tửu phùng tri kỷ.

Nàng nâng chung rượu bằng hai tay kính cẩn trao qua cho Trường Phong.

Chàng đón lấy chung rượu, nhìn nàng với ánh mắt ủ dột, rồi uống cạn.

Chung thứ ba vừa trôi qua khỏi yết hầu, Trường Phong ngỡ như mình vừa uống hết ba trăm cân rượu Trạng Nguyên Hồng. Đầu óc xây xẩm, chàng gục luôn xuống thành ghế, say không còn biết gì nữa.

9. Chương 9: Bí Mật Hồng Liên

Trường Phong hồi tỉnh, chàng nhận ra mình đang nằm trên một phiến đá trên bãi bằng Sinh Tử vực. Chàng dụi mắt, không thể tin được, cứ như thời gian vừa qua chàng đã chìm vào một giấc chiêm bao, và khi tỉnh dậy thì không khỏi ngỡ ngàng. Một điều lạ lùng hơn khi Trường Phong thử vận chuyển chân khí thì nhận ra khí lực thông huyền đại huyết, chẳng có cản trở nào.

Trường Phong bật ngồi dậy. Đứng cách chàng ba trượng là một nữ nhân, mái tóc đen tuyền xoã dài ngang đến thắt lưng. Nàng như đang thả tầm mắt nhìn vào cõi hư vô, dưới đáy Sinh Tử vực.

Trường Phong gọi khẽ:

- Cô nương ...

Nàng quay lại. Trường Phong ngỡ ngàng khi đối mặt với nàng. Nữ nhân đó chính là Vương Đình Phụng.

Đình Phụng thả bước lại đứng cạnh bên Trường Phong, nàng hỏi:

- Công tử thấy trong người thế nào?

- Tại hạ thấy rất khỏe.

- Thế thì tốt rồi.

Trường Phong hỏi:

- Vương cô nương sao lại ở đây? Phải chăng cô nương đã ...

Đình Phụng mỉm cười:

- Công tử quá say, tiểu nữ sợ công tử bị cảm hàn.

Trường Phong lắc đầu, nói như trong mơ:

- Nàng đâu rồi?

Đình Phụng nheo mày:

- Nàng nào? Công tử muốn nói đến ai?

Trường Phong đỏ mặt nói:

- Tại hạ muốn hỏi vị tiểu thư đã cùng với tại hạ đối ẩm.

- Ta không biết người đó.

Đình Phụng đặt ba ngón tay vào mạch môn Trường Phong. Vẻ mặt của nàng thoáng đánh lại:

- Những ngày vừa qua công tử đã dụng đến chân khí rất nhiều phải không?

Trường Phong gật đầu. Chàng liền thuật lại cuộc hội ngộ của Tứ đại kỳ nhân, nhưng giấu thân phận Huyết Ảnh Ma Tôn của mình.

Vương Đình Phụng buông tay ra khỏi mạch môn Trường Phong nói:

- Vạn Hóa Đạo Tử, Thiên Ma Thế Vương và Vô Thánh đã bị Bạch Liên giáo cầm chế rồi, chỉ còn lại Huyết Ảnh Ma Tôn thôi.

Trường Phong ngạc nhiên hỏi lại Vương Đình Phụng:

- Vương cô nương nói ba vị đại kỳ nhân kia đã bị Bạch Liên thánh cô khống chế?
- Không sai.
- Tại sao Bạch Liên thánh cô lại khống chế họ?
- Vì họ giữ những nhánh Hồng Liên.

Một lần nữa Trường Phong nghe Vương Đình Phụng nhắc đến Hồng Liên. Vậy chắc chắn Hồng Liên là một báu vật có một không hai trong giang hồ.

Chàng liền hỏi:

- Hồng Liên quan trọng như thế nào mà Bạch Liên thánh cô quan trọng như vậy?

Vương Đình Phụng nhìn chàng:

- Công tử không biết báu vật Hồng Liên à?

Trường Phong lắc đầu:

- Tại hạ chưa hề nghe nói đến Hồng Liên, sau này mới nghe Tứ đại kỳ nhân nhắc đến, và bây giờ đến Vương cô nương.

Vương Đình Phụng thở ra. Nàng ngắm nhìn bầu trời đầy sao. Nhìn khuôn mặt của nàng, xem ra có một nỗi ân sâu nặng trĩu.

Trường Phong liền hỏi:

- Có lẽ Vương tiểu thư biết bí mật của Hồng Liên?

Đình Phụng gật đầu:

- Tiểu nữ có biết qua.
- Vương cô nương có thể cho tại hạ biết được không?

Đình Phụng thở ra, rồi nói:

- Đáng ra Hồng Liên đừng xuất hiện.

Nàng quay lại nhìn Trường Phong, nhưng nói như nói với mình:

- Đã là con người thì có lòng tham, và chắc chắn không nhiều thì ít, cũng bị chữ tham chi phối.

Vương Đình Phụng thở dài một tiếng nữa.

Trường Phong liền hỏi nàng:

- Hình như cô nương đang có tâm trạng?

Đình Phụng mỉm cười:

- Cũng như bao nhiêu người khác thôi.
- Cô nương cũng bị Hồng Liên cám dỗ.

Nàng lắc đầu:

- Hồng Liên không cảm dỗ được tiểu nữ, nhưng nó lại khiến tiểu nữ bận tâm, rồi đây không biết kết cục sẽ ra sao?

- Tại hạ thì không màng đến Hồng Liên, nhưng lại có tâm trạng khác.

- Tiểu nữ biết công tử nặng mối huyết thù Ngọc Bảo.

Nàng nhìn chàng rồi lắc đầu tiếp:

- Theo ý Đình Phụng, công tử hãy quên mối thù đó đi.

- Tại sao ta phải quên? Làm sao Trường Phong có thể xóa được trong đầu cảnh mẫu thân một mình tôi tả đứng giữa bầy quần hồ.

- Chúng ta chỉ tự trói mình vào những nghịch cảnh mà thôi.

- Vương tiểu thư muốn khuyên ta từ bỏ huyết hận đấy à?

Ấu Trường Phong vừa nói vừa chực quay lưng bỏ đi, nhưng Đình Phụng đã gọi giật chàng lại:

- Ấu công tử ...

- Vương cô nương còn muốn khuyên nhủ gì nữa. Một trăm ngày nữa ta đã chết rồi, hiện tại Trường Phong đã hoang phí hết bay ngày rồi, mà huyết thù thì chưa trả được. Tại hạ xin cáo biệt.

Chàng lại dậm bước, Đình Phụng giang tay ra cản lại:

- Ấu công tử không muốn nghe bí mật Hồng Liên sao?

Trường Phong lắc đầu:

- Tại hạ không màng đến báu vật Hồng Liên.

Chàng lạnh nhạt tiếp:

- Đa tạ Vương cô nương đã có ý tốt với Trường Phong.

Trường Phong dứt câu, điểm mũi giày băng mình đi.

Vương Đình Phụng nói theo chàng:

- Nếu công tử không màng đến Hồng Liên thì không nên thành thân với Hoàng Thúy Nga.

Trường Phong đang phi thân nghe nàng nói, thoáng chậm bước. Chàng thắc mắc, tại sao Vương Đình Phụng lại ngăn cản mình thành thân với Hoàng Thúy Nga.

Chàng lẩm nhẩm:

“Thật là rắc rối, mình chẳng biết gì cả”.

Chạy độ ba dặm, suy nghĩ sao, Trường Phong quay trở lại bãi bằng Sinh Tử vực. Ý niệm trong đầu chàng là muốn tìm hiểu bí mật Hồng Liên.

oo Khi Trường Phong bỏ đi, Vương Đình Phụng còn lại một mình trên bãi bằng Sinh Tử vực. Nàng nhìn theo bóng Trường Phong đến khi chàng khuất hẳn mới nấc nhẹ một tiếng.

Theo tiếng nấc, hai hạt lệ rướm ra rịn ngay trên khóe mắt nàng.

Nàng bặm môi, cố nén sự uất nghẹn vào trong, thổn thức nói:

- Ông trời ơi ... Làm cách gì để chàng hiểu được lòng con.

Một chiếc bóng lướt nhẹ đến sau lưng Đình Phụng. Người vừa xuất hiện chính là Bạch Liên thánh cô. Thánh cô vẫn trong bộ trang y trắng, dáng vóc thon thả ngời tiên nữ lạc xuống trần gian, và chân diện mục vẫn giấu sau tấm lụa hồng.

Thánh cô buông một câu lạnh nhạt:

- Kể đa tình sẽ khổ vì tình. Nữ nhân đa tình lại càng lụy khổ hơn.

Vương Đình Phụng nghe tiếng Bạch Liên thánh cô, mặt đã thất sắc. Nàng không dám quay lại mà gục mặt xuống.

Thánh cô hừ một tiếng:

- Người không dám quay mặt lại đối diện với ta.

Lời của Bạch Liên thánh cô như một mệnh lệnh, bắt Đình Phụng phải quay mặt lại đối nhân.

Thánh cô hừ một tiếng, rồi nói:

- Người đã yêu gã công tử Âu Trường Phong?

Đình Phụng im lặng, gật đầu nhẹ nhẹ.

Bạch Liên thánh cô hỏi gần từng tiếng:

- Tại sao người phải yêu? Người không thể không yêu được à?

Thánh cô nâng cằm Vương Đình Phụng, gần giọng:

- Muốn sống thì người phải yêu sao? Không yêu người không sống được sao?

Đình Phụng nức nhẹ một tiếng.

Thánh cô hỏi giắt giọng:

- Tại sao người khóc? Phải chăng người đang hối tiếc vì gã Âu Trường Phong bỏ đi, không màng đến tâm tình của người? Hừ ... ta không ngờ người lại đa tình và ảo lả đến độ như vậy.

Bạch Liên thánh cô nắm ngón tay bóp mạnh vào cằm Đình Phụng, nâng mặt nàng lên rồi nói:

- Chẳng lẽ bây giờ ta lại trừng phạt người. Đình Phụng ... Người nên nhớ trên đời này chẳng có gã nam nhân nào chung tình, cũng chẳng có ai là người chính nhân quân tử. Người nên nhớ lấy điều đó.

Bạch Liên thánh cô buông tay khỏi chiếc cằm Đình Phụng tiếp:

- Người biết nhiều quá, đáng lý ra ta đã thành toàn cho người mới phải.

Bạch Liên thánh cô lại thở dài tiếp:

- Nhưng ta chưa nở xuống tay thôi. Người hãy liệu đấy, nếu tất cả tâm huyết của ta bị lộ ra ngoài thì người sẽ là người đầu tiên chết dưới tay ta. Hiểu chưa?

Đình Phụng cúi gầm mặt nói nhỏ:

- Muội sẽ không lộ ra ngoài nhưng muội chỉ xin tỷ tỷ ...

- Người xin điều gì?

- Tỷ tỷ hãy tha mạng cho Âu Trường Phong.

Cặp lông mày vòng nguyệt mông tang của Bạch Liên thánh cô cau hằn lại. Bất chợt Thánh cô ngửa mặt cười the thé. Cất tràng cười đó, Thánh cô rít giọng nói:

- Nếu ta tự thành nguyện ước, thì sẽ tha mạng cho Âu Trường Phong. Và không những thế ta còn kết hợp người với gã, nhưng nhất định các người đừng bao giờ cho ta thấy mặt.

Nói đến đây, Thánh cô chợt quay mặt nhìn về phía con đường độc đạo dẫn lên Sinh Tử vực. Chiếc bóng nho sinh của Âu Trường Phong thấp thoáng, Thánh cô liền nói với Vương Đình Phụng:

- Người đừng vì chữ tình quá nặng mà chuốc họa vào thân. Hãy nhìn về phía trước, chứ đừng lụy bởi một gã nam nhân.

Thánh cô dứt lời, nhẹ lắc mình, thân ảnh đã phiêu bồng băng luôn xuống Sinh Tử vực.

Có lẽ Thánh cô đã quá biết đáy vực có ngọn cuồng phong lúc nào cũng thổi lên chẳng khác tấm lưới vô hình đón mình.

Thân ảnh Thánh cô vờ khuất dưới vực sâu hun hút, Trường Phong đã xuất hiện.

Chàng nhận ra vẻ mặt Đình Phụng có phần khác lạ nên lên tiếng định nói:

- Vương cô nương ...

Đình Phụng ngược lên nhìn chàng:

- Công tử. Sao công tử lại quay trở lại?
- Tại hạ có một vài điều thắc mắc, muốn hỏi Vương cô nương?
- Phải công tử muốn hỏi về bí mật của Hồng Liên?

Trường Phong lắc đầu:

- Tại hạ không hỏi về Hồng Liên. Mà chỉ thắc mắc, sao Vương cô nương lại ngăn cản không cho tại hạ thành thân với Hoàng Thúy Nga?

Đình Phụng nhìn Trường Phong bằng cặp mắt ủ dột. Nàng từ từ quay mặt nhìn xuống đáy vực nói:

- Phải công tử đã gặp bang chủ Tàn Khuyết môn và phu nhân?
- Đúng như vậy.
- Công tử không nhận ra chân diện mục của họ à?
- Tất nhiên tại hạ nhận ra chứ.
- Công tử không thấy họ có diện mục tàn khuyết sao?
- Tất nhiên là thấy, nhưng chẳng lẽ cha mẹ xấu lại là cái tội cho con mình sao. Với lại tại hạ đã hứa với một người sẽ thành thân với Hoàng Thúy Nga.

Đình Phụng cười khẩy một tiếng nói:

- Người công tử phát lời hứa chắc là một nữ nhân có sắc đẹp không một nữ nhân nào trên giang hồ bì kịp.
- Đúng như vậy.

Trường Phong bước đến bên cạnh Vương Đình Phụng hỏi:

- Vương cô nương biết cô gái ấy?

Đình Phụng lắc đầu:

- Ta không biết.

Nàng liếc xéo qua Trường Phong rồi nói:

- Hình như trái tim của công tử đã khắc sâu hình cô gái đó rồi?

Trường Phong gật đầu:

- Đúng ... Ta đã yêu nàng. Nhưng không biết nàng có để mắt đến ta không?

Không biết vô tình hay hoài nhớ mà Trường Phong đặt tay vào túi phần của thiếu nữ cung trang đã trao cho chàng.

Đình Phụng thở dài:

- Tiểu nữ cầu cho công tử sớm tụ thành duyên phận.

Trường Phong lắc đầu:

- Tại hạ yêu nàng, nhưng nàng lại khấn khoản tại hạ thành thân với Hoàng Thúy Nga.
- Công tử đã hứa với nàng sẽ thành thân với Hoàng Thúy Nga?

- Tại hạ đã hứa. Nhưng nếu thành thân với Hoàng Thúy Nga, ái nữ của bang chủ Tàn Khuyết môn Hoàng Minh Vũ và Khắc Tuệ Mai, thì làm sao tự thành duyên phận được.

Đình Phụng bậm môi. Nàng ngắm nhìn Trường Phong, rồi buông một lời lạnh nhạt:

- Nam nhân chả mấy người hiểu được lòng nữ nhân.

- Cô nương nói vậy có ý gì?

Đình Phụng cười khẩy một tiếng:

- Âu công tử đã yêu, tất phải hành động vì tình yêu đó. Công tử đã hứa với người yêu của mình sẽ thành thân với ái nữ Hoàng bang chủ, thì hãy đi tìm Hoàng Thúy Nga mà thành thân, tôi chúc công tử hạnh phúc.

Đình Phụng nhìn Trường Phong như muốn thấu hình ảnh của chàng vào hai con người. Nàng thở dài một tiếng rồi nói:

- Kiểu từ.

Đình Phụng thả bước xuống Sinh Tử vực.

Chưa hiểu thấu sự tình, Trường Phong đâu thể để Đình Phụng ra đi được. Chàng phi thân như cơn gió thoảng chắn ngang đường đi của Đình Phụng.

Đình Phụng gần giọng:

- Âu công tử muốn gì, sao lại chặn đường người ta?

- Tại hạ muốn hỏi Vương cô nương một điều.

- Vương Đình Phụng này chẳng có điều gì nói với công tử cả. Nếu công tử có thắc mắc điều gì thì đi tìm cô gái mà công tử đã yêu mà thôi. Nếu không gặp nàng thì đi tìm Hoàng tiểu thư.

Trường Phong cau mày:

- Tại hạ muốn hỏi tại sao Vương cô nương lại ngăn không cho tại hạ thành thân với Hoàng Thúy Nga?

- Chuyện của công tử thì công tử quyết định. Đình Phụng này không ngăn cản hay chen vào.

Nàng vừa nói vừa đẩy Trường Phong dạt qua một bên, giọng nàng đầy uất hận:

- Hãy tránh đường cho ta đi.

Trường Phong nắm tay Đình Phụng nói:

- Tại hạ biết, có một ẩn ý gì đó, Vương cô nương không muốn nói ra.

- Đình Phụng này chẳng có ẩn ý gì cả.

Đình Phụng giật tay lại.

Trường Phong hỏi gần:

- Tại sao Vương cô nương cản không cho tại hạ thành thân với Hoàng Thúy Nga.

Đình Phụng sa sầm mặt xuống:

- Thành thân hay không thành thân là chuyện của Âu công tử, không can dự đến Đình Phụng.

Nàng lại hừ một tiếng, giọng lạnh lùng:

- Tránh ra cho ta đi.

- Tại hạ không cho cô nương đi, khi chưa giải khai được thắc mắc trong đầu.

Đình Phụng nguýt chàng:

- Có thắc mắc gì, công tử đi hỏi người tình của mình còn Đình Phụng không muốn chen vào chuyện thiên hạ. Bây giờ ... ta muốn sống một mình.

Đình Phụng nghiêng rặng, xăm xăm bước thẳng tới trước.

Trường Phong gần giọng:

- Vương cô nương không giải đáp cho tại hạ, thì đừng trách tại hạ mạnh tay.

Trường Phong vừa nói vừa trở cầm nã thủ chộp vào hổ khẩu Vương Đình Phụng. Thế chộp của chàng rất tầm thường như một kẻ không biết võ công, nhưng hổ khẩu của Đình Phụng đã bị cầm nã thủ của Trường Phong bắt dễ dàng.

Trường Phong hơi ngơ ngác khi thấy Đình Phụng chẳng hề phản ứng.

Chàng gắt giọng:

- Vương cô nương có chịu giải đáp những thắc mắc của tại hạ không?

Đình Phụng nhìn thẳng vào mặt Trường Phong:

- Một nam nhân như công tử lại bức ép một nữ nhi không biết chút võ công như ta sao?

Trường Phong hơi ngớ người. Chàng không ngờ Đình Phụng lại chẳng biết chút võ công gì. Bán tín bán ngờ, Trường Phong chuyển hóa nội công dụng sức bóp mạnh vào hổ khẩu nàng:

- Ai cha ...

Đình Phụng khê kêu, lệ tuôn trào hai bên khóe mắt. Nàng thốn thức nói:

- Đình Phụng đã cứu công tử ... Thế mà công tử đối xử như vậy à?

Trường Phong thoáng bối rối, rút tay lại nói:

- Vương cô nương đại xá cho tại hạ.

Đình Phụng vừa khóc vừa nói:

- Ta hận ngươi ... Hận ngươi ...

Nàng nói luôn một hơi rồi bỏ chạy.

Trường Phong ngớ ngẩn nhìn theo bóng của Vương Đình Phụng. Trong lòng chàng nổi lên sự thương cảm và sự ân hận qua hành động vừa rồi.

oo Vạn Hóa Đạo Tử, Vô Thánh và Thiên Ma Thế Vương bị nhốt chung trong một ngục đá ...

Mặc dù đã nhốt trong ngục nhưng họ cùng bị xích hai tay hai chân, cổ mang gông. Những người nhốt họ rất cẩn thận sợ những kỳ nhân này sử dụng công lực mà thoát ra ngoài.

Vạn Hóa Đạo Tử nhìn chằm chằm Thiên Ma Thế Vương nói:

- Cũng tại lão quỷ mà ta mới bị nhốt ở đây.

Thiên Ma Thế Vương hừ một tiếng:

- Sao lại là ta?

- Không tại ngươi thì tại ai. Chính cái miệng thú vị của ngươi thông báo với Vạn Hóa Đạo Tử này đến họp mặt cổ tri tại Sinh Tử vực nên mới xảy ra chuyện ta chui vào cái ngục đá chết tiệt này.

Vạn Hóa Đạo Tử khua sợi xích sắt. Lão vừa khua vừa nhăn nhó:

- Lão phu đã sống gần trăm tuổi rồi, còn đâu bao nhiêu thời gian được sống chứ, thế mà lũ quỷ lại nhốt ta vào đây. Sao số ta xúi quẩy thế này. Đã nhốt rồi, chúng lại bỏ mặc, và đã ba ngày qua, chẳng thí cho chúng ta một chén cơm chay.

Thiên Ma Thế Vương cười nhạt nói:

- Lão có trách thì trách lão trọc kia kìa.

- Người xúi ta đến Sinh Tử vực trong lúc ta đang thưởng ngoạn tại Trung Nam Sơn, thế mà lại trách Võ Thánh. Trách cái nổi gì chứ.

- Người đúng là đạo sĩ thúì, chưa biết gì đã nói nhăng nói cuội. Thử hỏi nếu không có thông điệp của Thiếu Lâm bắc đẩu Võ Thánh Trí Viễn thiên sư, thì làm sao ta biết có cuộc hội ngộ tại Sinh Tử vực giữa Tứ đại kỳ nhân.

Võ Thánh vừa nghe Thiên Ma Thế Vương nói, liền mở mắt nhìn sừng sững sang lão ma:

- Thiên Ma lão huynh nói gì?

- Ta nói tại lão trọc người đó. Người gửi thông điệp Thiếu Lâm bắc đẩu Võ Thánh hẹn ta đến Sinh Tử vực để minh chứng võ công, thống nhất những nhánh Hồng Liên. Không ngờ lại bỏ độc vào rượu. Người tính chiếm hữu hết những nhánh Hồng Liên.

- A di đà Phật ... Thí chủ đừng ngậm máu phun người.

Thiên Ma Thế Vương nhìn sừng lại Võ Thánh. Cặp mắt giả hoạt liếc qua liếc lại, lão hỏi:

- Không phải người thì ai?

- A di đà Phật ... Nếu bần tăng có âm mưu hại các vị huynh đệ thì bần tăng sống không thấy mặt trời, chết không được dung thân. Bần tăng hại các vị sao lại cùng một cảnh ngộ như các vị.

Thiên Ma Thế Vương quay sang Vạn Hóa Đạo Tử:

- Lão không hại thì chính thị lão đạo sĩ lùn kia hại chứ chẳng ai. Người là người bán rượu, mà trong rượu có độc, vậy đích thị người có mưu đồ chiếm hữu tất cả những nhánh Hồng Liên làm của riêng mình.

Vạn Hóa Đạo Tử giật nảy lên:

- Miệng người thúì lắm ... Miệng người thúì lắm mới nói những điều sằng bậy như vậy.

Vạn Hóa Đạo Tử này đường đường là kẻ quang minh chính đại, chưa một lần sử dụng độc công. Thế mà người nói với ta mấy lời đó.

- Biết đâu thời gian đã làm người thay đổi. Trước đây, lão không sử dụng độc nhưng nay lại thích dụng độc thì sao. Trước đây lão lùn là người quang minh chính đại nhưng bây giờ biến thành kẻ tiểu nhân mất rồi.

Vạn Hóa Đạo Tử tròn tròn hai con mắt. Trông bộ mặt méo xệch của lão ai nhìn chắc cũng không ngăn được tràng tiểu ngao.

Vạn Hóa Đạo Tử bật đứng lên. Lão bật dậy quá mạnh khiến sợi xích khua leng keng, lão nói:

- Mà sao người hạ độc không phải là người. Chính người đúng hơn. Ngày xưa, người từng sử dụng độc kia mà, thì chắc kẻ có ý thâm tóm những nhánh Hồng Liên cũng chính là người chứ không ai khác.

- Ê ... lão lùn ... miệng người sao giả hoạt quá. Ta dụng độc mà lại bị trúng độc à? Mà chất độc ta bị trúng phải lại chính là Vô Ảnh Chi Độc. Thứ độc công mà Thiên Ma Thế Vương này lúc sinh thời không bao giờ dùng tới, bởi nó tà môn bá đạo quá.

Võ Thánh chấp tay:

- A di đà Phật ... Phật tổ từ bi hỉ xả.

Thiên Ma Thế Vương nghe Võ Thánh đọc Phật hiệu, mặt mày nhăn nhó:

- Lão trọc đủ rồi ... đủ rồi đó. Bây giờ mà lão còn niệm Phật. Ta không biết lão niệm đến lúc nào thì mới về cõi Niết Bàn.

Vạn Hóa Đạo Tử đột ngột vỗ tay một cái nói:

- Trong chúng ta không ai hạ độc Vô ảnh, thì chỉ có một người thôi.

Võ Thánh ngược mặt quay sang Vạn Hóa Đạo Tử:

- A di đà Phật ... Bần tăng đang nghĩ đến người đó.

Thiên Ma Thế Vương buột miệng:

- Võ Thánh nghi ngờ người hạ độc công Vô Ảnh muốn hại chúng ta chính là ...

Vạn Hóa Đạo Tử khẳng định luôn:

- Chính là hần ... Huyết Ảnh Ma Tôn. Quả thật ta bắt đầu nghi ngờ lão Huyết có âm mưu đen tối. Hình như thời gian khiến chân nguyên của lão không tụ thành mà còn giảm sút, điển hình là hai lần chạm thẳng vào Bát Nhã Thiên chuông của Võ Thánh, lão đều kém cỏi vô cùng.

Võ Thánh gật đầu:

- Bần tăng thấy có sự lạ. Trước kia, Huyết Ảnh Ma Tôn đâu có sút kém như vậy, bần tăng nghĩ sau thời gian ẩn tích công lực của y tiến bộ gấp bội lúc trước và mình chẳng phải là đối thủ của Huyết Ảnh Ma Tôn, nhưng khi giao đấu thì hoàn toàn ngược lại.

Thiên Ma Thế Vương vỗ tay đứng bật dậy:

- Thế thì đúng rồi, chính Huyết Ảnh Ma Tôn đã hạ độc vào rượu để nắm chắc phần thắng nhằm chiếm hữu những nhánh Hồng Liên của chúng ta. Tức chết đi được.

- A di đà Phật ... Trời đã không độ kẻ gian. Lão Huyết Ma đó đã bị bần tăng đánh rơi xuống Sinh Tử vực. Ác giả ác báo.

Vạn Hóa Đạo Tử gãi đầu nói:

- Võ Thánh chỉ thấy bằng mắt, mà không chịu suy nghĩ. Nếu Huyết Ảnh lão ma chết, sao chúng ta còn bị giam ở đây. Chắc chắn lão Huyết ma đó còn sống.

Vạn Hóa Đạo Tử vừa nói dứt lời, bụng đã kêu rột một tiếng. Vạn Hóa Đạo Tử nhăn nhó:

- Ui cha ... Ba ngày nay lão Huyết bỏ đói chúng ta.

Có lẽ cái đói của Vạn Hóa Đạo Tử nhanh chóng lan sang Thiên Ma Thế Vương và Võ Thánh, Thiên Ma Thế Vương đặt tay lên bụng nhăn nhó:

- Ta cũng bắt đầu thấy đói.

Lão ma nuốt luôn một bãi nước bọt, tưởng như lão nuốt một nắm cơm to.

Võ Thánh từ từ nhắm mắt lại, miệng lẩm nhẩm niệm Phật.

Một tràng cười nổi lên khanh khách ngay ngoài cửa nhà lao. Tiếng cười đó như đánh động ba vị kỳ nhân thời trước. Họ cùng một lúc đều hướng cặp mắt ra cửa nhà lao.

Một người có vóc nhỏ nhắn, vận huyết y trùm kín từ đầu đến chân. Y lại đứng xoay lưng về phía nhà lao, nên chẳng ai thấy được chân diện mục.

Mặc dù không thấy chân diện mục, nhưng với trang phục của y thì Thiên Ma Thế Vương, Võ Thánh và Vạn Hóa Đạo Tử cũng biết đó chính là Huyết Ảnh Ma Tôn. Giữa ba người và Huyết Ảnh Ma Tôn đều sinh ra và diệt ngang một thời, ai mà không biết chỉ có Huyết Ảnh Ma Tôn mới có kiểu cách chỉ vận huyết y khi xuất hiện.

Vạn Hóa Đạo Tử khịt mũi nói:

- Lão Huyết ... Người cười cái gì ... người là người đê tiện, tỷ thí võ công không quang minh chính đại. Thế mà còn cười.

Người vận huyết y tự xưng là Huyết Ảnh Ma Tôn cười khẩy một tiếng. Y cất tiếng the thé, nghe vừa nham hiểm, vừa cay độc, pha lẫn sự hằn học:

- Làm gì ta lại không cười. Chẳng lẽ người cảm ta cười được sao. Vạn Hóa Đạo Tử ... Lão phu đang tự hỏi người nhện đói, nhện khát được bao nhiêu ngày nữa.

Vạn Hóa Đạo Tử cười ha hả, lão xuống giọng:

- Lão Vạn Hóa này thử ngươi chơi chứ, thật ra ta chẳng hề căm ngươi cười. Chúng ta đã một thời là bạn với nhau thì ngươi đâu nỡ lòng bỏ đối ta, Vô Thánh cùng với Thiên Ma Thế Vương.

Vạn Hóa Đạo Tử xoa tay vào nhau, vừa cười vừa nói:

- Hi hi ... Huyết Ảnh Ma Tôn ... Vạn Hóa Đạo Tử này biết ngươi là người trung thực ... Hi hi ... Với dễ gì ngươi tìm được những người bạn tri kỷ. Thế nào rồi lão cũng thả ba chúng ta thôi.

Huyết Ảnh Ma Tôn khẽ đằng hắng lấy giọng nói:

- Vạn Hóa Đạo Tử ... Ta sẽ thả các vị ra, thậm chí còn mở đại yến thết đãi các vị nữa.

Nhưng lão phu muốn một điều kiện, chẳng hay ba người có thỏa mãn cho ta không?

Thiên Ma Thế Vương cướp lời Vạn Hóa Đạo Tử:

- Lão Huyết ... Ngươi muốn gì ... Nói ra đi. Ngươi âm mưu dùng Vô Ảnh Chi Độc giam chúng ta vào trong này, tất phải có ý đồ ... Lão ma này thừa biết mà ...

- Tất nhiên ta có ý nên mới đưa các vị vào trong nhà lao này.

Y vừa nói vừa moi trong thắt lưng của mình hai nhánh Hồng Liên giơ lên cao, rồi tiếp:

- Hai nhánh Hồng Liên này, một là của Vô Thánh, một của Thiên Ma Thế Vương. Còn nhánh Hồng Liên của Vạn Hóa Đạo Tử thì ta không thấy đâu.

Huyết Ảnh Ma Tôn giả từ từ quay lại.

Vạn Hóa Đạo Tử, Vô Thánh và Thiên Ma Thế Vương thất vọng khi nhận ra tấm khăn đỏ trùm luôn cả mặt y, chỉ còn chừa lại hai con ngươi sáng quắc, lạnh băng. Huyết Ảnh Ma Tôn lại tiếp:

- Vạn Hóa Đạo Tử ... Ta nghĩ lão ở trong này cũng chẳng cần đến nhánh Hồng Liên làm gì.

- Tất nhiên ở trong này Vạn Hóa Tử này không cần rồi. Nhưng khổ nỗi ta lại bỏ nhánh Hồng Liên vào túi ngươi, trong lúc ngươi ra tay hứng một chỉ Khử Ma của lão ma kia.

Cặp mắt của Huyết Ảnh Ma Tôn chớp liên hai cái. Cứ tưởng như y vừa nghe một lời giễu cợt của Vạn Hóa Đạo Tử.

Vạn Hóa Đạo Tử cười ha hả tiếp:

- Chắc lâu quá khiến ngươi quên rồi. Lão Vạn này có tài móc túi thiên hạ kia mà. Bây giờ thì ngươi về mà lục lại y trang của mình sẽ thấy nhánh Hồng Liên đó.

Vô Thánh chấp tay trước ngực:

- A di đà Phật ... Bần tăng xem chừng ngươi không phải là Huyết Ảnh lão ma.

Người vận huyết y buông luôn một câu khẳng khái:

- Đúng như vậy ... Ta không phải là Huyết Ảnh Ma Tôn.

- Thế ngươi là ai?

- Lão hòa thượng không cần biết làm gì. Lão hòa thượng chỉ cần biết, ta hành sự theo di huấn kẻ đời trước.

- Ngươi là hậu nhân của Huyết Ảnh Ma Tôn?

- Ta đã nói lão hòa thượng không cần biết.

Thiên Ma Thế Vương chồm tới trước nói:

- Ồ thì chúng ta không cần biết, nhưng ngươi muốn điều kiện gì để thả tất cả chúng ta ra. Ngươi nói điều kiện ra đi ... Đừng dài dòng nữa.

- Ta không khách sáo với các vị ... Để đổi lấy sự phóng thích và tự do, tất cả ba vị phải biểu diễn võ công đã hàm thụ được trong nhánh Hồng Liên của mình.

Thiên Ma Thế Vương trợn mắt:

- Người muốn học võ công trong Hồng Liên?

- Ta thường nghe thiên hạ nói, võ học trong Hồng Liên là đỉnh cao tối thượng. Mỗi nhánh Hồng Liên là một tuyệt kỹ võ học, chỉ có những bậc kỳ tài mới thụ lãnh được. Các vị đây là những bậc kỳ tài, chắc đã thấu hiểu võ công trong từng nhánh Hồng Liên kia, thì sao không cho ta rửa mắt nhìn qua chứ?

Vạn Hóa Tử hình mũi, khi một tiếng:

- Chúng ta biểu diễn võ công thì chẳng khác truyền thụ cho người rồi. Người học hết võ công của ba chúng ta thì còn ai trên giang hồ xứng là đối thủ của người.

- Lão muốn ăn để được sống. Hay khư khư giữ bí mật võ học trong nhánh Hồng Liên.

Y nói dứt câu, vỗ tay ba cái. Lập tức có hai gã đại hán xuất hiện khiêng vào một cái bếp. Liền theo sau hai gã đại hán đó là ba thiếu nữ cung trang, bưng những chiếc khay có đủ các món trên đời.

- Các vị thưởng thức tài nghệ nấu nướng của các a hoàn coi có hơn những bí mật võ công trong Hồng Liên không?

Y đứng nép qua một bên.

Hai gã đại hán nhóm lò, và ba thiếu nữ cung trang với những động tác thành thục của bọn đầu bếp lành nghề trong cung đình, bắt đầu xào nấu.

Vạn Hóa Tử, Thiên Ma Thế Vương và Võ Thánh căng mắt nhìn bọn nữ nhân cung trang.

Cả ba người liên tục nuốt nước bọt, và Vạn Hóa Đạo Tử nhỏ cả nước miếng ra ngoài.

Tất nhiên sự thèm khát của ba vị kỳ nhân đời trước không qua khỏi cặp mắt sắc như đao của người vận huyết bào. Cặp mắt của y tỏ ra đặc ý vô cùng khi nhận ra vẻ căng thẳng chờ đợi được ăn trên ba khuôn mặt thiếu nữ kia.

Võ Thánh miệng luôn niệm Phật hiệu.

Thiên Ma Thế Vương thì chẳng dần được cái đói muốn lôi cả lục phủ ngũ tạng ra ngoài.

Lão chìa tay ra ngoài song sắt:

- Ê ... Cho lão phu một miếng thịt bự nhất đó.

Vạn Hóa Đạo Tử liếc Thiên Ma Thế Vương, rồi đập tay vào lão nói:

- Làm gì mà người hấp tấp như vậy?

Thiên Ma Thế Vương ngược xéo lên Vạn Hóa Đạo Tử nói thều thào:

- Lão lùn mũi trâu ... Ta đói lắm rồi.

- Người đói bộ ta không đói sao. Nhưng khi người đã ăn thì phải truyền võ công cho người ta biết không?

- Ấy ... Ăn trước rồi tính sau.

Mùi thơm bốc lên tỏa ngợp cả khoảng không gian nhà lao. Ngay cả Võ Thánh một bậc đạo hạnh cũng phải neho mảy.

Vạn Hóa Đạo Tử cười ha hả:

- Ê ... Chúng ta đói lắm rồi ... Người cho chúng ta trước đi, mới có sức biểu diễn võ công trong Hồng Liên được chứ.

Người vận huyết y lắc đầu:

- Vạn Hóa Tử ... Lão muốn ăn tất phải chịu đồ mồ hôi.

Vạn Hóa Đạo Tử nuốt nước miếng.

Thiên Ma Thế Vương gãi đầu nói:

- Lão phu biểu diễn cho người xem trước, rồi người cho ta ăn chứ gì?
- Tất nhiên rồi.

Gã vận huyết y với tay lấy một bầu rượu. Y rót rượu ra chén trao luôn vào tay Thiên Ma Thế Vương cười nói:

- Sự thành thật của lão khiến dạ ta hoan hỉ vô cùng. Đây là chén rượu Bồ đào tửu, ta tặng trước cho lão đó. Thiên Ma Thế Vương không khách sáo, ngửa cổ uống luôn một hơi, rồi khà khà. Lão hí hửng nói:
- Ngon thật ... Ngon thật ... Lần đầu tiên ta mới thưởng thức một chén rượu ngon như vậy.
- Biết rượu ngon tất hiểu người trao rượu.

Thiên Ma Thế Vương chớp mắt:

- Ta biết ... Ta biết ...

Vạn Hóa Đạo Tử nuốt nước miếng. Thà rằng Thiên Ma Thế Vương đừng uống rượu trước mặt lão thì còn đỡ. Đằng này Thiên Ma Thế Vương đã uống lại còn tấm tắc khen ra lời, khiến cho Vạn Hóa Đạo Tử thêm hơn.

Vạn Hóa Đạo Tử cũng vốn là con sâu rượu, và con sâu đó bắt đầu thức dậy đòi hỏi.

Lão tưởng như toàn thân mình nổi đầy gai ốc. Bởi sự thèm muốn ăn uống dâng cao đến tột độ.

Lão đưa tay ra ngoài song sắt, mắt sáng lên nói:

- Cho lão phu một chén với.
- Lão cũng muốn uống nữa à?
- Lão phu đang thèm muốn chảy cả nước miếng ra ngoài.
- Giữa rượu và bí mật võ công, lão chọn thứ nào?

Vạn Hóa Đạo Tử nhăn mặt:

- Bây giờ ... lão chọn rượu ... Ủ chọn rượu và chọn cái ăn trước đã.
- Thế thì còn chờ gì mà chưa đọc khẩu quyết võ công và biểu diễn cho ta xem.

Vạn Hóa Đạo Tử lưỡng lự.

Thiên Ma Thế Vương đẩy Vạn Hóa Đạo Tử qua một bên nói:

- Ta thực hiện lời giao ước với người trước.
- Được ... Lão hãy làm tấm gương trước đi.

Thiên Ma Thế Vương liền đọc khẩu quyết Khuru Ma chỉ vánh vách như một đứa học trò đang trả bài. Lão đọc xong, nhìn người vận huyết y nói:

- Đó là khẩu quyết luyện Khuru Ma chỉ, tuyệt học của lão phu đã hàm thụ trong nhánh Hồng Liên. Nếu luyện thành Khuru Ma chỉ, có thể dụng khí chuyển hóa thành kiếm khí mà đánh đối phương.
- Hay lắm ... lão hãy biểu diễn cho ta xem.

Thiên Ma Thế Vương nhìn chung quanh nhà lao, rồi nhắm vách đá ngay sau lưng mình.

Lão cong mười ngón tay, hét lên một tiếng, vung thẳng tới phía trước. Từ mười đầu ngón tay của lão, những đạo khí xanh rờn thoát ra đập thẳng vào vách đá.

Nhìn lại vách đá đã bị khoét thủng mười lỗ nhỏ bằng đầu ngón tay út.

Sau khi phát công mười đạo khí Khuư Ma chỉ, Thiên Ma Thế Vương ngồi phịch xuống đất, mồ hôi tuôn ra ướt đầm mặt, thở hồng hộc.

Lão buông thông hai tay, mặt mày nhăn nhó:

- Mệt quá ... Mệt quá ... Ta đã bị đói, bị khát còn đựng đến chân nguyên, chắc chết quá.

Người vận huyết y bật cười khanh khách:

- Thiên Ma Thế Vương được quyền ăn trước và uống trước.

Nếu trước khi Thiên Ma Thế Vương phát tác Khuư Ma chỉ mà nghe mấy lời của người vận huyết y chẳng khác nào bắt được ngọc nga châu báu, nhưng bây giờ nghe thì lão thờ ơ. Không phải lão không muốn ăn, không muốn uống, mà tại vì lão quá đói, quá khát, lại đựng đến chân nguyên nên chẳng khác nào dòng sông đã gần cạn, lại bị hạn hán khiến chẳng mấy chốc chỉ còn là mảnh đất khô cằn nứt nẻ.

Hai gã đại hán mở cửa lao, xốc nách Thiên Ma Thế Vương lôi ra khỏi nhà lao.

Người vận huyết y nhìn hai gã đại hán nói:

- Hãy cho Thiên Ma Thế Vương được hưởng thụ như lời của ta.

Hai gã đại hán ôm xốc Thiên Ma Thế Vương bước ra ngoài.

Người vận huyết y quay lại đối mặt với Vạn Hóa Đạo Tử và Võ Thánh:

- Hôm nay ta chỉ muốn học phần võ công Khuư Ma chỉ thôi. Ngày mai ta sẽ học tiếp.

Y vừa nói vừa với tay lấy hai cái cánh gà thả vào trong nhà lao:

- Các người dùng tạm, ngày mai ta sẽ thết đại đại yến.

Võ Thánh và Vạn Hóa Đạo Tử vốn là bậc tu đạo nên không ăn mặn, nay trong tình huống đói khát rũ rượi, hai người cũng phải ăn, mà ăn thì chẳng khác nào đã phạm giới.

Vạn Hóa Đạo Tử và Võ Thánh đâm ra lưỡng lự.

Vạn Hóa Đạo Tử lí nhí nói:

- Ê, người thừa biết chúng ta không ăn mặn kia mà.

- Ở đây chỉ có mỗi món đó mà thôi, ăn hay không ăn tùy hai vị.

Gã nói dứt câu, ra dấu rồi cùng với ba ả cung nữ bước ra ngoài.

Vạn Hóa Đạo Tử nhìn Võ Thánh:

- Trí Viễn thiền sư, lão tính sao? Ăn hay không ăn?

- A di đà Phật ...

Võ Thánh chấp tay trước ngực từ từ nhắm mắt lại.

Vạn Hóa Đạo Tử cầm hai chiếc cánh gà, xít đến ngồi cạnh Võ Thánh:

- Lão trọc ... Người một cái ... Ta một cái.

Võ Thánh mở mắt, nhìn chiếc cánh gà trên tay Vạn Hóa Đạo Tử. Lão hòa thượng nuốt nước miếng, nhưng miệng thì đọc Phật hiệu:

- A di đà Phật ... Bần tăng không muốn phạm giới.

Vạn Hóa Đạo Tử nhăn mặt:

- Người không ăn, làm sao ta ăn được. Ta cũng đâu muốn phạm giới. Nhỡ bọn thiên hạ biết sẽ đàm tiếu, làm sao mà chịu nổi. Nhưng ...

- A di đà Phật. Vạn Hóa đạo huynh có muốn dùng thì cứ tự nhiên.

Vạn Hóa Đạo Tử cầm hai chiếc cánh gà giơ lên trước mặt:

- Úi chà ... Nó thơm làm sao đó.

Lão quay sang Võ Thánh:

- Lão hòa thượng ... Lão cứ coi như lúc này Phật Tổ Như Lai đã đi ngủ rồi. Không biết lão phạm giới là được chứ gì?

- A di đà Phật ... Bần tăng ...

Võ Thánh chưa kịp nói hết câu, nước miếng đã nhỏ ra ngoài.

Vạn Hóa Đạo Tử không dần nổi cái đói hành hạ nữa, đưa luôn chiếc cánh gà lên miệng nhai ngồm ngoàm. Lão vừa ăn vừa nói:

- Lão Vạn này cứ tưởng Thái Thượng lão quân chắc đang bận đánh cờ, không chú ý đến đâu.

Thoáng chốc chiếc cánh gà đã chui hết qua miệng Vạn Hóa Đạo Tử.

Vạn Hóa Đạo Tử ăn xong, còn thèm thường nhìn tới chiếc cánh thứ hai của Võ Thánh, cười nói:

- Lão Vạn đã lỡ phạm giới rồi, mà người thì không chịu ăn. Thôi để ta ăn giùm lão hòa thượng luôn vậy.

Vạn Hóa Đạo Tử vừa nói vừa thò tay tính lấy chiếc cánh gà còn lại thì Võ Thánh đã ra tay nhanh hơn.

Vạn Hóa Đạo Tử thoáng ngẩn ngơ thì Võ Thánh bậm môi nói:

- A di đà Phật ... Phật tổ từ bi hỉ xả, xá tội cho Trí Viễn này.

Nói dứt câu, Võ Thánh cho luôn chiếc cánh gà vào miệng, ăn ngon lành.

Vạn Hóa Đạo Tử mặt nhăn nhó, bắt chước Võ Thánh chấp tay trước ngực, miệng lảm nhảm:

- A di đà Phật.

10. Chương 10: Nặng Lòng Lệ Thảm

Trở lại Âu Trường Phong, khi Vương Đình Phụng đi rồi, đứng một mình trên bãi bằng Sinh Tử vực, cảm thấy nỗi khắc khoải và cô đơn vô cùng.

Thở dài một tiếng, Trường Phong quyết định rời Sinh Tử vực đến Thiết Uy tiêu cục. Những ngày vừa qua, xuôi ngược giang hồ, chàng dò hỏi mới biết được nguyên nhân vì sao có cuộc dựng cờ đại kỳ san bằng Ngọc Bảo. Nhân vật Huyết Ma kia là ai, và môn tuyệt kỹ công phu tại sao y lại biết sử dụng. Chân diện mục gã là ai, chẳng lẽ gã cũng gặp được kỳ duyên như chàng mà hàm thụ Huyết Ảnh dưới địa thạch phòng.

Trường Phong suy nghĩ xong, liền điểm mũi giày, trở bộ pháp Quỷ Ảnh băng mình xuống Sinh Tử vực, nhưng chàng chưa kịp đề khí thì chung quanh đã có năm mươi ánh đuốc bùng cháy, soi rõ từng viên đá, cọng cỏ trên bãi bằng Sinh Tử vực.

Trường Phong trụ thân. Chàng nhận ra hơn năm mươi người. Kẻ thì cụt tay, người cụt chân, nhìn chung năm mươi người đó chẳng một ai còn lành lặn. Trên tay người nào cũng lăm lăm ống Phục hỏa hổ, chia thẳng về mình.

Trường Phong cười nhạt nói:

- Các vị đến thật đúng lúc ... Tại hạ tính rời khỏi đây.

Hai chiếc bóng phiêu phiêu lướt trên đỉnh đầu những thuộc hạ Tàn Khuyết môn và đáp xuống trước mặt Trường Phong. Hai người đó chính là bang chủ Hoàng Minh Vũ và phu nhân Khắc Tuệ Mai.

Khắc Tuệ Mai ngấm Trường Phong từ đầu đến cuối, mụ lên tiếng:

- Hình như người đã giải tỏa được kỳ môn đoạn mạch của ta.
- Tại hạ không tự giải được, nhưng chắc có người biết giải thủ pháp bế mạch đoạn huyết của phu nhân.
- Kẻ đó là ai?
- Một nữ nhân sắc nước hương trời. Người ấy sống trong một căn nhà tranh dưới đáy vực.

Khắc Tuệ Mai lại hừ một tiếng:

- Người đã gặp ả ma nữ đó?

Trường Phong cau mày. Chàng nghĩ thầm:

- Không biết nàng và phu nhân ai là ma, ai là người, nhưng theo ta xem chừng, chính Tàn Khuyết môn của các người mười phần thì tám phần giống ma, hai phần mới là người.

Trường Phong lắc đầu nói:

- Phu nhân hãy giữ miệng ... Nàng rất tốt với tại hạ.
- Tốt với người? Ta không tin.
- Tin hay không tin là quyền của phu nhân. Nhưng với Trường Phong thì nàng là một con người tốt. Xem chừng còn tốt hơn cả phu nhân.

Hoàng Minh Vũ nạt ngang Trường Phong:

- Trường Phong ... không được nói bậy mà mang hại vào thân.

Hoàng Minh Vũ nói dứt tiếng, Khắc Tuệ Mai ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của Tuệ Mai nghe như tiếng khánh đập vào nhau nghe chan chát.

Trường Phong ngạc nhiên hỏi:

- Lý do gì khiến phu nhân cười?
- Ta cười, vì ta đang tự hỏi, ả ma nữ đó tốt với người như thế nào?

Trường Phong hỏi gặng lại:

- Phu nhân muốn biết?
- Tất nhiên ... Ta cần biết, để xem coi thủ đoạn của ả tới đâu.

Trường Phong nheo mày nhìn thẳng vào mặt Khắc Tuệ Mai, chàng nhếch mép biểu lộ những nét khinh thị trên khuôn mặt anh tuấn, giọng mỉa mai:

- Tại hạ không biết Hoàng Thúy Nga tiểu thư tính tình có giống phu nhân không?
- Người hỏi để làm gì?
- Nếu Hoàng Thúy Nga giống phu nhân thì Trường Phong này nhất định tìm gặp nàng mà xin rút lại lời hứa.
- Người nói gì?

Hoàng Minh Vũ bước đến đứng cạnh bên Khắc Tuệ Mai. Nhìn hai khuôn mặt xấu xí như quỷ dữ của Khắc Tuệ Mai và Hoàng Minh Vũ, Trường Phong tưởng tượng đến Hoàng Thúy Nga.

Nếu Hoàng Thúy Nga có khuôn mặt giống cha mẹ thì người bạc phước nhất đời này, có lẽ là nàng, người thứ hai chính là Trường Phong.

Hoàng Minh Vũ lên tiếng hỏi Trường Phong bằng giọng thật là trêu mếu:

- Trường Phong ... Vị tiểu thư đó đã đối xử với người như thế nào? Và y đã nói gì?

Trường Phong quay sang Hoàng Minh Vũ:

- Gặp bang chủ và phu nhân thì tại hạ nhận một chưởng, rồi bị giam vào ngục đá. Làm như vậy hai vị cũng chỉ muốn tại hạ thành thân với Hoàng tiểu thư. Còn nàng, khi tại hạ diện kiến lại được tiếp đãi ân cần, và cuối cùng nàng còn yêu cầu tại hạ thành thân với Hoàng Thúy Nga. Nàng và phu nhân chung một mục đích nhưng hai cách đối xử lại khác nhau.

Hoàng Minh Vũ thở ra:

- Trường Phong ... Nàng chỉ yêu cầu người thành thân với Thúy Nga thôi sao?

Trường Phong gật đầu:

- Bang chủ không tin. Trường Phong này chẳng bao giờ nói dối. Và sự thật trong lòng Trường Phong, khi mới diện kiến nàng, lòng đã ngưỡng mộ.

Khắc Tuệ Mai cau mày:

- Người ngưỡng mộ, hay đã để tâm đến ả?

- Cả hai. Nói trắng ra, tại hạ đã khắc hình nàng trong tim.

- Người ...

- Tại hạ có sao nói vậy, chẳng hề che giấu ý tưởng mình. Rất tiếc tại hạ đã hứa với nàng sẽ thành thân với Hoàng tiểu thư. Tại hạ hy vọng khi giáp mặt Hoàng tiểu thư, thì tiểu thư sẽ từ chối cuộc thành thân lạ lùng này.

Hoàng Minh Vũ gật đầu:

- Nếu Hoàng nhi từ chối, thì người cứ đi. Nhưng nếu Hoàng nhi đồng ý thành thân với người thì người phải đáp ứng.

- Tại hạ thành thân với Hoàng tiểu thư cũng chỉ vì lời hứa với ý trung nhân của mình thôi, chứ tâm tại hạ không bao giờ nghĩ đến Hoàng tiểu thư.

- Đó là ý trời. Khi Hoàng nhi thành thân với người rồi, nếu có trao cho người bất cứ vật gì, thì người hãy giữ gìn cẩn thận, không được trao lại cho bất cứ ai.

- Tại hạ khấn nguyện Hoàng tiểu thư chẳng trao vật gì cả. Nói thẳng thừng, Hoàng tiểu thư sẽ không thành thân với Trường Phong này.

Hoàng Minh Vũ nhìn Trường Phong bằng cặp mắt lặng lẽ, suy tư:

- Nếu Hoàng Thúy Nga không thành thân với người thì đó là ý trời. Đã là ý trời thì lão phu không thể nào cãi được.

Nghe Hoàng Minh Vũ nói, Trường Phong không khỏi xúc động. Chàng cảm nhận tấm chân tình của Hoàng bang chủ đối với Hoàng Thúy Nga rất thâm sâu, và trong ý niệm không khỏi thắc mắc tại sao Hoàng Minh Vũ chỉ muốn mình thành thân với con gái lão.

Trường Phong suy nghĩ rồi nói:

- Tại hạ muốn gặp Hoàng tiểu thư.

- Lão phu sẽ dẫn người đi gặp Hoàng nhi.

Trường Phong gật đầu.

Hoàng Minh Vũ quay sang Khắc Tuệ Mai:

- Tuệ Mai ... chúng ta đưa Âu công tử đến gặp Hoàng nhi. Nếu là duyên phận của Trường Phong thì chúng sẽ thành thân với nhau, ngược lại, hãy coi đó là phần số.

Tuệ Mai liếc Trường Phong khẽ gật đầu nói:

- Chúng ta đi.

Hoàng Minh Vũ quay lại Trường Phong:

- Mời!

Hoàng Minh Vũ lắc mình bằng thăng ra ngoài Sinh Tử vực. Khắc Tuệ Mai cũng nổi bước phi thân theo.

Trường Phong thoáng giật mình khi hai người bằng ra ngoài vực, mà ngỡ rằng họ chạy tìm cái chết thì đúng hơn. Ngay sau đó, chàng sức nhớ, chính mình đã từng rơi xuống vực này và được ngọn cuồng phong đỡ lên không tan da nát thịt dưới đáy vực.

Ý nghĩ còn đọng trong đầu, thì thân người của Hoàng bang chủ đã vụt lên khỏi miệng vực. Lão lớn tiếng nói:

- Âu Trường Phong ... Người còn chờ gì nữa?

Trường Phong rít một luồng chân khí căng phòng lồng ngực, trở thuật quỷ ảnh bằng luôn ra ngoài vực thăm. Chàng và Hoàng Minh Vũ là đã như hai cánh chim bành bồng rơi tòm xuống vực sâu.

Một cơn lốc từ dưới đáy vực thổi hất lên.

Trường Phong nhận ra Khắc Tuệ Mai, như đang đập lốc xoáy, bay trong khoảng không.

Hoàng Minh Vũ chỉ tay về phía vách đá đối diện nói:

- Trường Phong hãy nhìn theo tay ta. Phía kia có một cửa động, khi lốc từ dưới vực thổi lên, người dùng thuật phi thân bằng về hướng động đá đó. Nhớ, khoảng không cách cửa hang độ ba trượng, lốc gió không còn, muốn đến cửa hang người phải vượt qua khoảng không đó.

- Tại hạ hiểu.

Hai người đối đáp đến đây, thì Trường Phong đã thấy Khắc Tuệ Mai đứng ngay cửa động đá rồi. Bà đưa tay ngoắc chàng và Minh Vũ. Hoàng Minh Vũ nhìn chàng:

- Chúng ta đến đó thôi. Người hãy cẩn thận.

Một cơn lốc giạt từ dưới vực thổi hất lên, không bỏ lỡ thời cơ, Trường Phong rít luôn chân khí, trở thuật quỷ ảnh phi hành. Chân đạp vào lốc khí, thân ảnh như chim cất, kẻ luôn một đường cầu vòng lướt về phía cửa động đá.

Chỉ trong nháy mắt, chàng đã bằng qua bờ vực bên kia và đứng cạnh bên Khắc Tuệ Mai. Chàng vừa trụ thân thì Hoàng Minh Vũ cũng đặt chân đến.

Hoàng Minh Vũ ngấm nhìn Trường Phong cười nói:

- Khinh công của người thật là ảo diệu tuyệt luân.

- Đa tạ tiền bối đã có lời khen.

Hoàng Minh Vũ quay lại Khắc Tuệ Mai:

- Trường Phong sẽ vào gặp Hoàng nhi chứ?

Khắc Tuệ Mai gật đầu, đứng nép qua một bên.

Tuệ Mai nói:

- Trường Phong ... Ta cầu mong ý trời không phụ lòng.

Trường Phong buông một câu lạnh nhạt:

- Nếu trời không phụ lòng phu nhân thì phụ lòng tại hạ.

Khắc Tuệ Mai hừ một tiếng, quay mặt chỗ khác.

Hoàng Minh Vũ lên tiếng:

- Trường Phong ... Người hãy vào thạch động đi.

- Hoàng tiền bối và phu nhân đây không cùng vào với tại hạ sao?

Hoàng Minh Vũ lắc đầu:

- Không ... Vào thạch môn chỉ một mình ngươi thôi. Ngươi hãy cẩn thận.
- Tại sao tại hạ phải cẩn thận?
- Hoàng Thúy Nga không bình thường lắm đâu.
- Đã không bình thường mà tiền bối còn bắt tại hạ thành thân với nàng.

Hoàng Minh Vũ nhìn băng quơ ra ngoài miệng vực Sinh Tử:

- Ta hy vọng ... Ngươi không hối tiếc khi đặt chân vào thạch động này.

Như chẳng còn gì để nói với Trường Phong nữa, Minh Vũ chỉ tay vào thạch động:

- Ngươi hãy vào trong đó đi.

Trường Phong ôm quyền.

- Tại hạ sẽ thực hiện lời giao ước của mình. Kiếu từ.

Trường Phong dò từng bước vào trong thạch động. Bên trong tối đen như mực, bắt chàng phải vận hóa Huyết công hóa thành Huyết Ảnh Ma Tôn để dụng nhãn quang nhìn xuyên qua bóng tối.

Trường Phong nghĩ thầm:

- Hoàng Thúy Nga sao lại có thể chọn một nơi cư ngụ như thế này? Nếu ả đã chọn hang động tối đen này làm nơi ở thì dứt khoát, nhan sắc của thị phải gớm ghiếc lắm.

Trường Phong vừa đi vừa nghĩ thầm như vậy, bụng dạ chàng bất giác rối bời vì nghĩ mình sắp thành thân với một quái vật sống trong động tối này.

Dò dẫm đi được độ mười trượng, Trường Phong đã nhận ra xa xa cách chàng non một dặm có ánh sáng óng ánh của những hạt Dạ Minh châu.

- Chắc thị ở đằng kia.

Nghĩ như vậy, Trường Phong vận chuyển chân nguyên vào Đan Điền, phát triển Huyết Ảnh công hộ thể. Toàn thân chàng được bao bọc bằng lớp hồng nhan ngũ như lửa đỏ, trở thuật quỷ ảnh băng về phía đốm sáng Dạ Minh châu.

Trường Phong dừng bộ pháp Quỷ Ảnh khi thấy trước mặt mình là một phiến đá bạch ngọc phẳng lì, đỉnh quanh phiến bạch ngọc ấy là hàng Dạ Minh châu lấp lánh. Chàng ngạc nhiên dừng bước vì phiến Bạch ngọc có giá trị liên thành, và một thiếu nữ đang an giấc trên phiến bạch ngọc đó.

Trường Phong lớn tiếng gọi:

- Hoàng tiểu thư ...

Thiếu nữ nằm trên bạch ngọc như chẳng hề nghe Trường Phong gọi. Nàng vẫn nằm xoay mặt vào trong, đầu trùm kín bằng vương khăn lụa trắng tinh.

Trường Phong gọi lớn lần nữa:

- Hoàng tiểu thư.

Hoàng Thúy Nga vẫn nằm im, chẳng khác một xác chết lâu ngày, bất động.

Trường Phong dần từng bước về phía nàng. Chàng chỉ dừng bước khi còn cách phiến bạch ngọc vừa đúng một gang tay.

Trường Phong gọi khẽ:

- Hoàng tiểu thư ... Nàng đã chết từ lâu rồi phải không?

Trường Phong vừa dứt lời, đột nhiên người của Hoàng Thúy Nga từ từ nâng cao lên, nhưng tư thế nằm vẫn không thay đổi. Một người sử dụng được tuyệt pháp khinh công, trong cái tĩnh vẫn có thể đưa thân thể phiêu bồng, thì chứng tỏ võ công đã đạt đến cõi vô thượng, không thể nào đoán được.

Đột ngột, người Hoàng Thúy Nga vụt lên, Trường Phong thấy ngay trước mặt mình đôi song thủ khẳng khiu đập choạng.

Bất ngờ bị Hoàng Thúy Nga tấn công, Trường Phong hét một tiếng, dựng đứng Huyết thủ, tổng thẳng một đạo Huyết Ảnh chưởng đánh thẳng vào chưởng phong của nàng.

Ầm ...

Trường Phong lui luôn mười bước, khí huyết nhộn nhạo miệng học máu tươi. Quả thật, vừa rồi chàng có cảm giác như vừa bị một quả núi đá vỡ thẳng vào ngực, không sao chịu nổi.

Mặc dù chân nguyên xáo trộn khắp kinh mạch, huyết đạo, nhưng Trường Phong vẫn cương cường, đứng trụ tắn, Huyết thủ dang ngang ngực, sẵn sàng quyết một trận sống còn với Hoàng Thúy Nga.

Thúy Nga thốt một tiếng:

- Ý ...

Nàng thốt lời ngạc nhiên đó, bởi nhận ra trước mắt mình là một Huyết ma với vàng hồng quang lúc tỏ lúc mờ.

Bên đây, Trường Phong cũng giật mình, vì trước mắt chàng là một nữ nhân, người không ra người, ma chẳng ra ma. Mái tóc của Hoàng Thúy Nga bạc trắng, tưởng chừng như một lão bà đã trên trăm tuổi, nhưng khuôn mặt thì quả là cũng một giai nhân sắc nước hương trời.

Trường Phong còn đang bàng hoàng, thì Hoàng Thúy Nga từ từ nâng song thủ giằng ngang như cánh điều hâu, hai ngón tay trở và giữa khép lại, tưởng chừng như nàng đang vận nguyên khí phát tác chỉ công.

Trường Phong đã chạm một chưởng với nàng, biết võ công của Thúy Nga đạt đến cõi vô thượng, nên ngấm ngầm vận hóa Huyết Ảnh công bao bọc toàn cơ thể mình, chuẩn bị đối phó với nàng.

Trường Phong nói:

- Thúy Nga ... Tại hạ và cô nương chưa hề biết mặt nhau, không thù, không oán sao lại ra tay đánh tại hạ.

Mặc cho Trường Phong nói, Thúy Nga đã vung hữu thủ về phía trước.

Hữu thủ của nàng vừa tung ra, thì có tiếng âm thanh rít lên nghe buốt cả màng nhĩ.

Âm thanh đó ngỡ như có một lưỡi kiếm sắc đang xả rọc khoảng không trước mặt Trường Phong.

Trường Phong không dám đón thẳng vào luồng khí công mãnh liệt ấy, liền thoái bộ về sau. Luồng khí kiếm chém qua mặt đá dưới chân chàng dội lên thân ảnh của chàng.

Bị trúng một đạo âm công cực mạnh, Huyết ảnh thần công hộ thể của Trường Phong mất hẳn hiệu lực, vàng hồng quang bao bọc thân ảnh chàng từ từ biến mất. Đứng trước cái chết trước mắt, Trường Phong chợt nhớ đến thiếu nữ đã tặng chàng bịch phấn hồng.

Trái tim đập rộn ràng, với ý nghĩ, thà là mình chết còn tốt hơn phải thành thân với loài yêu nữ này.

Trường Phong ngược mặt, nhìn thẳng vào ánh mắt sắc lạnh của Thúy Nga:

- Ta không ngờ mình lại tính mạng trong cái hang quỷ này.

Trường Phong vừa dứt, thì một đạo âm công cực mạnh được Thúy Nga vận khí phóng ra đâm thẳng vào bả vai phải của chàng.

Thần trí tối sầm lại, Trường Phong ngã ngửa ra sau ngạt lịm, không còn biết gì nữa.

oo Thời khắc trôi qua không biết bao nhiêu lâu, khi Trường Phong cảm nhận dưới lưng mình lạnh ngắt, liền mở choàng hai mắt.

Chàng đang nằm trên phiến bạch ngọc, thử vận chân khí thấy đã hoàn toàn bình phục.

Đưa tay lên chỗ vết thương bị âm công đánh trúng cũng không thấy dấu vết gì.

Vừa lạ lùng, vừa ngạc nhiên, Trường Phong bật ngồi lên. Chàng thấy Hoàng Thúy Nga đứng khoanh tay xoay lưng về phía mình.

Mặc dù xoay lưng về phía Trường Phong, nhưng Hoàng Thúy Nga như có ánh mắt sau lưng thấy chàng đã bật ngồi lên.

Nàng liền lên tiếng hỏi:

- Sao ngươi lại vào trong cổ động này?
- Tại hạ bị người ta ép vào, chứ thật chẳng muốn vào đây chút nào.
- Ai ép ngươi?
- Ta nói ra, sợ Hoàng cô nương lại xáo trộn tâm trí.
- Ngươi không nói ra, ta cũng biết. Phải cha mẹ ta bắt ép ngươi vào đây thành thân với Thúy Nga này?

Trường Phong gật đầu:

- Đúng như vậy. Ta không giấu cô nương làm gì. Và ta nói thẳng luôn, Trường Phong này không muốn thành thân với cô nương.
- Ta thừa biết ngươi không bao giờ muốn thành thân với ta. Đâu có ai chịu thành thân với một con quỷ sống bao giờ.
- Đã biết vậy ... sao Hoàng cô nương còn cứu ta? Sao cô nương không giết Trường Phong đi. Mạng của tại hạ đang nằm trong tay cô nương mà.
- Ngươi nghĩ Thúy Nga này là kẻ hiếu sát lắm sao?
- Tại hạ không nghĩ như vậy.

Thúy Nga từ từ quay mặt lại. Mái tóc bạc trắng của nàng cộng với khuôn mặt u sầu, ủ dột khiến Trường Phong không khỏi bồi hồi xúc động.

Chàng thở ra rồi nói:

- Tại hạ đoán không lầm, Hoàng cô nương đã luyện công bị tẩu hỏa nhập ma mới đến nông nỗi này.

Thúy Nga nhắm mắt, thoáng chớp hai giọt lệ trào ra trên khóe mắt nàng:

- Số phận của ta là như vậy đó. Ta không trách trời không trách đất.

Nàng bước lại cạnh bên Trường Phong nói:

- Ngươi hãy nói thật ra với ta, ngoài việc thành thân, ngươi còn muốn gì nữa?

Trường Phong lắc đầu:

- Tại hạ vào đây theo ý của Hoàng bang chủ và phu nhân chứ chẳng nghĩ đến chuyện gì cả.

Thúy Nga bặm môi:

- Ngươi không vào đây vì đài hoa Hồng Liên sao?

Trường Phong neho mày:

- Đài hoa Hồng Liên, Hồng Liên là vật gì mà xem ra ai cũng nghĩ tới nó. Tại hạ không nghĩ đến Hồng Liên.
- Thật sự ngươi không nghĩ đến đài hoa Hồng Liên?

Trường Phong gật đầu:

- Tại hạ chẳng bao giờ nghĩ đến Hồng Liên.

- Đài hoa Hồng Liên là bí kíp luyện thành Vô Vi Âm Công Lượng Cực Tử, ai cũng thèm thuồng. Nếu kết hợp đài hoa cùng với sáu nhánh còn lại trôi dạt trong giang hồ thì người đó sẽ là chủ nhân Ngọc Điện U Linh.

Trường Phong nghe nàng nói mà lắc đầu:

- Tại hạ không màng đến Ngọc Điện U Linh.

Thúy Nga rút chiếc trâm trên mái tóc bạc nói:

- Nếu Thúy Nga tặng cho người đài hoa Hồng Liên, người có đồng ý ở lại đây không?

Trường Phong lắc đầu:

- Không ... Tại hạ không thể ở lại đây được. Tại hạ còn rất nhiều việc phải làm, mà thời gian mình được sống vồn vện không còn bao nhiêu ngày.

- Tại sao người lại bi quan như vậy?

- Tại hạ đã bị trúng Bá Huyền độc trùng, chỉ trong thời hạn trăm ngày thì độc chất sẽ nảy nở phá nát kinh mạch của mình.

- Thế nào, người đã bị trúng Bá Huyền độc trùng?

Trường Phong gật đầu:

- Tại hạ nói tất cả sự thật.

Thúy Nga chỉ tay vào phiến bạch ngọc nói:

- Phiến Bạch ngọc này có thể đẩy được Bá Huyền trùng ra ngoài cơ thể người.

Trường Phong lắc đầu:

- Làm gì phiến bạch ngọc này lại có công hiệu như vậy?

- Người nghĩ vậy sao lại không thử?

Thúy Nga vừa nói vừa xuất thủ nhanh như cắt điểm luôn vào sáu đại huyệt trên người Âu Trường Phong.

Chàng chưa hết bàng hoàng thì nàng đã ngồi xuống sau lưng chàng.

Thúy Nga nhỏ nhẹ nói:

- Người hãy tịnh tâm hấp thụ Âm Công Lượng Cực Tử của ta, kết hợp với khí âm từ phiến Bạch ngọc dẫn vào Đan Điền phối cùng dương khí bản thân tổng khứ Bá Huyền độc trùng ra ngoài.

Thúy Nga vừa nói vừa đặt đầu hai ngón trỏ và giữa vào huyệt Linh Đài Trường Phong.

Khi nàng thả khí Âm Công Lượng Cực Tử, Trường Phong cảm giác như có dòng suối lạnh toát nhập vào cơ thể mình. Chàng liền vận chuyển dương khí huyết công phối hợp với âm khí của Thúy Nga dẫn về Đan Điền.

Hai luồng chân nguyên hòa quyện vào với nhau, tạo thành một lưới kiềng vô hình trong lục phủ ngũ tạng của Trường Phong.

Vầng hồng quang từ từ xuất hiện bao phủ toàn thân Trường Phong, bất thần chàng hét lên một tiếng, miệng phun ra một bùm máu tươi.

Thúy Nga lúc này cũng bị vầng hồng quang phản chấn ngã ngửa ra sau, nện đầu xuống phiến đá Bạch ngọc.

Hai người ngất lịm chẳng còn biết gì nữa.

Chàng và nàng cùng tỉnh dậy một lúc.

Thúy Nga Miệng còn rịn máu, nhưng vẫn hỏi chàng:

- Người thấy thế nào?

Trường Phong lắc đầu:

- Cô nương có sao không?

Thúy Nga mỉm cười, lần đầu tiên chàng thấy nàng cười một nụ cười gượng gạo, héo hắt, nhưng phảng phất chút niềm hoan hỷ:

- Ta không sao đâu, tịnh công một chút sẽ phục hồi lại ngay.

- Tại hạ cũng không sao.

- Bá Huyền độc trùng đã đẩy ra ngoài rồi chứ?

Trường Phong lắc đầu:

- Âm công và Huyết Ảnh công không tổng khử được con độc vật ấy ra khỏi lục phủ ngũ tạng của tại hạ, nhưng lại đã thông được hai huyệt Nhâm Đốc.

Thúy Nga trợn mắt nói:

- Vậy à. Nếu không tổng được độc vật ra khỏi kinh mạch thì ...

- Tại hạ phải chết. Nhưng trước khi chết, tại hạ cần thanh toán những việc phải làm trên giang hồ.

Thúy Nga cúi người nhìn Trường Phong:

- Người muốn rời khỏi thạch động này?

Trường Phong gật đầu:

- Tại hạ phải đi.

- Ta không cản người.

Trường Phong thở ra:

- Hoàng cô nương hãy bảo trọng, tại hạ không muốn cô nương âu sầu vì mình.

Thúy Nga bấm môi gật đầu, rồi đặt chiếc trâm dài hoa Hồng Liên vào tay Trường Phong nói:

- Ta tặng người cành trâm này. Nó chính là dài hoa Hồng Liên, bí kíp Âm Công Lượng Cực Tử, nếu không có nó thì cha mẹ ta và những người khốn khổ kia không bình an sống ẩn dật dưới đáy vực.

Trường Phong lắc đầu:

- Tại hạ không muốn nhận báu vật này đâu.

- Người hãy nhận đi. Biết đâu người chính là người hợp nhất Hồng Liên, mà tìm ra Ngọc Điện U Linh.

- Có tìm ra Ngọc Điện U Linh, tại hạ vẫn không thể sống được.

- Biết đâu trong Ngọc Điện U Linh lại có phương cách tổng khử độc vật thì sao?

- Sao tiểu thư lại tốt với tại hạ như vậy?

Thúy Nga chùi vết máu trên khóe miệng mình, nàng nhìn chàng, điểm một nụ cười gượng:

- Thúy Nga nửa ma, nửa quỷ nên không thành thân với Trường Phong được. Nhưng nếu Trường Phong chết, Thúy Nga muốn Trường Phong chết trong thạch động này.

- Trước khi chết, tại hạ sẽ quay về đây. Và nếu không chết, cũng quay trở lại đây.

- Thế thì Trường Phong hãy giữ dài hoa Hồng Liên này, cứ xem nó chính là Thúy Nga.

Vật còn thì Thúy Nga còn, vật mất thì Thúy Nga mất.

Nghe nàng nói, Trường Phong không thể không nhận chiếc trâm dài hoa Hồng Liên, chàng cúi người nói:

- Thúy Nga ... Nàng hãy bảo trọng.

Thúy Nga gật đầu, mỉm cười:

- Trường Phong cũng bảo trọng.
- Nếu có chết, Trường Phong cũng chết trên phiến bạch ngọc này.
- Thúy Nga cũng vậy.

Trường Phong đứng lên rời phiến bạch ngọc.

Thúy Nga bước đến bên cạnh.

Chàng quay lại nhìn nàng:

- Thúy Nga, đã đến lúc chúng ta chia tay.

Thúy Nga gật đầu:

- Nếu chàng có gặp gia gia và mẫu thân thì cứ nói chàng đã thành thân với Thúy Nga rồi.
- Ta không thể nói dối được.

Hoàng Thúy Nga gục mặt nhìn xuống mũi hài. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Một lời nói, Trường Phong cũng không nói được sao?

Thấy sự ử dột của Thúy Nga, Trường Phong không cầm lòng được, nên nắm tay nàng nói:

- Trường Phong sẽ nói với Hoàng bang chủ và phu nhân như ý muốn của nàng.

Thúy Nga ngược mặt nhìn Trường Phong, miệng nở nụ cười gượng, nụ cười trông ai oán hơn là tiếng khóc.

11. Chương 11: Hồng Nhan Tri Kỷ

Trường Phong chia tay với Thúy Nga, trở luôn Quỷ Ảnh cước băng vút ra ngoài thạch động. Chàng ngạc nhiên khi không thấy Hoàng Minh Vũ và Khắc Tuệ Mai đứng ở ngoài cửa. Trường Phong chân chừ, nhìn quanh. Chàng nhắm tính, từ lúc mình rời khỏi tổng đàn Bạch Liên giáo đến nay đã non nửa con trăng, thời gian chẳng còn bao lâu nữa thì độc vật sẽ phát triển hủy hoại lực phủ ngũ tạng và chàng sẽ chết. Mối huyết thù Ngọc Bảo vẫn hun đúc, nhưng xem chừng ra để rửa được mối hận đó, khôi phục lại tòa bảo lầy lừng năm xưa đã vượt quá tầm tay và bản lĩnh của Trường Phong.

Nghĩ đến đây, Trường Phong thở dài một tiếng. Ý chí quyết định, chàng rít một hơi chân khí, băng mình ra ngoài vực. Lúc này, Trường Phong đã mở được hai huyết Nhâm, Đốc nên nội khí đã phát triển cao hơn trước rất nhiều. Thân ảnh của chàng phiêu phiêu như cánh chim bằng lao trong không trung, chẳng mấy chốc đã đặt chân đến bãi bằng Sinh Tử vực.

Trường Phong nhắm con đường độc đạp trái đá tai mèo rời bãi bằng Sinh Tử vực. Ý định của chàng là phải quay lại Thiếu Lâm tự, thu thập Trí Minh và Trí Tụ, để lập bằng tử thần những kẻ đã nhúng tay vào huyết án Ngọc Bảo.

Đang băng mình đi, Trường Phong chợt nghe có tiếng chuông ảnh chạm vào nhau.

Trước mặt chàng có ba bóng người đang giao đấu kịch liệt. Trên thảm cỏ ven đường đã có năm sáu xác chết nằm rải rác.

Trường Phong hú vang một tiếng, vận chuyển Huyết Ảnh công, thoảng chốc chàng đã hóa thân thành Huyết Ảnh Ma Tôn. Trường Phong như một khối lửa đỏ, kẻ một đường vòng xuất hiện ngay bên cực trường trận đấu.

Chàng ngạc nhiên khi nhận ra ban người đang quyết đấu ở đó, một bên là hai gã hộ pháp của Bạch Liên giáo, còn một bên chính là giai nhân tuyệt sắc mà chàng đã hội ngộ dưới Sinh Tử vực.

Trái tim bất giác đập rộn ràng. Không chậm trễ, Trường Phong lách mình chắn vào giữa, ngăn hai gã hộ pháp Bạch Liên giáo khi họ chực tổng một chương quyết định.

Vừa len vào, huyết thủ của Trường Phong đã vồ thẳng ra hai bóng huyết thủ đỏ rực đánh thẳng vào chưởng ảnh của hai gã hộ pháp.

Ầm ...

Hai gã hộ pháp Bạch Liên giáo thoái lùi hai bộ, chiếu hung nhãn vào mặt chàng.

Trường Phong vẫn trụ thân đứng uy nghi, cặp huyết nhãn chiếu rọi như muốn đốt cháy đối phương thành tro bụi.

Một gã hộ pháp lảo nhảm nói:

- Huyết Ảnh Ma Tôn.

Thiếu nữ cung trang cũng nhìn chàng không chớp mắt:

- Huyết Ảnh Ma Tôn.

Nàng vừa nói vừa lùi hai bộ, tấm thân liễu yếu đào tơ lão đảo một chút, rồi như chẳng còn chút khí lực đứng vững, nàng té khụy xuống đất.

Trong tâm bắn loạn vô cùng, Trường Phong quát một tiếng:

- Nằm xuống.

Theo tiếng quát đó, thân pháp Huyết ảnh vút đi như ngọn lửa đỏ khổng lồ bắn thẳng vào hai gã hộ pháp Bạch Liên giáo, bóng huyết thủ tỏa rợp bao trùm ba trượng vuông dày đặc.

Vì quá lo lắng cho thiếu nữ cung trang, nên lần này Trường Phong đã dụng đến mười hai thành công lực Huyết Ảnh công.

Hai gã hộ pháp Bạch Liên giáo không thể đứng yên chờ chết, cả hai nghiêng răng liên thủ đỡ thẳng vào huyết thủ của Trường Phong.

Hai đạo khí chưởng dương cương chạm thẳng vào nhau phát ra tiếng nổ khủng khiếp, theo tiếng nổ đó có hai tiếng rú thảm thoát ra từ cửa miệng của hai gã hộ pháp Bạch Liên giáo.

Thân người của họ bắn về sau, chiếc khăn lụa đỏ che chân diện mục rút luôn ra ngoài, cả hai lộ rõ chân tướng chính là Đinh Linh và Đinh Lữ.

Trường Phong chiếu ma nhãn vào Đinh Linh và Đinh Lữ. Mối hận Ngọc Bảo lại sôi sục tưởng chừng như muốn đoạn kinh mạch chàng. Làm sao chàng quên được hình ảnh hôm nào mẫu thân một mình đứng giữa quần hào, chẳng khác nào chiếc lá vàng rách rơi tả.

Gầm một tiếng vang động cả núi rừng, Trường Phong dựng thẳng huyết thủ vồ luôn vào Đinh Linh và Đinh Lữ. Lần này thì họ Đinh không thể nào thoát khỏi lưỡi hái tử thần dù chúng có phép thần thông đi nữa.

Song ánh huyết thủ rực lên, chẳng khác hai lưỡi hái tầm sét đỏ ối nện thẳng vào chấn tâm Đinh Linh và Đinh Lữ.

Một tiếng ầm dữ dội vang lên, bộ trường y cháy đen, và ngay tâm huyết hai gã họ Đinh lộ lộ dấu bản thủ đỏ au, trông thật khủng khiếp. Cả hai chết mà chẳng thốt nổi một tiếng kêu từ giữa cõi đời.

Lửa hận từ từ dịu xuống, Trường Phong quay lại thiếu nữ cung trang, thấy nàng nằm bất động, chỉ còn thở thoi thóp.

Trường Phong bước nhanh lại bên nàng, rồi giải tỏa Huyết Ảnh công, trở lại thân hình bình thường. Nâng đầu thiếu nữ cung trang, chàng gọi khẽ:

- Cô nương ... cô nương ...

Hai mắt của nàng vẫn nhắm nghiền, Trường Phong sức nhớ đến những hoàn thuốc mà Vương Đình Phụng đã từng cho mình.

Chàng liền lấy ra trút một hoàn đơn, nhai nhỏ rồi mớm cho nàng.

Trường Phong bế xốc nàng lên, miệng không ngừng gọi:

- Cô nương ... hãy tỉnh dậy ... Cô nương.

Có lẽ bỏ tiếng gọi tha thiết của chàng, hay do hoàn đơn quá linh diệu, nên nàng mở choàng mắt.

Vừa thấy chàng, nàng vùng dậy, thoát khỏi tay Trường Phong, nhìn quanh thảng thốt nói:

- Huyết Ảnh Ma Tôn đâu rồi?

Trường Phong mỉm cười:

- Huyết Ảnh Ma Tôn đã đi rồi.

- Sao lão ma lại không giết ta?

Nàng nói mà ánh thu ba gọi cảm lại dôi nhanh về phía hai cái xác Đình Linh và Đình Lữ:

- Lão ma đã giết hai gã hộ pháp kia?

- Đúng như vậy.

- Còn công tử, sao lại có mặt ở đây?

Trường Phong bùi ngùi nói:

- Ta cảm thấy nàng xa lạ quá. Có lẽ bởi ba chung rượu Bách Tửu Thiên Bôi mà Trường Phong này có mặt ở đây.

Nghe chàng nói, nàng cúi mặt:

- Trường Phong ... chàng trách thiếp đây ư?

Trường Phong nhìn nàng lắc đầu:

- Tại sao ta lại trách nàng chứ? Có trách là trách cho số phận của Âu Trường Phong này thôi, sao nó quá éo le, và trách con tim của ta sao lại khắc bóng của nàng.

- Trường Phong ...

Trường Phong bậm môi nói:

- Nguy hiểm đã qua rồi, nàng hãy đi đi.

- Chàng đuổi thiếp đi à? Nếu không có chàng, thì thiếp đã ra sao? Thật ra thiếp nhớ chàng lắm, nhưng nhất thời vì sự xuất hiện của Huyết Ảnh lão ma nên thiếp mới thảng thốt như vậy.

Trường Phong mỉm cười:

- Thế nàng biết Huyết Ảnh Ma Tôn là ai không?

Nàng lắc đầu:

- Thiếp chỉ nghe truyền tụng Huyết Ảnh Ma Tôn là một lão ma, năm mươi năm trước đã từng khuấy động giang hồ Trung Nguyên, sánh ngang với ba vị kỳ nhân là Võ Thánh, Vạn Hóa Đạo Tử và Thiên Ma Thế Vương. Trong bốn người đó, Huyết Ảnh Ma Tôn chỉ kém Võ Thánh nửa chiêu mà thôi.

- Đúng như vậy. Và Huyết Ảnh Ma Tôn đang đứng trước mặt nàng.

Trường Phong vừa nói vừa vận công chuyển hóa Huyết ảnh hộ thể. Vầng hồng quang xuất hiện, lúc này chàng trở thành Huyết Ảnh Ma Tôn. Giai nhân nhìn Trường Phong không chớp mắt, với vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa ngỡ ngàng vô cùng.

Trường Phong giải tỏa Huyết Ảnh công, nhìn nàng nói:

- Nàng đã biết bí mật của Trường Phong rồi, nàng còn sợ nữa không?
- Thì ra chàng chính là Huyết Ảnh Ma Tôn.
- Ta là hậu nhân của Huyết Ảnh lão tổ, nhưng công lực không sánh bằng người, nên mới bị Vô Thánh đánh rớt xuống đáy vực Sinh Tử và diện kiến với nàng.
- Trường Phong ... Có lẽ cao xanh đã định số cho chàng và thiếp.

Nàng bước đến nắm tay Trường Phong.

Khi hai bàn tay búp măng thon thả của nàng chạm vào tay Trường Phong, chàng không dần được cảm xúc dâng trào, nên ôm choàng lấy nàng, giọng hào hển:

- Ta yêu nàng ... nàng biết không?

Nàng gật đầu nép vào ngực Trường Phong, lý nhí:

- Thiếp cũng yêu chàng.

Trường Phong nâng cằm nàng lên nói:

- Thế sao nàng không cho ta biết tên của nàng?
- Bây giờ thiếp không giấu nữa.

Nàng nhắm mắt lại, thỏ thẻ nói:

- Thiếp là Khả Ngọc.
- Khả Ngọc ...

Nàng bắt ngờ đẩy Trường Phong ra, giọng giận dữ:

- Trường Phong, chàng đã thành thân với Hoàng tiểu thư rồi?
- Trường Phong đã gặp Thúy Nga, nhưng chưa thành thân với nhau. Thúy Nga là kẻ bất hạnh, do luyện công đã bị tẩu hỏa nhập ma, người không ra người, ma không ra ma. Tội nghiệp cho cô ấy.

Khả Ngọc nhìn chàng từ đầu đến chân nói:

- Thúy Nga luyện môn công phu gì mà đến nỗi phải bị tẩu hỏa nhập ma?
- Nàng luyện Âm Công Lượng Cực Tử trong đài hoa Hồng Liên.

Khả Ngọc neho mảy, nàng bậm môi suy nghĩ, rồi lấy ra từ thắt lưng một nhánh Hồng Liên và nói:

- Cũng vì nhánh Hồng Liên này mà bọn Bạch Liên giáo đã săn đuổi thiếp.

Khả Ngọc vừa nói vừa trao nhánh Hồng Liên qua tay Trường Phong. Trường Phong đón nhánh Hồng Liên, đưa lên trước mặt nhìn, giọng xa lạ:

- Hồng Liên là một vật vô tri, vô giác sao lại có quá nhiều người tranh giành như vậy?

Khả Ngọc lắc đầu:

- Hồng Liên là vật chí bảo của võ lâm. Nếu hội tụ tất cả sáu nhánh, kết hợp với đài hoa, thì Hồng Liên có oai lực vô thượng, mà bất cứ ai cũng đều thèm muốn.

Trường Phong mỉm cười. Chàng rút luôn đài hoa Hồng Liên Thúy Nga đã tặng đưa cho Khả Ngọc xem:

- Đây có phải là đài hoa Hồng Liên không?

Ánh mắt Khả Ngọc sáng rực lên chiếu thẳng vào đài hoa trên tay Trường Phong, rồi nói:

- Thúy Nga đã trao cho chàng đài hoa Hồng Liên?

Trường Phong gật đầu.

Lệ từ ánh thu ba của Khả Ngọc rịn ra ngoài. Trường Phong rồi rút hỏi:

- Sao nàng lại khóc?

- Hoàng Thúy Nga trao đài hoa Hồng Liên cho chàng, chứng tỏ chàng đã thành thân với nàng rồi.

Trường Phong lắc đầu:

- Khả Ngọc ... hãy tin Trường Phong đi. Trường Phong chưa thành thân với Thúy Nga đâu, nàng chỉ nhờ ta giữ hộ giữ gìn báu vật mà thôi.

- Vậy chàng giữ gìn thiếp nhánh Hồng Liên này luôn.

Trường Phong bật cười:

- Chắc Trường Phong biến thành một kẻ chuyên giữ báu vật vô lâm. Không chừng nếu Trường Phong không chết lại bị đưa vào giữ Tàng Kinh các của Thiếu Lâm.

Khả Ngọc bật cười khúc khích. Nàng gắn luôn nhánh Hồng Liên vào đài hoa, rồi ngấm ngấm và nói:

- Nếu hợp nhất sáu cánh, Hồng Liên đẹp biết chừng nào.

Khả Ngọc trao lại đài hoa cùng nhánh Hồng Liên cho Trường Phong, nàng nói:

- Thiếp muốn uống rượu với chàng.

Trường Phong gật đầu:

- Chúng ta đi tìm một tửu quán nào đó.

Khả Ngọc lắc đầu:

- Thiếp không muốn vào những nơi thô tục đó. Thiếp muốn mời chàng đến một nơi khác.

Khả Ngọc nắm tay Trường Phong, hai người như đôi tình nhân ý hợp tâm đầu, sóng bước lao đi.

Cả hai vừa khuất dạng, thì Đình Phụng xuất hiện sau một tàng cây cổ thụ. Nàng nhìn theo hướng đi của Trường Phong và Khả Ngọc thở dài một tiếng náo nức.

Lúc này Trường Phong theo sự hướng dẫn của nàng, hai người rời Sinh Tử vực, đi vào một cánh rừng thông bạt ngàn, cao vút.

Xa xa có tiếng suối chảy róc rách, và Khả Ngọc nhắm hướng tiếng suối chảy đó dẫn Trường Phong đến.

Đến nơi, Trường Phong mới nhận ra một khung cảnh hữu tình. Nước suối trong vắt, lạnh băng, hai bên suối là hàng tùng cao vút, như những cây lao đâm thốc lên bầu trời.

Giữa dòng suối có một kệ đá bằng phẳng, trông tựa như một chiếc tràng kỷ mang vóc dáng một con lân đang lặn mình trong nước lạnh.

Khả Ngọc liếc nhìn chàng nói:

- Trước kia Bá Nha và Tử Kỳ thường đến đây đánh cờ uống rượu, và thiếp đã chọn nơi này để tao ngộ với chàng. Chúng ta sẽ được nghe tiếng tấu khúc của thiên nhiên và đối ẩm bên nhau.

Trường Phong mỉm cười nhìn nàng:

- Khả Ngọc có tâm hồn tao nhã không như những cô gái trần tục nhân gian.

Khả Ngọc bẽn lèn:

- Chàng nói bằng tâm của mình, hay là lời khách sáo?

Trường Phong nắm tay nàng nói:

- Trường Phong nói bằng trái tim của mình.

Nói xong, chàng điểm mũi giày, cạp luôn Khả Ngọc lướt ra ngoài kệ đá giữa dòng suối.

Chàng đặt Khả Ngọc xuống mới bối rối nói:

- Ngọc muội, ở đây chúng ta làm gì mua được rượu để đổi ẩm với nhau?

Khả Ngọc mỉm cười, nguyễn Trường Phong:

- Thiếp đã chọn nơi này làm chốn tao ngộ tất phải có rượu chứ.

Khả Ngọc thọc tay xuống dòng suối, kéo lên một vò rượu năm cân. Nàng mỉm cười, nói với Trường Phong:

- Đây là vò rượu duy nhất còn lại trong giang hồ, nó có tên là Trung Nguyên nhất tửu thiệu nữ nhi hồng. Trước khi thưởng thức, phải ngâm rượu trong dòng nước lạnh càng lâu càng tốt. Đại ca thưởng thức đi rồi sẽ biết.

Nàng mở nắp vò rượu. Nắp vừa được nàng kéo lớp nhựa thông niêm kín, thì mùi thơm đã bốc lên ngào ngạt. Quả như cái tên Trung Nguyên nhất tửu thiệu nữ nhi hồng, mùi thơm của rượu vừa dịu dàng, vừa ngào ngạt, pha lẫn sự ngây dại của men phần hồng mỹ nhân.

Khả Ngọc trao cả vò rượu qua Trường Phong.

Trường Phong đón vò rượu từ tay nàng, nói:

- Uống không cần chén ư?

- Uống Trung Nguyên nhất tửu thiệu nữ nhi hồng mà uống bằng chén thì đâu còn thú nữa.

Trường Phong mỉm cười, ngửa đầu uống một ngụm lớn. Rượu trôi qua cổ chàng, vừa nóng, vừa lạnh và mùi thơm phả ra từ hai cánh mũi khiến chàng không còn cảm giác mình là người trần tục nữa.

Trường Phong trao lại vò rượu qua tay Khả Ngọc, nàng uống một ngụm lớn, rồi đặt vò rượu xuống giữa hai người. Có lẽ rượu khiến Khả Ngọc ngây ngất, nên hai má ửng hồng, ánh mắt long lanh hơn.

Trường Phong ngắm nhìn nàng. Chàng tự hỏi trên đời này còn ai đẹp hơn nàng, còn ai tao nhã hơn nàng và có lẽ nàng là người chàng tôn thờ.

Chàng nhìn Khả Ngọc ngây ngất rồi cất tiếng ngâm:

“Nhân diện đào hoa tương ánh hồng Tửu phùng tri kỷ bất tâm”.

Trường Phong ngâm xong, bưng vò rượu chực uống một ngụm lớn nữa, nhưng Khả Ngọc đã can lại, nàng thở thề nói:

- Đại ca uống một ngụm, tẩm một cân, đó mới là cách thưởng thức Trung Nguyên nhất tửu thiệu nữ nhi hồng.

Nàng lấy lại vò rượu trên tay Trường Phong, rồi đứng lên xối rượu từ từ xuống đỉnh đầu chàng. Rượu khóa lấp toàn thân chàng, ngấm qua từng mao quản, khiến chàng có cảm giác mình đang lặn ngụp trong một biển rượu menh mông, với cảm giác bình bồng, lâng lâng.

Khả Ngọc xối rượu cho Trường Phong xong, trao vò rượu lại cho chàng.

- Đại ca ...

Trường Phong không cần nghe hết câu của Khả Ngọc, cũng hiểu mình phải làm gì, chàng bưng vò rượu rót xuống đỉnh đầu nàng.

Hai người cùng tẩm rượu, và hơi men nồng của Trung Nguyên nhất tửu thiệu nữ nhi hồng quyện họ làm một.

Điệp khúc thiên nhiên do hàng tùng tấu dạo cùng cảm giác lâng lâng của men nồng, khiến xúc cảm tình yêu dâng trào muốn xé tung hai người để hòa quyện vào hư không, Trường Phong và Khả Ngọc ôm choàng nhau.

Chung quanh họ chỉ có tiếng suối reo róc rách, tiếng gió rì rào qua hàng tùng như những cung nữ đang ẻo lả, Trường Phong và Khả Ngọc chỉ có ý niệm cho nhau trong niềm thương cảm mãnh liệt.

oo Đứng chờ vợ lạc lõng, nhìn theo Trường Phong và Khả Ngọc, Đình Phụng nấc một tiếng nghẹn ngào. Nàng cảm nhận sự trống vắng, cô đơn vô cùng và trái tim như bị bóp nghẹt đau nhói.

Một chiếc bóng lướt nhẹ êm, như lá khô đáp xuống sau lưng nàng, một giọng nói nặng nhọc cất lên:

- Vương cô nương.

Tiếng gọi của người đó khiến Vương Đình Phụng giật mình quay phắt lại:

- Ý ... Du công tử.

Nàng phải thốt ra tiếng ngạc nhiên, bởi thấy họ Du đã mất một cánh tay, ống tay áo trường y lòng thòng phe phẩy.

Đình Phụng nhìn sững Thiên Kiệt một lúc lâu, mới lên tiếng:

- Du công tử sao ra nông nỗi này?

Du Thiên Kiệt ôm bả vai, thổn thức nói:

- Ta bị Huyết Ma đánh trọng thương.

Thiên Kiệt vừa dứt lời, thân hình đã lảo đảo, như người không còn chút khí lực, té khụy xuống.

Vương Đình Phụng liền đỡ Thiên Kiệt ngồi lên.

Thiên Kiệt nhìn nàng bằng ánh mắt u sầu, cất tiếng trầm trầm:

- Tại hạ đã tìm Vương cô nương khắp cõi Trung Nguyên nhưng ...

Y bỏ ngang câu nói, gục đầu xuống.

- Công tử đừng nói nữa, ta sẽ giúp công tử.

Đình Phụng xé toạc ống tay áo của Du Thiên Kiệt. Vết thương của y đã liền da rồi, nhưng có màu tím ngắt, trông ngờ như miếng thịt ôi lâu ngày đang đến thời kỳ sinh rửa.

Thiên Kiệt bặm môi:

- Trên giang hồ, ngoài Vương cô nương ra, chắc không còn ai đủ tài y thuật cứu được tại hạ.

Đình Phụng quan sát vết thương của Du Thiên Kiệt. Nàng mỉm cười nói:

- Du công tử yên tâm đi ... Vết thương của người đã liền da rồi. Chắc an dưỡng đôi ba ngày thì khỏe hẳn thôi.

- Tại hạ cảm thấy trong người rất khó chịu, tưởng chừng như kinh mạch của mình sắp vỡ ra bởi độc công tà môn bá đạo.

Vương Đình Phụng nheo mày:

- Du công tử là thiếu bang chủ của Đường môn, mà lại không giải được độc, làm sao Đình Phụng này lại giải được?

- Không biết Huyết Ảnh lão ma sử dụng độc công gì mà Đường môn phải bó tay.

- Công tử gặp Du tiên bối chưa? Trong giang hồ đâu có ai sử dụng độc công và phá độc công bằng Du lão tiên bối.

- Gia phụ đã thừa lệnh Thánh cô ra ngoài quan ngoại nên không có ở nhà.

Vương Đình Phụng đặt ba ngón tay lên mạch môn Du Thiên Kiệt.

Gương mặt của Du thiếu thủ Đường môn căng ra, vừa khấn khoản vừa tha thiết.

Đình Phụng nheo mày, quả thật, kinh mạch của họ Du có sự xáo trộn, nhưng sự xáo trộn này không đáng là bao, chưa đến độ phải có trạng thái như vậy. Vương Đình Phụng vốn đã thọ y bát chân truyền thuật qua Tân Kinh, có thể nói trong giang hồ, nàng là bậc đại phu đứng hàng thứ nhất, không một đại phu nào có thể bì kịp.

Nhưng với bản lĩnh y thuật cao thâm của Đình Phụng vẫn không thể nhận biết Du Thiên Kiệt trúng chất độc gì.

Đình Phụng buông ba ngón tay khỏi mạch môn Du Thiên Kiệt nói:

- Ta đoán chắc công tử không đến nỗi gì đâu. Chỉ một vài ngày sẽ khỏe hẳn lại thôi.

Đình Phụng vừa dứt câu, Thiên Kiệt đã thở dốc rồi học lên một tiếng, lá đầu qua một bên, máu bầm rỉ ra hai bên khóe miệng.

Thiên Kiệt thều thào nói:

- Ta sắp chết ... Vương cô nương ... Ta sắp chết. Cô nương hãy đưa ta đến một nơi nào đó chôn cất ta.

Bệnh tình của Thiên Kiệt diễn biến quá nhanh, khiến Đình Phụng phải bối rối.

Đình Phụng moi từ trong thắt lưng ra một lọ tịnh bình lam ngọc, nàng rút một hoàn đơn nhét luôn vào miệng Thiên Kiệt, rồi nói:

- Công tử hãy ráng uống hoàn dược này thử coi.

Du Thiên Kiệt nuốt xong hoàn đơn đó. Hai mắt y từ từ nhắm lại, và liền đó có hai giọt nước mắt trào ra ngoài.

Thiên Kiệt thều thào nói:

- Thiên Kiệt này không biết lấy gì đền đáp thịnh tình của Vương cô nương.

- Công tử đừng nói nhiều, hãy tịnh dưỡng đi. Ta nghĩ công tử mất quá nhiều sức mà thôi. Chẳng bao lâu nữa, người sẽ phục hồi lại chân nguyên như cũ.

- Bây giờ Thiên Kiệt có chết cũng được, bởi ta đã mãn nguyện rồi.

Vương Đình Phụng nheo mày nói:

- Ta đoán chắc công tử không chết đâu.

- Tại hạ có chết cũng nhắm mắt được rồi.

Y bặm môi, mở mắt nhìn nàng một cách tha thiết rồi tiếp:

- Tại hạ được chết trong vòng tay của cô nương, tại hạ mãn nguyện lắm.

Du Thiên Kiệt đưa cánh tay còn lại nắm tay Vương Đình Phụng, cất tiếng nói:

- Vương muội, Thiên Kiệt yêu ...

Đình Phụng hất tay Thiên Kiệt, đặt hắn nằm xuống đất, nàng nói:

- Du công tử, ta ...

Thiên Kiệt học một lần nữa, máu bầm lại rịn ra khóe miệng.

Thấy y quá thảm hại, Đình Phụng không nỡ bỏ, lại nâng Thiên Kiệt lên, giọng lo lắng:

- Lúc này, công tử đã thọ thương, không được khinh xuất sẽ nguy hại đến sức khỏe của ngài.

Không biết do chất độc từ vết thương Huyết Ảnh chưởng, hay do hoàn đơn của Đình Phụng mà Thiên Kiệt lịm dần đi.

Đình Phụng bối rối, lay khẽ vào má y, giọng nhỏ nhẹ:

- Thiên Kiệt, công tử hãy tỉnh dậy đi.

Du Thiên Kiệt lẩm nhẩm:

- Đình Phụng ... ta yêu nàng ... Ta yêu nàng ... Đình Phụng ... Ta yêu nàng ...

Tiếng nói của Du Thiên Kiệt vừa thẩn thút, vừa đau xót mà bất cứ ai nghe được chắc cũng không cảm được lòng thương cảm.

Đình Phụng lắc đầu, nheo mày:

- Du Thiên Kiệt ... Công tử tỉnh lại đi. Đừng làm nhảm nữa. Ta không yêu ai hết, và ta càng không yêu công tử đâu.

Thiên Kiệt vẫn lảm nhảm:

- Đình Phụng, ta yêu nàng ... Ta chỉ yêu một mình nàng thôi.

Đình Phụng nhăn nhó, đặt đầu Thiên Kiệt xuống. Nàng đứng lên, hòa hoãn nói:

- Ta đã nói rồi, ta không yêu một nam nhân nào cả, ngoại trừ Âu Trường Phong. Ta chỉ yêu có mình Âu Trường Phong mà thôi, người biết chưa ... người biết chưa ... Ta chỉ yêu có mình Âu Trường Phong mà thôi.

Đình Phụng bậm môi tiếp:

- Nhưng người bị như vậy ta biết làm sao bây giờ?

Đình Phụng nhìn quanh quất, nàng muốn tìm một chỗ nào đặt Du Thiên Kiệt rồi ly khai chốn này. Lúc này tâm tình Đình Phụng xáo trộn vô cùng, người nàng yêu thì đang cận kề với kẻ khác, người nàng không yêu lại mê đắm gọi tên nàng.

Đình Phụng dứt khoát xốc nách Thiên Kiệt, kéo lê trên mặt đất, nàng khệ nệ kéo Thiên Kiệt ra ngoài quang lộ.

Vừa đặt Thiên Kiệt lên một đám cỏ thì Đình Phụng nghe có tiếng xe ngựa chạy lộc cộc tới.

Nàng hối hả chạy ra đứng dang tay chắn ngang đường, miệng thì không ngừng thét lớn:

- Dừng lại ... dừng lại ... dừng lại ...

Cỗ xe do một con tuần mã sắc đen tuyền đang nện bốn vó phi nước kiệu nó cách Đình Phụng khoảng ba trượng thì dừng hai vó trước hí lên vang dội.

Ngồi trên xà ịch là một lão già lùn tịt, lực lưỡng. Hai cánh tay u những bắp thịt cuộn cuộn, ngược hẳn với khuôn mặt choắt già nua.

Từ trong thùng xe phía sau, một lão già có khuôn mặt hao hao giống lão già cầm cương thò đầu ra ngoài. Cả hai cùng nhìn Đình Phụng.

Lão già cầm cương nói the thé:

- Người không biết cỗ xe này là của Nam Tà và Bắc Thần quân hay sao mà còn dám cản đường?

12. Chương 12: Nam Tà Bắc Thần

Đình Phụng vội vái chào Nam Tà Ẩn Thiên Luân và Bắc Thần quân Cát Đồ:

- Tiện nữ là Vương Đình Phụng, mong được nhị vị tiên bối giúp đỡ.

Nam Tà nhíp những ngón tay chuối ngự lên dây cương, liếc về phía sau, rồi nói:

- Ồ thì giúp. Thấy nữ nhân lỡ đường muốn đi xe của lão phu, thì cứ lên cái thùng phía sau ngồi chung với lão tặc Bắc Thần Quân Cát Đồ.

Bắc Thần Quân bắt thần chộp ngay vào gáy lão Nam Tà, lão vừa chộp vừa nói:

- Ê, lão dám gọi ta bằng lão tặc.

Nam Tà lắc lại đã tránh được cái chộp của Bắc Thần Quân vừa cười vừa nói:

- Võ công của lão đầu đánh bằng ta. Ta mới là người dụng quyền còn lão dụng cước mà.
- Lão muốn đánh nhau một trận nữa à?
- Ta đang muốn choảng nhau đây.

Đình Phụng không thể nào tưởng tượng được, mới đây hai lão già còn là bạn của nhau, thế mà chỉ một câu nói đã muốn đánh nhau rồi.

Nàng vội lên tiếng can ngăn:

- Hai vị tiền bối hãy dừng tay.

Có lẽ tiếng nói của nàng ẩn chứa một oai lực vô hình nên cả Nam Tà Và Bắc Thần Quân đồng loạt hướng mắt nhìn Đình Phụng.

Bắc Thần Quân gần giọng nói:

- Tiện nữ, ngươi muốn nói gì?

Đình Phụng lấy hơi, xuống giọng thật nhỏ nhẹ nói:

- Hai vị tiền bối ... tiện nữ lúc này đang rất cần nhị vị tiền bối giúp đỡ. Hai vị lại đánh với nhau còn giúp được tiện nữ việc gì nữa.

Nam Tà Cát Đỗ nhảy xuống xe nói:

- Ngươi muốn đi xe thì lên ngồi ghế mà giữ cương ngựa, nếu như không muốn thì chui vào cái thùng phía sau với gã Ân Thiên Luân.

Đình Phụng lắc đầu:

- Tiện nữ chỉ muốn nhờ nhị vị tiền bối đưa giùm một người bệnh về nhà y.

Bắc Thần Quân cau mày:

- Ý chà ... Ngươi tưởng bọn ta là lũ tiêu cực chờ hàng sao?
- Tiện nữ không dám có ý nghĩ đó, nhưng nhị vị tiền bối giúp đỡ người này về đến gia trang của y, nhất định sẽ được đãi ngộ.

Nam Tà Cát Đỗ quay sang Bắc Thần Quân Ân Thiên Luân:

- Lão Ân ... lão muốn kiếm ít kim tiền chứ?

Bắc Thần Quân sầm mặt lại:

- Ngươi thì lúc nào cũng tiền.
- Nếu không có ta thì cũng chẳng có cỗ xe và con ngựa này, biết chừng nào mới đến được Kim Lăng.

Đình Phụng chen luôn vào câu nói của Nam Tà Cát Đỗ:

- Người bệnh mà tiện nữ muốn nhờ nhị vị đưa đi cùng là người ở Kim Lăng. Chỉ cần nhị vị đưa y đến Đường môn, tọa lạc ở hướng đông Kim Lăng, thì chắc chắn Đường môn bang chủ sẽ đãi ngộ, không phí công nhị vị tiền bối đâu.

Nam Tà gãi đầu:

- Ngươi hãy đưa hân ra đây.

Đình Phụng tiu nghỉu chỉ tay về phía bãi cỏ:

- Nhị vị tiền bối hiểu cho tiện nữ. Đình Phụng suốt đời chỉ biết mỗi một môn y thuật, còn tuyệt nhiên chẳng hề có chút võ công nào. Do đó ... tiện nữ ...

Bắc Thần Quân hăm hè lên tiếng:

- Người nói đại là không khiêng nổi kẻ bị bệnh đó đi, còn dài dòng làm gì.

Đình Phụng nhìn lão gật đầu.

Nam Tà hướng mắt về phía bãi cỏ rồi nói:

- Thôi được rồi, lão phu sẽ giúp người đưa người bệnh lên xe.

Lão chột co lưng một cái:

- Vừa rồi người nói biết chút y thuật. Vậy khi lão phu đưa người bệnh lên xe xong, thì giúp lại lão phu một việc.

- Tiện nữ sẵn sàng phục vụ lão tiên bối.

Nam Tà lắc vai, người đã bắn về phía bãi cỏ. Một thoáng sau lão đã quay trở lại, trên vai vác theo Du Thiên Kiệt. Lão ném Du Thiên Kiệt vào thùng xe, rồi quay trở ra bước đến cạnh Đình Phụng nói:

- Nếu người có tài y thuật, thì giúp lão phu chữa tan cục máu bầm sau lưng lão.

Nam Tà vừa nói vừa quay lưng, vén áo cho Đình Phụng thấy.

Nàng nhận ra là một cục máu bầm ngay sau lưng lão và chắc chắn cục máu bầm đó do lão bị một người nào đó đánh trúng. Đình Phụng mỉm cười:

- Tiện nữ sẽ trích cục máu đó ra ngay thôi.

Đình Phụng vừa nói vừa lấy một bọc kim vàng, rồi nhanh như cắt thọc một mũi kim to bằng ngón tay út vào cục máu trên lưng Nam Tà Cát Đổ.

Lão kêu lên một tiếng.

Sau tiếng kêu lão quay lại Đình Phụng:

- Tiện nữ là cái trò gì vậy?

Đình Phụng mỉm cười:

- Tiên bối là một võ phu kỳ tài trong giang hồ mà lại sợ đau bởi cây kim vàng này sao?

- Ta mà sợ à. Người có đâm mười cây kim nữa lão phu chẳng hề thốt một tiếng.

Lão quay mặt lại, tay chống nạnh, mặt héch lên nhìn trời, tỏ vẻ khí phách nói:

- Ngày xưa Quan Công vừa nạo xương vừa đánh cờ, ngày nay Nam Tà vừa bị đâm vừa ngắm trời.

Đình Phụng mỉm cười, rút cây kim vàng ra khỏi cục máu bầm của lão, rồi tra ngọn tiểu đao nhỏ xíu cũng bằng vàng rọc một đường nhỏ.

Nàng vừa rọc xong, máu bầm phun ra, ướt đầm cả thắt lưng Nam Tà.

Chờ cho đến lúc máu tươi thoát ra khỏi vết thương, Đình Phụng mới trút một viên hoàn đơn, nhai nhỏ đắp lên rồi hỏi:

- Tiên bối cảm thấy thế nào?

Nam Tà Cát Đổ vươn vai vung một quyền về phía Bắc Thần Quân, lão nói lớn:

- Hay ... Hay ... Người đúng là một đại phu kỳ tài trong thiên hạ. Ê, lão tặc Bắc Thần Quân, Cát mỗ bây giờ khỏe lại như xưa rồi, cái lưng của ta không còn sưng sưng nữa.

Lão ngửa mặt cười lớn, tỏ vẻ cao hứng:

- Ha ha ha ... Ổ hiền gặp lành.

Bắc Thần Quân Ẩn Thiên Luân nhìn Đình Phụng không chớp mắt. Lão đột ngột lắc vai, phi thân xẹt về phía nàng.

Cát Đổ vừa thấy thân ảnh Bắc Thần Quân nhoang nhoáng thì tung luôn một thoi quyền cản lão lại.

Thấy thoi quyền của Cát Đổ vừa nhanh vừa mạnh, Bắc Thần Quân tròng bộ, thì triển luôn một ngọn phong vũ cước.

Quyền cước chạm nhau, phát ra một tiếng nổ và khí kinh cuộn lên, đẩy Đình Phụng lùi luôn ba bộ, cả hai cũng đồng thời lùi ra sau.

Cát Đổ cười ha hả:

- Chúng ta choảng nhau một trận nữa.

Bắc Thần Quân đột nhiên co lưng một cái, rên luôn:

- Ui cha ... cái lưng của ta.

Đình Phụng nghe lão rên, liền hỏi:

- Tiền bối cũng bị như Nam Tà Cát Đổ tiền bối?

Bắc Thần Quân Ẩn Thiên Luân gật đầu:

- Lão cho ta một quyền, ta tặng lại lão một cước. Nếu ngươi là người công bằng, giúp lão thì phải giúp ta.

- Đình Phụng sẵn sàng phục vụ tiền bối.

Bắc Thần Quân liếc Nam Tà cười khẩy nói:

- Lão tặc, ngươi nghe rồi đó. Chính tiện nữ mở miệng đòi chữa cho ta đó.

Bắc Thần Quân vừa nói vừa xoay lưng về phía Đình Phụng, lão vén trường y và ngay giữa sống lưng cũng có một cục máu bầm chẳng khác gì Nam Tà Cát Đổ.

Một lần nữa, Đình Phụng sử dụng y thuật, trích máu bầm cho Bắc Thần Quân. Nàng vừa trích máu vừa hỏi:

- Nhị vị tiền bối sao lại bị thương cùng một chỗ?

Bắc Thần Quân Ẩn Thiên Luân chỉ tay vào mặt Nam Tà Cát Đổ nói:

- Lão cho y một cước, y tổng cho lão một thoi quyền.

- Hai vị võ công ngang nhau.

Bắc Thần Quân đằng hắng:

- Lão phu tất phải hơn gã rồi.

Nam Tà trợn mắt:

- Ê ... lão hơn ta mà sao lại bị trúng quyền của ta? Đúng là thứ miệng lưỡi, nói ra những lời thối tha.

Bắc Thần Quân nghiêng rằng:

- Lão hãy chờ đấy. Khi tiện nữ lấy máu bầm ra xong, chúng ta sẽ choảng nhau một trận coi ai cao ai thấp.

Đình Phụng lấy hết máu bầm tra thuốc vào vết thương, rồi len lén đứng giữa Nam Tà và Bắc Thần Quân, nàng nói:

- Tiện nữ là người đứng giữa, theo tiện nữ ...

Nam Tà cướp lời nàng:

- Phải ta là người có võ công cao thâm hơn hẳn không?

Đình Phụng lắc đầu.

Bắc Thần Quân hí hửng:

- Vậy thì đích thực Bắc Thần Quân này hơn Nam Tà một cước.

- Cũng không đúng.

Bắc Thần Quân và Nam Tà Cát Đổ nhìn nhau. Chỉ nghe Đình Phụng từ từ nói:

- Bắc Thần Quân không hơn Nam Tà, Nam Tà cũng không hơn Bắc Thần Quân. Nhị vị tiền bối võ công bên tám cân, bên nửa lạng.

Đình Phụng neho mày tiếp:

- Cả hai vị tiền bối đều sánh ngang với nhau, tiện nữ đoán chắc như vậy. Và nếu đấu một trận sinh tử, tiện nữ dám chắc cả Ẩn tiền bối lẫn Cát tiền bối đều nằm xuống một lượt, chết cùng một lúc, không ai hơn ai.

Nam Tà cắt lời nàng:

- Thế thì làm sao phân biệt được cao thấp?

Đình Phụng neho mày suy nghĩ:

- Tiện nữ có cách này, nếu một trong hai vị tiền bối ai thắng thì người đó cao thâm hơn người kia.

Bắc Thần Quân Ẩn Thiên Luân hỏi hả nói:

- Cách gì? Người nói ra nhanh lên đi. Lão phu nhất định phải bắt lão Cát này tâm phục khẩu phục.

Đình Phụng liếc xéo về phía cỗ xe ngựa. Nàng đằng hắng rồi nói:

- Vị công tử mà hai vị tiền bối đang cưu mang, chính thật là thiếu chủ Đường môn Du Thiên Kiệt. Mà Đường môn thì nhị vị tiền bối đã biết rồi.

Nam Tà Cát Đổ cắt ngang lời nàng nói:

- Trong giang hồ ai mà không biết Đường môn, lũ người ở Đường môn chuyên dùng bá độc cùng những thủ đoạn để hại người.

Đình Phụng neho mày:

- Ấy ... Tiền bối đừng xem thường Đường môn. Trong giang hồ mỗi một phái, hay một bang đều có sở trường riêng. Không môn phái, bang hội nào giống nhau. Đường môn là đỉnh cao của Trung Nguyên về nghệ thuật dùng độc. Võ Đang chuyên về kiếm phổ, Thiếu Lâm am tường quyền cước, mỗi môn phái có cái hay của nó.

Nam Tà Cát Đổ xụ mặt xuống.

Bắc Thần Quân thấy vẻ mặt Nam Tà Cát Đổ xuôi xị, liền đắc ý cười ha hả nói:

- Tiểu nữ nói rất hay, rất là hay. Chỉ những kẻ thiển cận như lão Cát Đổ mới nghĩ suy phân biệt cao thấp.

Lão vừa dứt lời Cát Đổ, Nam Tà đã trừng mắt.

Đình Phụng biết ngay, nếu mình không can ngăn, thì thế nào hai lão già này cũng đánh nhau, nên liền xua tay. Nàng nhìn Bắc Thần Quân Ẩn Thiên Luân rồi nói:

- Tiền bối Cát Đổ nói cũng đúng đấy chứ không sai đâu.

Bắc Thần Quân hỏi ngược lại nàng:

- Tiểu nữ, lão già kia nói đúng cái gì?

Đình Phụng mỉm cười trả lời:

- Võ học mệnh môn như biển cả, nhưng vẫn có đỉnh cao của nó. Tiểu nữ nói có minh chứng. Thử hỏi trong giang hồ có môn phái nào hơn đặng Bắc Đẩu Thiếu Lâm.

Nam Tà vỗ tay:

- Đúng, người nói rất đúng. Chỉ có những lão già không có đầu óc, mới thấy môn phái nào cũng như môn phái nào.

Đình Phụng lắc đầu, quả thật nếu nàng cứ đứng giữa Nam Tà và Bắc Thần Quân giải thích hết việc này đến việc khác thì không biết đến bao giờ mới xong. Có thể Du Thiên Kiệt chết mục xác trong cỗ xe ngựa cũng không thể hòa hợp được hai lão già tính khí thất thường này.

Đình Phụng xua tay:

- Tiệp nữ có ý, nhị vị tiền bối cùng đưa Di thiếu chủ về đến tổng đàn Đường môn, rồi dùng độc chất trong Đường môn mà phân định võ học.

Bắc Thần Quân Ẩn Thiên Luân nhìn Cát Đổ, rồi quay sang Đình Phụng có vẻ không hiểu hỏi:

- Sao lại dùng độc của Đường môn phân định cao thấp?

- Võ công của nhị vị đều ngang nhau, không ai hơn ai, tất phải dùng đến độc công. Vị tiền bối nào khí công thâm hậu sẽ thắng người kia. Còn như lỡ bị trúng độc thì có Đường chủ giải, không sợ nguy đến tính mạng.

Ẩn Thiên Luân khoát tay:

- Ấy ... Nếu công phu của lão không chống được chất độc Đường môn, lão phu thà chết nhất định không đầu phục lão già họ Cát kia.

Cát Đổ lớn tiếng khiêu khích:

- Cát mỗ này cũng như lão thôi.

- Thế thì tiệp nữ chúc hai vị lên đường. Tiệp nữ hy vọng Đường môn sẽ giúp nhị vị tiền bối phân định được võ học ai cao ai thấp.

Nàng dứt lời liền ôm quyền nói:

- Cáo biệt. Hẹn có ngày chúng ta sẽ gặp lại.

Không để cho hai lão già Bắc Thần Quân và Nam Tà kịp mở miệng nói, nàng quay lưng thả bước đi luôn.

Đình Phụng đi chưa được một trượng, thì nghe tiếng Du Thiên Kiệt rú lên một tiếng.

Nàng dừng bước quay lại.

Du Thiên Kiệt lần ra khỏi thùng xe, miệng gào thét:

- Đình Phụng ... Ta yêu nàng ... Đừng bỏ ta ... Đình Phụng ... Sao nàng lại bỏ ta?

Y lão đảo chực chạy theo Vương Đình Phụng.

Sự xuất hiện đột ngột của Du Thiên Kiệt, khiến Bắc Thần Quân Ẩn Thiên Luân và Nam Tà Cát Đổ thoáng ngỡ ngàng.

Nam Tà Cát Đổ lắc mình, đã bắn vút đi chắn ngang đường Vương Đình Phụng, lão nói lớn:

- Ê, tiểu nữ ... Gã họ Du kia đã tỉnh dậy rồi, người mau trở lại.

Đình Phụng nheo mày:

- Tiệp nữ nhờ nhị vị tiền bối đưa Du thiếu chủ trở về Kim Lăng. Nhị vị đã hứa rồi, tiệp nữ không còn việc gì ở đây nữa.

Nàng vừa dứt câu, thì Du Thiên Kiệt cùng với Bắc Thần Quân đã bước đến bên cạnh.

Du Thiên Kiệt nhìn Cát Đổ, rồi liếc xéo qua Bắc Thần Quân. Y xuống giọng trầm buồn nói:

- Đa tạ nhị vị tiền bối đã cứu mạng họ Du này, nhưng tại hạ thà chết nếu không có nàng.

Cát Đổ quay lại đối diện với Du Thiên Kiệt hỏi:

- Người muốn nói nàng nào?

Thiên Kiệt nhìn thẳng đáy mắt Đình Phụng nói:

- Không có Vương tiểu thư, Du Thiên Kiệt này không sống nổi. Văn bối đã yêu nàng, yêu tha thiết. Và văn bối khẩn khoản nhị vị hãy giúp văn bối được sống bên cạnh Đình Phụng.

Cát Đổ nhìn Thiên Kiệt rồi quay sang Đình Phụng:

- Tiểu nữ ... Người nghe gã nói chứ?

Đình Phụng nghiêm mặt:

- Tiểu nữ đã nghe.

- Thế y làm sao?

- Tiểu nữ không có chút cảm tình nào với Du thiếu chủ.

Du Thiên Kiệt nhìn Đình Phụng trân trối nói:

- Đình Phụng, ta yêu nàng ... ta không thể nào mất nàng được.

Bắc Thần Quân đằng hắng rồi lên tiếng:

- Ấy ... Lão phu thấy coi bộ y quá cuồng say tiểu nữ kia rồi. Thôi được, lão phu sẽ tác hợp cho đôi trẻ với nhau.

Du Thiên Kiệt nghe Bắc Thần Quân nói, như mở cờ trong bụng, liền hối hả ôm quyền nói:

- Văn bối đa tạ lão tiền bối. Du Thiên Kiệt này thề không quên thịnh tình của tiền bối.

Bắc Thần Quân gật gù, quay lại Nam Tà Cát Đổ nói:

- Lão già ... Lão cùng ý với ta không? Nhân dịp này chúng ta tổ chức thành thân luôn cho bọn trẻ.

Cát Đổ quay lại Vương Đình Phụng hỏi:

- Tiểu nữ, người chịu thành thân với gã họ Du này không?

Đình Phụng lắc đầu:

- Không, không yêu, không nợ, không hận, thì không thể nào thành thân được.

Nàng hướng mắt về phía Du Thiên Kiệt tiếp:

- Đình Phụng rất cảm kích tình cảm của Du công tử, nhưng tâm hồn đã trót yêu Âu Trường Phong. Nếu có duyên, kiếp sau chúng ta sẽ hội ngộ, giờ xin kiều từ. Du công tử hãy bảo trọng.

Đình Phụng nói xong, quay lưng thả bước đi.

Du Thiên Kiệt cau mày. Gã phải ống tay áo thư sinh người đã tràng ngang chắn ngang đường đi của nàng, miệng lẩm nhẩm nói:

- Không ... Ta yêu nàng, và nhất định không cho nàng rời ta nửa bước.

Đình Phụng nghiêm mặt:

- Công tử hãy tránh ra. Đình Phụng đã quyết định rồi.

Cát Đổ gật gù:

- Người hãy tránh ra để cho Vương tiểu nữ đi. Nàng đã khẳng định không yêu người mà người còn chặn đường làm gì?

Bắc Thần Quân lách vai đứng cạnh bên Du Thiên Kiệt hỏi:

- Lão già họ Cát ... chàng công tử đây yêu Vương tiểu nữ, đó là chuyện của chúng, lão chen vào làm gì? Ta thấy hai đứa cũng xứng đôi lắm chứ.

Nam Tà Cát Đổ phun một bãi nước bọt:

- Miệng lão thối lắm, thối lắm.

- Miệng ta thôi ...

- Miệng người rất thôi, chỉ thốt ra những lời thôi tha mà thôi.

Bắc Thần Quân rú lên, người của lão đã bắn lên cao, và xoay tròn như chiếc bông vụ, đôi chân như hai cánh chong chóng quay tít, nhập thẳng vào Nam Tà Cát Đổ.

Nam Tà vùng quỳn, tạo ra những nắm đấm dày đặc đón thẳng vào chiếc chong chóng cước phong của Bắc Thần Quân.

Cước quỳn chạm nhau liên tục, gây ra những cơn lốc khí xoay tròn quanh hai người.

Nam Tà tổng thẳng một thoi quỳn đại lực vào tâm huyết cước phong của Bắc Thần Quân.

Bắc Thần Quân lộn ngược rồi trụ thân nhìn Cát Đổ không chớp mắt.

Bên đây Nam Tà cũng thoái lui một bộ, thần diện uy nghi căng thẳng vô cùng.

Đột nhiên Nam Tà hét lớn một tiếng, bộ pháp nhoang nhoáng, hai đôi quỳn thủ chớp động, lúc bên tả, khi bên hữu, tạo ra vòng lưới quỳn phong chia làm ba đường trên dưới và giữa công thẳng trực diện vào Bắc Thần Quân.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã trao đổi qua lại mười hiệp mà chẳng bên nào hơn bên nào. Nếu Bắc Thần Quân trúng một quỳn của Nam Tà, thì y như rằng, Nam Tà Cát Đổ cũng nhận một cước của Ân Thiên Luân.

Du Thiên Kiệt thấy hai lão già kỳ quặc giao đấu với nhau quyết liệt, cười mỉm, quay sang Vương Đình Phụng, hắc hắc nói:

- Đình Phụng ... Chúng ta đi thôi.

- Đi đâu?

- Chúng ta về Kim Lăng.

Đình Phụng lắc đầu:

- Ta đã khăng định rồi. Trên đời này ngoài Âu Trường Phong ra, ta không để tâm đến ai.

Công tử đã khỏe rồi thì hãy ly khai một mình đi. Ta quay lại Ngọc Nữ Phong.

Đình Phụng đưa tay lên. Nàng muốn can ngăn cuộc đấu giữa Nam Tà và Bắc Thần Quân.

Đình Phụng vừa thốt hai tiếng “nhị vị” thì đột nhiên nàng cảm thấy nhói đau ở huyết “Linh Đài”, cơ thể nàng nhũn h軟 ra nhanh chóng.

Đình Phụng còn đang ngơ ngác, thì đã thấy Du Thiên Kiệt vùng cánh tay còn lại lòn qua nách nàng.

Gã quắc mắt nói:

- Nàng phải là của ta.

Đình Phụng muốn hét lớn, nhưng khi lực chẳng có bao nhiêu để thốt thành lời. Nàng như một con gà con bị con diều hâu cắp ngang, phóng vút về phía trước.

Trong khi đó, Nam Tà Cát Đổ và Bắc Thần Quân Ân Thiên Luân cùng đánh đến những chiêu cuối cùng, không ai tỏ ra nương tay nương chân. Hai người đứng là cặp bài trùng sống bên nhau, lại muốn loại trừ nhau, không ai nhịn ai.

oo Trong nội phủ kinh mạch thì có Trung Nguyên nhất tửu thiệu nữ nhi hồng, bên ngoài thì có tạo cảnh của thiên nhiên, cùng những động tác yêu đương của Khả Ngọc, Trường Phong mê mẩn hẳn.

Chàng như một người mộng du, cất tiếng khe khẽ nói:

- Khả Ngọc ... huynh yêu muội.

Khả Ngọc nép đầu vào ngực Trường Phong, bàn tay búp măng của nàng vuốt nhẹ khắp các huyết đạo của chàng. Cảm giác do nàng mang lại, khiến Trường Phong tưởng chừng như mình là Từ Thức, đang lạc vào cõi hoang tưởng thần tiên. Quả đúng như vậy, chàng đang bị cảm giác u mê chi phối bởi men rượu Trung Nguyên nhất tửu thiệu nữ nhi hồng.

Kinh mạch Trường Phong căng phồng ra, tim đập rộn ràng, và Đan Điền như một miệng núi lửa sôi sùng sục. Tâm thức không phân biệt đâu là thật đâu là giả, chỉ mơ mơ màng màng trong cõi mộng do chàng tưởng tượng.

Chính trong cảm giác đó, Trường Phong nhận rõ ngọn lửa tình dục, mới đầu chỉ là hòn than âm ỉ, rồi bất thần nổ bùng cháy dữ dội. Lửa dục như muốn đốt thiêu lục phủ ngũ tạng của chàng, khiến kinh mạch như khô quắt lại, chẳng khác nào là bàng khô cán, giòn tan.

Chính trong khoảnh khắc gần như Trường Phong muốn buông thả thì tiếng của Khả Ngọc nhẹ êm như tiếng đàn tỳ bà thổ thổ bên tai chàng:

- Trường Phong, hãy ôm muội đi ... Muội yêu đại ca.

Phải chi nàng đừng thốt ra những lời đó có lẽ Trường Phong còn cố kiềm chế mình trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nữa, nhưng Khả Ngọc lại chủ động thốt những lời yêu đương nồng cháy, kèm theo tiếng nói, động tác của nàng như cánh hoa lay động, hé nhụy phô mùi thơm để dẫn dụ bầy ong bướm.

Khả Ngọc từ từ trườn vào lòng Trường Phong. Hai cánh tay trắng nõn nà của nàng như đôi măng xà khóa khắp thân ảnh chàng.

Trường Phong cúi xuống. Đôi mắt chàng đỏ rực, biểu lộ ngọn lửa dục tình đang bùng cháy dữ dội.

Nếu bất cứ nữ nhân nào thấy cặp mắt hoang dã rừng rực của chàng thì da thịt đã nổi đầy gai ốc bởi sự sợ hãi, nhưng Khả Ngọc thì không. Nàng khác với những nữ nhân khác, hay do nàng đã yêu chàng, và muốn dâng hiến cho chàng.

Đôi gò bồng đảo của nàng như những lượn sóng nhảy múa trước mặt chàng. Trường Phong ôm ghì tấm thân kiều diễm của Khả Ngọc sát vào mình hơn. Chàng có cảm tưởng cơ thể Khả Ngọc đang căng cứng, và nó sắp vỡ ra để hòa nhập vào từng hơi thở nóng hổi của mình.

Bàn tay vô thức của Trường Phong trườn khắp người Khả Ngọc, cho đến lúc có những âm thanh êm ái đập nhẹ vào thính nhĩ chàng.

Khả Ngọc gọi khẽ:

- Đại ca ...

Trường Phong đâu còn nhận biết tiếng gọi ấy là lời yêu đương, hay tiếng kêu cảnh tỉnh.

Chàng chỉ còn biết mỗi tấm thân trắng như bạch ngọc không một vết tỳ đang áp sát vào mình.

Ngọn lửa dục càng thôi thúc hơn, khi Trường Phong áp tai nghe tiếng tim đập rộn rã trong lồng ngực nàng. Chàng cúi sát xuống, và cuối cùng thì nằm duỗi dài trên người Khả Ngọc.

Tiếng suối chảy, tiếng thông reo, hòa nhịp cùng tiếng thở hòa âm của hai người.

Trường Phong quên mất cả không gian, chẳng màng đến thời gian, lúc này trong tâm linh của chàng chỉ có Khả Ngọc, cùng với sự tan rã trong niềm khoái cảm vĩnh hằng.

Trường Phong cứ bập bênh trôi mãi ... trôi mãi, cho đến lúc chàng lịm dần đi, mà vẫn còn cảm thụ hơi thở và vùng da thịt ngọt dịu của nàng.

Trường Phong quên thực tại, quên luôn tất cả những sự kiện đã xảy ra quanh cuộc đời chàng. Trong tâm trí và trái tim Trường Phong chỉ còn đọng mỗi hai tiếng:

- Khả Ngọc ... Khả Ngọc ...

Trường Phong choàng tỉnh khi mặt trời đã đứng trên đỉnh, rọi ánh nắng gay gắt xuống mặt chàng. Bật ngồi dậy, chàng nhìn quanh không thấy Khả Ngọc đâu.

- Ngọc muội ... Ngọc muội ... Ngọc muội ...

Nhìn xuống phiến đá tràng kỷ, Trường Phong nhận ra những vết son đỏ hồng. Chàng vò đầu:

- Ta đã làm gì Ngọc muội ... Ta đã làm gì nàng?

Chàng gọi lớn:

- Ngọc muội, Khả Ngọc ... Muội đang ở đâu?

Tiếng suối chảy vô tư, tiếng thông reo thờ ơ với lời réo gọi của Trường Phong.

Trường Phong nhìn quanh cố tìm tung tích Khả Ngọc. Nhưng không, tất cả như chàng vừa thoát ra một giấc mơ đẹp, và muốn giấc mơ đó quay trở lại chẳng khác nào Từ Thức đã bỏ mộng tiên quay về cõi trần dung tục.

Trường Phong vận khí bằng mình rời phiến đá tràng kỷ, chàng trở thuật quỷ ảnh phiêu bồng chạy về hướng bắc, rồi đảo trở lại nhắm hướng nam, không thấy bóng dáng Khả Ngọc, chàng lại chạy về hướng tây, nơi đó cũng cô tịch lạnh lùng. Trường Phong đổi hướng đông, tứ phương tám hướng đều không có bóng dáng của nàng.

Chàng đứng bên bờ suối, chầm chầm nhìn phiến đá tràng kỷ. miệng gào thét:

- Ngọc muội ... Ngọc muội ... Khả Ngọc ... muội đang ở đâu? Ta yêu nàng ... Ngọc muội ... Ta yêu nàng.

Trường Phong giật mình khi nhận ra hàng chữ thảo khắc trên phiến đá tràng kỷ, phải đến lúc tâm tình chàng lắng dịu mới thấy được hàng chữ đó.

Trường Phong lắc mình, băng về phía vách đá. Chàng nhận ra tuyệt thức Khuru Ma chỉ của Thiên Ma Thế Vương.

“Người muốn gặp lại Khả Ngọc, thì hãy trao nhánh Hồng Liên Huyết Ảnh công cho ta.

Bằng không thì kiếp này coi như ngươi đã vĩnh viễn mất nàng”.

Trường Phong lẩm nhẩm:

- Thiên Ma Thế Vương ... Thiên Ma Thế Vương.

Trường Phong sức nhớ đến đài hoa Hồng Liên và nhánh Hồng Liên trong áo mình.

Chàng thò tay vào trong, đài hoa có nhánh Hồng Liên đã biến mất từ lúc nào rồi.

Tâm tình Trường Phong xáo trộn vô cùng. Chàng nghĩ thầm:

“Thiên Ma Thế Vương lấy nhánh Hồng Liên và đài hoa tất y đã có trong tay những nhánh Hồng Liên của Vạn Hóa Đạo Tử và Vô Thánh rồi. Y chỉ cần thêm nhánh Hồng Liên của chàng nữa thì đủ hóa Hồng Liên và sẽ là chủ nhân của Ngọc Điện U Linh”.

Chàng nghiêng răng, gằn từng tiếng:

- Không thể được ... không thể được ... Nhất định ra phải đoạt lại hóa Hồng Liên. Thiên Ma Thế Vương, dù lão có trốn nơi cùng trời cuối đất, Trường Phong này cũng quyết tìm ra lão.

Trường Phong bằng mình rời khỏi cánh lều rừng tùng. Chàng trở thuật Quỷ ảnh phiêu bồng, lao đi như một mũi tên thấy bóng mà không thấy dạng.

Trường Phong khuất hẳn rồi, thì phiến đá tràng kỷ nhích động, rồi từ từ tách ra làm hai. Phiến đá đó có thể tách ra không một ai có thể ngờ được, từ chỗ tách ra một người chui ra, người đó chính là Bạch Liên Thánh Cô.

Bạch Liên Thánh Cô ngấm nghĩa vật trên tay mình. Và như quá đặc chí với báu vật đang ngấm, nên Thánh cô ngửa mặt cất tràng tiểu ngọc thánh thốt.

Cất tràng cười đó, Thánh cô vươn trảo công xuống mặt suối nơi đặt vò rượu Trung Nguyên nhất tửu thiệu nữ nhi hồng.

Năm đạo Khuê Ma chỉ xanh lè thoát ra, chẳng khác nào năm luồng sét vồ thẳng vào vò rượu.

Ầm.

Vò rượu Trung Nguyên nhất tửu thiệu nữ nhi hồng chỉ còn một đám bụi tản mát trong không trung.

Thánh cô nhìn hàng tùng trước mặt nói:

- Ta sẽ là chủ nhân Ngọc Điện U Linh, tất cả sẽ trở thành thuộc hạ của ta. Mối thù của Lưu gia sẽ được rửa sạch.

Thánh cô nhìn lại dải hoa Hồng Liên:

- Âm Công Lượng Cực Tử ... Hoàng Thúy Nga, rồi đây ngươi sẽ trốn đi đâu khi Bạch Liên Thánh Cô tìm đến. Ta sẽ san bằng Tàn Khuyết môn, và san bằng ngươi nữa.

Bạch Liên Thánh Cô ngửa mặt cười vang dội:

- Ha ... Ha ... Ha ... Chẳng bao lâu nữa, chủ nhân Ngọc Điện U Linh sẽ tái xuất giang hồ.

13. Chương 13: Nghĩa Nặng Tình Sâu

Đình Phụng gào thét lên:

- Buông ta ra.

Mặc cho Đình Phụng gào thét, Du Thiên Kiệt vẫn cấp ngang hông nàng vào một cánh rừng. Đến một tàng cây cổ thụ, y đặt Đình Phụng nằm xuống, rồi đứng dang chân nhìn nàng chăm chăm. Cặp mắt rục lên như loài thú hoang dã quá đói may mắn bắt được con mồi.

Đình Phụng nhìn Thiên Kiệt báng ánh mắt sợ hãi, hoảng hốt. Nàng lê sát vào gốc cây tùng, tựa lưng vào thân cây, mắt không rời họ Du. Du Thiên Kiệt nhỏ nhẹ nói:

- Đình Phụng ... Ta yêu nàng ...

- Không ... Ta không bao giờ yêu ngươi. Hãy đi đi.

Thiên Kiệt lắc đầu:

- Tại sao nàng không yêu ta? Ta hỏi nàng, Âu Trường Phong có gì hơn Thiên Kiệt này chứ? Gã chỉ là một tên lãng tử không chốn dung thân trên cõi giang hồ.

Thiên Kiệt nghiêng răng tiếp:

- Họ Du đã quyết, thì nhất định phải chiếm bằng được. Ta sẽ chiếm tấm thân trinh trắng của nàng, thử coi nàng còn nghĩ đến gã Âu Trường Phong hay không?

Thiên Kiệt buông một tiếng thở dài, rồi nói tiếp:

- Trường Phong thật ra chẳng còn sống được bao lâu nữa đâu. Và nếu Thiên Kiệt này gặp được gã thì nhất định phải đòi lại món nợ mà sư phụ của y đã vay của ta.

Thiên Kiệt giữ hai ống tay áo thư sinh. Ống tay áo thư sinh phần phật sau cái giữ mạnh của gã, mặt đánh lại, gần từng tiếng:

- Huyết Ảnh Ma Tôn đã vay của ta một cánh tay, thì đệ tử của lão là Âu Trường Phong phải đền lại cái đầu.

Đình Phụng tỏ vẻ lo lắng nói:

- Thiên Kiệt ... Người có thù hận Âu Trường Phong thì đi tìm Âu Trường Phong. Còn ta và người chẳng có gì nợ nần nhau cả, sao người lại lấy oán báo ân.

Thiên Kiệt ngửa mặt cười dòn. Tiếng cười nắc nẻ của gã chẳng khác tiếng cú rú trong đêm, vừa nham hiểm vừa cay độc:

- Nàng yêu Trường Phong, tất nàng đã có nợ với ta rồi.

Thiên Kiệt vừa nói vừa xắn đến đứng ngay trước mặt Đình Phụng.

Đình Phụng thấy hành động cuồng nộ của Thiên Kiệt, hoảng hốt, vòng tay khoanh tròn trước ngực. Nàng tựa như một con tằm đang cố rúc vào vỏ kén để che chắn tấm thân mình.

Thiên Kiệt cười sằng sặc:

- Nàng sẽ là của ta.

Đình Phụng ngược lên nhìn gã, nước mắt lưng tròng, nàng méo máo nói:

- Ta không biết võ công ... Người đừng bức ép ta. Nếu như người cưỡng bức ta, nhất định ta sẽ cắn lưỡi tự sát cho người thấy.

Thiên Kiệt cau mày:

- Nàng nhất quyết như vậy sao?

- Ta nhất quyết như vậy. Người chỉ có thể chiếm được cái xác này thôi, còn oan hồn ta sẽ theo người để đòi oán. Và người cũng nên biết một điều nữa, nếu như ta còn sống thì Bạch Liên giáo sẽ đến thẳng Kim Lăng đòi Đường môn trả lại món nợ nhục nhã này.

Du Thiên Kiệt nghe Đình Phụng lấy Bạch Liên giáo ra hăm dọa mình, đã không sợ còn cất tiếng cười vang dội hơn.

Đình Phụng nghe Thiên Kiệt cười, phải nhắm mắt:

- Tại sao người cười? Hay người nghĩ Bạch Liên thánh cô không phải là đối thủ của đường chủ Đường môn Du Bất Kỳ.

Thiên Kiệt khoát tay:

- Ta không nghĩ vậy đâu. Bạch Liên thánh cô là người Thiên Kiệt này sùng kính, và Đường môn là phân đàn của Thánh cô, sau khi Bạch Liên giáo phát dương quang đại.

- Thế sao người lại dám đụng đến ta? Người đụng đến Đình Phụng này là người đã coi thường Thánh cô.

- Nếu như Bạch Liên thánh cô biết ta thành thân với nàng, Thánh cô càng hoan hỉ biết chừng nào.

- Người cưỡng bức ta.

- Cưỡng bức thì có khác gì thành thân.

Thiên Kiệt vừa nói vừa chộp vào xiêm y của Đình Phụng, miệng nói lớn:

- Nàng phải thuộc về Du Thiên Kiệt này.

Đình Phụng rú lên:

- Không!

Năm ngón tay của Du Thiên Kiệt còn cách vùng bông đảo của Đình Phụng non nửa gang tay, thì sau lưng gã tiếng của Huyết Ảnh Ma Tôn quát lớn:

- Dừng tay!

Du Thiên Kiệt giật mình thâu hồi cảm nã thủ, quay phắt lại. Trước mặt y là chiếc bóng đỏ au như một khối lửa khổng lồ. Cặp ma nhãn hùng hực chiếu thẳng vào Thiên Kiệt như muốn đốt hẩn cháy thành tro bụi.

Thiên Kiệt lảo nhảm:

- Huyết Ảnh Ma Tôn.

Đình Phụng thì đứng bật dậy. Nàng cũng mừng rỡ nói:

- Âu ... Huyết Ảnh Ma Tôn.

Trường Phong trong bộ lột Huyết Ảnh Ma Tôn lắc mình, trở bộ pháp Quỷ Ảnh, thoát đã áp vào Thiên Kiệt.

Gặp Huyết Ảnh Ma Tôn, Du Thiên Kiệt chẳng khác nào gặp khắc tinh của mình. Đã một lần chạm trán, Thiên Kiệt thừa biết chỉ một cái phủ tay của Huyết Ảnh Ma Tôn, mạng của gã sẽ đi đứt.

Vừa thấy Huyết Ảnh Ma Tôn trở bộ pháp, Thiên Kiệt đã lộn người đứng ngay sau Đình Phụng. Ba ngón tay đã tạo thành thức Tam Chỉ Sầu Ưng đặt luôn vào yết hầu nàng.

Thiên Kiệt thét lớn:

- Huyết Ảnh Ma Tôn dừng lại.

Thấy sinh mạng của Đình Phụng đặt trước ngọn Tam Chỉ Sầu Ưng của Du Thiên Kiệt, Huyết Ảnh Ma Tôn Âu Trường Phong bắt buộc phải thối bộ.

Cặp ma nhãn của chàng chiếu thẳng vào tam tinh Thiên Kiệt.

Da ốc nổi đầy mình, nhưng nhất thời Thiên Kiệt cũng ép được Huyết Ảnh Ma Tôn phải trụ bộ, làm cứng gân giọng:

- Huyết Ảnh lão ma ... Lão tiến lên một bộ nữa thì ta sẽ lấy mạng Đình Phụng ngay lập tức. Lão muốn cứu nàng chỉ có mỗi cách là hãy đi đi, đừng xen vào việc của ta. Đường môn và lão không thù không oán, sao lão cứ theo Thiên Kiệt này như hình với bóng vậy.

Âu Trường Phong trợn cặp hung nhãn chiếu thẳng vào mắt Du Thiên Kiệt. Chàng trầm giọng lạnh lẽo:

- Ta cho ngươi một cơ hội sống sau cùng, ngươi hãy thả Vương cô nương ra rồi rút ngay lập tức. Chờ đến lúc ta đổi ý thì mạng ngươi sẽ tan thành tro bụi.

Thiên Kiệt đảo mắt nhìn quanh. Quả thật bây giờ gã đang đứng trong tình thế tiến thoái lưỡng nan. Thiên Kiệt bậm môi suy nghĩ, rồi cất tiếng thật là ai oán:

- Tiền bối ...

Trường Phong lắc đầu luôn:

- Ta không phải là tiền bối của ngươi.

- Nhưng tiền bối cũng là bậc bề trên, thì văn bối phải kính chứ.

- Nếu ngươi kính ta thì hãy thả ngay Vương cô nương ra.

Thiên Kiệt bối rối vô cùng:

- Tiền bối sao lại cứ đeo bám văn bối như vậy. Thật ra văn bối và Đình Phụng đã là ý trung nhân của nhau. Chúng tôi sắp thành thân chứ có phải là hạng đại đạo hái hoa đâu.

Trường Phong cau mày. Câu nói của Du Thiên Kiệt vừa rồi khiến chàng đâm ra lúng túng vô cùng. Nếu quả thật như lời Thiên Kiệt vừa nói, thì chàng đã trở thành một kẻ hồ đồ, xen vào chuyện riêng tư của người khác.

Dời ánh mắt qua Vương Đình Phụng, Trường Phong hỏi:

- Vương cô nương ... Ta muốn hỏi cô nương, cô nương phải nói sự thật.

Từ lúc Trường Phong xuất hiện, Đình Phụng gặp lại người yêu của mình, lòng khắp khởi vô cùng. Nàng đã chứng kiến Huyết Ảnh Ma Tôn chính là Âu Trường Phong chứ chẳng ai khác, nhưng lại bị Thiên Kiệt không chừa yết hầu bằng Tam chỉ sau lưng, khí quản như bị chặn bằng một vách ngăn không thể thốt thành lời.

Trong thâm tâm nàng muốn nói với Trường Phong hãy ra tay giết Thiên Kiệt dù nàng có chết vẫn yên lòng. Đình Phụng nheo cặp mày liễu cố gắng nói, nhưng chỉ phát ra những tiếng khèn khẹt.

Trường Phong nhìn nàng một lúc rồi nói:

- Vương cô nương và Du Thiên Kiệt đây là ý trung nhân của nhau?

Thiên Kiệt xiết ba ngón tay Tam Chỉ Sầu Ưng vào yết hầu Đình Phụng.

Đình Phụng nhăn mặt, nước mắt thoáng chốc trào ra hai khóe mắt.

Thiên Kiệt mỉm cười nói:

- Tiền bối ...

Trường Phong lắc đầu:

- Ta không hỏi người. Ta muốn hỏi Vương cô nương.

Chàng vừa dứt câu, thân ảnh đã chớp động.

Thiên Kiệt hoảng hốt thét lớn:

- Dừng lại! ...

Tiếng quát của gã còn đọng trên hai cánh môi, thì bóng huyết thủ đã rực rỡ đập thẳng vào bả vai cánh tay đang khổng chế Đình Phụng.

- Bình ...

Trường Phong bắt ngờ ra tay, khiến cho Du Thiên Kiệt không kịp phòng bị vì cứ nghĩ Huyết Ảnh Ma Tôn không dám vọng động khi trong tay gã có sinh mạng của Vương Đình Phụng.

Trúng một ngọn Huyết Ảnh chưởng, Thiên Kiệt tưởng như vừa bị một ngọn đại đầu đao chém xuống vai mình. Y thét lên một tiếng.

Theo tiếng thét đó, Thiên Kiệt lùi luôn mười bộ, ngọn Tam Chỉ Sầu Ưng chỉ kịp quào sườn da vùng yết hầu Vương Đình Phụng.

Thoát khỏi sự khổng chế của Du Thiên Kiệt, Đình Phụng gào lên:

- Trường Phong ...

Trong nhất thời nghe Đình Phụng gọi đúng tên của mình, Trường Phong bối rối. Chàng không ngờ, Đình Phụng lại nhận diện được chân diện mục của mình trong khi chàng đang khoác lột thần công hộ thể và diện dung của lão tổ.

Trường Phong hơi sững người.

Lợi dụng khoảnh khắc tích tắc trong nháy mắt đó, Du Thiên Kiệt phóng ra ba ngọn ám khí sắc đen tuyền, chứng tỏ chúng ta đã được tẩm kịch độc.

Ba ngọn ám khí thoát đi, tạo thành hình chữ phẩm đồng loạt công vào ba đại huyết trên cơ thể Trường Phong.

Thấy Thiên Kiệt phóng ám khí, Trường Phong mặc cho ba ngọn ám khí cắm thẳng vào tinh anh chàng, rồi lả tả rơi xuống đất trong cặp mắt bất thần, hoảng sợ của Thiên Kiệt.

Trường Phong gằn giọng:

- Người muốn chết.

Theo tiếng quát đó, bóng huyết thủ rực lên chia làm hai đập thẳng vào chân tâm của Du Thiên Kiệt.

Mạng Thiên Kiệt đã được định đoạt, chắc chắn y phải về chầu diêm chúa khi Huyết Ảnh chưởng chạm vào tâm huyết. Giữa lúc mạng như chỉ mảnh treo chuông thì bất ngờ có hai bóng người xẹt ra, đỡ ngọn Huyết thủ của Trường Phong.

Ầm ...

Trường Phong thối lui nửa bộ. Hai người kia cũng lùi lại một bộ. Họ trụ thân, Trường Phong mới nhận ra đó chính là hai vị hộ pháp của Bạch Liên giáo.

Cả hai đều trùm mặt bằng tấm lụa đỏ, chỉ chừa đôi mắt hừng hực, chứng tỏ nội gia chân khí vô cùng thâm hậu.

Nhận ra đó là hai hộ pháp của Bạch Liên giáo, Trường Phong liên tưởng đến Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp, kẻ đã dựng đại kỳ hiệu triệu vô lâm san bằng tòa Ngọc Bảo.

Máu trong kinh mạch thoáng chốc sôi trào vì lửa giận, Trường Phong nghiêng rằng, trầm giọng gằn từng tiếng:

- Các ngươi muốn chết.

Hai vị hộ pháp Bạch Liên giáo không màng đến lời thù hận của Trường Phong, mà bất giác đứng qua hai bên. Miệng đã lớn tiếng oang oang:

- Bạch Liên thánh cô, thần công tái thế, phúc thọ nam sơn.

Trường Phong còn đang ngơ ngác, thì đã thấy một chiếc kiệu thiết kế như một đài hoa sen lơ lửng trôi thẳng về phía mình. Trên giữa chiếc kiệu đài hoa sen đó là Bạch Liên thánh cô, chân diện được che bằng tấm lụa trắng tinh.

Chiếc kiệu hạ xuống trước mặt Trường Phong.

Ngồi trên đài hoa, mà vẫn phiêu bồng lướt đi, thì có lẽ nội thể của Thánh cô đã đạt đến mức vô thượng không môn công nào có thể sánh bằng.

Bạch Liên thánh cô rọi nhãn lực sáng như hai vì sao chiếu thẳng vào mặt Trường Phong, cất tiếng nói:

- Khả Ngọc đang ở trong tay ta, nếu ngươi muốn cứu nàng thì hãy giao nhánh Hồng Liên cho ta.

Trường Phong cau mày:

- Ta chẳng có nhánh Hồng Liên nào cả.

- Trường Phong ... Người tưởng che giấu được chân diện mục của mình sao. Nếu không có nhánh Hồng Liên thì người đã không trở thành Huyết Ảnh Ma Tôn.

Bụng rối bời, vì chàng không ngờ, Bạch Liên thánh cô biết được lai lịch mình trong bộ lột Huyết Ảnh Ma Tôn.

Trường Phong hừ lạnh:

- Bà tính ép ta phải không?

- Ta không muốn ép ngươi, mà chỉ muốn trao đổi Khả Ngọc lấy nhánh Hồng Liên cuối cùng.

Thánh cô liếc xéo sang Đình Phụng:

- Việc thứ hai ta xuất hiện ở đây, để bảo cho Đình Phụng biết. Ta đã quyết định tác hợp ngươi với Du Thiên Kiệt vào ngày rằm trung nguyên. Người hãy chăm sóc cho họ Du đi.

Đình Phụng tròn mắt.

Nàng quát lớn:

- Không ... Thánh cô ... Đình Phụng ...

Nàng chưa nói hết lời thì Thánh cô đã vung tay về phía Đình Phụng.

Hai đạo Khuru Ma chỉ thoát ra, tựa như một lưỡi kéo phàm phạp chực hót mảnh tóc Vương Đình Phụng.

Trường Phong đầu thế đứng yên mặc cho ân nhân của mình bị ngọn Khuru Ma chỉ hót tóc.

Chàng quát một tiếng:

- Đỡ chường!

Huyết thủ rực lên rồi biến hóa thành một bức tường khí dày đặc, đổ ối chắn ngang ngọn Khuru Ma chỉ của Bạch Liên thánh cô.

Ầm ...

Gió lốc cuộn cuộn dậy lên, Trường Phong thảo lùi hai bộ, đứng chắn trước mặt Đình Phụng.

Bạch Liên thánh cô vẫn ngồi vững chãi trên đài sen trắng. Ánh mắt Thánh cô chiếu thẳng vào mặt Trường Phong:

- Người xen vào việc của ta.

- Chẳng lẽ ta đứng yên sao?

Thánh cô gần giọng:

- Người cũng muốn lấy cả Vương Đình Phụng?

Trường Phong lắc đầu:

- Ta không có ý nghĩ sằng bậy như bà vừa nói đâu.

- Người yêu Khả Ngọc, đồng thời cũng không muốn Đình Phụng thành thân với Thiên Kiệt. Thế người chẳng muốn lấy Đình Phụng luôn hay sao?

- Hình như bà quá rành về tại hạ.

Bạch Liên thánh cô cười nhạt.

Trường Phong hừ một tiếng:

- Thế Thiên Ma Thế Vương là gì của bà?

Thánh cô ngửa mặt cười.

Trong lúc Thánh cô cười dòn dã thì Trường Phong giải tỏa thần công huyết ảnh, tỏ lộ chân diện mục. Chàng nghĩ, Thánh cô đã biết lai lịch của mình, giờ có giữ bộ lột lão tổ cũng bằng thừa, nên quyết định giải tỏa thần công hộ thể.

Thánh cô thấy Trường Phong bỏ lột Huyết Ảnh Ma Tôn liền mỉm cười nói:

- Ta cứ nghĩ, người sẽ khoác bộ lột Huyết ma suốt đời chứ.

- Ta đã cho bà chứng nghiệm chân diện mục, thì Thánh cô chắc cũng không ngại cho Trường Phong này thấy rõ dung mạo thật chứ?

- Lúc này ta chưa tiện cho người thấy.

- Kẻ che giấu dung mạo, là kẻ có ý đồ xấu. Thánh cô giống với sư phụ mình.

- Sư phụ ta là ai?

- Còn ai nữa. chính Thiên Ma Thế Vương không phải là sư phụ của Bạch Liên thánh cô thì vừa rồi bà đâu thi triển được ngọn tuyệt thức Khuru Ma chỉ.

Thánh cô bật cười sảng sặc. Cất tròng tiểu ngạo kiêu hãnh đó, Thánh cô buông một lời vô cùng lạnh nhạt:

- Người hãy chóng mắt thật to mà nhìn xem đây là tuyệt thức gì.

Thánh cô khẽ lắc mình, thân ảnh đã vụt biến mất như tên vào hư không.

Trường Phong còn chưa biết Thánh cô biến đi đâu, thì nghe Vương Đình Phụng thét một tiếng.

Chàng quay phắt lại. Vương Đình Phụng đã bị Thánh cô cắp như một con gà quay lại đài sen.

Giao Đình Phụng cho hai vị hộ pháp đứng hai bên, Thánh cô trừng mắt nhìn Trường Phong:

- Nếu vừa rồi ta ra tay, người có đỡ được không?

Trường Phong giật mình. Chàng nghĩ quả thật như vậy, vừa rồi nếu Bạch Liên thánh cô muốn hạ thủ chàng thì dễ dàng như lấy đồ trong túi.

Chàng lẩm nhẩm nói:

- Di Hình bộ pháp của Vạn Hóa Đạo Tử.

- Kiến văn của người thật là thông minh. Thế người còn cho Thiên Ma Thế Vương là sư phụ ta nữa không?

Trường Phong thắc mắc vô cùng. Chàng không ngờ Bạch Liên thánh cô lại am tường hai tuyệt thức hộ thân của hai vị kỳ nhân đời trước, và xem chừng thủ pháp và thân pháp của Thánh cô còn cao thâm hơn một bậc. Nếu tình hình này thì quả thật so sánh chàng với Thánh cô, chẳng khác nào đem so đom đóm với vầng nhật nguyệt.

Trường Phong còn đang suy nghĩ, thì Thánh cô cười khẩy rồi nói:

- Còn đây là Bát Nhã Thiền chưởng của Võ Thánh. Môn công phu đã đánh người rơi xuống Sinh Tử vực. Bây giờ người thử đỡ coi, nó có oai lực bằng Võ Thánh hay không?

Thánh cô vừa nói vừa vỗ ra hai đạo kinh một cương, một nhu. Hai đạo kinh ấy xoáy tít vào nhau làm một, không nhận định ngọn kinh nào là cương, ngọn kinh nào là nhu.

Trường Phong nghe nói Bát Nhã Thiền chưởng của Võ Thánh, bụng đã rối bời, chẳng lẽ lại đứng yên nhận chưởng một cách thụ động.

Chàng đứng đứng song thủ tổng ra một đạo Huyết Ảnh chưởng, đỡ thẳng vào Bát Nhã Thiền chưởng của Thánh cô.

- Bình ...

Hai luồng chưởng lực giao nhau, Trường Phong tưởng chừng như máu huyết trong kinh mạch chàng nhộn nhạo, lực phủ ngũ tạng đảo lộn, mặt mày xây xẩm, hộc luôn một bùm máu tươi.

Trong lúc thần trí xáo trộn, Trường Phong cũng kịp thấy Bạch Liên thánh cô chao người, bóng Bạch Liên thánh cô vụt lên cao, chàng than thầm:

- Lần này chắc mình chết dưới tay Bạch Liên thánh cô.

Ý niệm ấy thoáng qua thì chàng ngạc nhiên khi thấy đài sen bị chẻ đôi làm hai, như có một ngọn bảo kiếm vô hình chém xả vào nó.

Hoàng Thúy Nga bất thần xuất hiện đứng giữa chàng và Bạch Liên thánh cô. Thân pháp của nàng vô cùng quỷ dị, xuất quỷ nhập thần, khiến Trường Phong phải ngơ ngẩn.

Đầu đội khăn trắng che mái tóc bạc, khoác bộ võ phục bạch y, Thúy Nga nhìn chăm chăm Bạch Liên thánh cô, cười nhạt nói:

- Âu Trường Phong không biết người chứ ta thì biết.

Thánh cô nhìn thẳng vào Hoàng Thúy Nga cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Hoàng Thúy Nga ... Người xuất hiện thật là đúng lúc đó.

- Bạch Liên thánh cô chắc ngạc nhiên lắm khi Thúy Nga này dám rời Thạch động chứ gì. Thúy Nga, người không ra người, ma chẳng ra ma, thì mãi mãi không dám chường mặt ra ngoài giang hồ, nhưng không, ta đã quyết định phải chui ra khỏi hang động đó thôi.

- Ví sao người quyết định như vậy?

- Ta không cần thiết nói ra điều đó.

Thánh cô ngửa mặt cười nức nở:

- Người không nói ta cũng có thể đoán được. Người rời thạch động bởi nguyên nhân rất tế nhị mà người không nói được. Trước đây, khi luyện Âm Công Lượng Cực Tử, người bị tẩu hỏa nhập ma, nhan sắc biến đổi khiến trái tim người chai sạn.

Thánh cô dời mắt nhìn Trường Phong, rồi tiếp:

- Từ lúc y xuất hiện vào thạch động, tình cảm người bùng cháy trở lại. Hừ ... Trường Phong đã khiến người rời chỗ tịnh thân. Người vì y mà quay trở lại giang hồ. Nhưng quyết định của người e rằng quá muộn rồi.

Thánh cô bật cười khanh khách, quay lại hai vị hộ pháp khoát tay:

- Chúng ta đi thôi.

Thánh cô nói xong hướng mắt về phía Trường Phong nói:

- Nếu người không mang nhánh Hồng Liên kia đến tổng đàn Bạch Liên giáo thì đừng hòng thấy mặt Đình Phụng lần ...

Thánh cô bỏ ngang lời nói ở đó, liếc Thúy Nga, rồi hất tay ra hiệu. Thân hình Bạch Liên thánh nhoáng lên đã trở thuật pháp di hành mất hút.

Hai gã hộ pháp xóc nách Đình Phụng và Thiên Kiệt phi thân chạy theo. Chẳng mấy chốc họ đã khuất dạng. Còn lại Trường Phong và Thúy Nga.

Trường Phong lên tiếng trước phá tan sự tĩnh mịch lặng lẽ giữa hai người:

- Tại hạ đa tạ Hoàng cô nương đã giúp đỡ.

Thúy Nga quay lại nhìn chàng.

Thấy ánh mắt của Thúy Nga, Trường Phong cảm thấy sự buồn tủi và u uất đang dậy lên trong lòng nàng.

Chàng không thể chịu được ánh mắt u uẩn như đang thốt những lời trách móc của mình.

Trường Phong nói:

- Hoàng cô nương ... Tại hạ có lỗi, nhưng nhất định sẽ ...

Thúy Nga lắc đầu:

- Trường Phong không có lỗi gì đâu, âu đó là số trời. Nếu Thúy Nga này đoán không lầm, chàng đã đánh mất đài hoa Hồng Liên.

Trường Phong thở dài:

- Quả thật ... tại hạ trong lúc say rượu đã đánh mất đài hoa Hồng Liên. Tại hạ có lỗi với Hoàng cô nương nhưng tại hạ nhất định sẽ đoạt lại báu vật đó.

Thúy Nga mỉm cười:

- Trường Phong đừng bận tâm.

Nàng nhìn chàng như muốn khắc nét dung mạo của chàng vào tâm khảm mình. Thúy Nga bùi ngùi nói:

- Nếu Hoàng Thúy Nga có sớm già biệt cuộc đời này, chỉ mong chàng thấp một nén nhang để hồn được ngậm cười nơi chín suối.

- Thúy Nga ...

Trường Phong chưa thốt dứt lời thì Thúy Nga đã quay lưng phi thân chạy biến đi rồi.

Chàng chỉ biết đứng chôn chân, nhìn theo bóng nàng với cõi lòng nặng trĩu.

14. Chương 14: Đối Mặt Cừu Nhân Anh Hùng Nuốt Hận

Ngôi cổ miếu nằm giữa trần Thiên An, với những mái ngói cong vút, đã phủ rêu phong qua năm tháng, nhìn ngờ nó đã hoang phế từ lâu rồi, nhưng không ai ngờ nó chính là tổng đàn Cái Bang.

Cái Bang, một bang lớn ở Trung Nguyên, mà các bang chúng đều có mặt ở mọi góc ngách. Nhưng để tìm một tổng đàn như Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi, hoặc Thiết Chưởng bang, Đường môn ... thì chẳng một ai biết được nó nằm ở đâu. Tất cả bang chúng của Cái Bang kể cả bang chủ ví như những kẻ du thủ du thực, rày đây mai đó, chẳng có một nơi ở nhất định.

Bang chủ Cái Bang Lộ Khâm uống đến bầu rượu thứ ba nhưng xem chừng y chưa đến độ chén choáng.

Lộ Khâm tu một hơi dài, bầu rượu cạn sạch, rồi quăng luôn cái bầu trống rỗng vào góc miếu. Lão dờn ánh mắt khắc khổ nhìn ra ngoài cửa. Có lẽ không gian bên ngoài quả tĩnh mịch, khiến lão bang chủ phải thở dài một tiếng.

Lão với tay chực cầm bầu rượu thứ tư, nhưng khi tay vừa chạm bầu rượu thì lão chới với, trợn mắt nhìn bầu rượu. Hình như cái bầu kia biết di động khiến lão chộp hụt.

Lộ Khâm chộp bầu rượu lần nữa. Và, khi những ngón tay của lão đã chạm vào bầu rượu thì nó lại bật đi.

Lộ Khâm nhìn bầu rượu một hồi, rồi bất thần đứng bật dậy quay mặt ra cửa quát lớn:

- Lũ chuột nhắt hãy ra mặt đi.

Trường Phong từ bên ngoài bước qua cửa vào hẳn trong miếu. Trên tay chàng có một vò rượu độ hai mươi cân.

Lão bang chủ Cái Bang nhìn Trường Phong. Chàng trắng niên anh tuấn này lão mới gặp lần đầu, nhưng thần thái quá uy nghi, và trong đáy mắt ẩn chứa một ngọn lửa hừng hực.

Lộ Khâm cất tiếng hỏi:

- Thiếu hiệp là ai?

Trường Phong buông luôn một lời lạnh nhạt:

- Âu Trường Phong ... Người từ cõi chết trở về tìm những kẻ đã vay nợ để đòi lại.

Bang chủ Lộ Khâm nheo mày. Lão vuốt cây gậy đả cầu bồng, biểu tượng chức vị chưởng môn của mình, rồi nói:

- Lão phu nợ Âu thiếu hiệp?

Trường Phong gật đầu, cười khẩy một tiếng:

- Đúng như vậy.

- Lão phu đã nợ gì? Lão phu suốt một đời du thân tìm ăn, chẳng hề mắc nợ, mắc nần ai cả, có sao lão lại mắc nợ thiếu hiệp chứ?

Chiếu hai luồng nhân hận vào mặt Lộ Khâm, Trường Phong buông một tiếng lạnh lẽo, vô hồn:

- Lão bang chủ đã vay nợ của Ngọc Bảo, và tại hạ có trách nhiệm đòi lại món nợ đó.

Nghe hai tiếng Ngọc Bảo thốt ra từ cửa miệng của Trường Phong, Lộ Khâm nhìn chàng chằm chằm, ngỡ là báu vật trước mắt lão:

- Thiếu hiệp là người của Ngọc Bảo?

- Không sai. Kẻ còn lại duy nhất trên cõi đời này để đi tìm những người đã vay mà đòi lại nợ.

Lộ Khâm vỗ trán mình:

- Lão phu không ngờ ... không ngờ ... Ngọc Bảo vẫn còn sống sót trên cõi đời này. Ý trời ...

Ý trời ...

- Lão lạ lắm phải không?

- Lão phu không lạ, nhưng chỉ ngạc nhiên mà thôi. Thời gian vừa qua, Huyết Ảnh Ma Tôn xuất hiện, làm chấn động giang hồ cũng đi đòi nợ máu Ngọc Bảo, nay đến thiếu hiệp.

- Ta chính là bản thể của Huyết Ảnh lão tổ.

Lộ Khâm dựng đứng hai con mắt nói:

- Thiếu hiệp chính là Huyết Ảnh Ma Tôn?

- Ta là hậu nhân của Huyết Ảnh Ma Tôn.

Trường Phong vừa nói vừa vận chuyển Huyết Ảnh thần công hộ thể, toàn thân chàng thoáng chốc được bao bọc bởi một ngọn lửa khổng lồ.

Cặp ma nhãn hừng hực chiếu thẳng vào Lộ Khâm nói:

- Lão Cái Bang còn gì thắc mắc nữa không?

- Lão phu đã thấu đáo mọi chuyện rồi.

- Lão có chết dưới tay ta cũng không ân hận chứ?

Trường Phong nghĩ mình nói ra câu này, dứt khoát lão già bang chủ Cái Bang kia nhất định phải nộ khí xung thiên, nhưng ngược với ý của chàng, Lộ Khâm bang chủ không hề tỏ ra tức giận hay phẫn nộ, mà càng từ tốn hơn:

- Đúng như vậy ... Lão phu chết không hối tiếc.

Đột ngột Lộ Khâm quỳ xuống nói:

- Lão phu chết lòng mới thanh thản.

Trường Phong giải tỏa Huyết Ảnh thần công hộ thể, ngạc nhiên quan sát Lộ Khâm, chàng hỏi:

- Tại sao lão không tự vệ để giữ mạng sống của mình mà lại khoanh tay chờ chết.

Lộ Khâm cười khẽ, rồi ngược lên nhìn Trường Phong:

- Hơn ba năm qua trong lòng ta cứ trăn trở mãi. Ta vì vô đoán theo chân quần hùng san bằng Ngọc Bảo. Ta đã chứng kiến thấy cái chết của thân mẫu thiếu hiệp. Đến lúc nhập vào trong bảo mới hiểu được Âu Trường Hải Huyết Chủ đã bị tẩu hỏa nhập ma quy tiên từ lâu rồi. Từ đó ta đoán chắc kẻ tàn sát Thiết Uy tiêu cực, cướp hồn thể Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp không phải là Âu Trường Hải mà là một người khác.

Lộ Khâm thở dài cúi mặt xuống nói tiếp:

- Hiểu được sự tình thì đã quá muộn. Tay lão phu đã nhúng vào oan nghiệt. Và hôm nay có chết để đền lại sự hồ đồ vô đoán của mình cũng không ân hận. Thiếu hiệp hãy ra tay đi. Lão phu chỉ mong sau khi ta chết, thiếp hiệp đừng trút oán lên đầu những bang chúng đại bang vô tội.

Trường Phong nhìn Lộ Khâm. Trong lòng chàng cũng xúc động vô cùng, chàng không ngờ Lộ Khâm lại dần vật như vậy, bây giờ Trường Phong có giết lão thì chính chàng cũng sẽ dần vật chẳng khác gì Lộ Khâm.

Trường Phong buông một tiếng thở dài ảo não nói:

- Thế bang chủ có thể cho tại hạ biết những người nhúng tay vào cuộc đại sát Ngọc Bảo hay không?

Lộ Khâm ngược lên nhìn Trường Phong. Lão bậm môi suy nghĩ, rồi mới trả lời chàng:

- Thiếu hiệp ... Lão phu sẵn sàng cho thiếu hiệp biết danh tính những kẻ đã nhúng tay vào cuộc đại sát Ngọc Bảo, nhưng lão phu e những kẻ đó cũng bị kích động như lão phu mà thôi.

- Nói như lão thì Trường Phong sẽ bỏ qua món nợ máu mà các người đã vay của Ngọc Bảo sao?

Lộ Khâm lắc đầu:

- Lão phu không có ý nghĩ khuyên thiếu hiệp bỏ qua món nợ máu mà quần hùng đã vay của thiếu hiệp. Nhưng đòi nợ thì phải đòi đúng người.

- Thế lão muốn ta đi tìm ai?

- Vụ việc xảy ra mới ngỡ như hôm qua. Lão phu có thể kể lại cho thiếu hiệp.

Trường Phong lắc đầu:

- Lão không cần phân bày, Trường Phong này cũng có nghe qua. Phải chăng lão muốn ta tìm nhân vật biết thi triển Huyết Ảnh chương?

Lộ Khâm gật đầu:

- Đúng như vậy. Trước kia, Ngọc Bảo chính là tổng đàn Huyết giáo của Huyết Ảnh Ma Tôn. Rồi không biết tại sao, Huyết giáo tan rã, Huyết Ảnh Ma Tôn không xuất hiện trên giang hồ nữa. Ngọc Bảo trở nên im lìm và cô tịch. Đến ngày thành thân của Long Hồ lệnh chủ, bất ngờ Huyết Ảnh chương lại xuất hiện tàn sát Thiết Uy tiêu cục, cướp hôn thê của Trắc Bá Diệp.

- Ta đã nghe câu chuyện này rồi.

- Thiếu hiệp đã nghe thì chắc cũng hiểu lòng của mọi người lúc đó. Huyết Ảnh chương là một võ học vô cùng kỳ bí, chỉ truyền thụ trong Ngọc Bảo mà thôi. Do đó mọi người đều nghĩ chính Âu Trường Hải tạo ra vụ án này, nên một lòng đòi sự công bằng cho giang hồ đồng đạo.

- Thế là các người hòa nhau đến san bằng Ngọc Bảo vốn đã xa rời chốn giang hồ.

Lộ Khâm cúi mặt xuống nói:

- Lão phu vì hồ đồ, có lỗi với Âu phu nhân. Và giờ lão phu đang chờ chết để sớm diện kiến phu nhân dưới suối vàng, đặt tạ tội với bà.

Trường Phong hừ một tiếng:

- Ta còn một chuyện nữa, nếu lão trả lời được ...

- Lão phu sẵn sàng trả lời thiếu hiệp, nhưng nhất quyết không van xin thiếu hiệp tha cho cái mạng già này được sống.

Lộ Khâm nói ra câu đó, chẳng khác nào đã xối một gáo nước lạnh vào ngọn lửa hận trong người Trường Phong. Lúc này, Trường Phong không thể ra tay lấy mạng lão bang chủ Cái Bang được.

Lộ Khâm thấy Trường Phong im lặng, mới bước lên hỏi:

- Thiếu hiệp hỏi gì?

- Ta muốn hỏi nơi cư ngụ của người đã đổ họa cho Ngọc Bảo?

Lộ Khâm nhìn chàng:

- Sau khi lão phu nhúng tay vào việc hồ đồ thì đã bí mật ban chỉ lệnh cho các bang chúng Cái Bang lần mò tung tích gã Huyết Ảnh chương.

- Lão đã biết được gã rồi chứ?

- Chắc thì không chắc. Nhưng theo các thuộc hạ Cái Bang thuật lại, thì lão phu nghi ngờ Huyết Ảnh chương đang ngụ tại Ngọc Nữ Phong.

- Lão muốn nói đến Tổng đàn Bạch Liên giáo?

- Đúng như vậy. Lão phu nói có lý do. Hàng ngày các bang chúng Cái Bang tản mát quanh ngọn Ngọc Nữ Phong đều thấy bọn thuộc hạ Bạch Liên giáo có hành tung bí ẩn.

Trường Phong cướp lời Lộ Khâm:

- Trên Ngọc Nữ Phong chỉ có Bạch Liên thánh cô, chẳng lẽ Bạch Liên thánh cô lại là Huyết Ảnh chương?

Lộ Khâm lắc đầu:

- Dứt khoát Bạch Liên thánh cô không phải là Huyết Ảnh chưởng. Nhưng nếu Huyết Ảnh chưởng ngự tại Ngọc Nữ Phong thì giữa Bạch Liên thánh cô và gã có mối quan hệ với nhau.

- Ta sẽ đến Ngọc Nữ Phong một lần nữa để thấu rõ mọi việc.

Trường Phong thở dài một tiếng tiếp:

- Món nợ ngày xưa ta khất lại với lão.

Chàng dậm bước, thì Lộ Khâm bật đứng lên chắn ngang nói:

- Ấu thiếu hiệp ... Ngọc Nữ Phong bây giờ như tử địa của vô lâm, một mình thiếu hiệp đến đó, lão phu e ...

- Đa tạ lão bang chủ đã có lòng lo lắng cho ta.

Buông hết lời lạnh nhạt vô tình đó, Trường Phong đẩy Lộ Khâm qua một bên, bỏ đi.

Lộ Khâm một lần nữa chắn ngang đường đi của chàng:

- Thiếu hiệp ... Lão phu đã vay nợ của Ngọc Bảo thì sẽ trả lại Ngọc Bảo, thiếu hiệp hãy nghe lão phu nói một vài lời sau cùng.

- Lão nói đi. Ta không muốn đứng đây lâu hơn nữa.

Lộ Khâm lấy hơi thật sâu, rồi nói luôn một hơi như sợ Trường Phong sẽ bỏ đi:

- Trường Phong ... Phía sau Ngọc Nữ Phong có một con đường hầm, hàng ngày bọn thuộc hạ Bạch Liên giáo hay mang thức ăn đồ uống vào trong đường hầm đó. Dứt khoát trong con đường đó phải có vấn đề.

Lộ Khâm nói xong đứng nép qua một bên:

- Lão phu đã hết lời. Bây giờ thiếu hiệp đi, hay giết thì cứ tự nhiên.

Trường Phong mỉm cười. Chàng lắc đầu, rồi thoát ra ngoài nhanh như cơn gió.

Trường Phong quay lại ngọn Ngọc Nữ Phong. Chàng chờ đến đêm mới dùng bộ pháp Quỷ Ảnh xâm nhập vào vùng cấm địa.

Và quả đúng như Lộ Khâm nói, hai cung nữ vận bạch y, ngực có đóa sen trắng, tay xách giỏ rảo bước ra phía sau Ngọc Phong, thấp thoáng sau hai ả cung nữ đó, có một cái bóng lấp ló.

Hai ả cung nữ cười nói, nhưng chẳng hề biết có người theo sau mình. Vừa đi ngang qua chỗ ẩn mình của Trường Phong, bất thần hai ả cung nữ quay phắt lại.

Cả hai đồng loạt vung ngọc thủ, phát tán một đạo khí âm hàn vô thủy vào người đang theo dõi mình.

Có lẽ đòn công của hai nàng quá bất ngờ, kẻ theo dõi không kịp phản ứng, đành hứng trọn hai đạo kinh âm hàn đó.

- Bình ...

Người đó bị đạo khí âm hàn của hai ả cung nữ đánh tung kên cao rồi rơi phịch xuống đất. Trường Phong chứng kiến hai ả cung nữ phát tác kinh khí mà bụng dạ bồi hồi vô cùng.

Với thân phận chỉ là cung nữ, mà hai ả còn có nội khí chân nguyên cao thâm như vậy, thì trong Bạch Liên giáo còn bao nhiêu cao thủ cao thâm hơn.

Hai ả cung nữ cười khanh khách, quay trở lại. Một người cầm trùy thủ khắc dấu chữ thập lên trán xác chết, rồi đứng lên nói với ả đứng bên:

- Thêm một gã Cái Bang nữa xuống châu diêm chúa. A Hồng đến lượt người.

Ả trao ngọn trùy thủ qua tay cung nữ có tên A Hồng.

A Hồng cười tủm tỉm rồi lắc đầu:

- Muội không có hứng thú cắt thứ bất văn chi vật của bọn Cái Bang. Nếu gã Cái Bang này được thay thế bằng tên Âu Trường Phong Huyết Ảnh Ma Tôn, thì muội sẽ sẵn sàng cắt ngay của y.

Trường Phong neho mầy, và phải bậm miệng mới không thốt ra tiếng cười. Chàng đang giở khúc dở cười khi nghe A Hồng thốt ra lời nói mà chàng không thể nào tin được.

Chàng nghĩ thầm:

“Tại ngọn phong này đều là những kẻ điên cuồng, bệnh hoạn mới có ý nghĩ như hai ả cung nữ này”.

Hai ả cung nữ cười khúc khích, tiếp tục đi. Trường Phong nghĩ tiếp:

“Bọn Cái Bang chắc thiệt mạng ở Ngọc Nữ Phong rất nhiều, nên hai ả cung nữ không lấy làm lạ khi bị một tên Cái Bang theo dõi mình”.

Chàng bất giác nghĩ đến Lộ Khâm, có lẽ lão bang chủ quá ân hận vì hành động hồ đồ nông nổi nên muốn chuộc lại để khỏi bị tâm tư dằn vặt. Nghĩ đến đây chàng thoáng một ý niệm giải tỏa hận thù với Cái Bang.

Hai ả cung nữ đi qua chỗ nắp cửa Trường Phong, không bỏ lỡ thời cơ, chàng liền đề khí, trở thuật Quỷ Ảnh pháp, phiêu diêu chuyển từ tàng cây này sang tàng cây khác, bám theo sát hai ả cung nữ đó.

Đã thấy hai ả cung nữ có võ công vô cùng thâm hậu, Trường Phong không dám xem thường, sợ bọn họ phát hiện ra mình. Chàng như một bóng quỷ vô thường lượn lờ trên đầu hai ả thiếu nữ.

Đúng như Lộ Khâm nói, sau Ngọc Nữ Phong có một con đường hầm, vách gấn những cây bạch lạp tỏa ánh sáng mờ mờ, ảo ảo tựa như đường xuống diêm phủ.

Vừa đến cửa đường hầm, A Hồng rút chìa khóa tra vào ổ mở cánh cổng sắt. Ả vừa rút chìa khóa ra, Trường Phong nhẹ tênh tợ chiếc lá khô đáp xuống sau lưng hai ả. Chàng ra tay, chớp nhoáng điểm vào huyệt Linh Đài khiến hai ả cung nữ té quỵ xuống.

Cả hai trợn mắt nhìn Trường Phong trừng trừng tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

A Hồng chớp mắt liên tục, bởi nhận ra chàng tráng niên có khuôn mặt quá anh tuấn, khôi ngô. Ả ậm ừ muốn nói mà không được bởi bị điểm huyệt bằng thủ pháp kỳ môn Huyết Chỉ.

Trường Phong nhìn A Hồng nói:

- Tại hạ chính là Âu Trường Phong.

Chàng lấy chìa khóa trên tay A Hồng rồi tiếp:

- Nhị vị cô nương tạm thời cho tại hạ nhập vào đường hầm này. Khi trở ra tại hạ sẽ giải huyệt cho nhị vị.

Nói dứt lời, để mặc hai ả cung nữ Bạch Liên giáo nằm sõng xoài dưới đất, chàng trở Quỷ Ảnh pháp bằng mình vào trong đường hầm.

Chạy độ hai mươi trượng, Trường Phong nghe tiếng của Vạn Hóa Đạo Tử bô bô nói:

- Có người tới.

Tiếng của Võ Thánh trỗi lên:

- Họ mang đến cho chúng ta.

Trường Phong vừa dậm bước thì Võ Thánh, Vạn Hóa Đạo Tử cùng Thiên Ma Thế Vương xuất hiện cản đường chàng.

Cả ba tròn xoe mắt ngạc nhiên nhìn Trường Phong. Ánh mắt của họ dời từ khuôn mặt chàng xuống hai cánh tay, cặp lông mày của ba vị kỳ nhân neho hẩn lại khi thấy Trường Phong chỉ có hai tay không.

Vạn Hóa Đạo Tử chìa tay đến trước nói:

- Tiểu tử ngươi không đem thần dược đến à? Thế thì ngươi vào đây làm gì?

Trường Phong quan sát ba vị kỳ nhân một lúc. Chàng thấy cả ba người thay đổi quá nhiều. Ngay cả Võ Thánh một bậc cao tăng trưởng thượng của Thiếu Lâm tự, cũng quên không thốt nổi một câu Phật hiệu khi giáp mặt chàng, chàng cất tiếng hỏi:

- Ba vị bị Bạch Liên thánh cô nhốt trong này?

Võ Thánh nghe Trường Phong nói cụp hai mắt xuống, Vạn Hóa Đạo Tử thì nhảy đơ đơ, duy có Thiên Ma Thế Vương xem chừng có phần điềm tĩnh.

Thiên Ma Thế Vương dềnh dảnh trả lời chàng:

- Chúng ta chẳng bị ai nhốt cả, mà chúng tự nguyện ở lại đây cho yên tĩnh thôi. Mà tiểu tử, sao ngươi lại vào trong này được? Ngươi vào đây có thấy hai ả cung nữ mang thánh dược đến cho chúng ta không?

- Họ đã bị tị hạ điểm huyết nằm ngoài cửa động.

- Ý ... Ngươi hại chúng ta rồi. Tiểu tử ... Ngươi hại chúng ta rồi.

Thiên Ma Thế Vương nói bằng giọng hời hả tiếc rẻ. Còn Vạn Hóa Đạo Tử thì trở luôn thuật Di Hành bộ pháp băng đi nhanh như đóm sao xẹt.

Một lát sau, chưa đầy hai hơi thở lão đã trở vào tay xách chiếc giỏ của hai ả cung nữ.

Vạn Hóa Đạo Tử giơ chiếc giỏ lên cao, hí hửng nói:

- May mắn ... vẫn còn ... vẫn còn.

Trường Phong còn ngỡ ngác chưa hiểu thánh dược là gì xem chừng những vị kỳ nhân này quá cần thiết như vậy, thì Vạn Hóa Đạo Tử lấy từ trong giỏ một tịnh bình bằng ngọc trút ra tay mình ba hoàn đen đen kịt.

Lão đưa lên mũi ngửi lấy ngửi để, miệng không ngừng hít hà:

- Ái chà ... Sung sướng quá ... Sung sướng quá.

Võ Thánh liếc Trường Phong, và như chẳng kềm nổi cơn thèm khát thánh dược đang hối thúc, nhưng tần ngần, lí nhí nói:

- Ta cũng có phần chứ?

Vạn Hóa Đạo Tử cười hề hề, nhón một viên đưa qua Võ Thánh.

Sau khi nuốt viên hoàn đen đó, cặp mắt của lão tăng thoảng chốc trở nên đờ đẫn, u mê, trông ngỡ như một con người mất ngủ lâu ngày, hay đang nhập vào cõi Niết Bàn hoang tưởng. Võ Thánh ngồi bệt xuống đất, miệng không ngớt đọc Phật hiệu:

- A di đà Phật ... A di đà Phật ... A di đà Phật.

Vạn Hóa Đạo Tử cũng cho hoàn thuốc vào miệng nhai ngồm ngoàm, rồi cũng rơi vào trạng thái như Võ Thánh.

Thiên Ma Thế Vương thì nuốt trọn hoàn thuốc rồi đứng nép vào vách cười tủm tỉm chẳng khác nào một người điên.

Hành động của ba vị kỳ nhân khiến Trường Phong không thể nào hiểu nổi. Họ như những người giả điên, ngây ngô, thần trí không một chút minh mẫn.

Trường Phong nhấc lọ tịnh bình, đưa lên miệng ngửi. Chàng phải nheo mày, bởi cái mùi hăng hắc khó chịu vô cùng. Chàng nghĩ thầm, thứ thánh dược hôi hám này mà các vị kỳ nhân kia lại thèm muốn vậy sao?

Trường Phong bước đến cạnh Võ Thánh, gọi khẽ:

- Đại sư ... Đại sư ...

Võ Thánh như chẳng hề nghe lời chàng, miệng vẫn mãi đọc Phật hiệu, mắt lim dim như kẻ đang nhập định sắp về tới Niết Bàn.

Chàng bước lại bên Vạn Hóa Đạo Tử gọi:

- Vạn Hóa tiền bối ... Vạn Hóa tiền bối ...

Vạn Hóa Đạo Tử cũng chẳng hơn gì Võ Thánh. Lão xem ra còn nhập sâu hơn vào cõi hoang tưởng.

Trường Phong quay lên nhìn Thiên Ma Thế Vương. Lão ma bất chợt nhướng mắt nhìn chàng, rồi toét miệng cười hì hì cứ như một người điên.

Trường Phong giận quát lớn:

- Các người bị người ta cầm tù rồi điên hết hay sao vậy?

Tiếng của Bạch Liên thánh cô vang lên ngay sau lưng Trường Phong:

- Cũng có lúc chính người cũng như họ.

Trường Phong quay phắt lại.

Ngoài Bạch Liên thánh cô trong trang phục bạch y bó chên, còn hai ả thị nữ cung trang đứng sau lưng, và thêm ba gã hộ pháp vận trường y đỏ ối. Tất cả đều chăm chăm nhìn Trường Phong.

Bạch Liên thánh cô nhìn Trường Phong nhưng lại ban mệnh lệnh cho ba gã hộ pháp:

- Để người lạ thâm nhập vào bốn giáo, tội đáng trừng phạt. Hãy mang hai kẻ vô dụng này giam vào ngục đá.

Mệnh lệnh từ Bạch Liên Thánh cô ban ra, ba gã hộ pháp liền ra tay nhanh như chớp.

A Hồng và ả thị tỳ vừa tính quỳ xuống xin xá tội thì đã bị điểm vào Thiên Linh Cái, không biết ba gã hộ pháp kia sử dụng thủ pháp kỳ môn gì, mà hai ả thị nữ cứng ngắt như một cây khô, họ bị nhấc bổng lên mang ra bên ngoài.

Trường Phong lạnh nhạt nói:

- Thánh cô đã cho Võ Thánh và Vạn Hóa Đạo Tử cùng Thiên Ma Thế Vương dùng thứ thần dược gì mà tâm thần ngây dại như vậy?

Thánh cô cười khẩy:

- Người cần biết lắm sao?

- Tại hạ rất muốn biết.

Thánh cô móc trong thắt lưng một lọ tịnh bình, trút ra một viên thần dược đen kịt.

- Nó đây. Người có muốn thử không?

Trường Phong lắc đầu:

- Không, tại hạ không muốn thử như những người kia.

Thánh cô liếc nhìn Võ Thánh, rồi bất ngờ búng viên dược thảo về phía lão tăng.

Đang lim dim niệm Phật hiệu, nhưng Võ Thánh như ngửi được mùi thuốc đang bay về phía mình, lão tràng bộ, khoát tay thộp lên hoàn dược, bỏ luôn vào miệng mình:

- A di đà Phật.

Thánh cô gật gù.

Thiên Ma Thế Vương chìa tay đến trước như một đứa bé vò ăn:

- Cho lão phu một viên thánh dược.

Thánh cô lắc đầu:

- Hôm nay bốn Thánh cô ban đặc ân riêng cho Võ Thánh mà thôi. Và để đổi lại đặc ân đó thì Võ Thánh phải thu phục công tử.

Trường Phong cau mày:

- Tại sao Thánh cô không tự ra tay thu phục tại hạ mà phải nhờ đến Võ Thánh?

Thánh cô cười khẩy một tiếng, nhìn Trường Phong nói:

- Ta chưa nói hết. Bốn Thánh cô muốn chứng nghiệm oai lực Huyết Ảnh thần công của Huyết Ảnh Ma Tôn, thứ hai Võ Thánh thu phục người, nhưng tuyệt nhiên không làm tổn hại đến người.

Thánh cô quay sang Võ Thánh:

- Lão tăng hiểu ý của bốn Thánh cô chứ? Nếu lão làm tổn hại đến Âu Trường Phong thì ta sẽ cắt phần thánh được của lão trong ba ngày.

Võ Thánh chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật ... Bần tăng thừa hành mệnh lệnh của Thánh cô.

Nghe Võ Thánh nói mà hai lỗ tai Trường Phong lùng bùng như có tiếng sấm rầm rì nổ sát bên tai. Quả thật chàng không ngờ thánh được của Bạch Liên thánh cô có oai lực khổng lồ đến mức Võ Thánh phải ngoan ngoãn như vậy.

Ý niệm thoát qua đầu Trường Phong, phải khổng lồ Bạch Liên thánh cô mới may ra cứu được ba vị kỳ nhân này.

Nghĩ xong, chàng hành động chớp nhoáng, tả thủ phóng Huyết Ảnh chỉ công vào nhân trung, hữu thủ thì trở cằm nã thủ pháp Huyết Ảnh công chực chộp vào yết hầu Thánh cô.

Chỉ và trảo thoát ra nhanh như một tia chớp rực đỏ, vô cùng bất ngờ, hầu đạt được mục đích, Trường Phong đoán chắc Bạch Liên thánh cô không thể thoát được chỉ phong và trảo công của mình.

Chàng đã lầm.

Khi chỉ và trảo rực lên thì Bạch Liên thánh cô đã trở thuật Di Hình bộ pháp thoát biến mất như tan vào hư không, trong ánh mắt ngạc nhiên tròn tròn của Trường Phong.

Tiếng cười khanh khách của Bạch Liên thánh cô vang lên sau lưng chàng. Thánh cô vừa cười vừa nói:

- Hành động của Âu công tử xem chừng không được lỗi lạc trọng phu lắm. Nhưng công tử có sử dụng hết nội khí chân nguyên, bốn Thánh cô chỉ e người sẽ đứt hơi mà chết chứ không chạm nổi chéo áo của ta.

Thánh cô vừa nói dứt câu, thì bóng y cà sa đã rực lên chắn ngang mặt Trường Phong.

Chỉ nghe Võ Thánh nheo mày nói:

- A di đà Phật ... Thí chủ hãy để lão tăng thu nạp.

Trường Phong hừ một tiếng. Chàng vốn đã không có cảm tình với Thiếu Lâm vì mối hận Ngọc Bảo, thì có đâu lại buông tay để vị lão tăng bắt dễ dàng cống nạp cho Bạch Liên thánh cô.

Trường Phong gần giọng:

- Lão có nằm mơ cũng đừng hy vọng thấy Trường Phong này dâng mình cống nạp cho lão.

Trường Phong vừa nói vừa phát triển Huyết Ảnh công hộ thể. Toàn thân chàng nhanh chóng được bao bọc bởi vầng hồng quang như ngọn lửa khổng lồ.

Trường Phong quát một tiếng, thi triển Huyết Ảnh chiêu võ thẳng vào tâm huyết lão tăng.

Võ Thánh niệm Phật hiệu đồng thời bỏ ngược lại một ngọn Bát Nhã Thiền chiêu.

Bóng huyết thủ rực rỡ nhập luôn vào công khi Bát Nhã Thiền chiêu phát ra những tiếng ầm ầm.

Đã một lần chạm chiêu với Võ Thánh, Trường Phong biết mình không phải là đối thủ của lão, do chân nguyên không tự thành oai lực như sư tổ, nhưng lần này thật là lạ lùng.

Huyết Ảnh chiêu của chàng như hòa nhập vào Bát Nhã Thiền chiêu ngang bằng nhau, bên tám cân bên nửa lạng.

Đáng lý ra Huyết thủ và Bát Nhã Thiền chưởng khi chạm nhau phải tạo lực chấn dội đẩy hai người ra. Nhưng khác lần trước, Trường Phong có cảm giác hấp lực di sơn đảo hải hút chặt khí chưởng của mình.

Hai người thoáng chốc biến đổi chiêu thức từ đánh thẳng đỡ thẳng qua một cuộc đấu nội lực. Nếu đấu nội lực, thì Trường Phong ví như cá đã nằm trên thớt. Chân khí của chàng làm sao sánh ngang với vị đại kỳ nhân Võ Thánh.

Trường Phong rơi vào tình thế chẳng còn cách gì khác hơn là khoanh tay để Bạch Liên thánh cô thu nạp, biến thành những kẻ ngây ngô dựa vào thánh được.

Ý chí kiên cường bất khuất, Trường Phong nghiêng rằng vận đủ mười hai thành tu vi Huyết Ảnh công tổng thẳng sang Võ Thánh.

Võ Thánh như hiểu được ý chí của Trường Phong, cũng tăng nội khí, hai người lại ở trong tình huống bất phân thắng bại.

Bạch Liên thánh cô cười khanh khách bước đến cạnh sau lưng chàng. Nàng thỏ thẻ nói:

- Bây giờ ta bắt Âu công tử dễ như lấy đồ vật trong túi mình.

Thánh cô vừa nói vừa cong ngón trỏ chực điểm một ngọn Khửu Ma chỉ vào gáy Trường Phong.

Trường Phong cảm chắc mình đã lọt vào tay Bạch Liên thánh cô, nên buông một câu gắt gỏng:

- Bạch Liên thánh cô ... ngươi cứ giết ta đi.

Chàng vừa dứt câu, thì đã thấy huyết Linh Đài tê buốt, nội khí đang phát tác tản mát như muối bỏ xuống biển. Đầu óc xây xẩm.

Cùng lúc với ngọn Khửu Ma chỉ điểm vào gáy Trường Phong thì Võ Thánh thu hồi chân khí Bát Nhã Thiền chưởng.

Trường Phong đổ sập xuống nền đá, chẳng khác nào cây chuối bị đốn ngang.

Thánh cô buông thông hai cánh tay ngọc nhìn Trường Phong nằm bất động dưới đất, buông một lời lạnh nhạt khen tặng Võ Thánh:

- Lão tăng khá lắm ... Đáng được trọng thưởng.

Thánh cô lại trút một hoàn thánh dược bỏ vào tay Võ Thánh.

Thiên Ma Thế Vương và Vạn Hóa Đạo Tử thấy hoàn thánh dược, cũng lạng người đến đứng bên Võ Thánh. Cả hai người cùng chìa tay như những đứa bé vò ăn.

Bạch Liên thánh cô nhìn Vạn Hóa Đạo Tử và Thiên Ma Thế Vương, rồi từ từ lột tấm lụa đỏ che diện mạo.

Trước mặt ba vị kỳ nhân là một giai nhân sắc nước hương trời, ví như vưu vật tuyệt sắc của tạo hóa. Nếu lúc này Trường Phong tỉnh dậy, chắc phải thốt lên tiếng ngạc nhiên, bởi Bạch Liên thánh cô chính là người tình của chàng.

Bạch Liên thánh cô chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Khả Ngọc. Đáng hồng nhan tri kỷ mà Trường Phong tôn thờ.

Khả Ngọc trút ra hai hoàn thánh dược bỏ vào tay Vạn Hóa Đạo Tử và Thiên Ma Thế Vương, rồi buông một lời lạnh nhạt:

- Hai vị hãy chăm sóc cho Âu Trường Phong. Chỉ khi nào ta đến mới cho y rời khỏi đây.

Vạn Hóa Đạo Tử và Thiên Ma Thế Vương rồi rít văng văng dạ dạ, tay thì bỏ hoàn thánh dược vào miệng nhai ngon lành.

15. Chương 15: Hồng Liên Lục Chi

Trời vừa tờ mờ sáng, dưới chân Ngọc Nữ Phong đã xuất hiện hơn ba mươi cao thủ Tàn Khuyết môn, và hai lộ bang chúng Cái Bang độ hơn tám mươi người. Trên tay những cao thủ Tàn Khuyết môn đều lăm lăm ngọn Phục Hỏa hổ, còn bang chúng Cái Bang người nào cũng hờm sẵn ngọn Đả Cầu bổng, vẻ mặt ai nấy đều căng thẳng vô cùng.

Sau tiếng pháo hiệu nổ trên bầu trời, bang chủ Cái Bang Lộ Khâm hướng dẫn bang chúng nhâu nhâu như bầy châu chấu tiến lên ngọn phong.

Bên này Hoàng Minh Vũ và Khắc Tuệ Mai cũng hiệu triệu thuộc hạ của mình lên con đường độc đạo dẫn lên tòa tổng đàn Bạch Liên giáo.

Đoàn người Cái Bang và Tàn Khuyết môn không gặp một trở ngại gì. Chẳng bao lâu họ đã đến trước cửa tổng đàn Bạch Liên giáo.

Cửa tổng đàn rộng mở, trên bờ đoàn Bạch Liên là Bạch Liên thánh cô trong bộ y trang bó chèn, lụa đỏ phủ kín mặt chỉ chứa hai ánh mắt ủ dột, ê chề và sầu thảm.

Hai bên bờ đoàn Bạch Liên là hàng cao thủ đã nai nịt gọn gàng.

Lộ Khâm đứng giữa cửa tiền sảnh, lên tiếng nói:

- Bạch Liên thánh cô hãy trao Âu Trường Phong ra đây, bằng không Cái Bang quyết một trận sống còn với Bạch Liên giáo.

Khắc Tuệ Mai và Hoàng Minh Vũ cũng ra hiệu cho năm mươi cao thủ Tàn Khuyết môn cắt thành hình vòng cung chia ống Phục Hỏa hổ vào trong tổng đàn.

Bạch Liên thánh cô vẫn tĩnh tọa trên bờ đoàn, im lặng nhìn đám Cái Bang và Tàn Khuyết môn tạo thế trận trước cửa Tổng đàn mà chẳng tỏ lộ một chút gì qua ánh mắt. Trông Bạch Liên thánh cô ngỡ như pho tượng vô tri vô giác.

Lộ Khâm lớn tiếng lặp lại lời nói của mình:

- Bạch Liên thánh cô ... Lão yêu cầu hãy trao Âu Trường Phong ra ngay lập tức, bằng không tất cả bang chúng Cái Bang và Tàn Khuyết môn sẽ không nể mặt Thánh cô.

Long Hồ lệnh chủ trong bộ lột hộ pháp Bạch Liên giáo chỉ tay vào mặt Lộ Khâm:

- Các ngươi muốn chết.

Lộ Khâm nghe tiếng Trắc Bá Diệp, gằn giọng nói:

- Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp, cũng bởi ngươi mà Lộ Khâm này hồ đồ nhúng tay vào huyết án Ngọc Bảo, hôm nay ta có chết ở đây cũng coi như trả món nợ dần vặt suốt bao năm qua.

Trắc Bá Diệp lột luôn chiếc khăn lụa che mặt nói:

- Nếu lão muốn chết, thì ta sẵn sàng tống tiễn linh hồn lão về với diêm chúa.

Long Hồ lệnh chủ phẩy tay một cái.

Bốn mươi cao thủ Bạch Liên giáo xếp hai bên bờ đoàn Bạch Liên rút binh khí, đồng loạt hô vang:

- Bạch Liên thánh cô, thần công cái thể, phúc thọ nam sơn.

Sau lời hô như lời kệ kinh, cả bọn đồng loạt lao ra ngoài.

Hoàng Minh Vũ và Khắc Tuệ Mai phẩy tay một cái. Năm mươi cao thủ Tàn Khuyết môn đồng loạt khai hỏa năm mươi ngọn Phục Hỏa hổ.

Năm mươi ngọn lửa độc từ Phục Hỏa hổ bắn xẹt về phía đám cao thủ Bạch Liên giáo.

Phục Hỏa hổ vốn là vũ khí độc môn của Tàn Khuyết môn, nó vô cùng lợi hại và tàn độc. Bất cứ ai chạm phải ngọn hỏa phong, toàn thân sẽ bùng cháy như ngọn đuốc. Chính những ngọn lửa Phục Hỏa hổ đó mà không cao thủ trên giang hồ dám xem thường Tàn Khuyết môn, ngay cả Bạch Liên thánh cô.

Chỉ trong chớp mắt khởi đầu trận đại chiến, bên Bạch Liên giáo đã có hai mươi cao thủ trúng hỏa phong, bùng cháy như những ngọn đuốc.

Mặc cho những ngọn Phục Hỏa hổ phun lửa đầy trời, các cao thủ Bạch Liên giáo vẫn như bầy thiêu thân lao lên. Thêm năm người nữa biến thành bó đuốc thì năm mươi ngọn Phục Hỏa hổ cũng hết tác dụng.

Còn lại vốn vẹn chỉ mười lăm ngọn, nhưng bọn Bạch Liên giáo vẫn ào ào nhập vào bang chúng Cái Bang.

Trắc Bá Diệp hét lớn một tiếng, trở Thiên Long pháp bắn mình lên cao. Từ trên không trung lão vươn mười ngón tay tạo thành một vòng lưới Thiên Long chỉ bủa xuống đầu bang chúng Cái Bang.

Xệt!

Một thức đầu tiên, dùng Thiên Long chỉ mà Trắc Bá Diệp thi triển đã khiến mười cao thủ Cái Bang ngã xuống đất, hồn lìa khỏi xác. Đỉnh đầu những người trúng Thiên Long chỉ bốc khói nghi ngút.

Lộ Khâm quát lớn:

- Trắc Bá Diệp, đỡ chưởng của lão phu.

Lộ Khâm giậm mạnh đôi hài cỏ, người quay tròn như bông vụ áp sát Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp. Ngọn Đả Cầu bổng trong tích tắc đã phát triển mười thức liên hoàn công vào ba mươi sáu đại huyệt của họ Trắc.

Vốn là bang chủ của một bang phái lớn nhất Trung Nguyên, võ công của Lộ Khâm đâu phải hạng tầm thường, nên Trắc Bá Diệp phải dùng Thiên Long bộ pháp đập vào đầu gây thoái về sau chịu nhường thế thượng phong cho Lộ bang chủ.

Chiếm được thượng phong Lộ Khâm đâu để mất cơ hội, bởi lão bang chủ cũng thừa biết võ công của Long Hồ lệnh chủ vô cùng lợi hại, nhất là những chiêu thức Thiên Long chỉ.

Lộ Khâm muốn đánh vùi với Long Hồ lệnh chủ, để y không kịp vận chuyển khí công phát tác những thế chỉ tàn độc.

Mặc dù bị Lộ Khâm tấn công dồn dập nhưng Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp vẫn lòn lách né những ngọn Đả Cầu bổng biến hóa liên hoàn mà giữ bộ pháp chẳng hề xáo trộn.

Đứng bên ngoài thị trấn, Hoàng Minh Vũ nói với Khắc Tuệ Mai:

- Sư muội hãy đứng đây quan sát, ta giúp Lộ bang chủ một tay.

Tuệ Mai gật đầu.

Hoàng Minh Vũ hú lên vang dội, thân pháp kẻ một đường cầu vòng phiêu phiêu nhập luôn vào cuộc đấu giữa Lộ Khâm và Long Hồ lệnh chủ.

Thấy Hoàng Minh Vũ đã vào cuộc hỗ trợ cho mình, Lộ Khâm phần chấn đánh luôn năm thức liên hoàn phạt vào chân Trắc Bá Diệp.

Trắc Bá Diệp phải đảo bộ, đồng thời tổng luôn mười đạo Thiên Long chỉ điểm vào đầu gây Đả Cầu bổng của Lộ Khâm.

Mặc dù chủ động tấn công đối phương bằng vũ khí, nhưng khi ngọn Thiên Long chỉ của Trắc Bá Diệp giáp với đầu gây, Lộ Khâm lại cảm thấy hổ khẩu của mình tê rần bứt rứt.

Trắc Bá Diệp cười khẩy nói:

- Ta đưa lão về châu diêm chúa đây.

Cùng với lời nói đó, mười ngón tay Thiên Long chỉ của Trắc Bá Diệp đã rục lên mười đạo chỉ khí Thiên Long, như bảo kiếm đánh thốc vào tâm huyệt Lộ Khâm.

Với thức phản công kỳ ảo, Long Hồ lệnh chủ đã lật ngược được tình thế. Y từ chỗ hạ phong đã chiếm thế thượng phong, bắt Lộ Khâm phải vã mồ hôi lưng. Mười đạo chỉ Thiên Long rít gió phát ra tiếng gió ré như lụa bị xé, nghe lạnh cả cột sống.

Lộ Khâm dâm ra lúng túng, muốn thoái cũng không được, muốn đỡ cũng chẳng đón hết mười đạo chỉ cùng một lúc. Giữa lúc đó thì Hoàng Minh Vũ đã kịp thời nhập vào trận.

Minh Vũ chập tả thủ vào mạch môn hữu thủ quát lớn:

- Thất Thương quyền.

Một đạo kinh to như quả núi, cuộn lên biến hóa thành một quả đại quyền phong đón thẳng mười đạo Thiên Long chỉ.

Ầm.

Trắc Bá Diệp tháo lui bốn bộ.

Hoàng Minh Vũ thì chân ngập sâu xuống đất quá mất cá, bộ trường y bằng vải gai giữ phần phật, chiếc mũ che đầu tuột ra sau lưng.

Minh Vũ buông lời thán phục:

- Thật là lợi hại.

Trong lúc Minh Vũ đối mặt với Trắc Bá Diệp thì cục trường gần như Cái Bang và Tàn Khuyết môn đã làm chủ tình hình.

Sự kiện này ngoài sức tưởng tượng của Khắc Tuệ Mai. Từ lúc tiến công lên tổng đàn Bạch Liên giáo, và xảy ra cuộc tranh đoạt hỗn loạn giữa các bang chúng với nhau, tuyệt nhiên Bạch Liên thánh cô vẫn ngồi như pho tượng trên bồ đoàn chẳng hề nhích động.

Khắc Tuệ Mai quả tình vẫn không hiểu nổi Bạch Liên thánh cô có mưu mô gì. Xem chừng như Thánh cô để mặc cho bang chúng mình chết bởi các cao thủ Tàn Khuyết môn và Cái Bang mà chẳng có chút động tâm.

Giữa lúc như cầm chắc phần thắng, sẽ san bằng tòa tổng đàn Bạch Liên dễ dàng như trở bàn tay, thì có ba người từ phía hậu cung lướt lên.

Cặp mắt của Bạch Liên thánh cô chớp liên tục khi Võ Thánh, Vạn Hóa Đạo Tử và Thiên Ma Thế Vương xuất hiện, nhìn ánh mắt của Thánh cô ngỡ như đang lo lắng vô cùng.

Ngay sau lưng ba vị kỳ nhân còn có Dương Di giáo chủ Minh giáo, thiếu giáo chủ Đường môn Du Thiên Kiệt, kè kè bên cạnh Du Thiên Kiệt là đường chủ môn Du Bất Kỳ.

Thiên Ma Thế Vương chỉ tay vào các bang chúng Tàn Khuyết môn và Cái Bang, cất tiếng quát nạt:

- Lũ chuột nhắt dám làm kinh động chốn bồng lai Ngọc Nữ Phong. Các ngươi muốn chết.

Thấy ba vị kỳ nhân xuất hiện thì Khắc Tuệ Mai rung động toàn thân. Bà hoàn toàn bất ngờ khi nghe Thiên Ma Thế Vương nói và tự hỏi không biết Bạch Liên thánh cô đã dùng chức gì mà thu phục những bậc kỳ nhân này.

Tuệ Mai còn đang hoang mang thì Võ Thánh và Vạn Hóa Đạo Tử như ba con cọp điên hú vang, lao vào bang chúng Tàn Khuyết môn.

Bát Nhã Thiên chương kỳ công võ học của Phật gia lại mở một màn đại sát, máu nhuộm ướt đầm bộ cà sa của lão tăng. Chỉ mới đấy ba thức Bát Nhã Thiên chương mà bang chúng Tàn Khuyết môn tưởng như đám lá khô bị quét bởi trận cuồng phong dữ dội.

Bình ... Bình ... Bình.

Bên này Thiên Ma Thế Vương cũng chẳng thua kém gì, lão như muốn tranh đua với Võ Thánh, nên những đạo Khuru Ma chỉ như những thanh kiếm vô hình phập phật hót ngang cổ bang chúng Cái Bang.

Vạn Hóa Đạo Tử thì cuồng lên, vừa đánh vừa nói:

- Các người chữa ta với, không ta sẽ chẳng có thánh được.

Chưa đầy nửa khắc từ lúc Võ Thánh, Thiên Ma Thế Vương và Vạn Hóa Đạo Tử xuất hiện, cục trường đã thay đổi hoàn toàn.

Hơn năm mươi xác chết nằm rải rác khắp cửa tổng đàn Bạch Liên giáo. Vòn vẹn còn lại trên bãi chiến trường độ hơn năm mươi người kể cả Tàn Khuyết môn lẫn Cái Bang. Hoảng Minh Vũ, Khắc Tuệ Mai và lão bang chủ Cái Bang Lộ Khâm đứng như trời trồng.

Cả ba nhìn Võ Thánh, Vạn Hóa Đạo Tử và Thiên Ma Thế Vương như những quái thú nhuộm đỏ máu người.

Lộ Khâm thở dài, than một lời:

- Chúng ta chắc chết tại vùng tử địa này.

Giữa lúc cái chết hiện ra trước mắt mọi người thì Hoàng Thúy Nga như một cánh chim hạc vụt xuất hiện đứng chắn trước mặt Võ Thánh, Vạn Hóa Đạo Tử và Thiên Ma Thế Vương.

Nàng khoát tay ra hiệu cho Hoàng Minh Vũ và Khắc Tuệ Mai rồi lớn tiếng nói:

- Tất cả mọi người hãy quay về Sinh Tử vực.

Hoàng Minh Vũ khẽ gọi:

- Thúy Nga ...

Thúy Nga nhấn mạnh từng tiếng:

- Gia gia hãy đưa mọi người về Sinh Tử vực, Hoàng nhi sẽ chặn họ lại. Hãy đi đi.

Ba vị kỳ nhân nhìn Thúy Nga không chớp mắt. Sự xuất hiện của nàng quả là một điều bất ngờ, vì Thúy Nga còn trẻ tuổi, hình dạng ma không ra ma, người không ra người lại có thể nói chặn được Võ Thánh, Vạn Hóa Đạo Tử và Thiên Ma Thế Vương, quả là điều không thể tin nổi.

Thúy Nga chặn ngang làm mốc cho Hoàng Minh Vũ và Khắc Tuệ Mai cùng bang chủ Lộ Khâm điều động bang chúng rút dần xuống Ngọc Nữ Phong.

Võ Thánh chấp tay như hồi phục được thần trí, miệng liên niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật ... Tín nữ hãy rời khỏi chốn này đi.

Nếu bất cứ ai rơi vào cục trường hư vậy thì lời nói của đại sư quả là sinh lộ để cứu mạng mình, và đã ba chân bốn cẳng bỏ chạy rồi, nhưng Thúy Nga thì không.

Nàng nhìn Võ Thánh lắc đầu:

- Ta chỉ rời khỏi đây khi lấy được mạng sống của Bạch Liên thánh cô.

- A di đà Phật ... Tín nữ đừng hồ đồ.

Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp thấy Võ Thánh đối đáp với Hoàng Thúy Nga, lớn giọng nói như ra lệnh:

- Lão đại sư không cần nhiều lời với nha đầu đó, hãy thu nạp ả rồi để Thánh cô phán xử. Nếu lão đại sư không thực thi thì chính đại sư sẽ bị xử phạt.

Võ Thánh liếc qua Long Hồ lệnh chủ:

- A di đà Phật.

Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp trầm giọng nói:

- Thánh được không quá thừa để cho đại sư đâu.

Võ Thánh vô cùng lúng túng.

Thiên Ma Thế Vương phủ hai ống tay áo dạ hành, lắc mình đến đứng bên Võ Thánh.

Lão quay nhìn Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp rồi nói:

- Ê lão tổng quản ... Nếu ta thu nạp ả nha đầu này thì phần thánh được của lão trọc thuộc về lão phu chứ? Trắc Bá Diệp gật đầu.

Thiên Ma Thế Vương nhìn lại Võ Thánh, toét miệng cười hi hi. Lão vừa cười vừa nói:

- Trong động thất, lão trọc ngươi đã được hưởng quá nhiều thánh được, giờ đến lượt lão phu chứ.

Thiên Ma Thế Vương nói xong, xum xoe tiến đến đối mặt với Hoàng Thúy Nga, lão nói:

- Nha đầu, ngoan ngoãn hãy quỳ xuống để lão phu dâng nạp cho Thánh cô. Nếu như bướng bỉnh sẽ không toàn mạng.

Thúy Nga nhìn sững vào mặt Thiên Ma Thế Vương nói:

- Tiền bối muốn sống những ngày còn lại thì nên rút lui đi.

Nghe nàng nói, Thiên Ma Thế Vương ngỡ mình nghe lầm, phải hỏi lại:

- Nha đầu, ngươi nói sao? Chẳng lẽ ngươi có thể đả bại Thiên Ma Thế Vương này sao?

Năm mươi năm trước lão phu đã sánh ngang với Võ Thánh, Vạn Hóa Đạo Tử và Huyết Ảnh Ma Tôn với cương vị Tứ đại kỳ nhân, chẳng lẽ lại bị bại bởi một nha đầu non choẹt như ngươi?

- Tre già măng mọc ... Trước có Tứ đại kỳ nhân hùng bá thiên hạ, sau có Bạch Liên thánh cô, như hiện tại các vị đang là thuộc hạ của Bạch Liên thánh cô.

Thiên Ma Thế Vương đỏ ửng mặt vì ngượng, quả thật đúng như nàng nói, cả ba vị trong Tứ đại kỳ nhân đang phục vụ đắc lực cho Bạch Liên thánh cô. Nếu sự đời xảy ra cách đây năm mươi năm quả là không thể nào tin được.

Thiên Ma Thế Vương ngượng quá hóa thành giận. Lão giận đến tím mặt nhưng không biết nói một lời lý giải. Nếu lão phân trần vì cố sao mình trở thành thuộc hạ của Bạch Liên giáo thì còn đâu có phần thánh được ma quỷ mà lão đã được Thánh cô trút vào lục phủ ngũ tạng.

Không nói thì phải đánh.

- Nha đầu ... Lão phu sẽ bẻ răng ngươi.

- Tiền bối hãy cẩn trọng ... Khuru Ma chỉ của người không phải là thiên hạ đệ nhất đâu.

Một lần nữa Thiên Ma Thế Vương ngạc nhiên vô cùng. Lão ma không ngờ võ công tuyệt học của mình mà cô gái trẻ tuổi này lại biết rất tường tận.

- Khuru Ma chỉ không phải là võ công thiên hạ đệ nhất nhưng chắc cũng đủ oai lực thu phục ngươi.

- Tiền bối đang nằm mơ.

- Nói nhiều cũng không bằng đánh nha đầu một chỉ để ngươi sáng mắt ra.

- Tiền bối cứ ra tay, nhưng Thúy Nga chỉ sợ khi tiền bối ra tay tiền bối hối hận không kịp. Cái danh Thiên Ma Thế Vương lấy lòng năm xưa sẽ bị chôn vùi vào trận đấu này.

Thiên Ma Thế Vương hừ lớn. Lão quát:

- Nha đầu đỡ chỉ.

Thiên Ma Thế Vương lắc mình, thân ảnh đã nhập nhoạng, đồng thời phát tác một đạo Khuru Ma chỉ xanh rờn với tám thành lực đạo công thẳng vào Hoàng Thúy Nga.

Đối mặt với một vị đại kỳ nhân như Thiên Ma Thế Vương, Hoàng Thúy Nga đâu dám xem thường, mặc dù nàng cậy vào tuyệt thế võ công Âm Công Lượng Cực Tử.

Thúy Nga hét một tiếng, toàn thân đã bao bọc bởi những luồng Âm Khí Lượng Cực Tử, nhìn ngó như một vòng lưới che chắn nàng. Tả thủ khoanh một vòng, từ hai ngón tay trở và giữa hai đạo Âm Khí Lượng Cực Tử thoát ra đón thẳng đạo chỉ Khuru Ma của Thiên Ma Thế Vương.

Hai đạo khí chạm thẳng nhau, phát ra một tiếng nổ chát chúa.

Ầm.

Kèm theo tiếng nổ dữ dội đó thì có tiếng lụa xé ren rét nghe mà lạnh buốt cả cột sống.

Mũi hài thêu của Hoàng Thúy Nga kéo dài non một bộ lùi về sau. Bên kia Thiên Ma Thế Vương thoái luôn năm bộ, mặt mày tái mét.

Thúy Nga chiếu nhãn lực lạnh lẽo vào lão nói:

- Tiền bối còn nghĩ thu phục tiểu nữ nữa không?

Thiên Ma Thế Vương lắc đầu một lúc, mới mở miệng nói:

- Vừa rồi nha đầu đã thi triển một thức vô cùng quái lạ, phải chăng nó cũng xuất phát từ Hồng Liên?

Thúy Nga mỉm cười gật đầu:

- Đúng như vậy, Khuru Ma chỉ là tuyệt thức từ Hồng Liên, thì tiểu nữ cũng phải dùng tuyệt thức trong Hồng Liên đối kháng lại chứ.

- Chiêu vừa rồi nha đầu thi triển có tên là gì?

Thúy Nga buông một câu lạnh nhạt:

- Âm Công Lượng Cực Tử.

Thiên Ma Thế Vương há hốc miệng:

- Âm Công Lượng Cực Tử ... Thế nha đầu là đệ tử của Long Bà Mỹ Diện?

Đến lượt Thúy Nga thoáng lộ sự ngạc nhiên lên khuôn mặt héo hắt của mình. Nàng gật đầu nói:

- Không sai. Ta chính là đệ tử của Long Bà Mỹ Diện.

Thiên Ma Thế Vương bặm môi, gục đầu, rồi ngược lên nhìn nàng nói:

- Long Bà Mỹ Diện chắc đã quy tiên rồi?

- Sư phụ đã viên tịch từ lâu rồi.

Thiên Ma Thế Vương nhìn nàng nói:

- Tiểu nữ hãy thứ tội cho lão phu. Thật ra lão phu và Võ Thánh cùng Vạn Hóa Đạo Tử không cam tâm hại người đâu, nhưng chúng ta đã lỡ bị trúng nhảm thánh dược, không thể kiềm chế được dục tâm, nếu không có thánh dược, sống còn khổ hơn chết.

Thiên Ma Thế Vương lắc đầu quày quạy tiếp:

- Tiểu nữ ... hãy tha thứ cho lão phu.

Thiên Ma Thế Vương quay lại Võ Thánh và Vạn Hóa Đạo Tử, trĩu giọng buồn thảm nói:

- Hai vị ở lại đi sau.

Dứt câu nói tưởng như lời trần trời đó, trong lúc Hoàng Thúy Nga còn chưa hiểu lão có dự tính gì, thì Thiên Ma Thế Vương hú lên một tiếng lanh lảnh, người của lão run rẩy như một cây sậy trước cơn giông lớn.

Thiên Ma Thế Vương té sấp mặt xuống đất.

Hoàng Thúy Nga lắc mình phi thân đến cạnh bên lão ma. Nàng đỡ đầu Thiên Ma Thế Vương thấy hai bên khóe miệng máu tươi đã rịn đỏ.

Thiên Ma Thế Vương ngắc ngoải nói:

- Tiểu nữ ... Lão không biết người là đệ tử của Mỹ Diện Long Bà ... Người tha thứ cho lão phu nhé.

Hoàng Thúy Nga thật không tin nổi Thiên Ma Thế Vương lại tự đoạn kinh mạch của mình mà chết khi nghe đến tên Mỹ Diễm Long Bà. Nàng không cầm lòng được, nước mắt lưng tròng, vừa gật đầu vừa nói:

- Tiền bối ... Tiền bối không có lỗi gì cả.

Thiên Ma Thế Vương nghe xong lời Thúy Nga thốt ra bằng đáy lòng tâm tình, miệng nở nụ cười khắc khổ rồi gục đầu qua bên. Hồn lão đã xuất ra khỏi xác.

Thấy Thiên Ma Thế Vương tự đoạn kinh mạch kết liễu cuộc đời mình, Võ Thánh và Vạn Hóa Đạo Tử bồi hồi vô cùng.

Hai người nhìn nhau.

Võ Thánh chấp tay niệm Phật hiệu, từ từ ngồi xuống đất theo tư thế kiết đà, máu tươi liền rịn ra hai bên khoe miệng lão tăng.

Vạn Hóa Đạo Tử nhìn Hoàng Thúy Nga buông một lời thề lương, u uẩn nói:

- Nha đầu ... Số phận của Tứ đại kỳ nhân thật là hẩm hiu.

Vạn Hóa Đạo Tử đến cạnh bên Võ Thánh. Lão ngồi xuống cạnh, cơ thể liền phát ra những tiếng cắc cắc, rồi gục đầu lịm dần đi.

Sự ra đi của Võ Thánh, Vạn Hóa Đạo Tử và Thiên Ma Thế Vương khiến cho mọi người có mặt tại cục trường đều ngơ ngẩn.

Thấy cả ba vị kỳ nhân tự kết liễu đời mình, Trắc Bá Diệp cùng Dương Di và các cao thủ Bạch Liên giáo đồng loạt lùi ngay về phía cửa tổng đàn.

Thúy Nga thở dài một tiếng, rồi nhảy về phía nhóm các cao thủ Bạch Liên giáo, gần giọng nói:

- Hôm nay bốn cô nương sẽ san bằng tòa Bạch Liên cung, nếu Bạch Liên thánh cô không ra mặt.

Nàng vừa nói vừa dẫn từng bước chậm chậm về phía nhóm cao thủ Bạch Liên giáo.

Trắc Bá Diệp và Dương Di nhìn Hoàng Thúy Nga chẳng khác nào một sát tinh từ cõi chết trở về. Tất cả đều căng mắt, ngưng thần và vận chuyển công khí chờ đợi.

Bất ngờ, một chiếc bóng đỏ từ phía hậu cung lướt lên nhanh không thể tưởng. Bóng huyết y lướt qua đỉnh đầu bọn cao thủ Bạch Liên cung, rồi nhắm luôn Hoàng Thúy Nga vỗ liền xuống một lúc ba đạo chưởng kinh Huyết Ảnh công.

Thoáng bất ngờ, Hoàng Thúy Nga cũng lúng túng vô cùng. Nàng nửa muốn dùng Âm Công Lượng Cực Tử đỡ thẳng vào huyết thủ, nửa lại không nỡ vì ngờ đó là Âu Trường Phong.

Nếu thi triển Âm Công Lượng Cực Tử, Hoàng Thúy Nga sợ kinh khí vô tình sẽ giết chết chàng.

Tâm trạng của nàng bấn loạn vô ngần.

Trong lúc Thúy Nga bối rối thì bóng huyết thủ chia làm ba đường thượng trung và hạ công thẳng vào nàng.

Thúy Nga đành mặt, điểm mũi hài lướt luôn về sau hai trượng.

Huyết thủ vỗ thẳng xuống chỗ đứng của nàng.

Ầm.

Cuồng phong xuất hiện như lốc dữ, trong phạm vi ba trượng rộng.

Thúy Nga hét lớn:

- Trường Phong ... dừng tay lại.

Mặc cho nàng nói, bóng huyết y vẫn chờn vờn, rồi công luôn một lúc năm sáu bóng chưởng đỏ ối vào người Thúy Nga.

Lần này Thúy Nga tưởng chừng như Trường Phong muốn giết nàng, bóng huyết thủ dày đặc che kín trước mặt khiến nàng bối rối vô cùng.

Thúy Nga chứng kiến những vị kỳ nhân kia bị khống chế bởi thánh dược nên cũng ngỡ Trường Phong cũng như họ, nên không muốn dùng võ công chống trả chàng. Nàng điểm mũi hài lùi luôn hai trượng nữa, hét lớn:

- Trường Phong ...

Nàng vừa hét lớn, thì cảm thấy sau lưng mình có áp lực lạ thường, liền quay phắt lại chực phát tác Âm Công Lượng Cực Tử, nhưng không kịp nữa rồi.

Khuôn mặt của Bạch Liên thánh cô ngay sát bên nàng. Phía trước thì bóng huyết thủ, phía sau là Bạch Liên thánh cô với thân pháp Di Hình xuất quỷ nhập thần.

Lượng đầu thọ địch, Thúy Nga suy nghĩ chớp nhoáng. Nàng bỏ mặc cho Huyết thủ vỗ thẳng vào lưng mình, mà chủ tâm công luôn một ngọn Âm Công Lượng Cực Tử vào Bạch Liên thánh cô.

Ngọn Âm Công Lượng Cực Tử thoát ra từ hai ngón tay của Thúy Nga, kẻ một đường thẳng tắp điểm vào giữa trán Bạch Liên thánh cô. Nhưng ngọn khí công còn cách đích độ hai gang tay thì Thánh cô vụt biến mất tan vào hư không.

Vừa lúc đó, Thúy Nga cảm thấy lưng mình rất bỏng, đầu óc xây xẩm, khí lực tản mát.

Nàng chú người về phía trước miệng hộc máu tươi trông thảm hại vô ngần.

Thúy Nga gượng gượng trụ bộ. Nàng há hốc miệng khi nhận ra người đối mặt với mình vận Huyết y đỏ rực không phải là Trường Phong.

Y có cặp mắt đỏ chói, lạnh lẽo vô ngần đang rọi vào nàng.

Chạm vào ánh mắt vô hồn vô cảm đó, Thúy Nga rợn cả tóc gáy. Nàng lắp bắp nói:

- Người không phải là Âu Trường Phong.

Vừa nói Thúy Nga vừa vận chuyển cửu âm để phục hồi Khí Công Lượng Cực Tử, nhưng nàng cảm thấy mình thở còn không nổi huống chi phát tác tuyệt công.

Thúy Nga đưa tay ôm ngực, miệng phun luôn một ngụm máu tươi nữa. Đầu óc tối sầm lại, nàng chỉ còn nghĩ một điều:

“Mình cùng chết chung với những vị tiền bối kia”.

oo Trường Phong tỉnh lại, nằm dưới sàn đá, hơi lạnh tỏa lên lạnh buốt. Chẳng nhận ra mình bị nhốt trong một ngục đá tối đen như mực. Chàng lần mò đến cửa tò vò khẽ gọi:

- Võ Thánh, lão tăng có nghe tại hạ nói không?

Không có tiếng Võ Thánh đáp lại.

Cạch ...

Cửa đá hé mở, một bóng người len vào.

Tiếng của Khả Ngọc thốt lên ngay bên cạnh Trường Phong:

- Âu đại ca.

Như nằm mơ, Trường Phong phải lắc đầu mà cũng chưa tin được Khả Ngọc ở ngay bên cạnh mình. Chàng thốt lên ngạc nhiên:

- Ngọc muội ... Ngọc muội phải không?

- Chính Ngọc muội đây này.

Khả Ngọc nắm tay chàng, xuống giọng thật khẽ:

- Đại ca, chúng ta rời khỏi đây ngay.

Trường Phong còn chưa hết ngạc nhiên. Quả thật chàng không thể nào tin nổi Khả Ngọc lại có thể đột nhập vào tận trong ngục đá này.

- Ngọc muội, sao muội lại có thể vào trong này được?

- Chuyện dài dòng lắm, rồi muội sẽ kể cho đại ca biết vì sao mình lại có thể vào đây.

Bây giờ chúng ta cần phải trốn khỏi Ngọc Nữ Phong.

Nàng đưa tay sờ rầm khuôn mặt chàng, rồi nói:

- Mới xa nhau mấy bữa mà đại ca tiêu tụy quá.

Trường Phong cảm giác bàn tay mình vừa động một giọt nước. Có lẽ Khả Ngọc quá thương cảm chàng nên đã rơi lệ, và những giọt lệ đó đọng trên tay Trường Phong.

Chàng bắt giác ôm lấy nàng thốt:

- Ngọc muội ...

Khả Ngọc đẩy khê Trường Phong:

- Đại ca ... Lúc này chúng ta không rời khỏi Ngọc Nữ Phong thì chẳng còn thời cơ nào nữa đâu.

Trường Phong thở dài một tiếng:

- Ngọc muội ... Hình như đại ca đã bị Bạch Liên thánh cô phế bỏ võ công rồi.

Khả Ngọc lắc đầu, rồi nép vào ngực Trường Phong:

- Chúng ta trốn ra khỏi đây rồi Ngọc muội sẽ làm cách phục hồi lại công lực cho đại ca.

Hãy đi theo Ngọc muội.

Nàng nắm tay Trường Phong kéo ra ngoài thạch lao.

Những ngọn bạch lạp gắn trên tường khiến Trường Phong lóa mắt. Một lúc sau nhãn lực mới hồi phục lại, chàng quay sang chiêm ngưỡng nàng. Khả Ngọc vẫn kiêu sa, đài các và đoan trang như hôm nào chàng gặp nàng dưới Sinh Tử vực. Tình cảm dâng trào dữ dội, chàng khê bóp tay nàng khê gọi:

- Khả Ngọc ...

Khả Ngọc ngược mắt nhìn lên, ánh thu ba của nàng trong vắt chẳng khác nào mặt nước hồ thu.

- Đại ca ...

- Ngọc muội, nếu trên đường bôn tẩu, đại ca có mệnh hệ nào thì Ngọc muội hãy thoát đi một mình.

Khả Ngọc lắc đầu:

- Không đâu ... Ngọc muội không bao giờ bỏ đại ca. Chúng ta có chết thì chết chung với nhau. Đại ca không yêu thương muội ư?

- Muội đừng nói những lời đó, Trường Phong chỉ yêu một mình muội thôi. Trên đời này không một giai nhân nào Trường Phong nghĩ tới, ngoại trừ muội.

Hai người sóng bước nhau chẳng mấy chốc đã ra đến ngoài động đá.

Khả Ngọc đột ngột kéo tay Trường Phong, áp vào một tảng đá lớn. Nàng khê nói:

- Hình như có người đang đi tới.

Hai người vừa nép vào tảng đá thì đã thấy Trắc Bá Diệp cùng Dương Di đi tới. Cả hai nhìn vào động đá quan sát một lúc rồi bỏ đi.

Khả Ngọc thở ra:

- Hai người đó không phát hiện ra chúng ta.

Khả Ngọc không nghe Trường Phong nói gì liền quay mặt lại, thấy chàng đang gục đầu:

- Đại ca ... sao vậy?

Trường Phong bặm môi ngược lên nhìn nàng:

- Thấy kẻ thù mà đại ca đành nhắm mắt làm ngơ. Bởi giờ đây đại ca đã thành kẻ vô dụng, chỉ còn là gánh nặng cho Ngọc muội.

Khả Ngọc phụng phịu:

- Đại ca ... quân tử làm việc lớn, chờ ba năm cũng chưa muộn. Thoát khỏi ngọn Ngọc Nữ Phong này thì muội sẽ cố tìm cách phục hồi chân nguyên nội thể cho đại ca.

Nàng nắm tay chàng kéo đi:

- Chúng mình đi thôi.

Hai người lần theo những gờ đá, xuống chân ngọn phong Ngọc Nữ. Khi đến được dưới chân ngọn Ngọc Nữ, thì trên đỉnh có từng chùm pháo hiệu bắn lên trời.

Trường Phong nheo mày:

- Khả Ngọc ... muội hãy trốn một mình đi, có thể bọn Bạch Liên giáo đã phát hiện ra sự trốn chạy của ngu huynh rồi. Họ sẽ rượt theo.

Khả Ngọc lắc đầu:

- Không ... Nhất định muội không đi một mình. Chúng ta cùng trốn với nhau. Có chết thì muội cùng chết với đại ca.

Dứt lời Khả Ngọc nắm tay Trường Phong trở thuật phi hành bỏ chạy. Hai người chạy mãi đến khi thấy ven đường có một cánh rừng tùng trùng điệp.

Khả Ngọc liền chỉ cánh rừng tùng đó nói:

- Chúng ta hãy vào trong rừng này ẩn nấp.

Trường Phong vừa thở vừa gật đầu.

Khả Ngọc tỏ vẻ lo lắng cho chàng:

- Đại ca mệt lắm phải không?

Trường Phong cúi gằm mặt xuống:

- Bây giờ ngu huynh chẳng khác nào kẻ đã bị chặt tay, chặt chân. Sống chỉ bằng thừa, khôn khổ với mối hận Ngọc Bảo. Trường Phong này chết chắc không nhắm mắt.

Khả Ngọc chau mày:

- Đại ca bị quan quá.

Nàng vừa nói vừa choàng tay qua nách chàng, rồi trở cước pháp dìu luôn Trường Phong băng vào cánh rừng tùng.

Hai người đến ven rừng thì gặp một ngôi cổ miếu, Khả Ngọc dìu luôn Trường Phong vào cổ miếu đó.

Trường Phong thở dài, bùi ngùi nói:

- Ngu huynh thật là vô dụng, đã làm phiền Ngọc muội nhiều quá.

Xúc cảm u uẩn dâng trào chặn ngang cổ họng, Trường Phong ôm đầu hét lớn:

- Ta là kẻ vô dụng. Ta là kẻ vô dụng ... Ta sinh ra và sống trên đời này để làm gì?

Trường Phong quỳ mọp xuống bậc tam cấp lẩm nhẩm:

- Trường Phong ... Mi chết đi ... Mi là kẻ vô dụng, mi chết đi.

Khả Ngọc đỡ chàng lên. Trường Phong ngược mặt nhìn nàng. Những giọt nước mắt tuôn dài hai bên má. Chàng sức nhớ đến hôm nào vừa ra khỏi Hoàng hồ, với hào khí hùng hực, đã khắc chữ trên cột đá mà giờ đây đã mất hết, thân lại trôi dạt phải nhờ vào sự giúp đỡ của Khả Ngọc.

Không dần nổi tâm trạng bi ai, sầu thảm, Trường Phong nghẹn ngào nói với nàng:

- Ngọc muội ... Muội hãy bỏ ta lại đây mà đi đi. Trường Phong này ...

Khả Ngọc ôm ghì lấy chàng nói:

- Đại ca, sông cũng có lúc cong lúc thẳng, trời có ngày và có đêm, có giông bão thì cũng có tĩnh lặng, sao đại ca lại u uất bi quan như vậy? Đại ca ngỡ rằng Khả Ngọc bỏ đại ca sao, hay đại ca đã không còn yêu Khả Ngọc nữa?

Trường Phong nức nhẹ một tiếng:

- Đại ca yêu muội ... Yêu muội lắm. Nhưng đại ca đã trở thành kẻ vô dụng rồi. Đại ca sợ sẽ liên lụy đến muội mà thôi.

Khả Ngọc lắc đầu:

- Cõi nhân gian mờ mịt này, muội chỉ có mình đại ca. Sự tình hôm nay nhất nhất đều do Võ Thánh, Vạn Hóa Đạo Tử và Thiên Ma Thế Vương gây họa cho đại ca.

Nàng nói dứt câu, lệ thảm đã rơi lã chã xuống vai áo Trường Phong.

Trường Phong ngược lên, nhìn Khả Ngọc buông một câu lạnh giá:

- Nếu Trường Phong này không gục ngã ngày hôm nay thì nhất định phải tìm Võ Thánh, Vạn Hóa Đạo Tử và Thiên Ma Thế Vương để đòi lại món nợ họ đã vay.

Khả Ngọc lắc đầu.

Trường Phong ngạc nhiên hỏi nàng:

- Sao muội lại lắc đầu, muội không muốn huynh trả mối hận này sao?

- Không phải muội không muốn, nhưng những người đó còn đâu để đại ca tìm đến mà đòi hận.

Trường Phong ngạc nhiên, mở tròn nhãn lực nhìn nàng nói:

- Phải muội đang nghĩ ba vị đó đã đầu phục Bạch Liên thánh cô thì đại ca không thể chạm đến họ chứ gì?

Khả Ngọc lắc đầu:

- Không phải vậy đâu ... Họ đã chết hết rồi.

Chàng cau mày:

- Cả ba người cùng chết?

- Đúng như vậy. Lúc muội đột nhập vào thạch động cứu đại ca thì bên ngoài tổng đàn, Hoàng Thúy Nga xuất hiện đòi lại đài hoa Hồng Liên và chính Hoàng Thúy Nga đã giết họ.

- Thúy Nga có thể giết được ba vị kỳ nhân đấy sao?

- Vâng ... Võ công của Thúy Nga vô cùng lợi hại, bởi nó xuất phát từ cội nguồn Hồng Liên. Với bí kíp Âm Công Lượng Cực Tử, nàng đã bại Võ Thánh, Vạn Hóa Đạo Tử và Thiên Ma Thế Vương.

- Hồng Liên chứa đựng những võ công lợi hại như vậy sao?

- Đúng như vậy đấy. Nếu như đại ca hợp nhất nguyên vẹn được Hồng Liên hàm thụ võ công trong Hồng Liên thì việc trả thù chẳng khó khăn gì.

Trường Phong bùi ngùi nói:

- Võ công của đại ca đã bị phế bỏ rồi, còn đâu hy vọng hợp nhất Hồng Liên, huống gì Hồng Liên hiện nay ở trong tay Bạch Liên thánh cô.

Khả Ngọc mỉm cười:

- Lúc bị Thánh cô bắt, Khả Ngọc vô tình nghe được, Bạch Liên thánh cô tuy đã hội đủ nhánh Hồng Liên nhưng vẫn còn thiếu một cánh. Cánh Hồng Liên đó lại nằm trong tay của đại ca.

Trường Phong neho mày suy nghĩ:

- Đại ca chưa hề giữ nhánh Hồng Liên nào. Có lẽ Thánh cô đã hiểu lầm.

- Ngọc muội thì nghĩ khác.

- Muội nghĩ sao?

- Bạch Liên thánh cô không lầm.

- Lý do gì mà muội nghĩ như vậy?

- Trước đây một trăm năm, giang hồ xuất hiện chủ nhân Ngọc Điện U Linh, võ công vô cùng cao thâm, và trước khi tuyệt tích, vị kỳ nhân đó để lại sáu nhánh Hồng Liên, trên mỗi nhánh đều có khắc khẩu quyết hộ thân, và nếu ai hợp nhất Hồng Liên thì sẽ trở thành người kế vị Ngọc Điện kỳ nhân.

Nàng ngồi xuống bên cạnh chàng:

- Với Hồng Liên, kẻ kế vị trở thành bá chủ giang hồ, vừa về võ công, vừa kim tài. Do đó nhánh Hồng Liên trở thành cái đích của mọi cao thủ.

Trường Phong ngược mặt nhìn qua nàng:

- Sáu người đó là những ai?

- Một là Mỹ Diệm Long Bà, hai là Huyết Ảnh Ma Tôn, ba là Võ Thánh, bốn là Vạn Hóa Đạo Tử, năm là Thiên Ma Thế Vương, người thứ sáu võ công kém nhất nhưng lại mưu mô nhất và là trẻ nhất là U Hồn bang chủ Mộng Diệp Tuyền.

- Đại ca hiểu rồi, những người trước đều đã quá vãng chỉ còn những kẻ hậu sinh, mà người hiện nay đang nắm giữ sinh mạng giang hồ chính là đại đệ tử của U Hồn bang chủ Mộng Diệp Tuyền, người đó chính là ...

Khả Ngọc cướp lời chàng:

- Người đó là Bạch Liên thánh cô.

- Nguyên nhân nào mà Bạch Liên thánh cô lại nghĩ đại ca là người duy nhất còn giữ lại nhánh Hồng Liên?

- Đại ca không suy nghĩ thôi. Thử hỏi bây giờ Võ Thánh, Vạn Hóa Đạo Tử, Thiên Ma Thế Vương kể cả đài hoa cũng thuộc về Bạch Liên thánh cô thì nhánh còn lại là của Huyết Ảnh Ma Tôn. Thật ra Bạch Liên thánh cô đã lục soát trong người đại ca, nhưng không tìm được, nên mới để đại ca sống.

- Thì ra là vậy.

- Bạch Liên thánh cô đã bức ép đại ca phải giao nhánh Hồng Liên của lão tổ mới tha cho Ngọc muội?

- Tất cả đã rõ trước mắt rồi.

Khả Ngọc nắm tay Trường Phong nói:

- Đại ca, bây giờ chúng ta tương kế, tựu kế. Dùng nhánh Hồng Liên của Huyết Ảnh lão tổ để hội nhập Hồng Liên. Đại ca sẽ dùng nhánh Hồng Liên đó trở thành người kế vị Ngọc Điện U Linh và thanh toán các món nợ trên giang hồ.

- Nhưng quả thật ... đại ca chẳng hề giữ nhánh Hồng Liên đó.

Khả Ngọc neho mày suy nghĩ:

- Đại ca không giữ thì nhánh Hồng Liên đó ở đâu. Chẳng lẽ bí kíp Huyết Ảnh công do lão tổ tự tạo thành.

- Có lẽ do lão tổ suy tư mà tụ thành võ học, nhưng cũng có thể ...

Trường Phong dẫn đo:

- Nhưng cũng có thể nhánh Hồng Liên mà Bạch Liên thánh cô đang cần để hợp nhất Hồng Liên đang được lưu trữ tại thạch phòng ...

Khả Ngọc lặp lại:

- Thạch phòng ... thạch phòng ở chốn nào?

- Thạch phòng là nơi lão tổ Huyết Ảnh viên tịch. Nó nằm dưới đáy Hoàng hồ. Khi tòa Ngọc Bảo bị quần hùng san bằng, đại ca bị đánh rơi xuống Hoàng hồ, và may mắn lọt vào thạch phòng hàm thụ võ công của lão tổ.

- Đại ca biết đường quay trở lại thạch phòng chứ?

- Tất nhiên rồi. Đại ca từ đó bước ra, tất phải biết đường trở vào chứ.

- Ngọc muội và đại ca sẽ quay trở lại thạch phòng. Hy vọng lão tổ sẽ lưu trữ nhánh Hồng Liên ở đó, và cũng tạm thời ẩn mất một thời gian, để muội tìm cách đả thông các đại huyết của đại ca mau phục hồi thần công hộ thể.

- Đây đến Hoàng hồ rất xa. Đại ca sợ ... Bạch Liên thánh cô không để yên cho chúng ta đến đó.

- Muội có cách.

Nàng nhìn ra ngoài cánh rừng, rồi nói:

- Đại ca ở lại đây, muội sẽ ra ngoài kia tìm một cỗ xe ngựa và chúng ta sẽ dùng cỗ xe ấy xuôi về Hoàng hồ.

Trường Phong gật đầu:

- Muội hãy cẩn thận.

Nàng nắm tay chàng bóp khẽ, rồi nói:

- Ngọc muội sẽ quay lại ngay thôi. Đại ca đừng đi đâu nhé.

Trường Phong nhìn nàng bằng cặp mắt đắm đuối, thán phục và trù mến:

- Phải chi muội đừng gặp ngu huynh thì đâu vất vả như thế này.

Nàng bặm môi nguyệt chàng, rồi phụng phịu nói:

- Đại ca còn nói những lời như vậy nữa thì Khả Ngọc sẽ tự hủy mình chết trước mặt đại ca cho xem.

16. Chương 16: Tình Hồng Chớm Nở

Khả Ngọc rời khỏi cánh rừng từng quay ra ngoài quang lộ. Nàng nhìn dáo dác một hồi, rồi móc trong thắt lưng ra một quả pháo hiệu dùng khí chưởng đẩy quả pháo bay vút lên trời.

Quả pháo còn lơ lửng như đóa bông phía trên thì có một người xuất hiện. Y trở thuật phi hành nhanh như một cơn lốc cuốn, nhẹ nhàng đáp xuống ngay cạnh Khả Ngọc.

Khả Ngọc cung kính nói:

- Vương nhi bái kiến gia gia.

Lão nhân có khuôn mặt phương phi, vuốt chòm râu cá chốt, ngắm Khả Ngọc mỉm cười, nói:

- Ngọc nhi khá lắm. Gia gia không hổ thẹn đã có một ái nữ như Vương nhi.

- Gia gia quá khen. Chẳng qua Vương nhi chỉ hành động theo sự chỉ dẫn của gia gia mà thôi.
- Nếu không có Vương nhi thì việc lớn của họ Vương đâu dễ dàng thành đạt như hôm nay. Gã Âu Trường Phong đã tiết lộ bí mật Hồng Liên chưa?

Khả Ngọc bước đến cạnh lão nhân nói:

- Âu Trường Phong đã tiết lộ bí mật cho Vương nhi biết, nơi viên tịch của Huyết Ảnh Ma Tôn lão tổ nằm dưới Hoàng hồ. Y đã may mắn lọt vào thạch phòng sau khi bị đánh rơi xuống Hoàng hồ.
- Hẳn thật là tốt phúc. Trước đây gia gia và Âu Trường Hải đã nhiều phen tìm kiếm nơi viên tịch của lão tổ, nhưng tuyệt nhiên không tìm ra. Thế mà y lại may mắn lọt vào đúng chỗ viên tịch của tổ sư.
- Bây giờ thạch phòng không còn là nơi bí mật đối với gia gia và Vương nhi.
- Biết được như vậy, nhưng vào thạch phòng chắc cũng còn cần đến Âu Trường Phong.
- Một mình Vương nhi cũng có thể vào được.

Lão nhân lắc đầu:

- Con không được mạo hiểm. Gia gia thành công việc lớn, nếu không có con thì cũng bằng thừa. Nhận dịp Âu Trường Phong si mê con, thì hãy lợi dụng gã để đưa Vương nhi vào chốn viên tịch của lão tổ. Gia gia đoán chắc nhánh Hồng Liên duy nhất còn lại được lão tổ cất giấu trong thạch phòng.
- Vương nhi hiểu ý gia gia. Lúc này Vương nhi đang cần một cỗ xe song mã để lên đường đến Hoàng hồ.
- Cỗ xe đó sẽ có ngay cho Vương nhi. Vương nhi hãy đưa Âu Trường Phong đến thị trấn Hồ Bắc. Cỗ xe song mã sẽ có người để sẵn ở khách điểm Thùỵ Vân.

Khả Ngọc gật đầu, nàng chần chờ chưa muốn quay trở lại. Thấy hành động lưỡng lự của Khả Ngọc, lão nhân liền hỏi nàng:

- Vương nhi còn chuyện gì muốn hỏi gia gia nữa không?

Khả Ngọc thở ra nói:

- Vương nhi có một yêu cầu, nhưng sợ nói ra gia gia sẽ phẫn nộ.

Lão nhân lắc đầu:

- Vương nhi sao lại nghĩ như vậy, một yêu cầu chứ mười yêu cầu, gia gia cũng chu toàn cho con.
- Gia gia hứa?
- Tất nhiên. Chẳng lẽ Vương nhi đã quá cực nhọc vì gia gia rồi, mà chỉ một yêu cầu, gia gia lại không chu toàn cho con sao?

Nàng nhìn lão nhân một lúc lâu rồi lên tiếng:

- Gia gia ... Nếu như hội nhập Hồng Liên, gia gia trở thành chủ nhân Ngọc Điện U Linh, và sau này có thể trở thành Hoàng đế, Vương nhi chỉ có mỗi một yêu cầu là mong gia gia hãy tha mạng cho Âu Trường Phong.

Lão nhân nheo mắt đôi mày sậm xịt:

- Con muốn tha mạng cho Âu Trường Phong?

Khả Ngọc gật đầu:

- Con chỉ xin có mỗi một yêu cầu đó thôi. Bây giờ Âu Trường Phong đã trở thành kẻ vô dụng, chẳng còn chút võ công. Kẻ lực điền cũng có thể lấy mạng Âu Trường Phong, mỗi hiểm họa Vương nhi nghĩ rằng không còn nữa.
- Theo ý con thì xử hấn sao?
- Gia gia hãy ban phát cho Âu Trường Phong sự sống, mà thu hồi Bá Huyền độc trùng.

Y sẽ sống quãng đời còn lại, Vương nhi nghĩ, y sống có lẽ còn khổ hơn chết khi biết con đã lợi dụng tình cảm y.

Lão nhân nhìn nàng như muốn đọc ý nghĩ trong đầu Khả Ngọc.

Lão gật gù rồi nói:

- Được. Gia gia sẽ chu toàn yêu cầu của con, nhưng con phải hứa với gia gia là không được để tình cảm của mình cho họ Âu. Nếu gia gia không giết Âu Trường Phong thì gã cũng chỉ là con ma sống giữa cuộc đời này.
- Vương nhi hiểu.
- Vương nhi hãy quay lại với gã đi.

Lão nhân nói xong, lắc mình thân ảnh đã vụt đi nhanh không thể tả. Khả Ngọc nhìn theo cho đến khi lão nhân đó khuất dạng. Thở ra một tiếng, Khả Ngọc mới quay lưng trở cước pháp quay trở lại cánh rừng tùng.

Nàng bắt gặp Trường Phong đang đứng nhìn trời mông lung. Khả Ngọc nhẹ êm như một chiếc lá đáp xuống sau lưng chàng, nàng chộp vào vai Trường Phong gọi:

- Đại ca ...

Trường Phong giật nảy mình, quay phắt lại:

- Ngọc muội.

- Đại ca đang thơ thẩn gì vậy. Hay đại ca đang đắc ý với cảnh trời mênh mông mà sắp xuất khẩu thành thơ để tặng cho muội?

Trường Phong lắc đầu:

- Lúc này đại ca còn bụng dạ nào mà có cảm xúc đặt thơ.

Chàng nắm tay Khả Ngọc:

- Muội đã tìm ra xe ngựa rồi chứ?

Khả Ngọc chum chim nhìn chàng nói:

- Chưa tìm ra, nhưng chắc chắn sẽ tìm ra.
- Tìm xe ở đâu?
- Tại thị trấn Hồ Bắc.
- Bây giờ đại ca xuất hiện tại Hồ Bắc chẳng khác nào tự cởi trói mình dâng nạp cho Bạch Liên thánh cô.
- Đại ca đừng lo ... Muội sẽ có cách thôi mà. Bọn Bạch Liên giáo chẳng đụng lấy sợi lông của đại ca đâu.
- Vậy thì chúng ta đi.

Khả Ngọc nắm tay chàng. Nàng vận chuyển khí công vào Đan Điền rồi dụng thuật phi hành kèm Trường Phong băng mình đi.

Khả Ngọc và Trường Phong chạy suốt, phải mất hết hai khắc hai người mới vào đến thị trấn Hồ Bắc. Trường Phong mệt lả người, thở dồn dập, Khả Ngọc phải dùng chân nguyên của mình truyền qua cho chàng, mới hồi phục thể lực phần nào.

Trường Phong thều thào nói:

- Đại ca mệt quá. Chúng ta tìm một khách điểm nào nghỉ một lát.

Khả Ngọc nhìn chàng bằng ánh mắt thương hại. Nàng chỉ tay về phía khách điểm Thủy Vân nói:

- Ngọc muội và đại ca có thể vào trong khách điểm kia uống trà, nghỉ ngơi một chút.

Rồi muội sẽ ...

Nàng đã nhận ra cỗ xe song mã thật sang trọng từ xa đang phi lại, cỗ xe đậu ngay bên hông khách điếm Thủy Vân.

Khả Ngọc chỉ cỗ xe đó nói:

- Đại ca, chúng ta có thể thương lượng với chủ nhân cỗ xe mà mua lại.

Trường Phong gật đầu. Chàng móc luôn từ thắt lưng một hạt Dạ Minh châu trao qua tay Khả Ngọc.

Nàng lắc đầu:

- Dùng ngọc mà thương lượng mua xe, Ngọc muội sợ chủ nhân của chiếc xe này không chịu đâu. Với lại Ngọc muội hiện có kim tiền.

Nàng nói xong nhét trả lại tay chàng hạt Dạ Minh châu đó, rồi xăm xăm bước thẳng về cỗ xe song mã. Một lúc sau, Khả Ngọc đã thương lượng xong, và xem chừng gã ích xà rất đặc ý khi nhận những thỏi vàng từ tay nàng.

Khả Ngọc ngồi lên ghế xà ích, ngoắc tay vẫy Trường Phong.

Hành động trẻ con của nàng khiến Trường Phong mỉm cười, một chút khuây khỏa, tràn lấp sự u uẩn trong lòng. Trường Phong đứng lên tiến thẳng về phía cỗ xe song mã.

Chàng vừa dậm bước leo lên xe, thì có tiếng của Thiết Kim Cang Trần Phi sang sảng từ trong khách điếm Thủy Vân gọi lớn:

- Ê, huynh đệ ... Huynh đệ ...

Nghe tiếng gọi gắt gỏng của Thiết Kim Cang Trần Phi, dù muốn hay không muốn Trường Phong cũng quay mặt nhìn vào trong khách điếm.

Thiết Kim Cang tay ôm vò rượu, và chỉ hai lần nhún chân, gã đã phi thân đến cạnh Âu Trường Phong. Thiết Kim Cang ngửa mặt cười ha hả, rồi vỗ mạnh vào vai Trường Phong.

Cú vỗ vai của gã quá mạnh, khiến Trường Phong té khuỵu xuống. Thiết Kim Cang trợn tròn mắt:

- Ý ...

Gã đỡ Trường Phong lên nói:

- Cáo lỗi ... Tha lỗi cho Thiết Kim Cang ta.

Trường Phong mỉm cười:

- Không có chi. Tại hạ không gãy xương vai bởi một chuồng của đại ca.

Thiết Kim Cang bật cười lần nữa. Có lẽ lần này gã cười vì quá hả hê, thỏa mãn, nên tiếng cười nghe hồn nhiên và dồn dập.

Thiết Kim Cang cắt ngang tràng cười đó, nhìn sững vào Trường Phong hỏi:

- Thời gian qua Âu tiểu đệ đi đâu mà Thiết Kim Cang này tìm khắp năm châu bốn biển cũng không gặp. Và xem chừng tiểu đệ gặp lại ta, sức khỏe không khá lắm?

Trường Phong lắc đầu:

- Đệ vẫn như thừa nào thôi.

- Thế thì tốt rồi. Vào trong này với ta ... Vào trong này với ta.

Thiết Kim Cang ngửa mặt ngâm luôn câu thơ mà y đã chuẩn bị từ trước, nếu có gặp Âu Trường Phong:

- TỬ PHÙNG TRI KỶ THIÊN BÔI THIỂU.

Sự xuất hiện đột ngột của Thiết Kim Cang khiến cho Khả Ngọc lúng túng. Sự biến đã diễn ra ngoài sự tiên liệu của nàng. Khả Ngọc bắt buộc phải phi thân xuống xe.

Nàng đằng hắng vái chào Thiết Kim Cang rồi mới nói:

- Mong đại hiệp thông cảm, tiểu nữ và Âu đại ca cần phải lên đường gấp, chúng ta sẽ gặp lại sau.

Thiết Kim Cang trừng mắt nhìn nàng nói:

- Tầm bậy ... thật là tầm bậy. Cô nương có biết ta và Âu Trường Phong hợp nhau như thế nào không, họ Thiết này từ Quỷ Môn quan, lặn lội vào Trung Nguyên đang thất vọng thì may mắn gặp được Âu huynh đệ. Y bỏ đi, khiến cho họ Thiết hối tiếc, chạy khắp nơi vẫn không gặp, may mắn giờ lại gặp.

Thiết Kim Cang nâng vò rượu lên ngang mặt:

- Ta nhất quyết không để cho Âu huynh đệ bỏ mình nữa đâu. Nhất thiết y phải uống với ta trăm vò rượu này để bù lại những ngày ta nhớ hần.

Trường Phong quay sang Khả Ngọc nói:

- Ngọc muội ... Thôi để đại ca tiếp Thiết Kim Cang huynh đây hết vò rượu này rồi chúng ta sẽ lên đường.

Thiết Kim Cang vỗ tay vào vò rượu nói:

- Chí lý ... chí tình, đúng là bậc đại trượng phu. Đã là đại trượng phu thì không bao giờ để cho nữ nhân hạ lưu chi phối ý tình của mình.

Thiết Kim Cang chộp tay Trường Phong chực kéo chàng vào khách điểm Thủy Vân.

Bất ngờ sau lưng có tiếng nữ nhân cất lên nghe chua lét:

- Người còn tính đi đâu nữa, chẳng lẽ tự xưng mình là đại hiệp, trượng phu, quân tử rồi muốn làm gì thì làm sao?

Thiết Kim Cang nghe mấy tiếng đó, đứng sững người. Gã từ từ quay lưng lại, xuống giọng nói thật là truyền cảm:

- Ấy ...

Thấy Thiết Kim Cang bối rối như một con lật đật, Trường Phong cũng đoán được nữ nhân vận đồ Khiết Đan kia là gì của gã. Chàng mỉm cười nói:

- Thiết huynh đặc tình bằng hữu với Trường Phong, muốn mời một vò rượu chén thù chén tạc, chứ không có vọng ngôn với phu nhân.

Vị phu nhân đứng sau lưng Thiết Kim Cang dựng đứng cặp lông mày, nguyền gã một cái, lại chề môi xì thêm một tiếng nữa:

- Công tử với Thiết phu quân ta là bằng hữu thủ túc vậy công tử có biết gã đã bỏ mặc ta suốt bốn con trăng để lặn lội vào Trung Nguyên tìm chút hư danh là cao thủ Khiết Đan không?

Khả Ngọc nghe vị phu nhân của Thiết Kim Cang nói muốn bật cười, nhưng kìm nén lại.

Nàng đằng hắng lấy giọng, nghĩ sao lại nói đỡ cho Thiết Kim Cang:

- Phu nhân đừng phiền trách Thiết huynh. Có lẽ ngoài Khiết Đan, Thiết huynh không tìm được tri kỷ nên mới lặn lội đến Trung Nguyên này. Và đã gặp Âu đại ca. Chúng ta phận nữ nhi chắc không hiểu hết tấm lòng bằng hữu của nam nhi. Vậy hãy để họ cùng vui với nhau một vò rượu cũng có sao đâu.

Thiết Kim Cang nghe Khả Ngọc chống chế, được nước vỗ tay bành bạch vào vò rượu.

Gã hí hửng nói:

- Ấy ... sư muội đã nghe chưa, vị cô nương đây nói rất chí lý chí tình. Ta và Âu Trường Phong vừa gặp mặt đã coi nhau như thủ túc, nếu không có Trường Phong thì Thiết Kim Cang chẳng còn đứng đây cho muội hạch sách, hoành hành.

Về mặt vị phu nhân ấy xụ hẳn xuống nói:

- Ủ ... thì hai người cứ uống, nhưng ta sẽ ở cạnh bên đại ca. Khi nào hai người uống xong thì đại ca cùng với Cổ Thư Thư quay trở về ngay Nhạn Môn quan.

Khả Ngọc mỉm cười, nàng nghĩ thầm:

“Người đàn bà này thật là ghê gớm, từ Quỷ Môn quan vào tận Trung Nguyên bao la để tìm phu quân, phải thừa nhận tình cảm của thị thật là sâu đậm”.

Bất giác nàng so sánh với Cổ Thư Thư mà tự nhận xét mình đã trở nên bằng giá từ lúc nào.

Trường Phong nói với Thiết Kim Cang:

- Thiết huynh ... Sẵn vò rượu trên tay Thiết huynh, thôi chúng ta uống tại đây cũng được.

Thiết Kim Cang lắc đầu, nheo mắt với Trường Phong nói:

- Ấy ... sao lại có thể uống ở đây được. Ít ra cũng tìm một chỗ nào thanh bạch để đàm đạo với nhau chứ.

Khả Ngọc chen vào:

- Vậy sẵn có cỗ xe song mã này, có thể mời Thiết huynh và đại tẩu cùng rong ruổi.

Chúng ta vừa đi vừa uống rượu thưởng lãm phong cảnh thiên nhiên hữu tình.

Thiết Kim Cang vỗ tay:

- Hay lắm ... Hay lắm ... ta hồi thật cô nương nhé.

- Thiết huynh muốn hỏi gì?

- Cô nương là gì của Âu Trường Phong. Có phải hai người đã kết tình với nhau không?

Khả Ngọc ửng mặt. Trái tim của nàng đập rộn ràng trong lồng ngực. Quả thật trước đây nàng chưa hề nghĩ đến câu trả lời mình là gì của Trường Phong, nhưng giờ đây chính trong tâm khảm của Khả Ngọc cũng đã khắc nét tâm tình của chàng.

Khả Ngọc ấp úng.

Thiết Kim Cang bật cười đắc chí:

- Ta chúc mừng cho Trường Phong.

Thiết Kim Cang quay sang Trường Phong nói:

- Âu huynh đệ ... Người đã chọn được ý trung nhân mà trên thế gian này e rằng có một mà không có hai. Khả Ngọc cô nương đây, theo ta dù là một kẻ vô phụ, thiếu cận, cũng nhận thấy nàng vô cùng thông minh và hoạt bát.

Trường Phong không phản đối lời của Thiết Kim Cang, mà còn thừa nhận tình cảm:

- Trường Phong may mắn được gặp nàng, âu đó cũng là duyên trời. Đa tạ Thiết huynh đã có những lời vàng ban tặng.

Thiết Kim Cang liếc xéo sang Cổ Thư Thư.

Cổ Thư Thư nhận ra cái liếc mắt của họ Thiết, liền lên giọng bốp chát luôn:

- Vậy Thiết đại ca nghĩ Cổ muội như thế nào?

Thiết Kim Cang rùn vai, bật cười hề hề rồi nói:

- So Cổ muội với Ngọc cô nương thì ...

Khả Ngọc đỡ lời giùm họ Cổ:

- Cổ đại tẩu vừa xinh đẹp, vừa có tấm lòng, so với muội làm sao được. Thiết huynh so sánh như vậy khiến Khả Ngọc áy náy vô cùng.

Thiết Kim Cang ậm ừ. Gã vốn trung thực thẳng thắn, mà nghe mấy lời của Khả Ngọc thì chẳng khác nào đổi đen thành trắng, đổi trắng thành đen, tức anh ách, nhưng lại không biết dùng lời gì để phản bác lại.

Khả Ngọc mỉm cười tiếp:

- Trời đã xế rồi, vậy mời Thiết huynh và đại tẩu lên xe.

Thiết Kim Cang gật đầu. Gã điếm mạnh giày, người đã vụt lên ngồi chễm trệ ngay trên ghế xà ích.

Cổ Thư Thư thì nhón người bước lên thùng xe.

Thiết Kim Cang ngoắc Trường Phong:

- Âu Trường Phong, chúng ta ngồi chỗ này.

Trường Phong gật đầu, bám tay vào càng xe leo lên. Thiết Kim Cang nheo mày. Gã ngờ ngợ, Trường Phong chẳng hề biết chút võ công nào. Năm tay Trường Phong kéo lên ngồi cạnh mình, Thiết Kim Cang mới hỏi:

- Trường Phong, hãy nói thật cho ta biết, thời gian qua đệ có bệnh tình gì không mà xem chừng chẳng còn chút khí chân nguyên.

Trường Phong mỉm cười nhìn Thiết Kim Cang. Chàng không muốn tỏ bày với họ Thiết bởi có nói cũng chẳng làm gì được, và biết đâu chừng lại di hại đến Thiết Kim Cang nữa.

Chàng nghĩ cũng đúng, vốn Thiết Kim Cang đã tâm đắc với Trường Phong, giờ mà nghe chàng bị hại bởi Bạch Liên thánh cô thì chắc chắn gã sẽ như một con trâu điên húc càng, chẳng cần biết Thánh cô là ai.

Trường Phong cười khỏ rồi nói:

- Trường Phong chẳng may bị một thứ độc vật thâm nhập lục phủ ngũ tạng, khiến kinh mạch bị phong tỏa không thể vận công được thôi.

Thiết Kim Cang trợn mắt:

- Vậy hả?

Chàng gật đầu:

- Trường Phong và Ngọc muội đang trên đường tìm đại phu để giải trừ độc vật, chắc trong nay mai sẽ phục hồi chân nguyên như cũ, Thiết huynh đừng lo.

Thiết Kim Cang bật cười sảng khoái, rồi vỗ mạnh vào vai Trường Phong nói:

- Ấy ... Người và Ngọc cô nương chẳng cần tìm đại phu đâu xa cả. Ta biết một người có thể giúp được người.

- Đại ca muốn nói đến ai?

- Ta sẽ dẫn người tới mà. Tính tình người này rất kỳ cục, nhưng nếu chúng ta không ngoan một chút, thì nhất định có chết y cũng làm.

- Thiết huynh có thể cho Trường Phong biết tên người đó không?

- Ta cũng không biết tên, nhưng lại biết y có tài trừ độc vật, bằng một phương pháp đã thất truyền từ lâu rồi.

Trường Phong lưỡng lự quay lại Khả Ngọc. Khả Ngọc đã yên vị cạnh bên Cổ Thư Thư, nghe Thiết Kim Cang nói, không biết tình cảm của nàng đã thay đổi hay không mà tỏ ra phần khởi vô cùng.

Khả Ngọc nói với Thiết Kim Cang:

- Nếu Thiết huynh biết được người có biệt tài đó thì chúng ta hãy gấp đến lo trừ độc vật trong lục phủ ngũ tạng của đại ca trước.

Thiết Kim Cang nói:

- Lại một câu chí lý nữa. Trường Phong quả là có đại phúc mới gặp một vị hôn thê như Ngọc cô nương.

Gã dứt lời giật mạnh dây cương, đồng lúc mở nắp vò rượu. Bưng cả vò rượu, Thiết Kim Cang ngửa cổ tu ừng ực rồi trao qua Trường Phong.

Thấy sự sảng khoái của Thiết Kim Cang, hào khí của Trường Phong cũng bốc cao hùng hực. Chàng đón vò rượu uống luôn một hơi dài rồi cất tiếng ngân ngâm hai câu thơ của Huyết Ảnh Ma Tôn:

“Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch Duy hữu ẩm gia lưu kỳ danh”.

oo Nửa đêm, trăng vàng vạc trên cao, không gian chung quanh thật là tĩnh mịch, có thể nghe được cả tiếng cỏ đùa lao xao.

Cổ Thư Thư đang tỉnh giấc, bất ngờ choàng dậy. Nàng vừa nghe có tiếng gió lạ lướt qua cổ xe. Cổ Thư Thư nhìn qua, không thấy Khả Ngọc đâu.

Nàng chỉ nghe tiếng ngáy đều đều của Thiết Kim Cang từ trên ghế xà ích dột xuống. Cổ Thư Thư vén rèm nhìn ra ngoài.

Trường Phong đang gục đầu vào lòng bàn tay thở đều, ngồi cạnh bên là Thiết Kim Cang tay còn khư khư vò rượu, ngáy như sấm rền.

Cổ Thư Thư nheo mày, bước xuống xe. Nàng muốn tìm Khả Ngọc. Cổ Thư Thư bước quanh cổ xe, vẫn không thấy bóng dáng Khả Ngọc. Nàng thắc mắc tự hỏi:

- “Đêm khuya như thế này, mà Khả Ngọc đi đâu?”.

Nhìn dáo dác, Cổ Thư Thư không muốn đánh động giấc ngủ vùi của Thiết Kim Cang.

Với nàng, Thiết Kim Cang là tất cả, một giấc ngủ say nồng của Thiết Kim Cang cũng khiến cho Cổ Thư Thư an lòng, thanh thản vô cùng.

Nhẹ nhàng như một con mèo, Cổ Thư Thư cởi tấm áo của mình đắp lên bờ vai rộng của Thiết Kim Cang, rồi lẩn bước. Ngọn gió lạ khi nãy vẫn ám ảnh tâm trí Cổ Thư Thư. Nàng đoán chắc vừa rồi phải có người vừa lướt qua cổ xe này, và Khả Ngọc đã biến mất.

Cổ Thư Thư nghĩ thầm:

“Khả Ngọc bị hại rồi chăng?”.

Nàng rời cổ xe song mã phi thân về phía hai tầng cây tùng bách cách độ mười trượng.

Cổ Thư Thư nghĩ thầm:

“Nếu có kẻ gian muốn ám hại Khả Ngọc, chắc chắn y chưa đi xa được đâu, và có thể hai tầng cây tùng bách đằng kia là nơi ẩn nấp lý tưởng”.

Người của Cổ Thư Thư như chiếc cầu vồng mờ nhạt lướt phiêu phiêu trên mặt đất. Vốn sống ở vùng Quỷ Môn quan, Cổ Thư Thư đã luyện thành đôi thính nhĩ có thể nghe được xa mười dặm, chẳng khác nào đôi tai thổ, hay tai linh dương.

Đang băng mình đi, Cổ Thư Thư sững bước, bởi nàng nghe mang máng tiếng một lão nhân nói.

Cổ Thư Thư nhẹ êm như một con sóc, lướt đến gần nơi phát ra tiếng nói. Nàng chăm chăm vào hai bóng người phía trước. Nàng thấy Khả Ngọc đang đứng ủ rũ, và một lão nhân vận trường y màu huyết dụ chấp tay sau lưng nhìn Khả Ngọc chăm chăm.

Cổ Thư Thư đồng tai lên để nghe lão nhân nói với Khả Ngọc.

Chỉ nghe lão nhân hừ một tiếng:

- Tại sao Vương nhi không tiếp tục đưa Trường Phong về Ngọc Bảo mà lại đổi hướng nửa đường?

Khả Ngọc ậm ừ một lúc mới nói:

- Đúng ra con và Trường Phong lên đường đến Ngọc Bảo, giữa đường gặp Thiết Kim Cang. Hai người vốn là bạn thân của nhau, nên họ Thiết muốn cùng Trường Phong du ngoạn để thỏa tâm tình.

- Du ngoạn ... Để tỏ tâm tình. Trường Phong thừa biết y chỉ còn sống chưa đầy ba tháng nữa thôi, thế mà còn có nhã hứng du ngoạn ngắm danh lam thắng cảnh. Chuyện này ta thật không thể nào tin nổi. Vương nhi, con đã giấu gia gia điều gì? Phải chăng ...

Khả Ngọc lắc đầu:

- Gia gia ... Quả thật Vương nhi không giấu gia gia điều gì đâu. Sau khi ngắm danh lam thắng cảnh với Thiết Kim Cang xong, nhất định con sẽ đưa Trường Phong về Ngọc Bảo, xuống Hoàng hồ để thu hồi nhánh Hồng Liên của Huyết Ảnh Ma Tôn.

- Gia gia phải đợi đến bao lâu nữa mới thỏa mãn tâm nguyện của mình?

Khả Ngọc buông một câu dứt khoát:

- Thời gian không lâu đâu. Nhất định Vương nhi sẽ hội đủ Hồng Liên cho gia gia.

- Gia gia lúc nào cũng tin nơi con, nhưng Vương nhi đừng làm gia gia thất vọng đó.

- Vương nhi quyết định không làm cho gia gia thất vọng đâu. Việc lớn không phải một ngày một buổi có thể thành tựu mỹ mãn.

- Gia gia biết ... Nhưng Vương nhi cũng nên nhớ, thời cơ chỉ đến với ta có một lần chứ không có lần thứ hai. Nếu thành tựu viên mãn, thì gã Âu Trường Phong không đáng cho con để mất tới.

Cổ Thư Thư nghe lão nhân nói chuyện với Khả Ngọc mà ngỡ họ đang có âm mưu gì.

Nàng vừa dợm bước tiến thẳng ra đối mặt với Khả Ngọc và vị lão nhân vận trường y. Vừa nhóm người thì lão nhân đã phi thân bỏ đi. Lão xuất hiện và bỏ đi với một khinh pháp vô cùng quỷ dị. Có thể nói chỉ trong chớp mắt bóng của lão đã mất hút rồi, chẳng để lại vết tích gì.

Khả Ngọc đứng một lúc lâu, thở dài mới quay lưng bước trở lại cỗ xe song mã. Khi nàng vừa đến cỗ xe, thì Cổ Thư Thư đã về trước.

Cổ Thư Thư giả vờ choàng tỉnh khi Khả Ngọc vừa vén rèm che mui vào.

Cổ Thư Thư liền hỏi:

- Đêm khuya như thế này Vương cô nương đi đâu vậy?

Khả Ngọc mỉm cười:

- Mọi người nghe tiếng ngáy của Thiết huynh ngủ không được mới ra ngoài dạo một vòng.

Cổ Thư Thư cười khẩy:

- Còn ta thì lại nghe tiếng ngáy ầm ầm của Thiết đại ca đã quen rồi. Ngọc cô nương ra bên ngoài thấy cảnh trí thế nào?

- Rất là đẹp.

Khả Ngọc nhìn thẳng vào đáy mắt của Cổ Thư Thư. Nàng nhận thấy hình như trong đáy mắt kia ẩn chứa những tiếng cười giễu cợt, khinh thường mình.

Khả Ngọc liền hỏi:

- Hình như Cổ đại tẩu có điều muốn nói với Khả Ngọc?

- Tất nhiên rồi. Chắc bên ngoài trăng đẹp lắm, chúng ta ra ngắm trăng nhé.

- Có đại tẩu cùng ngắm trăng thì hay biết mấy.

Cổ Thư Thư gật đầu:

- Thư Thư cũng đang thích nhìn trăng đây. Xin mời.

Cổ Thư Thư vén rèm bước luôn xuống đất. Khả Ngọc theo sát sau lưng Cổ Thư Thư.

Cổ Thư Thư ngẩng nhìn trăng, rồi bất thần quay lại hỏi Khả Ngọc:

- Trăng đẹp lắm phải không cô nương?

Khả Ngọc gật đầu:

- Mọi người chưa từng thấy ánh trăng đêm nào đẹp như ánh trăng đêm nay.

Cổ Thư Thư nguyệt nàng:

- Trăng đêm quá đẹp nên con người dễ động tình. Mà đã động tình thì dứt khoát phải trở thành kẻ phản bội. Cô nương thấy có đúng vậy không nào?

Khả Ngọc cau mày:

- Cổ đại tẩu nói vậy có ý gì?

- Ta chỉ nói chuyện chơi thôi. Mà cô nương nghe ta nói có đúng không?

- Cổ đại tẩu nói có đúng cũng có sai. Nếu ai có tà dục, thì trăng vắng vắng, cùng với đêm tịch mịch, dứt khoát sẽ phải khởi tà tâm, nhưng ai thanh tịnh dù sống trong cõi nhục dục cũng giữ được sự thanh khiết của mình.

Cổ Thư Thư trợn mắt nhìn thẳng vào nàng:

- Thế mà ta lại vừa có một giấc mơ không được đẹp lắm, nhất là giấc mơ xảy ra trong đêm trăng đẹp này.

- Giấc mơ của Thư Thư như thế nào? Có thể kể cho muội nghe được không?

- Ta sẽ kể cho Ngọc cô nương nghe. Và khi nghe xong, chắc Ngọc cô nương sẽ phì cười và khinh bỉ ta thôi.

- Cổ đại tẩu đừng nói những lời như vậy. Nếu muội khinh thị đại tẩu thì đã không cùng theo với đại tẩu, và cũng chẳng bước ra đây ngắm trăng làm gì.

- Nếu muội đã thốt những lời chính đại như vậy thì ta sẽ kể. Không biết giấc mơ của ta có làm ai giật mình không?

- Cổ đại tẩu kể cho muội nghe thử xem. Biết đâu người giật mình lại chính ...

Cổ Thư Thư buông một câu lạnh nhạt:

- Là một cặp giai nhân đẹp tựa hằng nga.

Cổ Thư Thư nheo mày tiếp:

- Cô nương có cần ta đánh thức Âu Trường Phong và Thiết đại ca thức dậy cùng nghe không?

Khả Ngọc liếc xéo về phía Trường Phong và Thiết Kim Cang. Dáng ngồi gục đầu của chàng khiến nàng xôn xao trong lòng. Khả Ngọc lại nhận ra trên người Thiết Kim Cang là tấm áo choàng, còn Trường Phong thì co ro giữa đêm lạnh. Nàng bất giác bặm môi, thở dài một tiếng.

Khả Ngọc quay lại Cổ Thư Thư nói:

- Có lẽ bây giờ muội mất hẳn ngẫu hứng để nghe câu chuyện giấc mơ của Cổ đại tẩu.

Vậy để khi nào trực được độc vật trong người Trường Phong, muội sẵn sàng hầu tiếp đại tẩu.

Cổ Thư Thư cười khẩy một tiếng nói:

- Cũng được ... Thời gian còn dài, chúng ta còn ở cạnh nhau. Rồi cũng có lúc giấc mơ của ta sẽ biến thành sự thật.

Bỏ mặc Khả Ngọc, Cổ Thư Thư chui vào thùng xe song mã.

Khả Ngọc nhìn theo, rồi bước đến bên Trường Phong. Nàng hối tiếc mình không có tấm áo choàng như Cổ Thư Thư để khoác lên vai chàng.

Sương lạnh buốt đã ướt đầm hai bờ vai Trường Phong, khi Khả Ngọc đặt tay lên lưng chàng, nàng nghe trong người có sự rung động nhẹ nhẹ. Cổ Thư Thư thò đầu ra ngoài nói:

- Khả Ngọc cô nương, sao chưa chui vào trong này?

Khả Ngọc lắc đầu nói:

- Cổ đại tẩu hãy nghỉ trước đi.

Nàng nói với Cổ Thư Thư mà tay đã ôm choàng lấy Trường Phong như muốn dùng thân hình che sương, che gió cho chàng.

Cổ Thư Thư trề môi, khe khẽ vỗ vào vai Thiết Kim Cang, gọi khẽ:

- Thiết đại ca ...

Thiết Kim Cang giật mình:

- Ai?

Cổ Thư Thư hừ một tiếng:

- Đại ca uống rượu miết, nên nhãn lực kém, thính lực điếc nên không biết gì hết. Hãy vào trong này với muội.

Thiết Kim Cang liếc qua thấy Khả Ngọc đang nhìn mình và Trường Phong đang gục đầu trong vòng tay trĩu mền che chắn của nàng.

Y gật gù nói:

- Ta tệ quá, bắt Trường Phong gục ngã bởi vò rượu bằng hữu. Ta tệ quá, mà sao bây giờ Trường Phong yếu là như vậy? Khả muội lo lắng y giùm ta nhé.

Thiết Kim Cang cởi chiếc áo khoác chực đắp qua vai Trường Phong, nhưng Khả Ngọc đã cản lại:

- Thiết huynh hãy vào trong với đại tẩu.

Cổ Thư Thư giật chiếc áo choàng, rồi với tay kéo Thiết Kim Cang vào trong thùng xe.

Khả Ngọc ôm Trường Phong mà cảm thấy cơ thể chàng đang run nhè nhẹ trong vòng tay của nàng.

Nỗi buồn trĩu nặng đầu đó ập đến khóa lấp mọi suy nghĩ và nàng cảm nhận những cái run yếu ớt của chàng do chính tay nàng tạo ra, bất giác những giọt lệ đua nhau rơi lã chã xuống vạt áo Trường Phong.

Khả Ngọc lẩm bẩm:

- Đây phải chăng là tình yêu? Và mình đã yêu ... Mình yêu chàng rồi.

Nàng chợt ước mơ, thời gian ngừng lại để cảm xúc đang yêu và được yêu đọng lại mãi giữa hai người.

17. Chương 17: U Hồn Trưởng Giáo Mộng Diệp Tuyền

Nghe tiếng binh khí và chưởng phong ầm ì ngoài tiền sảnh tổng đàn Bạch Liên giáo, Đình Phụng lo lắng vô cùng nhưng không làm cách gì ra ngoài được. Cánh cửa bằng gỗ lim đã bị khóa trái bên ngoài. Nàng như kẻ tù tội bị nhốt. Tiếng binh khí chạm nhau ngưng hẳn, nàng lắng tai nghe, hình như sự tĩnh lặng đã tràn đến phủ trùm toàn ngọn Ngọc Nữ.

Cạch.

Đình Phụng quay mặt nhìn ra cửa.

Cánh cửa gỗ lim bật ra, liền có hai bóng chim bay xẹt vào nhanh như cắt Chop những móng vuốt nhọn hoắt lên mặt nàng.

Đình Phụng thét lớn:

- A ...

Nàng té ngã ra sau. Trong ánh sáng nhờn nhợt của đôi bạch lạp, Đình Phụng nhận ra đó là hai con dơi đêm chuyên hút máu người.

Hoảng hốt, nàng chộp luôn chiếc bình thủy thần trên bàn ném thẳng vào cặp dơi đó.

Chiếc bình thủy thần vỡ tan khi va vào vách phòng, hai con ác quỷ đập cánh lướt qua như muốn trêu chọc Đình Phụng.

Một người từ ngoài cửa bước vào. Cặp dơi nhẹ êm đáp xuống tay người đó.

Đình Phụng nghiêm giọng nói:

- Tỷ tỷ muốn hại Đình Phụng à?

Bạch Liên thánh cô cười khẩy một tiếng, lộ luôn tấm lụa che dung diện. Thị không phải là Khả Ngọc, nhưng sắc đẹp chẳng thua gì Bạch Liên thánh cô.

Thị ngoắc Đình Phụng:

- Hãy lại đây với ta.

Đình Phụng kinh ngạc hỏi:

- Cô nương là ai?

Thị cười khẩy một tiếng, nói:

- Ta muốn giúp người.

- Cô nương muốn giúp. Thế cô nương là ai lại muốn giúp ta chứ? Giúp việc gì mới được.

- Bạch Liên thánh cô Vương Khả Ngọc đã cướp người tình của người, lại sắp đoạt được Hồng Liên trở thành kẻ mạnh nhất trên giang hồ. Người không uất hận à?

Đình Phụng nhìn chằm chằm vào nữ nhân vận y trang Bạch Liên thánh cô:

- Cô nương làm sao biết rành rẽ Bạch Liên thánh cô là tỷ tỷ của ta?

- Nếu ta không biết thì đâu vào đây làm gì.

Thị vừa nói vừa rút trong thắt lưng một tấm lệnh bài đưa lên cho Đình Phụng thấy.

Tấm lệnh bài khắc hình một con bướm, linh động như đang bay lượn, thị nói:

- Người nhận ra tấm lệnh bài này chứ?

Đình Phụng nhìn tấm lệnh bài không chớp mắt nói:

- Tại sao cô nương có tấm lệnh bài đó?

- Ngoài Vương gia ra thì đâu có ai có tấm lệnh bài thứ hai. Bây giờ tấm lệnh bài ở trong tay ta, tất tiểu thư thừa biết ta là người của Vương gia rồi.

Đình Phụng nghi ngại nhìn:

- Cô nương cho ta nhìn qua tấm lệnh bài đó được không?

Nữ nhân gật đầu.

Đình Phụng bước lại chực lấy tấm lệnh bài, nữ nhân chớp mắt một cái, ngón trỏ cùng lúc phóng ra một đạo chỉ phong, cách không điểm luôn vào huyệt mê cung của nàng.

Đình Phụng đứng bất động.

Nữ nhân bật cười khanh khách, dịch mặt vào sát tai Đình Phụng nói:

- Đúng ra ta đáng tuổi sư bà của người đấy.

Đình Phụng chớp mắt hai cái. Nàng âm ừ như muốn hỏi:

- Bà là ai?

Nữ nhân vuốt má nàng:

- Chắc chắn người chưa từng nghe, U Hồn Chưởng Bang Mộng Diệp Tuyền. Ta và Lưu thị như mặt trời và mặt trăng, có thị thì không có ta, làm sao ta để cho thị lấy đảng Hồng Liên, chiếm ngự Ngọc Điện U Linh.

Mộng Diệp Tuyền ghé miệng sát vào tai Đình Phụng tiếp:

- Ta cần lấy bộ mặt của người để đoạt lại Hồng Liên. Nhất định Hồng Liên phải thuộc về Mộng Diệp Tuyền. Lưu thị dày công dẫn dụ Tứ đại kỳ nhân xuất hiện, đảng hợp nhất Hồng Liên, còn ta chỉ phải tay một cái, báu vật đã thuộc về mình.

Đình Phụng muốn quát chửi, nhưng không phát được lời chỉ còn biết âm ừ trong cuống họng. Nàng còn chưa biết mục Mộng Diệp Tuyền tính hành xử mình như thế nào, thì đã thấy mục lia tấm lệnh bài vào mặt mình.

Cảm giác rất nóng bỏng tưởng chừng như vừa bị xối một gáo nước sôi.

Bị điểm huyết bất động, Đình Phụng như một pho tượng để mặc cho Mộng Diệp Tuyền thẳng tay dùng tấm lệnh bài bén ngọt như lưỡi tiểu đao tàn phá dung diện mình.

Khi lớp da mặt bị Mộng Diệp Tuyền lột hẳn ra ngoài thì Đình Phụng đã bất tỉnh nhân sự với cái đau không cơ man nào chịu nổi.

Mộng Diệp Tuyền ngẩng ngó lớp da mặt của Đình Phụng, rồi quay lên nhìn thân người của nàng. Mục cười khẩy, trút luôn một lọ phấn đen kịt lên người Đình Phụng.

Không ai có thể tượng tượng được khi thấy da thịt Đình Phụng sủi tăm sủi bọt. Nàng như pho tượng sét gặp trời mưa, lại ngập trong cơn nước lũ, càng lúc càng rã ra cuối cùng chỉ còn lại một vũng nước nhầy nhầy.

Mộng Diệp Tuyền trải lớp da mặt của Đình Phụng lên mặt bàn. Mục rắc đều một lớp phấn trắng, sau đó đắp lớp da đó lên mặt mình.

Mộng Diệp Tuyền đã hóa thân thành Vương Đình Phụng. Thị bước đến tấm gương đứng chiêm ngưỡng, gật gù nói:

- Thật tuyệt vời.

Làm dáng một lúc, mục nói tiếp:

- Lưu thị ... Người đã dám cướp Vương gia của bốn nương bằng nhan sắc, thì bây giờ con người phải trả lại nhan sắc đó.

Thị ngửa mặt cười như điên như dại.

Đột nhiên Mộng Diệp Tuyền ngưng tràng tiểu ngạo, hai tai động lên như loài dơi đêm nghe ngóng động tĩnh. Mục quay lại bãi nước bày nhầy giữ hai ống tay áo bạch y. Một hấp lực cuốn cuộn từ ống tay áo thoát ra cuốn lấy bãi nước bày nhầy, hút vào trong găm tràng kỷ.

Mộng Diệp Tuyền quay trở lại tấm gương soi, tiếp tục trang điểm dung nhan với tính cẩn thận của một giai nhân biết sức mạnh của sắc đẹp, đột nhiên có tiếng gọi:

- Đình Phụng ...

Du Thiên Kiệt đứng ngay cửa phòng lí nhí gọi Mộng Diệp Tuyền. Với lối dị dung có một không hai của U Hồn chưởng giáo Mộng Diệp Tuyền, thì dù Thiên Kiệt có nhãn quang tinh tường cách mấy cũng không thể nào nhận ra bộ mặt thật của Diệp Tuyền.

Mặc dù nghe tiếng của Thiên Kiệt, Mộng Diệp Tuyền vẫn giả tảng như quá bận chăm chút cho sắc đẹp của mình. Nếu với Âu Trường Phong, có lẽ chàng đã nhận ra tính cách đó không phải là Đình Phụng, nhưng Thiên Kiệt thì khác, bởi y vốn đã có ý niệm chiếm hữu giai nhân.

Thiên Kiệt lên tiếng lần nữa:

- Đình Phụng ...

Diệp Tuyền từ từ quay mặt lại.

Tay chân họ Du bủn rủn vì gã thấy cái nhìn của người mộng khác hẳn hôm nào. Một cái nhìn mê hồn, say đắm và chất chứa trong đó là sự gọi mời của loài bướm đêm.

Mộng Diệp Tuyền mỉm cười, rồi nói:

- Du thiếu chủ không ở lại trong tổng đàn đón địch nhân mà lại xuống đây.
- Ta nhớ nàng, trên tổng đàn đã có những người khác lo. Bọn Cái Bang và Tàn Khuyết môn chỉ là lũ thiêu thân đối với Bạch Liên thánh cô. Còn nàng thì không ai bảo vệ.

Diệp Tuyền đứng lên nói:

- Đa tạ công tử đã lo cho Đình Phụng này.
- Nàng đã biết vì sao Du mỗ lo cho nàng.

Diệp Tuyền mỉm cười bước đến cạnh Du Thiên Kiệt nói:

- Du thiếu chủ lo cho Đình Phụng à?

Tim đập thình thịch, Thiên Kiệt không thể hiểu sao Đình Phụng lại thay đổi nhanh chóng như vậy. Mới hôm nào, dưới mắt nàng, y như kẻ xa lạ, còn hôm nay, từ lời nói đến ánh mắt đều chất chứa một sự gọi mời khó suy đoán.

Mộng Diệp Tuyền thấy Thiên Kiệt lưỡng lự. Bồi tiếp luôn một câu nữa, khiến họ Du ngẩn ngơ:

- Chàng có nói bằng tấm lòng của mình không?
- Đình Phụng, nếu có thể, Thiên Kiệt này sẵn sàng móc tim để nàng chứng nghiệm tấm chân tình.

Diệp Tuyền đột ngột nắm tay Thiên Kiệt.

Trái tim họ Du muốn nhảy thót ra ngoài khi tiếp xúc với làn da mềm mại của giai nhân.

Y tròn mắt ngây dại nhìn người mộng. Bao nhiêu ý niệm vẫn đục trước đây chỉ muốn chiếm hữu thể xác giờ biến thành sự sùng bái tôn thờ.

Mộng Diệp Tuyền thở thê nói:

- Đình Phụng tin Du huynh ... Nhưng ...
- Nhưng sao ...
- Lời nói không biểu trưng cho một trái tim nóng bỏng.
- Nàng muốn ta phải làm gì?

Mộng Diệp Tuyền nhìn thẳng vào hai mắt họ Du.

Thiên Kiệt như người bị trúng pháp thuật Nhiếp Hồn đại pháp ngơ ngác hỏi:

- Thiên Kiệt sẵn sàng làm tất cả những việc vì nàng. Dù có phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, ta cũng vì nàng.

Mộng Diệp Tuyền bóp khế bàn tay của Thiên Kiệt, rồi đưa lên ép vào má mình:

- Du tướng công.

Được lời như mở cờ, Thiên Kiệt không bỏ lỡ ham muốn thềm thuồng, mà hối hả choàng tay qua vai người tình.

- Tướng công đã biết bấy lâu nay thiếp đã từng bị Bạch Liên thánh cô ức hiếp, giờ thiếp muốn chống lại Thánh cô.

- Đình Phụng ...

- Du tướng công sợ Thánh cô?

Du Thiên Kiệt lắc đầu:

- Du Thiên Kiệt có chết cũng đáng, nhưng ta sợ nàng sẽ bị Thánh cô trừng phạt.

Mộng Diệp Tuyền nhoẻn miệng cười:

- Thiếp đầu đến nỗi đại đột, đưa đầu cho Thánh cô chém. Muốn chống lại Thánh cô, thiếp phải tự thành tuyệt công Âm Công Lượng Cực Tử của Hoàng Thúc Nga.

Thiên Kiệt hí hửng nói:

- Đình Phụng ... Phải nàng muốn ép Hoàng Thúc Nga lộ khẩu quyết luyện Âm Công Lượng Cực Tử?

Diệp Tuyền gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Thiên Kiệt sẽ bắt ả ma nữ đó nói khẩu quyết luyện Âm Công Lượng Cực Tử.

Mộng Diệp Tuyền nép đầu vào ngực Du Thiên Kiệt hỏi:

- Tướng công ... Đình Phụng được thành tự chí nguyện hay không, tất cả đều nhờ vào tướng công. Tự thành kỳ môn võ học Âm Công Lượng Cực Tử, thiếp sẽ có cách chiếm đoạt Hồng Liên. Đến lúc đó chúng ta chẳng còn sợ một ai nữa.

Thiên Kiệt hí hửng nói:

- Đình Phụng ... Trời không phụ lòng ta ... Trời không phụ lòng ta nên mới khiến nàng đoái hoài tới Thiên Kiệt này.

- Chàng đối xử tốt với thiếp, thiếp sẽ đối tốt với chàng.

Thiên Kiệt kéo ghì tấm lưng ong của Mộng Diệp Tuyền sát vào mình. Nàng không chống lại hành động của y mà còn vòng tay qua cổ họ Du ban tặng một chiếc hôn nồng nàn, ấm áp.

Mùi hương của loài bướm đêm khỏa lấp khứu giác của Thiên Kiệt, khiến trái tim y đập rộn rạo hẳn lên, cánh tay còn lại của họ Du hấp tấp hồi hải trợt trên xiêm y của người tình.

Mộng Diệp Tuyền vẫn không phản đối, mà thậm chí còn muốn lột xác chuồn ra khỏi chiếc vỏ kén bằng lụa trắng. Thiên Kiệt hồi hải bao nhiêu, Diệp Tuyền càng hưởng ứng bấy nhiêu. Chẳng mấy chốc sau, hai người như những con nhộng vừa chui ra khỏi đôi kén che thân.

Thiên Kiệt ngây ngô ngẩng nhìn Diệp Tuyền. Trước mặt y là một pho tượng bạch ngọc không một vết tỳ, với đôi tuyết lê nhấp nhóm như muốn nói, thiếp là của chàng.

Thiên Kiệt dời nhãn quang như bảo đao lia khắp toàn thân Mộng Diệp Tuyền, rồi bất ngờ quỳ xuống như một kẻ có tội:

- Đình Phụng ... Ta yêu nàng ...

Nếu bây giờ có đóa Hồng Liên trước mặt, Thiên Kiệt vẫn không màng tới. Bởi ý niệm y chỉ có mỗi một Đình Phụng, và trái cấm vưu vật đã lộ ngay trước mặt.

Mộng Diệp Tuyền rà nhẹ mười đầu ngón tay lên thiên đỉnh Du Thiên Kiệt. Nếu lúc này, y ngược mắt lên sẽ chứng nghiệm nụ cười khinh thị, nửa mép của ma nữ. Nhưng không, dù cho Thiên Kiệt có thấy nụ cười đó, cũng không đủ thần trí trước cảm dỗ mê hồn mà giai nhân đang ban tặng.

Đến khi Diệp Tuyền chủ động ân ái với họ Du, y đã trở thành một con chó ngoan ngoãn, trung thành.

Diệp Tuyền thổ thở bên tai Thiên Kiệt:

- Tướng công hãy dẫn Hoàng Thúc Nga về trang viên của Trí Minh và Trí Tự.

- Được ... Được ... Thiên Kiệt sẽ thực hiện theo mệnh lệnh của Phụng muội.

Thiên Kiệt mù mẫm trong cảm giác được cho, không thể nào ngờ được. Y chỉ hối tiếc, mình chỉ còn một cánh tay nên không thể ôm trọn tấm thân trắng như ngọc của người tình mà tan vào cõi lưu ly huyền diệu của nhục thể.

Thiên Kiệt lí nhí bởi điệp khúc do loài bướm đêm lập lòe trên người gã:

- Ta yêu nàng ... ta yêu nàng.

oo Sau ba ngày rong ruổi, Âu Trường Phong, Thiết Kim Cang, Khả Ngọc và Cổ Thư Thư đến Chung Nam Sơn. Chung Nam Sơn là một ngọn núi nằm giữa Trung Nguyên, với môn phái Chung Nam nổi tiếng vang lừng võ lâm. Cùng cây Ngọc Thiết trượng và tuyệt công Thiết bổ sam, chưởng môn Chung Nam Khôi Tấn Nguyên gần như hùng cứ một dãy giang hồ. Nói đến Khôi Tấn Nguyên phải nhắc đến ngọn Ngọc Thiết trượng nặng nghìn cân có thể phá sơn san đồi, chưa một cao thủ nào khả dĩ đỡ được mười hiệp.

Thiết Kim Cang dừng xe dưới chân núi Chung Nam Sơn.

Y quay sang Âu Trường Phong:

- Trường Phong, chúng ta sẽ tìm cách vượt qua lão già càn rỡ Khôi Tấn Nguyên để vào Trúc Lâm. Vị cao nhân mà ta nói, có thể giải được độc vật trong lục phủ ngũ tạng của người ngụ tại Trúc Lâm tiểu xá. Nhưng muốn gặp lão phải qua gã chưởng môn Chung Nam.

Khả Ngọc nhìn Thiết Kim Cang nói:

- Khả Ngọc nghe nói chưởng môn Chung Nam có cây Ngọc Thiết trượng cộng với nội khí của y vô cùng lợi hại, thế làm sao chúng ta có thể qua được cái ải này?

Thiết Kim Cang cười hì hì:

- Tất nhiên qua không phải dễ, nhưng không phải không có cách qua.

- Thiết đại ca dùng phương cách gì?

Cổ Thư Thư liếc xéo Khả Ngọc nói:

- Ngọc cô nương không có cách gì, thì ở đây còn ai nghĩ ra được kế chứ?

Nghe giọng nói của Cổ Thư Thư, Khả Ngọc thừa biết vị phu nhân này chẳng có mấy cảm tình với mình, thậm chí nàng còn là một cái gai dưới mắt y thị.

Thiết Kim Cang phẩy tay nói:

- Phu nhân sao lại nói như vậy. Tất nhiên Khả Ngọc thông minh sẽ có cách đưa Trường Phong vào Trúc Lâm tịnh xá. Nếu như không được còn có ta đây nữa chi.

Cổ Thư Thư hừ một tiếng:

- Ai mà biết được lòng dạ con người.

- Phu nhân nói vậy có ý gì?

Cổ Thư Thư liếc xéo qua Khả Ngọc, buông một câu lạnh nhạt:

- Thiết huynh có muốn biết thì hỏi Khả Ngọc cô nương đó. Chắc chắn nàng sẽ lý giải cho Thiết huynh biết tất cả thôi.

Thiết Kim Cang phớt lờ câu nói xóc méo của Cổ Thư Thư, y quay sang Trường Phong nói:

- Trường Phong ... Người nghĩ thế nào?

- Đệ đã làm phiền lòng các vị nhiều quá. Hay là cứ để mình Trường Phong đơn thân vào Trúc Lâm tịnh xá. Nếu như có duyên thì gặp được kỳ nhân, còn như vãn số thì có chết cũng chẳng phiền đến ai.

Thiết Kim Cang trợn mắt:

- Người nói vậy mà nghe được à?

Thiết Kim Cang giọng hầm hờ tiếp:

- Nào chúng ta đi thôi. Nếu gã Khôi Tấn Nguyên không cho tên lỗ mãng này vào Trúc Lâm tịnh xá, thì ta sẽ san bằng phái Chung Nam của lão.

Khả Ngọc lắc đầu:

- Thiết đại ca sao nóng nảy như vậy. Bây giờ chúng ta chưa gặp Khôi Tấn Nguyên thì cứ gặp y hẵng tính, tùy cơ ứng biến. Với ngọn Chung Nam sơn này thì làm sao có thể ngăn trở được chúng ta chứ.

Thiết Kim Cang vỗ tay:

- Hay ... Chí lý ... Chúng ta đi thôi.

Dứt lời Thiết Kim Cang phi thân xuống đất bằng bằng chạy lên núi.

Khả Ngọc phải đỡ Trường Phong. Hai người kè nhau lần bước đi lên núi. Đi bên là Cổ Thư Thư, thỉnh thoảng nàng lại liếc xéo nhìn Khả Ngọc với ánh mắt ngờ vực, không một chút thiện cảm.

Mất hết nửa khắc, Khả Ngọc mới dìu Trường Phong lên tới đỉnh núi.

Xa xa là dáng của Thiết Kim Cang, như một đại lực đang chống mạnh quất ồn ồn.

Khả Ngọc nói khê vào tai Trường Phong:

- Có chuyện xảy ra rồi.

Đúng như nàng nhận định, khi nàng và Trường Phong cùng Cổ Thư Thư vừa bước đến cạnh Thiết Kim Cang, thì đã có hơn hai mươi cao thủ phái Chung Nam, cùng với chưong môn Khôi Tấn Nguyên vận huỳnh y, tay cầm Ngọc Thiết trượng dạng chân chằm chằm nhìn họ Thiết.

Khôi Tấn Nguyên vuốt hàm râu quai nón rậm rịt, nghiêm giọng nói:

- Các người lên đây với mục đích gì?

Thiết Kim Cang chẳng một lời khách sáo, y đáp trả lại cũng bằng giọng cương cường:

- Chúng ta muốn vào Trúc Lâm tịnh xá. Có được không?

Khôi Tấn Nguyên gằn giọng hỏi lại:

- Các người muốn vào Trúc Lâm tịnh xá?

- Không sai. Và họ Thiết này nghĩ người sẽ cho chúng ta nhập Trúc Lâm chứ?

Khôi Tấn Nguyên ngửa mặt cười ha hả:

- Sao ta lại cho người nhập Trúc Lâm chứ?

Thiết Kim Cang nheo mày:

- Thế người cản chúng ta phải không?

- Trúc Lâm là thánh địa của Chung Nam phái, các người muốn vào là vào sao? Các người nghĩ đây là nơi hoang phế chứ gì?

Khả Ngọc mỉm cười rồi nhả nhận lên tiếng:

- Khôi đại hiệp là chủ nhân ở đây, chúng tôi muốn vào yết kiến kỳ nhân phải xin phép đại hiệp. Vì có chuyện muốn nhờ đến Trúc Lâm cư sĩ, mong đại hiệp cho chúng tôi quá lộ đi qua.

Khôi Tấn Nguyên nghe Khả Ngọc nói, liền điểm nhãn quang vào ngay mặt nàng. Y nhìn Khả Ngọc không chớp mắt, cặp nhãn quang như rực lên tưởng chừng vừa bắt được một báu vật vô giá trong giang hồ.

Khôi Tấn Nguyên gật gù rồi nói:

- Vị tiểu cô nương này nói năng rất được lòng ta.

Gã quay phắt lại Thiết Kim Cang:

- Còn gã kia thì ta chẳng muốn thấy mặt chút nào.

Nghe Khôi Tấn Nguyên nói, máu nóng đã sôi trong kinh mạch Thiết Kim Cang, y liền hất mặt cười khẩy nói:

- Ta cũng chẳng thiết gì muốn nhìn bộ mặt ngựa của người.

Khôi Tấn Nguyên trợn trừng hai con ngươi. Gã giống như Trương Phi đang nổi cơn thịnh nộ. Sắc mặt từ bình thường chuyển dần sắc tái tái, rồi đỏ rần lên.

Khôi Tấn Nguyên động mạnh Ngọc Thiết tượng xuống nền đá thị uy.

Rầm.

Mặt đá bị khoét một lỗ, rạn nứt như mạng nhện.

Khôi Tấn Nguyên gằn giọng:

- Người hãy xuống ngay khỏi ngọn núi này.

Khôi Tấn Nguyên vừa nói vừa quát một tiếng như cộp gầm, theo tiếng quát đó, người của y cùng ngọn Ngọc Thiết tượng vụt bằng tới trước.

Ngọc Thiết tượng nặng nghìn cân quay vun vút như chiếc chong chóng, tạo thành những trận lốc gió, ào ào ập thẳng vào Thiết Kim Cang.

Thấy Khôi Tấn Nguyên múa tượng ngộ như hấn đang múa cây thông nặng không quá một cân. Bóng tượng vùn vù khóa lấp cả chu vi ba tượng vuông, rồi kẻ một đường cầu vòng bổ thẳng xuống đỉnh đầu Thiết Kim Cang.

Nếu trúng ngọn tượng này thì chắc chắn đầu của Thiết Kim Cang chẳng khác nào quả dưa hấu bị bổ bét nhừ, nhưng đâu thể để tượng trúng mình dễ dàng như vậy được. Thiết Kim Cang trở thuật Lăng không hư bộ, thân pháp nhập nhao lướt lách trong bóng tượng dày đặc.

Thiết Kim Cang nghĩ thầm, mình cứ việc tránh để cho gã họ Khôi này tha hồ mà đập ruồi, chẳng mấy chốc khí lực của y cạn kiệt thì tới lượt mình phản công.

Vừa nghĩ, Thiết Kim Cang vừa trở bộ pháp quỷ dị tránh những đòn công của Khôi Tấn Nguyên. Gã nghĩ thầm, chắc chẳng còn bao lâu nữa thì Khôi Tấn Nguyên chỉ còn nước chống tượng mà thở.

Quả đúng như Thiết Kim Cang nghĩ, Ngọc Thiết tượng từ từ chậm lại, tưởng chừng như Khôi Tấn Nguyên đã mất hẳn sức, không còn đủ lực để thi triển những đòn tấn công liên hoàn.

Ngọc Thiết tượng lướt qua dưới đế giày Thiết Kim Cang. Họ Thiết cười khẩy một tiếng:

- Tới lượt ta đây nè.

Đạp mũi giày lên thiết tượng, Thiết Kim Cang tổng thẳng vào tam tinh Khôi Tấn Nguyên một ngọn đại lực phong quyền với ý nghĩ, cái mặt của người sẽ chẳng còn ra được nữa đâu.

Đứng ngoài thị trấn, ai cũng nghĩ Khôi Tấn Nguyên phải trúng đạo phong quyền của Thiết Kim Cang, nhưng sự biến lại ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Thiết Kim Cang vừa phát tác Phong quyền đã thấy Ngọc tượng dừng đứng ngay trước mắt mình. Thiết Kim Cang đâm ra bối rối vô cùng, bởi không tưởng tượng được Khôi Tấn Nguyên lại nhanh nhẹn rút Ngọc tượng về lẹ như vậy. Điều đó chứng tỏ nội khí của gã còn cuộn cuộn như chẳng hề mệt chút nào.

Đã phát tác, Phong quyền phản công, Thiết Kim Cang muốn thu hồi cũng không được, bởi thu hồi thì bộ pháp sẽ bị hở, và chưởng môn phái Chung Nam đâu thể bỏ lỡ cơ hội tặng y một tượng vào đầu.

Thiết Kim Cang nghiêng rằng, gia tăng thêm nội khí chân nguyên vào đòn quyết định đó.

Phong quyền và Thiết tượng chạm thẳng vào nhau.

Ầm.

Thiết Kim Cang và Khôi Tấn Nguyên nhập lại làm một rồi tách ra làm hai bắn vào hai hướng.

Khôi Tấn Nguyên dừng đứng Thiết tượng giữa mặt cười sằng sặc:

- Vô công như người mà đòi đánh võ mặt Khôi Tấn Nguyên này à?

Bên kia, Thiết Kim Cang buông thông cánh tay. Hổ khẩu và tả thủ của họ Thiết đã chuyển sắc tím bầm. Vừa rồi tổng một thoi quyền vào thẳng Ngọc Thiết trượng, Thiết Kim Cang ngỡ như mình đánh vào một bức vách cứng như kim cương, khiến hổ khẩu tê buốt, rồi gãy gục.

Khôi Tấn Nguyên không để cho Thiết Kim Cang đủ thời khắc phục hồi chân khí đã hao tổn, quát thật lớn cùng với cây Ngọc Thiết trượng bắn về phía Thiết Kim Cang. Ngọn Thiết trượng nghìn cân kẻ một đường cầu vòng, nhanh tựa tia chớp bạc nện thẳng xuống đầu họ Thiết.

Thần trí còn hoang mang, Thiết Kim Cang gần như thụ động chỉ biết nhìn bóng trượng vùn vủ bổ xuống đầu mình.

Giữa lúc thập tử nhất sinh đó, Cổ Thư Thư lao xẹt như cánh diều hâu sượt ngang hông Thiết Kim Cang phi thân về sau ba trượng.

Ngọn Ngọc Thiết trượng bổ thẳng xuống chỗ đứng họ Thiết.

Ầm ...

Đầu Ngọc trượng khoét một lỗ to bằng miệng nĩa, nhìn cái lỗ ấy Thiết Kim Cang rợn tóc gáy. Nếu không có Cổ Thư Thư có lẽ người của gã chỉ còn là những hạt bụi mà thôi. Cổ Thư Thư vẫn ôm ngang hông Thiết Kim Cang, nhìn Khôi Tấn Nguyên nói từng tiếng:

- Chúng ta không can hệ gì ở đây. Kiếu từ.

Cổ Thư Thư chẳng màng đến Khả Ngọc và Trường Phong, ôm hông Thiết Kim Cang trở thuật phi hành băng luôn xuống núi. Vóc dáng của nàng nhỏ nhắn nhưng xem chừng cặp Thiết Kim Cang chẳng khác nào con diều hâu nhẹ sượt chú gà ri nhẹ tênh.

Khôi Tấn Nguyên đứng đứng Ngọc Thiết trượng nhìn theo bóng Cổ Thư Thư. Gã cười khẩy một tiếng, buông lời khinh thị:

- Lũ chuột nhắt mà cũng đòi độ sức với Khôi mỗ này à?

Khôi Tấn Nguyên quay lại Khả Ngọc và Trường Phong nói:

- Các người đã thấy oai lực của Ngọc Thiết trượng rồi còn muốn vào vùng thánh địa của Chung Nam môn nữa không?

Trường Phong nhìn Khả Ngọc.

Khả Ngọc mỉm cười, nói với Khôi Tấn Nguyên:

- Võ công của chúng môn là tuyệt luân cái thế, chúng tôi tâm phục khẩu phục. Nhưng vì có chuyện phải vào điện Trúc Lâm cư sĩ, có lẽ người không vì một chút chuyện nhỏ nhặt của kẻ hồ đồ mà ngăn cản ...

Khôi Tấn Nguyên cười nắc nẻ:

- Nói rất hay ... Rất hay. Ta sẽ cho nhị vị nhập Trúc Lâm tịnh xá.

Khôi Tấn Nguyên quay sang Trường Phong hỏi:

- Khôi mỗ đoán không lầm, gã công tử đi với cô nương đây đã trúng phải độc vật cổ trùng, và các vị muốn nhờ Thái sư thúc lấy độc vật ra phải không?

Khả Ngọc không ngờ Khôi Tấn Nguyên chiêm nghiệm dung mạo của Trường Phong đã biết chàng trúng cổ độc, thì lão Thái sư thúc của gã chắc có cách lấy được độc trùng ra.

Không giấu giếm, Khả Ngọc đáp:

- Chúng môn có nhân quan vô cùng tinh tường. Đúng như vậy, Âu đại ca của Khả Ngọc tiểu nữ bị trúng Bá Huyền độc trùng, muốn nhờ Thái sư thúc trục độc vật ra.

Khôi Tấn Nguyên nghe nàng nói cười tiếp:

- Ta đoán không sai ...

Gã ngấm Khả Ngọc từ đầu đến chân giọng khả ố:

- Khả cô nương đúng là một giai nhân.

Khả Ngọc nheo mày. Nàng nghe Khôi Tấn Nguyên nói mà đoán ngay ý nghĩ trong đầu gã.

Khả Ngọc nhã nhặn đáp:

- Khôi chưởng môn quá khen, Khả Ngọc không dám nhận.

- Ta khen thật đấy. Vì cô nương mà Khôi mỗ phá lệ một phen, đồng ý cho cô nương và vị công tử này nhập Trúc Lâm tịnh xá, nhưng với một điều kiện.

- Xin chưởng môn cứ nói. Nếu không ngoài khả năng Khả Ngọc này sẽ hầu tiếp.

Khôi Tấn Nguyên gật gù nhìn nàng:

- Khôi mỗ rất thích nhan sắc của Khả Ngọc cô nương, nếu như cô nương đồng ý làm phu nhân của ta, thì vị công tử kia coi ngọn Chung Nam sơn này là nhà của mình, và cứ tự tiện vào Trúc Lâm tịnh xá bái kiến Thái sư thúc để thỉnh cầu người trực độc vật trong người ra.

Trường Phong nghiêm mặt nói:

- Không được ... Khôi chưởng môn tính bức ép Khả Ngọc sư muội của tại hạ à? Trường Phong này không ...

Khả Ngọc bóp tay chàng, rồi cướp lời:

- Chưởng môn đừng nóng ... Âu huynh của tiểu nữ nhất thời nghe Khôi chưởng môn cầu thân nên bị sốc mà thốt ra mấy lời như vậy. Mong chưởng môn bỏ qua.

Khôi Tấn Nguyên gật gù:

- Cô nương nhìn xa trông rộng, nhưng gã công tử này xem chừng nhân quang quá hạn hẹp, giống với gã họ Thiết khi nãy. Vậy lời đề nghị của Khôi mỗ, cô nương nghĩ sao?

Trường Phong quay phắt qua Khả Ngọc nói:

- Ngọc muội ... Ta thà chết vì độc trùng. Chúng ta đi thôi. Huynh không muốn lưu lại đây phút giây nào nữa cả.

Chàng nắm tay Khả Ngọc chực kéo đi.

Trường Phong vừa dậm bước thì đã thấy Ngọc Thiết trượng chắn ngang ngực mình.

Khôi Tấn Nguyên trừng trừng nhìn chàng cao giọng:

- Người đã lên đây rồi sao lại muốn đi. Sinh mạng người không quý à?

- Ta không phải là kẻ tham sống sợ chết mà bán đứng Ngọc muội của mình. Ta nghĩ người đã là chưởng môn một phái đường đường cũng là đại trượng phu của giang hồ võ lâm mà lại bức hiếp kẻ cô thế như chúng ta.

Khôi Tấn Nguyên vuốt chòm râu quai nón nói:

- Người không vì sinh mạng mình sao lại mò lên Chung Nam sơn này để làm gì?

- Ta nghĩ lên đây để gặp người quân tử, nhưng không ngờ ... Giờ thì ta chẳng thiết nhập vào Trúc Lâm tịnh xá đâu. Người hãy tránh xa.

Trường Phong dứt câu sấn bước tới. Ngọn Ngọc trượng của Khôi Tấn Nguyên hất nhẹ một cái vào ngực chàng. Trường Phong ngã ngửa ra sau. Hai tay chới với.

Khôi Tấn Nguyên đằng hắng, nhìn sững vào Trường Phong cười lớn nói:

- Chỗ này đâu phải cho người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Bây giờ Khôi mỗ ta cho người một trượng về châu diêm chứa rồi giữ vị tiểu cô nương này lại đây cũng được.

Gã cười hề hề tiếp:

- Thứ nhãi nhép như người, thì Khôi mỗ chỉ cần phủ tay một cái, hồn người đã chu du địa phủ ngay lập tức.

Trường Phong nằm dưới đất nhìn Khôi Tấn Nguyên bằng cặp mắt hần học. Chàng nghĩ thầm:

“Nếu như ta không bị ba vị kỳ nhân bế huyết, đoạn khí thì người có dám lớn mặt với Huyết Ảnh Ma Tôn hay không?”.

Tức mình không làm sao vận công đả khí được, chàng bất giác nghiêng răng ken két, rồi buông những lời lạnh nhạt vô cảm:

- Ta không ngờ chương môn Chung Nam lại dễ tiện như vậy. Nào người hãy ra tay đi, còn chần chờ gì nữa?

Khôi Tấn Nguyên cau mày:

- Người muốn chết thật à?

- Khi nào Trường Phong này chết thì người mới có thể chiếm được Khả Ngọc.

Khả Ngọc đỡ Trường Phong ngồi lên. Nàng nhìn Khôi Tấn Nguyên nói:

- Khôi chương môn, nếu ngài hạ thủ Âu đại ca thì Khả Ngọc này sẽ tự cắn lưỡi chết theo chàng. Còn nếu như chương môn đáp ứng yêu cầu của ta, thì ngài sẽ thỏa mãn tâm nguyện.

Khôi Tấn Nguyên gật đầu:

- Được rồi ... Khôi mỗ sẽ thỏa mãn tâm nguyện của cô nương.

Khôi Tấn Nguyên quay lại bọn thuộc hạ ra lệnh:

- Hãy dọn thư phòng cho Khả Ngọc cô nương và Âu ...

Khôi Tấn Nguyên lượng lự rồi quyết định nói luôn:

- Âu Trường Phong tức hạ nghỉ ngơi.

Gã quay lại nhìn Khả Ngọc tủm tỉm cười:

- Khôi mỗ thỉnh cầu Khả Ngọc muối và Âu đại ca vào phòng an nghỉ.

Khả Ngọc mỉm cười, nói:

- Đa tạ chương môn.

Trong khi nàng nói thì Trường Phong ngoảnh mặt chỗ khác. Chàng ngỡ như những lời nói vừa rồi của Khả Ngọc đang là những gáo nước sôi rất bỏng đổ thẳng vào trái tim mình.

Quá ức vì sự bất lực của mình, Trường Phong ối luôn một bụm máu, ướm dẫm tay áo thư sinh.

Khả Ngọc hốt hoảng nâng đầu chàng lên lo lắng:

- Đại ca ...

Trường Phong nghiêng răng nói:

- Khả Ngọc ... Trường Phong có chết cũng được, nhưng muối không được bán rẻ mình cho thứ người dễ tiện.

- Đại ca ... Đại ca hãy bình tĩnh.

Khả Ngọc truyền âm nhập mật nói vào tai Trường Phong:

- Đại ca yên tâm đi ... Những hạng người như Khôi Tấn Nguyên chưa đáng để muối nhìn tới. Muối đã nói với đại ca lúc ở dưới chân núi, chúng ta phải tùy cơ ứng biến, đại ca hiểu muối chứ?

Trường Phong nhướng mắt nhìn nàng.

Khả Ngọc mỉm cười. Nàng quay lên nói với Khôi Tấn Nguyên:

- Tiểu nữ nhờ Khôi chương môn công giúp Âu đại ca vào thư phòng.

Khôi Tấn Nguyên lúng túng vô cùng, chẳng lẽ y đường đường là một chưởng môn một phái lẫy lừng trong thiên hạ lại ẽ lưng ra công một người vô danh như gã công tử này sao, nhưng ... ánh mắt cay đắng của giai nhân khiến lòng tự trọng của y thoáng chốc tan ra mây ra khói.

Khôi Tấn Nguyên thở hắt ra một tiếng, cúi xuống công Trường Phong lên lưng. Gã hậm hực nói với chàng:

- Vì nàng mà Khôi mỗ mới để cho người đề đầu cười cổ.

18. Chương 18: Tỏ Lộ Thần Oai Tiếu Trừ Ác Đồ

Đêm Trung Nam sơn ...

Một bóng người lẩn bước như một tên đạo chích. Y đi bằng mũi giày, êm như một con mèo hoang lẩn từng bước rập rình con mồi béo bở.

Y bước đến cửa phòng Khả Ngọc, ghé mắt nhìn vào, người này là Khôi Tấn Nguyên. Y cau mày khi thấy trong phòng không có dáng ngọc thướt tha. Y dõi cặp mắt háo hức chiếu về phía tấm rèm che sắc hồng, cặp mắt nhìn tưởng như muốn lòi ra để đục thủng tấm rèm ấy.

Khôi Tấn Nguyên khẽ đẩy cửa. Y ngạc nhiên hơn khi cửa phòng Khả Ngọc không cài phía trong. Trong lòng như mở cờ, họ Khôi nghĩ rằng, có lẽ giai nhân đang nằm duỗi dài trên chiếc trường kỷ kia để chờ y. Chắc chắn nàng phải chờ họ Khôi thôi, vì y đang nắm giữ sinh mạng đại ca của nàng mà.

Khôi Tấn Nguyên nhoẻn một nụ cười nham hiểm, vừa đắc ý, vừa thỏa thuê.

Y lẩn những bước êm đềm đến bên tràng kỷ, rồi cất tiếng khẽ gọi:

- Ái thê ... Ái thê ...

Bên trong vẫn im lặng như tờ. Đến lúc ấy, Khôi Tấn Nguyên mới để ý và không thấy chiếc hài của Khả Ngọc đâu.

Y kéo mạnh chiếc rèm hồng.

Không thấy Khả Ngọc đâu, y dằn mạnh tay xuống nói:

- Hừ ... Coi bọn bay trốn đi đâu?

Khôi Tấn Nguyên hầm hầm, sải bước ra khỏi phòng. Y xăm xăm tiến về phía phòng của Trường Phong. Thấy ánh nến còn cháy, và có bóng người đứng bất động, Khôi Tấn Nguyên đập tung cửa phòng.

Y sững sờ khi thấy dáng giai nhân xoay lưng về phía mình. Khả Ngọc vận trang phục trắng toát chẳng khác gì bóng ma nữ sắc trong truyện Liêu Trai Chí Dị.

Khôi Tấn Nguyên nhìn về tràng kỷ. Gã nhận ra Trường Phong đang nằm ngủ vùi, tưởng chừng như đã bị điểm huyết hôn mê. Lòng khắp khởi mừng thầm, gã tự trách mình đã nghi oan cho nàng.

Khôi Tấn Nguyên bước đến sau lưng Khả Ngọc.

Hắn khẽ gọi:

- Khả Ngọc cô nương.

Hắn giật mình khi đôi vai Khả Ngọc lắc nhẹ một cái, thân ảnh đã phiêu phiêu lướt ra cửa. Tuyệt nhiên nàng không hề quay lại nhìn họ Khôi.

Bàn tay của nàng đưa ra sau ngóatic Khôi Tấn Nguyên.

Vị chưởng môn Chung Nam Sơn như bị thôi miên thả bước theo chân nàng.

Ra đến cửa, Khôi Tấn Nguyên nhoẻn miệng cười:

- Khôi mỗ muốn gần Khả muội.

Khôi Tấn Nguyên khép cửa rồi bước đến cạnh bên Khả Ngọc:

- Ta cứ ngỡ nàng và vị đại ca kia bỏ đi xuống núi rồi. Nếu nàng bỏ đi, thì ta quyết không để cho hai người thoát được đâu.

Khôi Tấn Nguyên đặt tay lên vai Khả Ngọc. Miệng nở nụ cười tươi như bắt được báu vật vô giá trên đời, giọng của y càng khả ố:

- Mới gặp nàng, Khôi mỗ đã say đắm rồi.

Khả Ngọc từ từ quay mặt lại.

Khôi Tấn Nguyên hí hửng bao nhiêu nhưng lúc chạm vào tinh nhân của nàng, sự thỏa thuê thoáng chốc tan biến như bông gặp trời mưa.

Ánh thu ba của Khả Ngọc sáng ngời biểu thị một nội khí vô cùng khoáng hậu, khiến Khôi Tấn Nguyên bất giác lùi lại một bước. Khả Ngọc điểm tinh nhân vào mặt họ Khôi lạnh lùng nói:

- Đã thấy mặt giai nhân sao ngươi lại thối bộ?

- Tại sao nàng nhìn ta bằng ánh mắt đó?

- Ánh mắt của ta như thế nào, nó không đẹp hay sao?

- Ánh mắt của nàng rất đẹp, nhưng lại tràn đầy sát khí.

Khả Ngọc bật cười khanh khách:

- Ngươi đã nhận ra mắt ta đầy sát khí à?

- Còn hơn nữa.

- Thế thì ngươi nhìn đúng rồi đó. Khi ta nhìn ai mà lộ hung quang, sát khí thì người đó phải chết.

Khôi Tấn Nguyên lắc đầu. Gã nghe Khả Ngọc nói mà không tin:

- Nàng nói sao? Nàng muốn giết ta?

- Không sai.

- Nàng có thể giết được ta sao? Nàng thị vào võ công của mình. Ha ... Ha ... Ha ... Ha ... ta nằm mơ cũng không tin nổi một cô gái yếu đuối như nàng mà lại đòi dụng võ công giết Khôi mỗ. Hai ngàn dặm quanh ngọn Chung Nam Sơn này, chưa một ai giữ mạng sau mười hiệp đấu với họ Khôi, thế mà một cô gái như nàng lại đòi giết Khôi mỗ.

Khôi Tấn Nguyên bật cười cười dòn dã. Gã cười cứ như một người điên mất thấy việc lạ.

Chờ cho Khôi Tấn Nguyên cười dứt tiếng, Khả Ngọc lạnh nhạt nói:

- Với ta thì Khôi Tấn Nguyên e rằng không chịu nổi một chiêu.

- Ý ... Nàng tưởng mình là ai chứ?

- Bạch Liên thánh cô.

Bốn từ Bạch Liên thánh cô vừa thoát ra khỏi cửa miệng Khả Ngọc, Khôi Tấn Nguyên ngỡ như tiếng sét già thẳng vào lỗ nhĩ mình.

Gã lăm lăm nhìn Khả Ngọc không chớp mắt, rồi lặp lại lời của nàng:

- Bạch Liên thánh cô ... Nàng là Bạch Liên thánh cô? Khôi mỗ không tin. Bạch Liên thánh cô đâu bao giờ cho ai thấy chân diện mục.

- Đúng như vậy, nên ai đã biết chân diện mục của Bạch Liên thánh cô thì người đó phải chết.

- Nàng tính hù dọa ta đấy à?

- Người chẳng xứng đáng để ta hù dọa.
- Thế thì nàng hãy ra tay đi.
- Trước nhất ta sẽ móc cặp mắt của người trước.

Khôi Tấn Nguyên bật cười đáp lại:

- Còn ta sẽ lột trần nàng ra.

Khả Ngọc chẳng nói thêm một lời nào, thân ảnh của nàng nhoáng cái biến mất tưởng như tan vào không khí chẳng để lại tung tích gì.

Khôi Tấn Nguyên giật mình. Hắn không tin được nàng vừa đứng đó đã mất đó bởi họ Khôi làm gì biết được bộ pháp Di Hình huyền diệu như thế nào.

Hắn lơ mơ nhìn dáo dác, chợt nghe sau lưng mình có tiếng của Khả Ngọc:

- Ta đang đứng sau lưng ngươi mà.

Khôi Tấn Nguyên quay phắt lại.

Hắn vừa trực diện thấy nàng, thì mắt đã tối sầm đầu óc rất bồng. Khôi Tấn Nguyên rú lên:

- Mắt của ta.

Giọng của Khả Ngọc lạnh băng đập vào thính nhĩ Khôi Tấn Nguyên:

- Mắt của ngươi đã bị ta móc rồi.

Khôi Tấn Nguyên ôm hai hốc mắt, máu tươi tuôn xối xả qua kẽ tay.

Khôi Tấn Nguyên gầm lên:

- Tiện tỳ, ta giết ngươi.

Hắn quát một tiếng đánh loạn chuông kinh về phía trước. Có mắt còn chẳng làm gì được Bạch Liên thánh cô, giờ bị đui thì còn làm gì được nữa, chẳng qua họ Khôi quá cuồng nộ đánh loạn mà thôi.

Chuông kinh của Khôi Tấn Nguyên vỗ luôn vào cây cột đá gần bên:

Ầm ...

Cây cột gãy làm hai, mái ngói đổ xuống ầm ầm.

Hơn ba mươi cao thủ Chung Nam phái nghe tiếng động, liền chạy vội ra. Họ thất kinh khi thấy chuông môn hốc mắt đỏ au, đang vung chuông đánh loạn. Còn một nữ nhân vận xiêm y trắng che mặt bằng vuông lụa trắng đứng khoanh tay thờ ơ.

Đánh một lúc gần như đã dụng hết tất cả khí gia tu vi của mình, Khôi Tấn Nguyên buông thông hai tay, thở hồng hộc:

- Tiện tỳ ... Ngươi chết rồi phải không? Ta không để ngươi sống trên cõi đời này đâu.
- Kiếp sau may ra ngươi đầu thai lại và may mắn tìm được danh sư mới có thể đả bại được ta.

Nghe tiếng Khả Ngọc, Khôi Tấn Nguyên lồng lộng nhắm hướng Khả Ngọc lao thẳng tới.

Khả Ngọc cười khẩy một tiếng. Hai tay của nàng vươn ra phía trước, lập tức từ mười đầu ngón tay phát xuất mười đạo chỉ Khử Ma xanh rờn, tựa như mười lưỡi kiếm bắn xạ vào người của Khôi Tấn Nguyên.

- Phập ... Phập ... Phập ... Phập ...
- A ... A ... A ...

Tất cả thuộc hạ của họ Khôi đứng chết trân khi thấy người của chuông môn bị tiện lìa thành mười khúc văng ra tứ tán.

Bọn chúng kinh hoàng nhìn Khả Ngọc.

Khả Ngọc khoanh tay trước ngực:

- Các người đã thấy Bạch Liên thánh cô còn chưa chịu quỳ xuống à?

Nghe bốn chữ Bạch Liên thánh cô, bọn thuộc hạ của Khôi Tấn Nguyên nhìn nhau. Trên giang hồ ai còn chưa nghe đến oai danh Bạch Liên thánh cô, và mới vừa rồi đây chính mắt thấy Thánh cô đã tỏ lộ thần oai võ công cho tất cả mọi người thấy.

Hai mươi gã môn hạ Chung Nam đồng loạt quỳ xuống cất tiếng:

- Thánh cô hãy xả tha mạng cho chúng tôi.

- Đứng lên đi.

Đột ngột có một đốm sáng rực lên, thoát ra từ đám môn hạ Chung Nam, xẹt thẳng về phía Khả Ngọc. Ngọn ám khí bay nhanh không thể tả, nhưng nó lại chậm hơn nàng một chớp mắt.

Ngọc thủ vươn ra như bắt đom đóm, Khả Ngọc đã thu hồi ngọn ám khí đó trong sự kinh hoàng của bọn môn hạ Chung Nam.

Động tác bắt ám khí của nàng như chỉ đưa tay lên và hạ xuống chẳng phải nhọc công gì. Nhưng để cho Khả Ngọc Bạch Liên thánh cô phải vươn tay ra bắt ám khí thì chẳng khác nào lời cáo chung của Chung Nam phái. Thở hắt ra một tiếng, ngọc thủ đã phát tác mười đạo Khuru Ma chỉ, tuyệt công của Thiên Ma Thế Vương từng khuấy động giang hồ.

Mười đạo Khuru Ma chỉ như mười tia chớp chém xả vào đám môn hạ Chung Nam phái.

Tiếng rú thảm đưa nhau thét lên kinh hoàng, và đến khi Bạch Liên thánh cô thu hồi khí lực, hạ cơn cuồng nộ thì cục trường là những thân người nằm ngổn ngang. Kẻ thì bị chỉ phong đâm thủng tâm huyết, người thì vỡ Đan Điền, và có xác đã bị tiện đứt đầu.

Khả Ngọc nhìn những xác chết kia với khuôn mặt lạnh băng, không một chút động tâm. Nàng gỡ vuông lụa trắng che mặt.

Lấy một hơi chân khí, điểm mũi hài băng ra sau tòa tổng đàn Chung Nam. Phía sau tổng đàn Chung Nam là cánh rừng trúc bạt ngàn, đứng với tên gọi Trúc Lâm.

Băng luôn vào cánh rừng đó, với bộ pháp Di Hình của Vạn Hóa Đạo Tử, Khả Ngọc lướt đi vun vút, mà tuyệt nhiên không chạm vào một cành trúc nào.

Đến giữa rừng, nàng thấy một am cốc đơn sơ, dựng bằng trúc, Khả Ngọc lên tiếng:

- Trúc Lâm cư sĩ ... Lão có nhà không?

Khả Ngọc nhìn qua khe trúc. Bên trong trống rỗng, chỉ có một bộ xương khô trắng hếu.

Trăng lặn vào mây, bóng tối trùm xuống, càng tạo ra một khung cảnh ghê rợn và u tịch.

Khả Ngọc mở cửa bước vào lấy sập thấp đèn, Khả Ngọc mới thấy ngón tay của bộ xương chỉ về một ống trúc phía bên phải mình.

Không cần suy nghĩ, Khả Ngọc đã đoán biết, bộ xương này là Trúc Lâm cư sĩ, và ngón tay của lão có ẩn ý gì đó.

Nàng theo hướng ngón tay đó gỡ một ống trúc gắn hờ trên vách. Ống trúc được cấu tạo rất tinh vi, khi mở ra, Khả Ngọc mới thấy bên trong là một thanh đoản kiếm óng ánh sắc xanh rờn, chuôi kiếm có hai cái cánh nhỏ xíu.

Nàng ngẩng nhìn một lúc lẩm nhẩm nói:

- Chẳng lẽ đây là ngọn Thù Thử linh vật?

Nàng từ từ găm mũi trủy thủ vào ống trúc. Khả Ngọc ngỡ như mình ghim ngọn đao vào tờ giấy mỏng tang thì đúng hơn.

Nàng nhìn bộ xương khô nói:

- Bỗng cô nương không ngờ đến Chung Nam Sơn lại gặp kỳ duyên. Đa tạ Trúc Lâm đã ban tặng cho bốn Thánh cô báu vật trên giang hồ.

Khả Ngọc thấy mình chẳng còn việc gì làm ở am trúc nữa, quay trở ra, dùng thuật Di Hình bộ pháp, trở về nơi thư phòng Trường Phong trú ngụ.

oo Trường Phong bật ngồi dậy kêu:

- Ngọc muội ...

Khả Ngọc đặt tay lên vai chàng:

- Muội đang ở cạnh đại ca mà.

Mồ hôi tuôn ướt đầm khuôn mặt tuần tú, nhưng khi thấy Khả Ngọc ngồi cạnh bên, Trường Phong mới thở phào một tiếng.

Khả Ngọc nhìn chàng mỉm cười:

- Đại ca nằm mơ thấy gì mà hốt hoảng như vậy?

- Đại ca thấy ác mộng.

- Ác mộng gì?

- Khôi Tấn Nguyên cướp muội trong tay huynh. Ngọc muội, Khôi Tấn Nguyên đâu rồi?

Trường Phong nhìn ra ngoài cửa.

Khả Ngọc nắm tay chàng:

- Đại ca đừng lo nữa. Gã Khôi chưởng môn nham hiểm ấy chết rồi.

Trường Phong quay phắt lại đối mặt với nàng:

- Hắn chết rồi à? Ai giết hắn?

- Bạch Liên thánh cô.

Trường Phong muốn đứng bật dậy. Chàng nghe bốn từ Bạch Liên thánh cô chẳng khác nào nghe sét nổ ngay bên mang tai mình, chàng lắp bắp:

- Muội nói sao ... Bạch Liên thánh cô đến đây à?

- Đúng như vậy.

- Bạch Liên thánh cô đã đến đây sao hai chúng ta không bị gì. Chẳng lẽ ...

Khả Ngọc vuốt bàn tay Trường Phong:

- Đại ca đoán đúng đó. Nếu Bạch Liên thánh cô phát hiện được đại ca và muội đang có mặt ở đây thì bây giờ chúng ta không được ngồi chung với nhau đâu.

- Bạch Liên thánh cô đến Chung Nam phái để làm gì?

- Thành toàn cho Chung Nam phái. Kể từ bây giờ, Chung Nam phái không còn có mặt trên chốn giang hồ.

- Khôi Tấn Nguyên đã gây oán chuốc thù với Bạch Liên thánh cô.

Khả Ngọc lắc đầu:

- Hình như Bạch Liên thánh cô thanh toán Chung Nam vì Khôi Tấn Nguyên không tâm phục, khẩu phục Bạch Liên giáo.

Trường Phong thở ra:

- Bạch Liên thánh cô hạ thủ Khôi Tấn Nguyên, hắn chết thì không tiếc gì, nhưng lại ra tay san bằng Chung Nam ...

Chàng lắc đầu tiếp:

- Thánh cô đã tâm không thể nào tưởng hết được. Những kẻ vô tội cũng chết bởi tay người đàn bà này.

Khả Ngọc nhìn Trường Phong:

- Dù sao Thánh cô cũng đã có ơn cứu đại ca và muội không rơi vào tay con quỷ râu xanh Khôi Tấn Nguyên.

Trường Phong cúp mắt nhìn xuống chân mình nói:

- Muội ...

- Ngọc muội nói như vậy, đại ca đừng suy nghĩ làm cho gì cho mệt óc. Thánh cô không có ơn nghĩa gì với đại ca đâu, thị hạ thủ Khôi Tấn Nguyên và vô tình cứu chúng ta mà thôi.

Trường Phong quay lên nhìn Khả Ngọc mỉm cười:

- Bạch Liên thánh cô đã đến đây thì chắc chắn cũng không để yên cho Trúc Lâm cư sĩ đâu.

- Ngọc muội đã theo dõi Thánh cô đến am cốc của Trúc Lâm cư sĩ. Thánh cô vừa vào am thì trở ra ngay, muội tò mò chờ cho Thánh cô đi xong mới đột nhập vào am, và biết được Trúc Lâm cư sĩ đã bị Khôi Tấn Nguyên hại chết từ lâu rồi. Gã họ Khôi chỉ muốn lừa đại ca và muội thôi.

Trường Phong thở dài:

- Số của ngu huynh thật là hẩm hiu. Bây giờ thì chúng ta quay lại Hoàng hồ. Có chết ngu huynh cũng chọn chết dưới Thạch phòng để không ai còn biết mình.

- Muội sẽ ở cạnh đại ca mãi mãi.

- Mình không còn gì ở đây nữa, lên đường ngay thôi. Ba ngày rong ruổi sương gió, cuối cùng chẳng được gì hết, ngu huynh làm phiền muội phải nhọc công.

- Đại ca cứ nói như vậy mãi. Đại ca coi muội là gì chứ?

Nàng phụng phịu, nép đầu vào ngực Trường Phong. Mùi thơm từ mái tóc nàng phả lên khứu giác khiến chàng ngất ngây vô cùng. Cảm giác êm đềm khóa lấp mọi trăn trở, ưu phiền.

Chàng đưa tay vuốt nhẹ mái tóc óng ả của Khả Ngọc, mơ màng nói:

- Dù sau này có vật đổi, sao dời, trái tim của huynh cũng chỉ có một mình Ngọc muội.

Khả Ngọc ngược lên:

- Đại ca hứa nhé.

- Ngu huynh thề với Hoàng thiên hậu thổ, nếu mình có ngoa ngôn thì sống không thấy mặt trời, chết không chốn dung thân.

Khả Ngọc choàng tay qua cổ chàng kéo xuống:

- Ngọc muội cũng vậy. Khả Ngọc chỉ yêu một mình đại ca mà thôi.

Trường Phong đỡ Khả Ngọc đứng lên nói:

- Mình rời đây đi.

Khả Ngọc gật đầu. Hai người thu xếp hành lý, rồi ngay trong đêm đó quay xuống núi Chung Nam sơn. Trường Phong và Khả Ngọc không ngờ cỗ xe ngựa vẫn còn để dưới chân núi.

Trường Phong và Khả Ngọc leo lên xe. Chàng quay sang Khả Ngọc nói:

- Không biết Thiết đại ca có bị thương tích gì không?

- Muội nghĩ y không sao đâu. Bên cạnh Thiết Kim Cang còn có vị phu nhân Cổ Thư Thư, võ công đã tuyệt nghệ, tài trí lại hơn người.

Trường Phong ra roi đánh vào mông đôi tuần mã, chiếc xe do chàng điều khiển băng ra ngoài quang lộ. Khả Ngọc ngồi cạnh bên thỉnh thoảng lại liếc trộm chàng.

Nàng cảm nhận tình yêu giữa mình và Trường Phong càng lúc càng sâu nặng, khó có thể nào cắt đứt được. Một ý niệm lóe lên trong đầu Khả Ngọc, nàng muốn nói hết sự thật cho chàng biết, nhưng khi nhìn chàng thì ý niệm ấy tan biến ngay lập tức.

Khả Ngọc bậm môi, một lúc sau mới hỏi Trường Phong:

- Đại ca.
- Ngọc muội tính hỏi gì?
- Nếu như đại phúc hồi chân nguyên Huyết Ảnh công, đại ca có tìm Bạch Liên thánh cô không?
- Dù có phục hồi Huyết Ảnh công, ngu huynh cũng chưa phải là đối thủ của Bạch Liên thánh cô.
- Muội không hỏi điều đó. Muội chỉ hỏi Bạch Liên thánh cô đối với đại ca như thế nào?
- Bạch Liên thánh cô dưới mắt đại ca, thì chỉ là một ma nữ, với những dã tâm không thể nào lường được. Và nếu như Trường Phong này gặp được kỳ duyên, thì người đại ca để mắt trước nhất là Bạch Liên thánh cô.

Khả Ngọc lơ đãng nhìn bầu trời đầy sao. Một con chim đêm bay vút vút qua kêu ré lên đầu hai người. Khả Ngọc quay sang Trường Phong nói:

- Tiếng chim kêu đêm báo hiệu điềm gở cho Ngọc muội và đại ca. Nếu sau này Ngọc muội phải chia tay với đại ca, có lẽ sẽ biến thành loài chim đêm săn tìm những kỷ niệm đã mất.

Trường Phong thở dài:

- Chúng mình đang ở gần nhau, sao muội lại sầu não như vậy.

Nàng mỉm cười nhìn chàng:

- Trước đây ... Ngọc muội không nghĩ sẽ có ngày hôm nay.
- Ngu huynh cũng như muội. Khi rớt xuống Sinh Tử vực, huynh nghĩ mình sẽ tan xác nát thây, nhưng không ngờ tạo hóa lại gán huynh và muội vào nhau.

Chàng buông một tay khỏi dây cương, nắm tay Khả Ngọc giọng trù ẻo:

- Huynh thề với muội, dù đất đổi sao dời, huynh vẫn khắc sâu hình ảnh muội, và chỉ duy nhất một mình Ngọc muội mà thôi.
- Muội sợ rằng có ngày huynh sẽ ngơ ngẩn.

Trường Phong lắc đầu:

- Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, ngu huynh vẫn yêu muội. Vì tình yêu đó, sau này dù có phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, hay phải ngâm than hồng, muội vẫn là người yêu của Trường Phong này.
- Đại ca nói chắc chứ. Nếu như muội là Bạch Liên thánh cô thì đại ca tính sao?

Trường Phong bật cười dòn dă. Chàng tát khê vào má nàng nói:

- Ngọc muội mà là Bạch Liên thánh cô ma nữ sao? Dù Trường Phong có nằm mơ cũng không tưởng được.

Chàng bóp khê tay nàng nói tiếp:

- Nếu muội là Bạch Liên thánh cô, Trường Phong này cũng yêu muội.

Khả Ngọc quay sang ngược mắt nhìn chàng vẻ mặt rạng rỡ:

- Đại ca nói thật lòng không?

Trường Phong gật đầu:

- Đại ca nói thật đó, nhưng muội đầu phải là Bạch Liên thánh cô.

Khả Ngọc cười gượng. Nàng quay mặt nhìn cánh rừng ven quang lộ tránh ánh mắt Trường Phong.

Phải mất hai ngày, Khả Ngọc và Trường Phong mới về tới Hoàng hồ.

Xa xa tòa Ngọc Bảo sừng sững, nhưng thật là u tịch hoang vắng. Trường Phong và Khả Ngọc xuống xe, hai người song hành tiến về tòa Ngọc Bảo.

Trường Phong thở ra rồi nói:

- Ngọc muội hãy ở đây đi, để một mình ngu huynh đến tòa Ngọc Bảo thôi.

- Tại sao đại ca muốn đi một mình?

- Ngu huynh sợ Bạch Liên thánh cô đã cho người đón chúng ta ở đây.

Khả Ngọc nhìn chàng lắc đầu nói:

- Bạch Liên thánh cô làm sao biết được đại ca đến Ngọc Bảo. Chúng ta cùng đi, nếu gặp bọn Bạch Liên giáo, để muội xử lý giùm đại ca.

- Ngu huynh chỉ sợ Bạch Liên thánh cô mà thôi.

- Đại ca yên tâm đi. Bạch Liên thánh cô không thể nào biết được chúng ta đến Hoàng hồ, Ngọc Bảo ...

Hai người đi thẳng đến cửa tòa Ngọc Bảo. Trường Phong ngơ ngác khi khung cảnh thật là vắng lặng, im lìm. Chàng tưởng chừng như tòa Ngọc Bảo đã bị bỏ hoang từ lâu lắm rồi.

Chàng quay qua Khả Ngọc nói:

- Ngu huynh có cảm tưởng nơi này đã bị bỏ hoang.

- Có thể như vậy lắm.

Trường Phong nheo mày nói tiếp:

- Ngu huynh không tin được. Mới cách đây không lâu, Ngọc Bảo còn là phân đàn của Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp, thế mà bây giờ nó lại hoang vắng vô cùng.

- Chắc đại ca xuất hiện trong lối Huyết Ảnh Ma Tôn nên bọn Bạch Liên giáo và thuộc hạ của Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp không dám sử dụng tòa Ngọc Bảo làm phân đàn nữa.

- Có thể như vậy.

Trường Phong dẫn Khả Ngọc đến bên Hoàng hồ. Tiết trời vào thu, những gợn gió hiu hiu thổi mặt nước lăn tăn. Nhìn nước Hoàng hồ trong suốt như tấm gương, phản chiếu bóng hai người, Khả Ngọc nói:

- Khi nào nước Hoàng hồ đổi sắc, bóng của muội và huynh cắt làm hai, tình của chúng ta mới dứt.

- Ngu huynh muốn mãi mãi bóng của chúng mình nhập làm một in trên mặt nước Hoàng hồ. Sau này ước nguyện huynh viên mãn, muội sẽ cùng huynh quay trở về đây, chúng ta sẽ dựng lại tòa Ngọc Bảo này.

Trường Phong chỉ tay xuống mặt Hoàng hồ nói tiếp:

- Đường vào Thạch phòng nằm dưới đáy hồ. Huynh và muội chuẩn bị nhập Thạch phòng.

Khả Ngọc tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Đại ca nói đường vào Thạch phòng, chốn viên tịch của Huyết Ảnh lão tổ ở dưới đáy hồ à?

Trường Phong gật đầu.

Khả Ngọc nhìn mặt hồ mênh mông nói:

- Hoàng hồ mênh mông như vậy sao biết được con đường duy nhất đó. Chẳng lẽ không có con đường nào khác sao?

- Quả thật huynh chưa tìm ra con đường thứ hai, nhưng chắc chắn phải có con đường thứ hai nhập thạch phòng.

Chàng mỉm cười nắm tay nàng nói:

- Tạm thời chúng mình đi vào con đường cũ mà huynh đã may mắn gặp được di thể lão tổ. Mình đi thôi.

Khả Ngọc gật đầu.

Trường Phong nắm tay Khả Ngọc nhảy ùm xuống nước. Lần trước chàng may mắn lọt vào thạch phòng, nhưng lần này Trường Phong đã rành đường đi nước bước, nên chủ động hướng dẫn Khả Ngọc.

Lợi dụng dòng nước xoáy dưới đáy hồ, chàng và Khả Ngọc chẳng bao lâu đã lặn vào vong cung hàm ếch. Trường Phong chỉ bàn tay đánh bằng Dạ Minh châu:

- Đó là cửa thạch phòng.

Hai người lội lại bên bàn tay đánh Dạ Minh châu.

Trường Phong nói:

- Chúng ta đến chỗ viên tịch của lão tổ rồi.

Khả Ngọc còn ngơ ngác nhìn quanh, thì Trường Phong đã bám gò đá, mở cửa thạch phòng chui vào. Chàng ngoắc tay Khả Ngọc:

- Ngọc muội hãy lên đây đi.

Chàng và nàng cùng sóng vai bước vào trong cánh cửa đá. Y phục Trường Phong và Khả Ngọc ướt sũng, nàng nhìn Trường Phong ngại ngùng nói:

- Trang phục của muội và đại ca ướt hết trơn rồi.

Trường Phong đóng cửa đá để ngăn hơi nước phả lên.

Chàng gỡ đầu nhìn nàng nói:

- Để huynh nhóm lửa hong khô trang phục cho muội.

Khả Ngọc ửng đỏ mặt:

- Muội lấy gì che thân?

Nàng lại cúi mặt xuống nói nhỏ:

- Đại ca có coi thường muội không?

Trường Phong ôm nàng vào lòng nói:

- Tại sao lại coi thường muội chứ. Chúng ta chưa tể trời, tể đất, chưa cử hành đại lễ, nhưng ...

Nàng nép đầu vào ngực chàng hôn hển nói:

- Hôm đối ẩm chỉ vì rượu mà thôi. Chúng ta đã không giữ được mình, nhưng muội là phận nữ nhi trong lòng canh cánh đại ca sẽ coi thường muội.

Chàng cầm tay Khả Ngọc nói:

- Ngọc muội đừng nói như vậy ... lỗi của Trường Phong. Ngu huynh thề với lòng sẽ mãi mãi yêu muội đến hơi thở cuối cùng.

Khả Ngọc choàng tay qua cổ Trường Phong thề thào nói:

- Đại ca ... Muội ...

Nàng thả lỏng cơ thể, ngã vào lòng Trường Phong. Cảm xúc lại dâng trào. Trường Phong ôm cứng tấm thân yêu kiều của Khả Ngọc. Liền đó, chàng cảm thấy bờ vai của nàng run nhẹ một cái, và tiếng nấc phát ra từ hai cánh môi anh dào.

Trường Phong cúi xuống:

- Sao Ngọc muội lại khóc ...

Khả Ngọc ngược lên nhìn chàng bằng ánh tinh cầu long lanh, ướt lệ, giọng mơ hồ:

- Trường Phong đừng hắt hủi Khả Ngọc nghe.

Chàng gật đầu, hôn phớt lên trán nàng:

- Ngu huynh sợ mất muội thôi.

- Ngọc muội thì lại sợ mất đại ca. Một ngày nào đó sợ đại ca sẽ chẳng bao giờ nhìn muội. Chung quanh đại ca có bao nhiêu nữ nhân chăm sóc ...

Trường Phong bịt miệng Khả Ngọc, chàng nói:

- Ngọc muội đừng nghĩ như vậy. Trên đời này không một nữ nhân nào thay thế được Khả Ngọc của ngu huynh.

Khả Ngọc gỡ tay chàng ra, nói:

- Vương Đình Phụng không thay thế được muội sao? Đình Phụng cũng là bậc giai nhân tuyệt sắc trên cõi đời này mà.

Trường Phong nheo mày nói:

- Huynh mang ơn Đình Phụng, nhưng đó không phải là tình yêu. Nếu ước nguyện viên mãn, ngu huynh và muội sẽ chọn thạch phòng này sống đến suốt đời, không màng đến chuyện thị phi ngoài giang hồ.

- Muội cũng ao ước như vậy. Đại ca ... Hay là chúng ta không rời khỏi thạch phòng này.

Trường Phong mỉm cười:

- Huynh muốn mãi mãi ở bên cạnh muội ...

- Chúng mình sẽ mãi mãi ở đây nghe.

Trường Phong nâng cằm nàng:

- Huynh thích lắm ... Nhưng ...

Khả Ngọc cúi mặt nhìn xuống:

- Ngọc muội rất hiểu tâm trạng của huynh.

Nàng bặm môi thở dài một tiếng:

- Muội hy vọng số phận sẽ không cắt rời hai chúng mình.

Nàng nép đầu vào ngực chàng, và lệ tiếp tục tuôn dài xuống hai khóe mắt. Trường Phong cảm thấy đầu óc như hôn mê, chàng không còn biết gì nữa.

19. Chương 19: Nhạn Khuất Trời Tây

Chung quanh im lặng như tờ, Trường Phong đảo mắt nhìn quanh tìm Khả Ngọc. Chàng không thấy nàng đâu, bật đứng lên đi tìm.

Trường Phong ngạc nhiên hơn khi nhận ra kinh mạch của mình hoàn toàn thông suốt chẳng bế tắc nội khí. Lạ lùng, chàng thử vận chuyển Huyết Ảnh công, một vầng hồng quang bao bọc thân ảnh xuất hiện. Trường Phong ngạc nhiên thốt lên:

- Ý.

Chàng nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ hàn khí trong thạch phòng lại có thể giải tỏa kỳ môn đoạn mạch của ba vị kỳ nhân kia sao?” Lòng mừng khắp khởi vì đã phục hồi chân nguyên.

Trường Phong hào hứng gọi lớn:

- Ngọc muội ... Muội ở đâu?

Chàng mở cửa băng ra ngoài, chạy về phòng Huyết Ảnh Ma Tôn viên tịch. Trong căn phòng ngoài di thể Huyết Ảnh Ma Tôn chẳng có bóng dáng Khả Ngọc.

Trường Phong ngạc nhiên khi thấy trên di thể tổ sư có ngọn trủy thủ kỳ lạ. Trước đây chàng đâu thấy thanh trủy thủ này. Bước lại bên nhật ngọn trủy thủ, thấy hình dáng kỳ dị của nó, chàng ngấm nhìn:

- Trước đây mình đâu thấy thanh trủy thủ này.

Sực nghĩ đến Khả Ngọc, Trường Phong bước ra khỏi phòng tiến thẳng về phía cửa đá.

Một lần nữa chàng lại ngạc nhiên khi thấy những dòng chỉ lực Khử ma trên hai vách tường, danh sách những nhân vật đã nhúng tay vào cuộc huyết án san bằng tòa Ngọc Bảo.

Trường Phong tự hỏi:

- Ai đã để lại bút tích trên vách đá này?

Thắc mắc cộng với nỗi lo toan cho người yêu, Trường Phong bồn loạn trong lòng.

Chàng thét lớn:

- Khả Ngọc ... Khả Ngọc ... Muội ở đâu?

Tiếng gọi của chàng vang lộng lộng trong thạch phòng nhưng tuyệt nhiên vẫn không có tiếng Khả Ngọc đáp lại.

Trường Phong lần hết phòng này đến phòng khác, và chỉ nhận được sự thất vọng khi bóng dáng người tình không còn.

Chàng ngồi bệt xuống trước cửa thạch môn, ôm đầu:

- Khả Ngọc đã đi đâu rồi?

Chàng tự động viên mình:

- Có lẽ Khả Ngọc ra bên ngoài mua vật dụng, thế nào nàng cũng quay lại.

Trường Phong quay trở lại thạch phòng, di thể Huyết Ảnh Ma Tôn. Chàng sực nhớ đến nhánh Hồng Liên mà Khả Ngọc nói đến.

Chắc chắn nhánh Hồng Liên phải được lão tổ cất giấu trong căn phòng này. Chàng nhìn ráo róc một hồi, vẫn không nhận ra chỗ nào đó có thể giấu báu vật.

Đột ngột chàng quay lại di thể của Huyết Ảnh Ma Tôn. Đến lúc đó mới thấy trên cổ Huyết Ảnh Ma Tôn có sợi dây, nhưng không có mặt.

Trường Phong lẩm nhẩm:

- Chẳng lẽ sợi dây này là nhánh Hồng Liên và nhánh Hồng Liên đó đã bị lấy rồi.

Chàng còn đang dán mắt chú tâm nhìn thì di thể Huyết Ảnh Ma Tôn bất ngờ từ từ chuyển động.

Trường Phong lạ lùng quá thốt lên một tiếng:

- Ý.

Chàng thối luôn ba bộ, nhãn lực như muốn đóng đinh vào di thể Huyết Ảnh lão tổ.

Di thể Huyết Ảnh Ma Tôn xoay đúng nửa vòng, lộ ra dưới bề đoàn một con đường hầm.

Trường Phong còn ngờ ngẩn thì một chiếc bóng đỏ ối từ dưới đường hầm chui lên.

Trường Phong lùi luôn hai bộ, lớn tiếng hỏi:

- Người là ai?

Thêm một người biết môn công tuyệt thế Huyết Ảnh công khiến Trường Phong càng bất ngờ hơn. Chàng nghĩ ngay đến Huyết Chủ đã gây ra trận thảm sát Thiết Uy tiêu cực rồi giáng họa cho tòa Ngọc Bảo, dẫn đến cái chết thảm của mẫu thân.

Khí uất tràn ngập, tưởng chừng muốn vỡ kinh mạch, Trường Phong liền chuyển hóa nội khí vận Huyết Ảnh công hộ thể quát lớn:

- Huyết Chủ ... Người đã đến ngày tận số rồi mới gặp ta.

Vừa nói, chàng vừa chực phát tác một ngọn Huyết Ảnh chưởng vỗ thẳng vào bóng người đỏ ối.

Bóng đỏ thấy Trường Phong chực phát tác Huyết Ảnh chưởng liền phóng vụt lên nhanh như chim cắt đứng ngay sau di thể Huyết Ảnh Ma Tôn.

Trường Phong không thể nhận ra chân diện mục bởi vàng hồng quang rừng rực bao bọc thân ảnh người đó, nhưng chàng ngỡ ngợ y là một nữ nhân hơn là một nam nhân.

Người đó cất tiếng nhu mì của nữ nhân mang tâm trạng u uất:

- Dừng tay.

Trường Phong hỏi:

- Người là ai?

- Trường Phong ... Người chưa cần biết ta là ai. Ta rất gần với người. Mạng sống của người là mạng sống của ta.

Trường Phong nheo mày lặp lại:

- Mạng sống của tại hạ là mạng sống của người sao?

- Đúng như vậy.

Trường Phong hừ một tiếng:

- Ta không tin.

- Người không tin cũng được, nhưng bằng chứng duy nhất, người phải tin là ta và người cùng xuất thân từ lão tổ Huyết Ảnh Ma Tôn. Tạm thời người cứ coi ta là đồng môn cùng chia hoạn nạn với nhau.

Trường Phong giải tỏa Huyết Ảnh thần công hộ thể. Chàng nhìn người đó nói:

- Người hãy giải tỏa Huyết Ảnh công để tại hạ có thể chiêm nghiệm chân diện mục.

- Chưa đến lúc người biết mặt thật của ta.

- Thế người vào chốn viên tịch của lão sư với mục đích gì?

- Người khoan đặt nghi vấn nhiều, hãy nghe ta nói rồi nghĩ sao cũng được.

- Người muốn nói gì?

- Vị cô nương trong thạch phòng này thoát ra là gì của người?

- Tại hạ có nên trả lời phụ nhân biết không?

- Rất nên.

- Ta không cần dấu làm gì. Nàng chính là Khả Ngọc, hôn thê của tại hạ.

- Hôn thê của người?

- Đúng như vậy. Nếu không có nàng Trường Phong này chẳng biết ra sao.

Bóng đỏ huyết ma thở dài một tiếng:

- Thật là oan nghiệt. Trường Phong nếu người còn giữ chữ hiếu với thân mẫu mình, còn nung nấu huyết hận Ngọc Bảo thì ta khuyên người cắt bỏ tình cảm giữa người với cô nương đó đi.

Trường Phong thẳng thốt lặp lại:

- Sao chứ? Sao người có thể bức ép ta chối bỏ tình cảm của mình?

- Ta chỉ hỏi nếu người còn giữ chữ hiếu với thân mẫu và nung nấu huyết thù thì cắt bỏ tình cảm đó đi.

- Khả Ngọc và ta tại sao phải cắt bỏ tình cảm?

- Nếu người nặng chữ tình sẽ mất chữ hiếu. Ta nói như vậy tự người tìm hiểu. Nói ra lúc này e không tiện, và người sẽ hành động hồ đồ.

Bóng đỏ rút trong thất lưng một nhánh sen hồng đưa đến trước:

- Đây là nhánh Hồng Liên duy nhất còn lại trên giang hồ, nếu để nó lọt vào tay Huyết Chủ thì coi như người đã bắt hiếu với thân mẫu và chẳng bao giờ trả được huyết hận Ngọc Bảo. Ta gửi người nhánh Hồng Liên để người tìm cách đoạt lại báu vật Hồng Liên, nhập Ngọc Điện, hàm thụ võ công của Ngọc Điện U Linh, may ra người mới rửa được hận thù Ngọc Bảo.

Nói dứt lời, bóng đỏ dùng chỉ pháp búng nhánh Hồng Liên là đà bay về phía Trường Phong.

Tình huống phát xuất ngoài những dự kiến của Trường Phong. Hành động của vị phu nhân này khiến chàng không sao giải thích được.

Trường Phong còn đang ngơ ngác thì người đó đã phi thân xuống đường hầm, nhanh ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Trường Phong nhìn nhánh Hồng Liên tự hỏi thăm trong đầu:

- Vị phu nhân kia là ai? Tại sao bà ta lại có thể sử dụng được Huyết Ảnh công của lão tổ sư. Và bà ta có mối quan hệ như thế nào.

Sự xuất hiện của bà ta thật đột ngột, và hành tung càng khiến cho chàng thắc mắc hơn.

Trường Phong lẩm nhẩm nói:

- Tại sao bà ta lại yêu cầu mình cắt bỏ tình cảm với Khả Ngọc?

Trường Phong nhẩm tính thời gian, thẩm thoát đã tròn một con trăng từ lúc bị Bạch Liên thánh cô cầy Bá Huyền độc trùng, như vậy chàng còn sống không quá bảy mươi ngày thế mà chưa thành toàn được ước nguyện phục hồi Ngọc Bảo.

Chàng thở dài một tiếng:

- Nếu ta không phục hồi được uy danh Ngọc Bảo trong thời hạn bảy mươi ngày, thì cũng rửa được huyết hận với những kẻ đã nhúng tay vào huyết án.

Trường Phong đến bên di thể Huyết Ảnh Ma Tôn. Chàng quỳ xuống khấn:

- Lão tổ ... Chôn viên tịch của người đã bị người khác khuấy động, con quả là kẻ bất tài, bất hiếu, vô dụng. Lão tổ hãy tha thứ cho Âu Trường Phong này.

Chàng dập đầu lạy ba cái, rồi đứng lên theo đường hầm ly khai khỏi thạch phòng.

Trường Phong theo đường hầm rời thạch phòng. Chàng không ngờ con đường hầm đó lại dẫn đến nhà thờ bài vị trong Ngọc Bảo. Nhưng nhà thờ bây giờ chẳng còn gì cả, ngoài sự hoang phế, nhện giăng, chàng thở dài một tiếng, rồi băng mình rời tòa Ngọc Bảo.

Nhắm trong đầu bảng danh sách những nhân vật đã nhúng tay vào trận huyết án ba năm trước, Trường Phong quyết sẽ tìm họ đòi lại món nợ đó, rồi sẽ tìm Khả Ngọc. Bây giờ chàng mới nghĩ đến lai lịch và thân thế của nàng.

Trở thuật Quỷ Ảnh cước, chàng bằng mình lướt trong màn sương mờ nhạt.

Khi Trường Phong khuất dạng rồi, thì từ trong Ngọc Bảo, một người xuất hiện dõi mắt nhìn theo bóng của Trường Phong. Người đó thở dài một tiếng thật là ảo não.

Thêm hai ả cung nữ xuất hiện, tiến về phía nữ nhân che diện mạo bằng vuông lụa đen.

Một người lên tiếng phá tan sự tĩnh mịch:

- Phu nhân ... Công tử đã đi rồi.

Vị phu nhân quay lại hai ả cung nữ:

- Trường Phong đã đi rồi.

Vị phu nhân thở ra một tiếng thật não nề, ai oán tiếp:

- Giang hồ ... Ngọc Bảo ... Hận thù ... Trường Phong rồi sẽ ra sao?

- Phu nhân ... Người đừng lo lắng quá, sẽ có hại đến bản thể. Thị nữ nghĩ công tử có đủ bản lĩnh, để chống chọi với kẻ thù.

- Tiểu Linh ... Người đã dò chắc lai lịch của vị cô nương cùng đi với công tử rồi chứ?

Tiểu Linh gật đầu:

- Thị nữ đã điều tra rất kỹ rồi. Khả Ngọc cô nương chính là ái nữ của Tả Bưu và Châu Ngọc Lan.

- Ta đoán không sai lắm. Kẻ giáng họa cho Ngọc Bảo chính là Vương Tả Bưu và Châu Ngọc Lan.

Phu nhân thở ra một lần nữa. Tưởng chừng như tiếng thở ấy của bà muốn trút hết nỗi u hoài, cay nghiệt nặng trĩu trong lòng, giọng bà nhỏ nhẹ nhưng như ra lệnh:

- Tiểu Linh, Tiểu Hồng ... Hai người mau lên đường tìm gặp Nam Tà Ẩn Thiên Luân và Bắc Thần Quân Cát Đổ báo cho họ biết ba ngày nữa ta sẽ gặp họ tại Phong Nhai.

- Thị nữ tuân mệnh phu nhân.

Tiểu Linh và Tiểu Hồng vái chào, rồi trở thuật phi hành bằng mình đi. Bóng của hai người chẳng mấy chốc đã khuất dạng trong màn sương sớm.

Khi Tiểu Hồng và Tiểu Linh đã khuất dạng rồi, vị phu nhân che mặt bằng vuông lụa đen đột ngột quay lại nhìn về phía chiếc cổng đá có khắc mấy chữ của Âu Trường Phong:

- Người hãy bước ra đi.

Tưởng như lời của bà thật băng quơ, nhưng không, từ phía cánh cổng đá, Khả Ngọc bước ra. Nàng nhìn vị phu nhân đó từ đầu đến chân hỏi:

- Bà là ai?

- Thì ra là tiện nữ người?

Khả Ngọc nheo mày:

- Mới gặp mặt sao bà lại gọi tôi là tiện nữ?

- Người không biết ta ... Nhưng ta lại biết người.

- Bà biết tôi?

- Ta biết người rất rành. Người chính là ái nữ của Vương Tả Bưu và Châu Ngọc Lan.

Khả Ngọc thẳng thốt:

- Ý ... Sao bà lại biết tôi là trưởng nữ của gia gia và thân mẫu?

Vị phu nhân cười khẩy một tiếng:

- Ta còn biết cả lai lịch của Tạ Bưư và Ngọc Lan nữa kìa. Với hai người đó thì họ Âu không xa lạ gì.

- Bà nói như vậy chứng tỏ bà có quan hệ gì với Âu Trường Phong?

- Ta không phủ nhận cũng không khẳng định. Tiện nữ ... Người hãy quay lại Ngọc Bảo và muốn trở xuống thạch phòng phải chăng vì nhánh Hồng Liên của Huyết Ảnh lão tổ.

- Bà đoán không sai.

- Không phải đoán, mà ta khẳng định như vậy, Vương Tạ Bưư và Châu Ngọc Lan đã từng mơ ước đến đóa Hồng Liên chí bảo.

Vị phu nhân từ từ giở vuông lụa đen.

Khuôn mặt của bà ta hiện ra, Khả Ngọc phải thối lùi một bộ. Nàng không thể nào lường được một người lại có diện mạo bị tàn phá khủng khiếp như vậy.

Khả Ngọc liền hỏi:

- Tại sao phu nhân bị như vậy?

- Tự tay ta hủy hoại mình. Ta đã chết rồi, trên đời này chỉ có bóng ma quỷ dữ Ngọc Bảo còn tồn tại để đòi lại món nợ mà Vương Tạ Bưư và Châu Ngọc Lan đã vay.

- Phu nhân là gì của Âu Trường Phong?

- Người không cần biết điều đó, nhưng ta cho người biết, chỉ khi nào trời không còn, đất sụp mất thì Trường Phong mới cử hành đại lễ đăng khoa với người.

Cặp mày liễu của Khả Ngọc nheo hắt lại, nàng nói:

- Phu nhân đâu có quyền cấm cản tình yêu của người khác.

Vị phu nhân bật cười khanh khách:

- Nếu ta không có quyền thì chẳng cần sống làm gì nữa. Cha mẹ người đã tạo ra oan nghiệp, thì sao ta có thể bỏ qua được chứ?

- Thế phu nhân là gì của Trường Phong?

- Người không cần biết.

- Phu nhân không cho tôi biết, thì cũng đừng hòng cấm đoán tình yêu giữa tôi và đại ca.

Vị phu nhân lại ngửa mặt cười.

Một người vận huyết y với thân pháp nhẹ tênh tựa như cánh lá lập lờ cuốn theo chiều gió hạ xuống đứng cạnh bên Khả Ngọc:

Vừa thấy người đó xuất hiện, mắt của vị phu nhân rục lên, tràn sát khí hùng hực.

Huyết Y nhân nhìn phu nhân cười khẩy một tiếng:

- Sao bà lại không cười nữa. Hay sự xuất hiện của ta khiến bà cụt hứng?

- Ta không ngờ ... Tạ Bưư người lại xuất hiện lúc nào cũng đúng lúc.

- Tất nhiên ... Lão phu xuất hiện lúc nào cũng đúng lúc.

- Người đến vì nhánh Hồng Liên của Huyết Ảnh lão tổ?

- Không sai.

Huyết Y nhân Tạ Bưư liếc xéo qua Khả Ngọc nói:

- Lão phu sợ con gái mình rơi vào lưới tình của tên tiểu tử Âu Trường Phong mà quên phận sự, nên phải theo đến đây.

Huyết Y nhân chìa tay về phía Khả Ngọc tiếp:

- Vương nhi ... Con đã thu hồi nhánh Hồng Liên chưa. Hãy giao cho gia gia.

Khả Ngọc cúi gằm mặt xuống:

- Gia gia ... Vương nhi đã xuống thạch phòng với Âu đại ca, nhưng không tìm thấy nhánh Hồng Liên đó.

Huyết Y nhân Tạ Bư cau mày:

- Bao nhiêu việc lớn con đều làm được, lần này thì thất bại. Tại sao vậy chứ? Hay con ...

Vị phu nhân chen vào:

- Con gái người nói đúng đó. Thị chẳng tìm đâu thấy nhánh Hồng Liên, vì ta đã chiếm hữu nó trước rồi.

Huyết Y nhân Tạ Bư chiếu tinh nhãn hừng hực vào vị phu nhân nói:

- Nếu sư muội đã lấy nhánh Hồng Liên của lão tổ thì hãy giao nó lại cho huynh.

Vị phu nhân hừ một tiếng:

- Giờ này mà người còn gọi ta là sư muội được sao? Người có đáng là sư huynh của ta không, và lại còn ra lệnh cho ta giao nhánh Hồng Liên cho người nữa.

- Sư muội phải hiểu cho ta.

- Ta đã quá hiểu tâm địa của người. Sự xuất hiện của người tại tòa Ngọc Bảo, trong lúc Âu đại ca bị tẩu hỏa nhập ma. Người đến mang theo bảy sói dữ san bằng Ngọc Bảo tôn sư.

Phu nhân phun một bãi nước miếng tiếp:

- Người là thú chứ không phải là người, còn dám xưng là sư huynh của ta nữa à?

- Phương sư muội ... Thật ra huynh có uẩn khúc không thể tỏ lộ cùng ai.

Phương phu nhân cười khẩy một tiếng:

- Nãy giờ người chưa nhận ra khuôn mặt của ta chứ gì?

- Sư huynh đã thấy ...

- Đừng nói đến những từ sư huynh nữa. Phương Quế sư muội của người đã chết dưới tay bọn lang sói Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp và Dương Di giáo chủ Minh giáo rồi, còn ta chỉ là loài ác quỷ sống bơ vơ lạc lõng để kêu oán với trần đời này.

- Phương sư muội ...

- Im đi.

Huyết Y nhân bậm môi một lúc rồi nói như quyết định xong, y cần phải làm gì.

Y khẳng khái nói:

- Phương Quế, muội không giao nhánh Hồng Liên đó cho ta, bắt buộc ta phải ra tay thôi.

Khả Ngọc nhìn Huyết Y nhân Tạ Bư nói:

- Gia gia ... Người hãy cho con biết, phải vị phu nhân đây chính là gia mẫu của Âu đại ca?

Huyết Y nhân liếc nhìn nàng nói:

- Vương nhi ... Việc lớn không thể để cho tình cảm xen vào được. Âu Trường Phong cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa đâu. Qua mười ngày thì lục phủ ngũ tạng của y sẽ bị độc vật công phá mà chết thôi.

Phương phu nhân nghe mấy lời của Huyết Y nhân Tạ Bư, vẻ mặt thoáng chút nét khấn trương vô ngần. Bà lắc mình một cái đã áp sát Huyết Y nhân quát lớn:

- Tạ Bư ... Người vừa nói gì?

Huyết Y nhân ngẩng mặt nhìn Phương phu nhân nói:

- Phương muội lo lắng cho Âu Trường Phong?

- Trường Phong là giọt máu duy nhất của ta, ta không lo sao được?

Khả Ngọc nghe Phương phu nhân nói lòng bồi hồi khôn tả. Nàng không ngờ sau cuộc huyết sát tại Ngọc Bảo, ngõ mẫu thân chàng đã chết, không ngờ bà vẫn còn sống. Và nàng lại càng ngạc nhiên hơn khi biết gia gia của mình và sư huynh của thân mẫu chàng.

Nàng nhìn Phương Quế không chớp mắt, miệng lẩm nhẩm:

- Phương bá mẫu ...

Phương Quế phu nhân liếc xéo nàng nói:

- Ta không phải là bá mẫu của người.

Khả Ngọc cúi mặt nhìn mũi hài của mình.

Huyết Y nhân Tạ Bư chớp mắt. Miệng lão nhếch mép, môi dưới nhích động:

- Được. Ta sẽ không nhận người là sư muội nữa. Nhưng ta có cách bắt người phải giao nhánh Hồng Liên duy nhất còn lại.

Phương Quế phu nhân lắc đầu nói:

- Người tính dùng võ công à? Ta cũng đang chờ người động thủ để quyết định một trận sống mái sau cùng.

Huyết Y nhân trề môi, xì một tiếng nói:

- Nếu dụng võ công thì lão phu cam đoan chỉ trong mười hiệp ta sẽ thu phục được người.

- Người đừng nằm mơ.

Phương phu nhân vừa nói vừa vận chuyển Huyết Ảnh công hộ thể. Một vầng hồng quang bao bọc thân hình.

Khả Ngọc tràn người lên chen giữa hai người nói:

- Gia gia ... Phương bá mẫu.

Huyết Y nhân đẩy nàng ra một bên, miệng quát lớn:

- Phương Quế ... Ta không muốn động thủ với người đâu. Ta muốn trao đổi.

- Người muốn gì?

Huyết Y nhân buông một câu lạnh nhạt, đến độ ngỡ như lão chẳng có một chút quan hệ gì với Phương phu nhân:

- Nhánh Hồng Liên và sinh mạng của Âu Trường Phong.

Phương phu nhân giải tỏa thân công hộ thể nói:

- Người dùng sinh mạng Trường Phong để bức ép ta giao nhánh Hồng Liên?

- Âu Trường Hải và Phương muội chỉ có một giọt máu duy nhất là Âu Trường Phong, chẳng lẽ vì nhánh Hồng Liên vô tri vô giác đó mà nữ đề y phải chết bởi Bá Huyền độc trùng sao?

Phương phu nhân thở dài một tiếng:

- Ta không ngờ mình lại có một vị sư huynh vừa nham hiểm vừa thủ đoạn như vậy.

- Không độc, không hiểm thì không là đại trượng phu. Ta cần biết quyết định dứt khoát của sự muội.

Huyết Y nhân mỉm cười nhìn Phương Quế phu nhân tiếp:

- Âu Trường Phong không trực được Bá Huyền độc trùng thì y không thể sống quá bảy mươi ngày nữa đâu. Phương muội hãy suy nghĩ cho kỹ đi.

- Vương Tạ Bư ... Ta hẹn người đúng con trăng tới sẽ mang nhánh Hồng Liên đến cho người. Ngược lại, người phải giao thuốc giải độc trùng cho ta. Bằng không coi như người đừng bao giờ thấy nhánh Hồng Liên đó.

Huyết Y nhân cười khẩy nói:

- Ta sẽ giữ chữ tín với Phương muội.

- Đừng kêu ta bằng muội.

Phương phu nhân quay sang Khả Ngọc:

- Người đã biết tất cả rồi đấy. Kể từ bây giờ, ta nghĩ người đừng bao giờ gặp Trường Phong nữa. Nếu y có tình ý với người, ta cũng không bao giờ chấp nhận.

Phương phu nhân quay lại Huyết Y nhân tiếp:

- Người nhớ giữ lời đấy.

Phương phu nhân quay lưng, bà nhẹ điểm mũi hài, thân ảnh thoáng chốc đã mất hút vào màn sương dày đặc.

Khả Ngọc nhìn Huyết Y nhân:

- Gia gia ...

Huyết Y nhân Tạ Bư khoát tay:

- Ta biết con tính nói gì. Con đừng nói. Có những chuyện đời này người ta cần phải giấu.

Ta cũng có những u uẩn không thể tỏ lộ cùng ai.

Huyết Y nhân cười khẩy, rồi nói tiếp:

- Vương nhi, con đã vì gia gia quá nhiều. Vương nhi muốn báo hiếu cho gia gia, chữ hiếu đó Vương nhi đã trọn. Vậy, kể từ bây giờ, chữ tình và chữ hiếu tùy con định. Gia gia không ép con vì hiếu quên tình, hay vì tình quên hiếu.

- Gia gia ...

Khả Ngọc bặm môi, cúi gục mặt. Nàng đang tự hỏi mình, phải chăng sự nghiệt ngã đang khẳng định số phận mình.

Huyết Y nhân nắm tay Khả Ngọc:

- Thân phận con bây giờ trên giang hồ là Bạch Liên thánh cô, thiên hạ phải cúi đầu khuất phục. Thế thì con hãy ráng giữ thân phận đó. Giành được đỉnh cao của thiên hạ đã là khó, nhưng giữ đỉnh cao đó còn khó hơn. Vương nhi hãy bảo trọng.

Huyết Y nhân dứt lời, trở thuật phu hành bằng mình đi luôn.

Khả Ngọc đứng nhìn theo, nàng nhận thấy có những chuyện đang vượt ngoài sự suy đoán của mình. Hình như sau lưng phụ thân nàng có một nhân vật khác chi phối tất cả mọi hành động.

Cảm nhận đó càng lúc càng hiện rõ qua những suy nghĩ của Khả Ngọc:

“Nếu có người đó, vậy y là ai?”.

Khả Ngọc liền rít một luồng chân khí, trở luôn thuật pháp Di Hình bằng mình theo Huyết Y nhân.

Lúc này Huyết Y nhân Tạ Bư, sau khi chia tay với Khả Ngọc, rời Hoàng hồ, Ngọc Bảo, mặc dù với khinh pháp xuất quỷ nhập thần, nhưng y tưởng như mình chạy quá chậm, nên gia tăng cước tốc hơn.

Huyết Y nhân Tạ Bư chỉ dừng bước khi trước mặt y là cổ kiệu lộng lẫy chắn ngang đường. Đường như Huyết Y nhân đã quá biết nhận vật ngồi trong kiệu là ai, nên sẵn bước đến cạnh bên.

Mặc dù phong thái chứng tỏ sự đỉnh đạc kiêu hùng, nhưng vẻ mặt của Huyết Y nhân Tạ Bư vẫn phẳng phát sự lo âu hồi hộp.

Tiếng nữ nhân trong kiệu phát ra:

- Thế nào, người lấy được nhánh Hồng Liên đó chứ?

Tạ Bư lắc đầu:

- Ta chưa lấy được. Nhưng ta biết được một điều hệ trọng hơn, Phương Quế vẫn còn sống.

- Phương Quế sư muội của người còn sống?

- Phương Quế đã gặp ta. Hiện tại Phương Quế là người quyết định có hợp nhất được Hồng Liên hay không. Vì nàng giữ nhánh Hồng Liên sau cùng đó.

Nữ nhân trong kiệu thò tay vén rèm:

- Người nói như vậy thì coi như Hồng Liên không thể hợp nhất được sao?

- Không phải không hợp nhất hội tụ Hồng Liên. Ta đã thảo bàn với Phương Quế. Nhánh Hồng Liên sẽ trao cho nàng, khi Phương Quế nhận được giải độc trùng.

- Ta hiểu. Thì lo cho con của mình.

Nữ nhân cười khẩy một tiếng. Tiếng cười của thị nghe vừa khô, vừa cay nghiệt và pha lẫn sự kiêu hãnh:

- Vương Khả Ngọc chắc cũng lo lắng cho Âu Trường Phong?

- Ta không biết.

- Người không biết được tâm tình của con gái mình à?

Huyết Y nhân bậm môi cúi đầu:

- Khả Ngọc vì ta ... còn Tạ Bư thì lại ...

- Người lại vì ta?

- Đúng như vậy.

- Người đã có ta rồi.

Huyết Y nhân lắc đầu:

- Ta không có nàng, mặc dù nàng đã chiếm trọn linh hồn Tạ Bư này.

- Ta chiếm trọn người, hay ta đang đưa người đến đỉnh phát dương quang đại. Vương Khả Ngọc đã là Bạch Liên thánh cô một lời nói ra thiên hạ phải tuân phục. Người thì lại có ta, trên đời này còn ai sánh bằng Huyết Y nhân Tạ Bư chứ?

Huyết Y nhân thở ra nhìn vào cổ kiệu.

Bàn tay trắng ngần, trong đêm sương mờ nhạt, vẫn có thể thấy làn da trắng như bông bưởi, và những chiếc ngón thon dài, chứng tỏ nữ nhân trong kiệu là bậc đài các thượng lưu trong giang hồ.

- Tạ Bư ... Hãy đi cùng ta.

Cổ kiệu từ từ nhấc lên khỏi mặt đất, là đà bay đi. Huyết Y nhân Tạ Bư không trả lời, lẳng lặng trở thuật phi hành chạy theo sau cổ kiệu.

Một khắc, hai khắc ... cổ kiệu tưởng chừng như được gió nhẹ đỡ phiêu phiêu lướt về phía trước. Tạ Bưư cũng không hề dừng cước bộ.

Thêm một khắc nữa, họ đã đến lăng miếu tiên hoàng. Trước cửa lăng miếu có hai gã nội thị, tay ôm khư khư đại đầu đao đứng gác.

Bàn tay mỹ nhân lại vén rèm và nàng bước ra. Trong sương đêm, có thể che khuất tầm mắt trong chu vi năm trượng, nhưng với nhan sắc của nàng thì màn sương chẳng gì cả. Nhan sắc tuyệt trần ấy như một lưỡi dao cắt dọc màn sương để phơi bày.

Dù là một nam nhân lãnh cảm, thờ ơ, và không màng đến nét đẹp của nữ nhân, nhưng vô tình chứng nghiệm được mỹ nhân thì dù có trái tim chai sạn cũng không thể kiềm chế tà tâm của mình.

Dáng thướt tha, với những bước đi tưởng chừng như chẳng hề làm cỏ dưới chân nàng nằm rạp xuống, hai gót sen của nàng múa trên mặt đất tiến về lăng miếu.

Tạ Bưư vẫn âm thầm bước theo sau lưng nàng, thỉnh thoảng cặp mắt y lại đóng đinh vào chiếc lưng ong uyển chuyển lướt.

Hai gã nội thị thấy nàng, ôm đại đầu đao, mặt cúi gập:

- Lưu quý phi giá lâm.
- Mở cửa.

Hai gã nội thị nhanh nhẩu mở cửa lăng miếu. Lưu quý phi bước thẳng vào trong. Huyết Y nhân Tạ Bưư lặng lẽ bước theo nàng.

Hai người vừa bước vào trong lăng miếu, thì hai gã nội thị vội khép cửa lại. Chúng vừa quay lại thì đã bị hai đạo chỉ Khuru Ma điểm vào huyệt Vĩ Lư. Bọn chúng há hốc miệng, đổ lăn kền ra đất.

Trong miếu ...

Lưu quý phi quay mặt đối nhân với Huyết Y nhân Tạ Bưư.

Nếu bây giờ có một người nào thấy được chân diện mục tuyệt sắc, hoa nhường nguyệt thẹn của nàng cũng phải trở mắt ngạc nhiên. Bởi Lưu quý phi chẳng phải ai xa lạ, mà chính là hôn thê của Trắc Bá Diệp Long Hồ lệnh chủ. Vị tân nương đã biệt dạng trong ngày lễ vu quy.

Lưu quý phi vỗ tay một tiếng.

Từ hai bên cánh gà, sáu cung nữ xếp thành hai hàng, tay bưng khay cao lương và rượu nóng đi ra. Đi sau hai hàng cung nữ đó là một mỹ phụ, vận trang phục trắng toát, đầu đội mâm đèn.

Vừa nhìn thấy mỹ phụ, Tạ Bưư vội sụp mắt xuống. Y làm sao không nhận ra được nàng chính là Châu Ngọc Lan.

Ngọc Lan đội mâm đèn quỳ xuống ngay giữa đại sảnh.

Lưu quý phi mỉm cười rồi nói:

- Hình như Tạ tướng công không được vui.
- Huyết Y nhân cười giả lả, khoát tay như đuổi ruồi nói:
- Không ... Không ... Ta vui lắm chứ. Nàng đâu có gì để Tạ Bưư này phải phiền lòng.

Lưu quý phi gật đầu:

- Trước khi vào đại yến hoan lạc, ta muốn nói tất cả sự thật với Tạ tướng công.
- Ta đang muốn nghe những lời ngọc của nàng.

Lưu quý phi liếc mắt xuống Ngọc Lan, rồi nhìn vào Tạ Bưư hỏi:

- Vì sao thiếp cần hợp nhất Hồng Liên?

- Nàng vì võ công trong Ngọc Điện U Linh.

Lưu quý phi lắc đầu:

- Tả tướng công nghĩ vậy, nhưng mục đích của thiếp thì khác.

- Nàng cần Ngọc Điện U Linh chứ?

- Trên giang hồ đâu có môn công phu nào là thiên hạ vô địch. Thiếu Lâm thì có Dịch Cân Kinh, Như Lai thần chú, Bát Nhã Thiền chú, La Hán quyền. Võ Đang có Thái Ất kiếm pháp, Bát Quái chú, Lương Nguyên hỗn cực khí. Ngay cả bọn ăn mày dơ bẩn vẫn có những tuyệt chiêu Đả Cẩu bổng hộ thân từng xưng bá trong thiên hạ. Tất cả những công phu đó, thiếp đều tham khảo qua.

- Thế nàng cần gì trong Ngọc Điện U Linh?

- Thiếp cần một vật ... Vật này thì khi ai thấy phải đều tuân phục.

- Đó là vật gì?

- Ngọc ấn của tiên đế.

Huyết Y nhân thẳng thốt lặp lại:

- Ngọc ấn của tiên đế?

- Không sai.

- Sao Ngọc ấn lại ở trong Ngọc Điện U Linh?

Lưu quý phi cười khẩy một tiếng nói:

- Sự tình rất dài dòng. Ngày xưa, Ngọc Điện U Linh chủ nhân chính thật là tiên đế cải dạng để chu du thiên hạ và người đã trở thành thiên hạ đệ nhất nhân. Tiên đế băng hà, có để lại di cảo, Ngọc ấn để lại Ngọc Điện U Linh, và chỉ người nào trong hoàng tộc có duyên mới lĩnh hội được Ngọc ấn.

- Nàng muốn chiếm hữu Ngọc ấn?

Lưu quý phi gật đầu:

- Đúng như vậy. Nếu thiếp tự thành chí nguyện ...

Huyết Y nhân Tả Bư cướp lời Lưu quý phi:

- Nàng muốn lên ngai hoàng thượng?

Lưu quý phi bật cười nức nở:

- Nữ nhân có bao giờ làm hoàng đế. Ngoại trừ một người duy nhất là Võ Tắc Thiên đại đế.

- Nàng muốn lặp lại lịch sử Võ Tắc Thiên đại đế?

Lưu quý phi lắc đầu:

- Không ... người khác sẽ thay thiếp chiếm ngự ngai vàng tiên đế.

- Người đó là ai?

Lưu quý phi chiếu nhãn lực vào mặt Huyết Y nhân Tả Bư nói:

- Khi nào hợp nhất Hồng Liên, chiếm đoạt Ngọc ấn, thiếp nói cũng không muộn. Trong giang hồ tướng công sẽ là võ lâm minh chủ, sát cánh có Bạch Liên thánh cô. Giang sơn xã tắc này sẽ thuộc về chúng ta.

Cặp mắt Huyết Y nhân Tả Bư sáng rực, đầy khát vọng:

- Ta rất mãn nguyện ... Tả Bư sẽ hợp nhất Hồng Liên. Ta sẽ hợp nhất Hồng Liên.

Ngọn sáp trên đầu Châu Ngọc Lan đã chảy quá nửa. Sáp nóng nhỏ xuống khuôn mặt xinh xắn của nàng.

Lưu phu nhân nhìn Châu Ngọc Lan nói:

- Việc ta vừa nói với tướng công, ta không muốn người nào biết, mà ở đây có người đã nghe. Vậy để bảo toàn bí mật, mình phải làm sao đây?

- Muốn việc lớn không lộ, tất phải bịt miệng người nghe. Mà cách bịt miệng tốt nhất thì phải giết người đó.

Lưu quý phi cười khẩy một tiếng:

- Thiếp nhờ tướng công bịt miệng người đó được không?

Huyết Y nhân giật này mình:

- Nàng muốn ta ...

Lưu quý phi chỉ tay vào Ngọc Lan:

- Ta nhờ tướng công giết thị giùm ta.

- Lưu nương ...

- Thị chẳng là gì cả để tướng công phải hốt hải như vậy. Giết thị là việc nhỏ, nếu làm không được thì còn nói gì đến việc lớn.

- Được. Ta vì nàng.

Huyết Y nhân tiến lại bên Châu Ngọc Lan, trao công giờ thẳng lên nhắm đỉnh đầu bỏ thẳng xuống.

Ngọc Lan nhắm mắt, chấp nhận cái chết đến bằng những giọt lệ thảm tuôn dài xuống hai bên má.

Giữa lúc sinh mạng Châu Ngọc Lan như chỉ mảnh treo chuông, không thể nào thoát khỏi lưỡi hái thần chết dưới ngọn trao công huyết thủ của Tạ Bư, thì một đạo Khử Ma chỉ từ ngoài cửa miếu bắn xẹt vào.

Huyết Y nhân cảm thấy sự biến hóa sau lưng mình, vội thâu hồi trao khí lạng người qua bên.

Liền ngay đó, Khả Ngọc đã băng vào đứng cạnh bên Châu Ngọc Lan. Khả Ngọc nghiêng răng, hất ngọn sáo đội trên đầu Ngọc Lan, giọng cảm phần nói:

- Mẫu thân ... Người đứng lên đi.

Thấy Khả Ngọc xuất hiện, Ngọc Lan hoảng hốt:

- Vương nhi, sao con lại đến đây. Hãy đi đi. Ta chết cũng mãn nguyện lắm rồi. Con hãy đi đi. Nghe lời ta.

Khả Ngọc nghiêm giọng:

- Vương nhi thà mất gia gia, hơn mất thân mẫu.

Ngọc Lan nói luôn:

- Ta không phải là thân mẫu của con.

Khả Ngọc tròn mắt. Nàng khẳng khái nói:

- Mẫu thân ... Người sợ gia gia và ả phu nhân kia di hại đến con sao?

Khả Ngọc đến vừa lúc Tạ Bư chực kết liễu cuộc đời Ngọc Lan, khiến cho Lưu quý phi ấp úng:

- Bạch Liên thánh cô ...

Khả Ngọc ngược mặt nhìn thẳng vào hai mắt Lưu quý phi:

- Đúng ... Ta chính là Bạch Liên thánh cô.

- Người thật là oai phong. Nữ nhân được như người trên trần đời này thật hiếm có.

Khả Ngọc không màng đến lời khen của Lưu quý phi. Nàng liếc xéo về phía Huyết Y nhân nói:

- Ta không ngờ gia gia của mình lại bị cuốn hút bởi sắc đẹp hoa nhường nguyệt thẹn của bà. Khả Ngọc lại càng xót xa hơn khi chứng kiến gia gia ra tay sát hại mẫu thân.

Nàng quay phắt lại Huyết Y nhân đánh giọng:

- Gia gia ... Người còn có trái tim hay không mà đoạn tình ra tay giết thân mẫu?

- Vương nhi ...

Huyết Y nhân lắc mình, trong chớp mắt đứng đối mặt với Khả Ngọc, nói:

- Vương nhi ... Không được phát ngôn hồ đồ.

- Vương nhi hồ đồ hay Vương nhi xót xa. Các người muốn hợp nhất Hồng Liên, chiếm đoạt ngọc ẩn thì cứ thực thi mục đích của mình. Có sao lại nhẫn tâm sát hại cả thân mẫu của Vương nhi. Khả Ngọc này quá hồ đồ nên đã giúp các người, giờ sáng mắt sao quá xót xa.

Ngọc Lan đứng bật lên, chớp lấy vai Khả Ngọc nói:

- Vương nhi ... không được vọng ngôn.

Ngọc Lan quay lại Huyết Y nhân và Lưu quý phi giọng đau khổ nói:

- Ta có tội ... Các người hạ thủ ta đi. Ta không ân hận đâu.

Khả Ngọc gào lớn:

- Không ... Không ai được động đến mẫu thân ta. Nếu các người giết mẫu thân ta, thì đừng trách Khả Ngọc này cặn tình cặn nghĩa.

Nàng nắm tay Ngọc Lan:

- Mình đi thôi mẫu thân.

Nàng vỗ luôn một đạo Bát Nhã Thiên chuông thị oai.

Ầm.

Nội khí và cuồng phong của đạo chuông Bát Nhã đánh thẳng vào vách đá lăng miếu, tạo ra những tiếng ầm ầm như sấm rền. Huyết Y nhân Tà Bưu lùi về sau, đứng bên cạnh Lưu quý phi. Hai người nhìn Khả Ngọc không chớp mắt, nhưng họ chẳng hành động gì.

Khả Ngọc nắm tay Ngọc Lan đi thẳng ra ngoài lăng miếu.

Lưu quý phi nhìn theo thở dài một tiếng. Bà quay lại nhìn Huyết Y nhân Tà Bưu rồi chậm chậm lắc đầu:

- Vương nhi ... đến không đúng lúc. Và lại chẳng hiểu gì cả.

- Lưu nương ... Đó là ý trời. Ta không biết phải làm sao cho nó hiểu.

20. Chương 20: Không Không Huyền Tăng

Có tiếng động khẽ, Pháp Lạc bật ngồi lên. Bị nhốt trên thiên lao Thiếu Lâm tự. Pháp Lạc chỉ ân hận một điều là tại sao Huyết Ảnh lão ma lại không hạ thủ mình để tất cả các sư môn hiểu lầm.

Một chiếc bóng đỏ ối lướt qua cửa nhà lao, Pháp Lạc mỉm cười:

- Ý ... Chẳng lẽ lão ma lại đến đây?

Pháp Lạc chưa hết ngạc nhiên thì Âu Trường Phong đã đứng trước cửa thiên lao trong lột Huyết Ảnh Ma Tôn với vầng hồng quang bao bọc thân ảnh. Cặp ma nhãn như hai hòn than hừng hực chiếu vào Pháp Lạc.

Pháp Lạc đứng lên tiến thẳng đến cửa nói:

- Lão tì đến đây giết ta?

Âu Trường Phong cười khẩy một tiếng, rồi lắc đầu nói:

- Ta giết người làm gì. Người không có tên trong danh sách tử ảnh. Ta đến đây để cứu người mà thôi.

Pháp Lạc gần giọng:

- Lão muốn giải thoát ta ra khỏi thiên lao?

- Đúng như vậy.

Pháp Lạc khoát tay:

- Huyết Ảnh lão ma ... Ta không cần người cứu đâu, mà chỉ muốn đại khai sát giới lấy mạng người tể cho trưởng lão trụ trì Viên Chân. Và mình chứng với tất cả mọi người trong Thiếu Lâm tự, ta không phải là đồng bọn của người.

- Người rất hào khí ... hào khí ... Nhưng người không ra khỏi đây thì làm sao lấy mạng ta được?

- Thà ta chết trong nhà lao này còn hơn đi cùng lão ma.

Trường Phong hừ một tiếng:

- Ta nghĩ người là người trọng nghĩa muốn gia ân, nhưng người lại quá hồ đồ, không phân định đâu đúng đâu sai. Dưới mắt người, Huyết Ảnh Ma Tôn này là ác ma sao?

- Không sai. Người không là ác ma, sao lại dã tâm hạ sát Viên Chân sư phụ.

- Ta không làm việc đó.

- Lão không làm, thì ai làm chứ?

- Ta nói ta không làm là không. Nếu ta giết Viên Chân thì cần gì phải giấu người?

Người nghĩ Huyết Ảnh Ma Tôn này sợ người à?

Pháp Lạc cúi gằm mặt suy nghĩ:

- Lão không giết Viên Chân sư phụ, cố sao huyết thủ lại xuất hiện trong chùa Thiếu Lâm.

Cặp ma nhân của Trường Phong rực lên tưởng chừng như muốn bùng cháy hóa thành hai luồng lửa đỏ thiêu cháy Pháp Lạc.

Chàng gần giọng nói:

- Pháp Lạc ... Ta nghĩ Thiếu Lâm tự sau này người sẽ phục hưng, phát dương quang đại mới quay trở lại đây. Việc ta có lấy mạng lão tăng Viên Chân hay không, người tự tìm hiểu.

Nhưng ta đến đây ngoài ý muốn cứu người khỏi thiên lao, thứ hai là giết Trí Minh và Trí Tự.

- Lão lại muốn nhuộm máu Thiếu Lâm lần nữa sao?

- Vay máu phải trả máu.

Trường Phong vừa nói vừa thọc ngọn linh vật trủy thủ chém đứt sợi xích khóa cửa. Sợi xích bị tiện đứt làm hai, như một sợi bún mềm nhũn chẳng hề phát ra tiếng động nào.

Trường Phong gần giọng:

- Người hãy bảo trọng.

Chàng quay lưng và quăng vào nhà lao một bầu rượu Trạng Nguyên nữ nhi hồng.

Bầu rượu rơi bộp trúng đầu Pháp Lạc. Vị sư trẻ vốn đã tự phế bỏ võ công bị trúng bầu rượu té ngã ra sau. Pháp Lạc lồm cồm bò dậy:

- Lão ma ... lão ma ...

Pháp Lạc giật cửa nhà lao. Cánh cửa bật tung ra trong sự ngỡ ngàng, nhìn lại thấy dây xích khóa bị tiện lìa, Pháp Lạc hậm hực hỏi:

- Lão ma đừng hòng bắt ta thọ ơn của lão.

Pháp Lạc quay trở lại góc nhà lao, nấc lên rồi khóc ròng. Vị sư trẻ giữ tay vô tình đụng phải vò rượu Trạng Nguyên thiệu nữ nhi hồng. Y mở nắp ngửa cổ tu một ngụm rồi ho sặc sụa.

Pháp Lạc gào lên:

- Lão ma ... Ta sẽ không thọ ơn người đâu.

Pháp Lạc dần bầu rượu xuống đệm rơm, nước nở nói:

- Lão ma ... Ta sẽ không thọ ơn lão đâu ... Ta chỉ muốn lấy mạng lão thôi.

Pháp Lạc dần mạnh bầu rượu như muốn xả tất cả uất khí trong người mình. Rượu trong bầu tung tóe rơi vãi ra ngoài. Như chưa thỏa mãn với cơn bức xúc cáu giận, Pháp Lạc chộp bầu rượu Trạng Nguyên thiệu nữ nhi hồng chực quăng mạnh vào vách nhà lao. Y chưa kịp quăng thì từ dưới nệm rơm, một cánh tay khẳng khiu thò lên chộp lấy hổ khẩu của Pháp Lạc dần lại.

- Ý ...

Pháp Lạc chớp mắt liên tục. Y không thể tin vào nhãn quang của mình nổi. Bị giam ở đây bao nhiêu ngày rồi, nhưng đến hôm nay mới có dị biến này.

Toàn thân nổi đầy gai ốc, Pháp Lạc dần tay lại. Y vốn đã tự phé bỏ võ công, muốn giật hổ khẩu lại đâu phải là dễ nhưng cái kéo tay của Pháp Lạc kéo luôn một vị lão tăng từ dưới đệm rơm lên.

Vị lão tăng có thân hình khẳng khiu, gầy như que củi ngõ chỉ một lượn gió thổi qua, cũng đủ làm gân cốt lão rã rời.

Lão tăng vận tăng bào rách nát trông càng thảm hại hơn. Lão nhìn Pháp Lạc cười hì hì rồi nói:

- Sao người lại tính phung phí đồ cúng dường của bá tính. A di đà Phật.

Đúng là một sự ngược ngạo mà Pháp Lạc nghe muốn rách cả màng nhĩ. Theo đạo giới của Phật môn, thường phải nhắm Phật hiệu trước khi nói, còn vị lão tăng này lại nói trước khi đọc Phật hiệu.

Vị lão tăng buông hổ khẩu Pháp Lạc.

Y chăm chăm nhìn lão tăng không chớp mắt:

- A di đà Phật ... Đại sư phụ là ai mà tiểu tăng chưa từng thấy mặt?

- Bần tăng là Không Không Huyền tăng. A di đà Phật.

Nghe bốn chữ Không Không Huyền tăng, Pháp Lạc phải lắc đầu liên tục, Pháp Lạc lặp lại:

- Đại sư chính là lão tổ Không Không?

Không Không Huyền tăng khoát tay:

- Đừng gọi ta là lão tổ.

Pháp Lạc quỳ sụp xuống:

- Tiểu tăng Pháp Lạc ra mắt đại lão tổ.

- Ấy ... Sao người cứ gọi ta là đại lão tổ. A di đà Phật. Bộ người biết ta à?

Pháp Lạc gật đầu nói:

- Tiểu tăng có nghe sư phụ Viên Chân nói, trong chùa Thiếu Lâm còn một vị cao tăng đại lão tổ, thân phận hơn cả đại lão tổ Vô Thánh. Chẳng may người phạm giới tửu dục nên ...

Lão tăng nheo đôi mày bạc phếch nói:

- Ấy ... Người nhắc lại làm gì? ... Ta mắc cỡ lắm ... A di đà Phật ... A di đà Phật ... A di đà Phật.

Không Không nhếch môi liếc bầu rượu Trạng Nguyên thiệu nữ nhi hồng, rồi nói:

- Ê ... Người đã tính quăng đồ cúng dường của bá tính thế thì sao không dâng cho ta thu nạp chứ?

Pháp Lạc cầm bầu rượu dâng bằng hai tay nói:

- Đại lão tổ ... Tiểu tăng kính dâng lên người thu nạp.
- Người sẽ nhận được phước hảo của ta. A di đà Phật.

Không Không dốc ngược bầu rượu tu một hơi dài. Lão tăng khà một tiếng vô cùng khoan khoái, rồi chép miệng như một người quá khát rượu giờ mới được uống:

- Ái chà ... Lưỡi của ta tê hết ... A di đà Phật. Người thật là có phúc nên mới được gã tiểu tử kia cúng dường Trạng Nguyên thiệu nữ nhi hồng.

Pháp Lạc lắc đầu:

- Lão tổ ... Chủ nhân của bầu rượu này là Huyết Ảnh Ma Tôn. Kẻ khuấy động giang hồ, và chính y đã đại náo Thiếu Lâm tự, hạ thủ luôn Viên Chân sư phụ.

Chờ cho Pháp Lạc nói xong, Không Không mới buông một câu lạnh nhạt:

- Tầm bậy. A di đà Phật.
- Đại lão tổ ... Sự thật là như vậy đó.

Không Không Huyền tăng uống thêm một ngụm lớn nữa. Lão tăng khà một tiếng lắc đầu nhìn Pháp Lạc:

- Tâm của người quá chân chất. Nếu Không Không lão tăng này mà nói sai, ta sẽ bò một trăm vòng quanh thạch lao này. Người đưa cho người bầu rượu Trạng Nguyên thiệu nữ nhi hồng nhất định không phải là Huyết Ảnh Ma Tôn. Y chỉ là một thanh niên vô cùng tuấn tú, nhưng tràn đầy sát khí, có lẽ y là hậu nhân của Huyết Ảnh lão ma.

Không Không Huyền tăng đột ngột chộp vào cổ họng Pháp Lạc nói nhanh:

- Hãy đi theo ta.

Pháp Lạc còn chưa biết lão tăng tính đi đâu, thì Không Không Huyền tăng xoay thân ảnh một vòng tạo ra một lốc khí xoáy xuống đệm cỏ.

Lộ ra trước mặt Pháp Lạc là một cửa đường hầm. Không Không Huyền tăng kéo luôn Pháp Lạc xuống con đường hầm đó. Trong bóng tối đen như mực, Pháp Lạc chỉ thấy hai mắt Không Không Huyền tăng xanh rờn như hai vì tinh cầu sáng ngời. Có nhãn lực như vậy, chứng tỏ Không Không Huyền tăng có nội gia tu vi khí công không thể nào lường được.

Không Không Huyền tăng kẹp Pháp Lạc đi thoăn thoắt, tuyệt nhiên chẳng hề đụng phải vật gì. Riêng Pháp Lạc thỉnh thoảng lại va đầu vào vách đất phía trên.

Không Không Huyền tăng nói:

- Ta đã thề trước di bài Đạt Ma lão tổ là sẽ không bao giờ rời khỏi Tàng Kinh các nửa bước. Buồn quá, nhưng quá không được bước ra cửa nên ta mới đào đường hầm thông dong một chút thôi. A di đà Phật ... Lão tổ hỷ xả.

Không Không Huyền tăng cứ kéo Pháp Lạc luồn lách dưới đường hầm chẳng chịt, Pháp Lạc không thể nào tin được Không Không Huyền tăng có thể tạo dựng địa đạo chỉ bằng hai bàn tay thịt dưới nền chùa Thiếu Lâm mà ở trên không một ai biết được.

- Đến chỗ ngủ của ta rồi.

Không Không Huyền tăng đẩy nắp miệng hầm, kéo Pháp Lạc chui lên.

Pháp Lạc ngạc nhiên khi lên tới mặt đất, đến bây giờ Pháp Lạc mới biết mình đã vào trong Tàng Kinh các, chốn tuyệt địa của Thiếu Lâm tự, nơi cất giữ những tinh hoa võ học của Đạt Ma sư tổ.

Không Không Huyền tăng chỉ tám bức vẽ treo trên tường. Mỗi bức vẽ là một tư thế khác nhau của một vị tăng, Huyền tăng nói:

- Ở đây cũng buồn, nên ta đã dày công nghiên cứu võ học vô vi của Phật gia mà đúc kết thành tám thức Hành Gia chỉ pháp kim cương. Người hãy ở đây mà luyện khi nào thành công mới được ra.

Lần đầu tiên nghe đến môn công phu Kim Cương chỉ pháp, Pháp Lạc tò mò hỏi:

- Lão tổ ... chắc Kim Cương chỉ pháp vô cùng lợi hại phải không?

- Lợi hại thì lão chưa biết có lợi hại hay không? Nhưng nếu người luyện thành Kim Cương chỉ pháp thì coi như người đã tụ thành võ học đỉnh cao của Thiếu Lâm.

Pháp Lạc nghĩ đến Huyết Ảnh Ma Tôn, và cái chết của trụ trì Viên Chân, lòng phấn chấn vô cùng. Pháp Lạc quỳ xuống dưới chân Không Không Huyền tăng nói:

- Tiểu tăng kính bái Không Không đại lão tổ.

Không Không Huyền tăng khoát tay:

- Ấy ... khỏi ... Người khỏi lạ ta. Lão đã nói là ban phước lành cho người vì người cho ta đồ cúng dường của bá tính. Còn bây giờ có luyện thành Kim Cương chỉ pháp hay không còn tùy thuộc vào căn cơ của người.

Không Không Huyền tăng đỡ Pháp Lạc đứng lên rồi nói:

- Người hãy xem trước lão tăng thi triển đây.

Không Không Huyền tăng chỉ bức họa thứ nhất:

- Chiêu thứ nhất có tên là Nhất Chỉ Xung Thiên.

Vừa nói Không Không Huyền tăng vừa dựng đứng ngón trỏ dằng đến ngang ngực. Mặc dù đã mất hết võ công nhưng Pháp Lạc vẫn mừng tượng chân khí lưu chuyển trong kinh mạch lão tăng ào ào như thác chảy, và dòng thác khí gia kia hội tụ về ngón trỏ.

Không Không Huyền tăng nghiêm mặt xĩa ngón tay về phía trước.

Pháp Lạc há hốc miệng, cảm quang vừa thấy bóng chỉ công thoát đi nhanh hơn cả sao xẹt. Không một âm thanh hay có tiến khí rít lên, nhưng trên cột đá đã bị khoét một lỗ cỡ ngón tay của lão tăng. Cột đá hoa cương còn bị khí công nội gia đâm thủng thì đâu còn vật gì có thể chịu đựng được.

Pháp Lạc bước lại quan sát lỗ chỉ phong công phá.

Không Không Huyền tăng lên tiếng:

- Người thấy thế nào?

- Lần đầu tiên tiểu tăng thấy Nhất Chỉ Xung Thiên vô cùng lợi hại. Nếu tiểu tăng tụ thành sẽ chẳng còn ngại gì khi đối mặt Huyết Ảnh Ma Tôn.

Không Không Huyền tăng khoát tay:

- Ấy ... Người đừng nghĩ đến chuyện đó. Nếu như sau này tụ thành võ học của lão, dùng võ học Kim Cương chỉ pháp phát dương quang đại Thiếu Lâm tự, coi như người giúp lão tăng đền ơn, đền nghĩa với Thiếu Lâm. Đừng dụng võ học Phật gia là hành động hồ đồ.

Không Không Huyền tăng bước lại cạnh Pháp Lạc tiếp:

- Tâm không trọc, người mới sớm tụ thành võ công đạt đỉnh vô vi.

Khuyên Pháp Lạc xong, Không Không Huyền tăng đi thẳng về phía góc phòng. Lão ngồi bệt xuống đất, nhâm nhi bầu rượu Trạng Nguyên thiệu nữ nhi hồng. Chẳng bao lâu sau, Pháp Lạc đã nghe thấy tiếng ngáy pho pho của lão tăng.

oo Âu Trường Phong ...

Sau khi rời thạch lao, trong lòng bồi hồi vô cùng. Mặc dù có huyết hận với Thiếu Lâm nhưng với Pháp Lạc, thì lại có một cảm tình khác.

Thi triển Quỷ Ảnh bộ pháp, thân ảnh của chàng nhập nhòa như bóng quỷ vô thường lướt đến tòa đại sảnh. Chàng nghĩ trong đầu, mình sẽ đối mặt với Trí Minh và Trí Tụ. Chỉ có hai người này mới biết đích xác ai là người đã hạ thủ Viên Chân đại sư, vì chính họ là những kẻ gán cho chàng việc làm đó.

Trí Minh bây giờ được chức vị trụ trì Thiếu Lâm, nên an hưởng một khu riêng biệt cách ly với các chúng tăng khác, nên Trường Phong không gặp y trên nhà đại sảnh đường.

Chàng nhắc thấy tên sai đồng, đầu để chỏm ba gờ tay bưng hai bình sâm đi về phía hậu liêu trang thất. Trường Phong lắc vai, với thuật pháp quỷ cước vô thường, nhanh tựa bóng ma, trảo thủ đã khống chế mạch môn của tên tiểu đồng đó.

Bị khống chế, sai đồng giật mình quay phắt lại. Y càng kinh hãi khi thấy bóng đỏ hồng quang của Huyết Ảnh Ma Tôn.

Trường Phong nhẹ giọng nói:

- Người mang hai bình sâm này dâng nạp cho trụ trì Trí Minh?

Tên sai đồng ấp úng. Trường Phong gần giọng:

- Có đúng không?

Tên sai đồng sợ quá, lười lủi cả lại.

Sợ tên sai đồng quá hoảng hốt mà té lăn ra bất tỉnh, Trường Phong liền giải tỏa Huyết Ảnh công hộ thể. Chàng mỉm cười nói:

- Tại hạ muốn gặp trụ trì Trí Minh. Tiểu tăng có thể cho tại hạ biết trụ trì đang ở đâu chứ?

Tên sai đồng nhận ra chân diện mục tuần tú khôi ngô tuần tú của chàng liền bốt hăn về căng thẳng:

- Thí chủ không phải là Huyết Ảnh lão ma?

- Tất nhiên rồi. Huyết Ảnh Ma Tôn làm sao có dung mạo như tại hạ được.

- Thế thí chủ tìm trụ trì có việc gì. Thí chủ cứ trình bày. Tiểu tăng sẽ báo với trụ trì.

Trường Phong buông mạch môn của gã sai đồng nói:

- Tại hạ ngàn dặm xa xôi, có chuyện cần đến trụ trì.

- Tiểu tăng biết ... Nhưng trụ trì đang trong thời kiết già, nhập môn bế quan để luyện công.

Trường Phong thở ra nói:

- Thật là rắc rối. Nếu không gặp được trụ trì Trí Minh, tại hạ không biết ăn nói làm sao với Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp và Bạch Liên thánh cô.

Vừa nghe Trường Phong nói dứt câu, tên sai đồng hối hả nói:

- Sao ... Thí chủ đến do di ngôn của Bạch Liên thánh cô?

Trường Phong gật đầu:

- Đúng như vậy. Bạch Liên thánh cô vừa nghe tin Huyết Ảnh Ma Tôn Âu Trường Phong xuất hiện trở lại giang hồ, nên muốn hội tụ những kỳ nhân để diệt trừ y.

- Thế thì được rồi ... Để tiểu tăng dẫn thí chủ đến gặp trụ trì.

- Đa tạ tiểu tăng đã giúp đỡ cho tại hạ.

Sai đồng liền thoăn thoắt bước về phía hậu liêu. Trường Phong thần nhiên chấp tay nối gót theo sau. Đi cùng với tên sai đồng, chàng vô cùng ngạc nhiên khi hai người đi ngang qua năm vị tăng lữ hộ pháp đứng gác hậu liêu, mà chẳng hề bị cản lại.

Năm vị tăng hộ pháp đó còn vái chào tên sai đồng một cách cung kính. Nếu so sánh chức phận của tên sai đồng này với năm vị tăng hộ pháp thì rõ ràng y còn dưới năm vị kia rất xa, thế mà cách cư xử thì hoàn toàn ngược hẳn với chức phận.

Trường Phong liếc xéo qua tên sai đồng. Chàng nghĩ thầm, có lẽ tên sai đồng này là người tâm phúc của Trí Minh và Trí Tụ.

Tên sai đồng dẫn Trường Phong đi thẳng một mạch vào trang viện phía sau chùa.

Trường Phong hỏi:

- Tại hạ có thể hỏi một câu được không?

Tên sai đồng quay sang nhìn chàng nói:

- Thí chủ cứ hỏi.

- Trụ trì Trí Minh ở trong trang viện này?

Tên sai đồng gật đầu, tủm tỉm cười:

- Đúng như vậy. Trụ trì ở đây và cấm tuyệt đối không cho một chúng tăng nào vào trong trang viện ngoại trừ tiểu tăng.

- Tại sao vậy?

- Ồ ... Bởi tại sư phụ đang luyện công.

Tiểu đồng vừa nói vừa tủm tỉm cười.

Trường Phong cũng mỉm cười cầu tình với gã, chàng nói:

- Tiểu tăng còn biết nhiều việc nữa, nhưng không muốn cho tại hạ biết thôi.

- Một chút thí chủ sẽ biết. Nhưng biết thì không được cho ai biết đấy nhé.

Trường Phong gật đầu hỏi:

- Chắc trang viện mới xây dựng sau khi Trí Minh hòa thượng thay thế lão tăng Viên Chân?

- Đúng như vậy.

- Phạm kẻ tu hành thì không chọn nơi cung trang làm chốn tĩnh tu. Sao Trí Minh lại xây cung trang này?

Tên sai đồng nhìn chàng bằng ánh mắt ngờ ngợ:

- Ý ... Bộ thí chủ không biết à ...

- Biết gì ...

Tên sai đồng lùi lại nhìn chàng không chớp mắt:

- Thí chủ là ai? Nếu thí chủ là người của Bạch Liên thánh cô sao lại không biết có cung trang phía sau chùa.

Trường Phong bước đến cạnh bên gã tiểu đồng nói:

- Chẳng lẽ việc gì Bạch Liên thánh cô đều cho tại hạ biết hết hay sao?

Cặp mắt hoài nghi của tên sai đồng dịu hẳn xuống. Y gật gù tỏ ra mình đang suy đoán rồi nói:

- Cũng có thể như vậy. Tòa cung trang này vừa mới xây dựng do kim tài của Bạch Liên thánh cô cùng đường cho trụ trì.

- Tại hạ hiểu rồi. Trên giang hồ đâu ai có thể nghĩ được hậu cứ của Bạch Liên giáo nằm ngay sau lưng chùa Thiếu Lâm.

Trường Phong cười khẩy một tiếng, rồi nhìn tên sai đồng buông một câu vô cảm:

- Đa tạ tiểu tăng đã cho Trường Phong này biết tất cả. Giờ thì tại hạ cũng chẳng giấu giếm lai lịch làm gì. Tại hạ chính thật là Huyết Ảnh Ma Tôn Áu Trường Phong.

- Ý ...

Tiếng ngạc nhiên của tên sai đồng còn đọng trên hai cánh môi thì đã bị ngọn huyết chỉ điểm vào huyết Linh Đài. Y té khụy xuống đất, mắt vẫn nhìn Trường Phong trừng trừng.

Trường Phong cúi xuống nói với tên sai đồng:

- Tiểu tăng tạm thời nằm đây, tại hạ sẽ vào cung trang tìm tên đầu trọc nham hiểm kia một mình.

Trường Phong điểm mũi giấy, trở luôn thuật quỷ ảnh bằng lên vách tường bao bọc, rồi nhẹ êm đáp vào phía trong như chiếc lá khô.

Trong cung trang của Trí Minh, vô cùng lộng lẫy, ngỡ như đây là chốn hoa viên của bậc đại phú hào nào đó ở Kim Lăng.

Chàng còn chưa hết ngạc nhiên thì nhận ra thấp thoáng phía tòa lầu ngũ giác, có mái cong vút hai người bước ra.

Mặc dù cách hai người đó non mười trượng, nhưng Trường Phong vẫn nhận ra Du Thiên Kiệt đang song hành bên Trí Tụ.

Hai người như rất thân mật với nhau, thậm chí Trí Tụ còn choàng tay qua vai Du Thiên Kiệt.

Trường Phong nghĩ thầm:

“Có lẽ đây là vùng tuyệt địa của Bạch Liên giáo”.

Nghĩ như vậy, chàng quyết tìm hiểu cho cặn kẽ, trước khi san bằng tòa cung trang này.

Du Thiên Kiệt và Trí Tụ cặp kè nhau thả bước xuống bậc tam cấp. Hai người song song tiến về tòa nhà vuông vức nằm bên phải, phết nhựa thông xám xịt.

Trường Phong trở pháp quỷ ảnh bám sát theo lưng họ.

Du Thiên Kiệt và Trí Tụ dừng trước cửa tòa nhà đó.

Trí Tụ nói:

- Đến lượt Du thí chủ ra tay. Hy vọng với cực hình Vô Ảnh độc, con nha đầu kia sẽ cho chúng ta biết khẩu quyết Âm Công Lượng Cực Tử.

- Thì không nói cũng không được.

Du Thiên Kiệt đẩy cửa bước vào. Trí Tụ theo ngay sau lưng Du Thiên Kiệt.

Hai người vừa bước qua khỏi ngưỡng cửa, Trường Phong đã lần theo họ như bóng với hình, mà tuyệt nhiên chẳng hề lộ hành tung.

Chàng thấy Du Thiên Kiệt châm mỗi lửa, liền phi thân dùng hấp công Huyết Ảnh bám lên nóc nhà như con rắn lắt léo dính trên tường.

Du Thiên Kiệt xoay một gờ đá. Cánh cửa đá từ từ tách ra làm hai lộ ra một thạch lao vô cùng kiên cố.

Đứng bên ngoài cửa đá, Du Thiên Kiệt trầm giọng khuyến dụ:

- Cô nương bao lâu nay bị cầm cố ở đây, chắc đã suy nghĩ kỹ rồi?

Từ trên cao, Trường Phong trở mặt quang nhìn vào trong thạch lao.

Hai con người của chàng tưởng chừng như muốn đóng đinh vào thạch lao đó, bởi người bị giam chính là Hoàng Thúy Nga.

Đôi mắt thâm quầng, đầu tóc rũ rượi, vốn đã bị tẩu hỏa nhập ma, người không ra người, ma chẳng ra ma, giờ lại bị hành hạ thể xác, xem chừng nàng chết còn sung sướng hơn sống.

Thúy Nga nhìn Thiên Kiệt nói:

- Người vào đây muốn ta truyền thụ khẩu quyết Âm Công Lượng Cực Tử?

Thiên Kiệt gật đầu:

- Cô nương nói rất đúng. Cô nương truyền thụ Âm Công Lượng Cực Tử cho tại hạ. Tại hạ hứa sẽ phóng thích cô nương khỏi thạch lao này.

- Người nghĩ ta tham sống sợ chết à? Ta nghĩ mình chết xem chừng sướng hơn sống đó.

- Sống thì ai cũng ham, nhưng với cô nương thì chết có lẽ sướng hơn. Nhưng cô nương chết mang theo khẩu quyết Âm Công Lượng Cực Tử xuống diêm phủ cũng đâu có gì đáng.

Chi bằng cô nương truyền thụ khẩu quyết đó cho tại hạ, cô nương muốn sống đàng sống, muốn chết cũng được chết một cách thanh thản, không đau đớn gì.

Hoàng Thúy Nga bật cười khanh khách nói:

- Tựa trung các người cũng chỉ muốn khẩu quyết Âm Công Lượng Cực Tử. Ta sẽ truyền thụ khẩu quyết đó, với một điều kiện.

Trí Tự hí hửng bước lên đứng cạnh bên Du Thiên Kiệt nói:

- Cô nương cứ cho bản tăng biết điều kiện đó. Bản tăng sẽ chu toàn cho cô nương.

- Lão trọc dám đoán chắc chứ.

- Bản tăng đoán chắc.

- Thế thì hãy nghe cho kỹ đây. Khi nào Thúy Nga thấy cái đầu của hai vị rơi khỏi cổ thì ta sẽ truyền khẩu quyết. Điều kiện thứ hai nữa, nếu hai cái đầu của hai vị vẫn ở trên cổ thì có thể thế bằng chiếc đầu của Bạch Liên thánh cô.

Nghe giọng nói cả quyết của Hoàng Thúy Nga, Du Thiên Kiệt trề môi, xì một tiếng nói:

- Tiện nhân ... Đúng là người cứng đầu. Để ta thử coi xem với Đoạn Cốt tán, người còn khư khư giữ khẩu quyết Âm Công Lượng Cực Tử không chứ?

Du Thiên Kiệt neho mảy, móc trong thắt lưng một gói bột trắng, chìa đến trước mặt Hoàng Thúy Nga nói:

- Ma nữ ... Ta hỏi lần nữa ... Người có chịu cung khai khẩu quyết Âm Công Lượng Cực Tử hay không?

Hoàng Thúy Nga cười khẩy:

- Không bao giờ. Nào ... hãy đưa độc chất đây ta uống.

Du Thiên Kiệt quát thét lên:

- Được. Tiện nữ đừng thách thức thiếu gia. Chẳng lẽ chất độc Đường môn không làm người nể sợ hay sao?

Thiên Kiệt toan nhảy vào thạch lao để tống Đoạn Cốt tán vào miệng Thúy Nga, nhưng y vừa nhích động thân người, thì một chiếc bóng đỏ rực lướt qua đầu.

Thiên Kiệt và Trí Tự giật mình. Trước mặt hai người là vầng hồng quang Huyết Ảnh công. Thiên Kiệt lùi hẳn luôn về sau một bộ, đứng song hành với Trí Tự.

Cặp mắt ma nhân hừng hực của Trường Phong chiếu vào mặt Trí Tự và Thiên Kiệt, ngỡ như muốn đốt hai người thành tro bụi.

Trí Tự bất thần quay lưng bỏ chạy.

Thiên Kiệt nhác thấy Trí Tự bỏ chạy, liền phát cánh tay còn lại tung Đoạn Cốt tán về phía Trường Phong. Bụi độc tung bay mù mịt, Trường Phong sợ Hoàng Thúy Nga trúng độc liền quát lớn một tiếng, tả thủ và hữu thủ cùng một lúc tống ra hai đạo khí chưởng Huyết Ảnh xoáy vào nhau tạo thành một cơn lốc cuốn khói độc tan ra ngoài thạch lao.

Đoạn Cốt tán bị khí chưởng Huyết Ảnh của Trường Phong đẩy ra ngoài, chồm luôn thân ảnh của Du Thiên Kiệt. Trong nhất thời Thiên Kiệt không kịp bế huyệt và tịnh khí nên Đoạn Cốt tán thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng.

Họ Du lao đao như người say sóng, bước loạn choạng rồi té khuỵu xuống đất, ôm bụng lăn lộn, toàn thân gã kêu căng cắc như từng đoạn xương sắp rời khớp rớt ra ngoài.

Trí Tụ quay lại sau lưng thấy Du Thiên Kiệt bị trúng độc Đoạn Cốt tán, nhưng y chỉ lo cho mạng mình. Trổ hết khí công vào khinh pháp, Trí Tụ chỉ muốn chạy thoát khỏi tòa thạch lâu mà thôi.

Y vừa đặt chân đến ngang cửa mới giật mình nhận ra cửa chính đã cài then từ lúc nào rồi. Trí Tụ hồi hã giật then cài.

Y giật mãi mà cây then không hề rời khỏi chốt, đến lúc đó y mới thấy bóng đỏ hồng quang đứng ngay bên cạnh.

Hoảng hốt, Trí Tụ nhảy lùi về sau hơn ba bộ.

Trường Phong đứng ngay cửa nhìn Trí Tụ bằng ma nhãn hừng hực nói:

- Người sao lại bỏ đồng bọn mà chỉ nghĩ đến mạng mình?

Trí Tụ nhìn Trường Phong không chớp mắt. Chỉ cần nhìn lướt qua vẻ mặt xanh tái của lão đủ biết lão đang sợ hãi đến độ nào.

Trí Tụ xuống giọng nói:

- Huyết Ảnh lão ma ... Bần tăng không thù không oán gì với lão ... Quả thật bần tăng không thù không oán với lão ...

Thấy thần sắc của Trí Tụ, biết lão ma tăng đang bắn loạn tâm thần, Trường Phong liền trổ mục quang Huyết Ảnh không chế gã luôn:

- Không thù không oán cơ sao lão phu lại có mặt ở đây?

- Bần tăng không biết mình có thù gì với lão tiền bối không. Nếu bần tăng lỡ có gây oán với lão tiền bối, cũng chỉ vì sơ suất mà thôi.

Trường Phong muốn quát thẳng vào mặt gã ma tăng:

- Ma tăng, sao Thiếu Lâm lại có thể chọn người vào tu đạo chứ? Những kẻ như người chủ có thể là thuộc hạ của Bạch Liên thánh cô mà thôi.

Du Thiên Kiệt bắt đầu lồng lộn với cái đau do Đoạn Cốt tán tàn phá. Gã rú lên như bị chọc tiết:

- Cứu ta với ... Trời ơi ... ai cứu ta với. Hãy đưa ta về Đường môn.

Thấy tình cảnh của gã, Trường Phong cũng phải rợn người. Nếu người uống Đoạn Cốt tán là Hoàng Thúc Nga thì chàng đâu thể đứng yên được.

Trí Tụ thấy nhân quang của Trường Phong dịu xuống sau tiếng kêu cứu của Thiên Kiệt, liền hồi hã chỉ tay vào gã thiếu gia của Đường môn:

- Lão tiền bối ... chính gã đó mới là kẻ chủ mưu ...

Ma tăng ngáp ngừng bỏ lửng câu nói ở đó, bởi gã không biết gấn cho Thiên Kiệt âm mưu gì.

Thà Trí Tụ đừng nói, có lẽ Trường Phong còn sinh lòng trắc ẩn, nhưng ma tăng lại quá sợ chết, ngoa ngôn, khiến máu nóng trong kinh mạch chàng bùng lên.

Trường Phong quay phắt lại nhìn Trí Tụ gần giọng:

- Trên đời này những kẻ như người không đáng sống.

Trí Tụ giật này mình khi nghe giọng nói bằng giá của Trường Phong. Lão bắt giắc lùi luôn một bộ, rồi thoát xoay lưng chực phi thân vào thạch lao.

Trí Tụ nghĩ đến Thúy Nga. Lão có thể dùng nàng làm mộc đỡ, hoặc bảo vệ mạng sống mình. Hành động của lão bất ngờ, nhưng so với Trường Phong thì lại quá chậm.

Trí Tụ vừa trở khinh pháp thì đã thấy chiếc bóng hồng quang chặn lại. Chỉ mỗi khinh pháp quý dị, vô thường, Trí Tụ cũng chứng nghiệm mình không phải là đối thủ của Huyết Ảnh lão ma, nhưng chẳng lẽ lại đứng yên chờ chết.

Trí Tụ nghiêng rằng, võ thẳng vào tâm huyết Trường Phong một đạo xung quyền với mười hai thành chân lực.

Lão ma tăng ra tay nhanh, nhưng khi xung quyền còn cách đích đến một gang tay, thì hai đạo Huyết Ảnh chưởng xuất lên đón thẳng vào nó.

Ầm ...

Trí Tụ như cánh điều bị hất về sau non hai trượng, té ngã sòng soài dưới đất.

Trường Phong nghiêng rằng quát lớn:

- Người phải đền mạng cho Ngọc Bảo phu nhân.

Vừa quát chàng vừa vận chuyển huyết khí chực phát tán một ngọn huyết chỉ đục thẳng vào tam tinh Trí Tụ. Thế công của Trường Phong vô cùng quyết liệt, nhất định lấy mạng ma tăng trong chớp mắt, không sờ tay.

Thấy huyết chỉ kẻ một đường thẳng tắp, Trí Tụ hoảng quá hét lớn:

- Dừng tay ...

Trường Phong thu hồi đạo huyết chỉ, điểm tinh nhãn vào mặt Trí Tụ.

Nhác thấy chàng thu hồi huyết chỉ, Trí Tụ liền hỏi hỏ nói:

- Lão tiền bối không tính giải nổi oan với Thiếu Lâm sao?

Trường Phong sức nghĩ đến cái chết của Viên Chân đại sư, liền bước thẳng đến bên Trí Tụ:

- Lão muốn nói đến cái chết của đại sư Viên Chân.

Trí Tụ vừa gật đầu, vừa vâng dạ liên tục.

Trường Phong liền hỏi:

- Vậy Viên Chân đại sư do ai hạ thủ?

- Trí Minh sư huynh. Và người gán tội cho lão tiền bối chính là Huyết Y nhân.

- Huyết Y nhân là ai?

- Bần tăng không biết y là ai. Nhưng Huyết Y nhân cũng có thể thi triển được Huyết Ảnh chưởng.

- Lão biết Huyết Y nhân hiện giờ ở đâu không?

- Bần tăng không biết ... nhưng biết Trí Minh đang ở đâu.

- Nếu lão thật thà, Huyết Ảnh Ma Tôn này sẽ tha chết cho lão.

Trí Tụ rói rít nói:

- Bần tăng thề không hề nói một lời gian dối với lão tiền bối.

- Người không nói dối nhưng đâu có ai minh chứng cho Huyết Ảnh Ma Tôn này. Được rồi, ta sẽ bắt lão ma tăng Trí Minh đối chất với người trước tăng chúng Thiếu Lâm.

Trường Phong dứt câu, huyết chỉ nhanh như cắt điểm luôn vào ba mươi đại huyết trên người Trí Tụ.

Lão ma tăng run rẩy như cây khô đứng giữa cơn bão dữ. Mồ hôi tuôn ra ướt đầm dung diện, bộ mặt choắt của lão thoáng chốc nhăn nheo như một lão già đã sống quá hai trăm tuổi.

Trường Phong nghiêm giọng:

- Khi nào người minh chứng Trí Minh chính là kẻ giết Viên Chân trụ trì, thì lão phu sẽ hồi phục công lực cho người.

Chàng bỏ mặc Trí Tụ quay lại Du Thiên Kiệt. Thấy Du Thiên Kiệt đã ngắt lịm từ lúc nào rồi.

Đi thẳng về phía Hoàng Thúy Nga, chàng giải tỏa thần công hộ thể phục hồi chân diện mục.

Thấy Trường Phong, Thúy Nga phấn chấn vô cùng, nàng thốt:

- Âu đại ca.

- Hoàng cô nương ... cô nương có sao không?

Trường Phong vừa hỏi vừa dụng linh vật trủy thủ cắt đứt sợi xích khóa tay chân Thúy Nga. Chàng đỡ nàng ngồi xuống gờ đá:

- Hoàng cô nương ... có sao không?

Thúy Nga cúi mặt:

- Hoàng muội không bị gì đâu ...

- Để tại hạ giải tỏa bế huyệt của cô nương, chân khí sẽ phục hồi lại ngay thôi.

- Muội có thể vận công điều tức giải tỏa được bế huyệt của Bạch Liên thánh cô.

Trường Phong hỏi gần lại nàng:

- Hoàng cô nương bị Bạch Liên thánh cô bế huyệt.

Hoàng Thúy Nga gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Thánh cô bây giờ ở đâu. Chắc nàng ta đang ở tại tổng đàn Bạch Liên giáo.

Hoàng Thúy Nga ngược mắt nhìn chàng nói:

- Thúy Nga nói ra sợ Âu đại ca không tin.

- Nàng muốn nói gì?

Thúy Nga bặm môi suy tư một lúc lâu, rồi nói:

- Thúy Nga có nên nói không?

- Nếu điều nàng muốn khẩn cầu Trường Phong này?

- Thế thì Thúy Nga khẩn cầu đại ca hãy tránh xa Khả Ngọc cô nương.

Trường Phong cau mày, quay phắt nhìn thẳng vào hai mắt Hoàng Thúy Nga:

- Hoàng cô nương vừa nói gì?

Thấy vẻ mặt cau có của Trường Phong, Thúy Nga bặm môi lưỡng lự.

Trường Phong nghiêm giọng nói:

- Tại sao cô nương lại khẩn cầu ta xa Ngọc muội?

- Nói sợ Âu huynh cho Thúy Nga này sàm ngôn, nhưng không nói không được. Khả Ngọc cô nương chính thật là Bạch Liên thánh cô. Nếu Thúy Nga không tụt thành võ học Âm Công Lượng Cực Tử, thì Bạch Liên thánh cô đâu để yên cho Tàn Khuyết môn tồn tại đến bây giờ.

Nước mắt chợt chảy dài xuống hai bên khóe, Thúy Nga thốn thức nói:

- Bây giờ có lẽ Tàn Khuyết môn cũng chẳng còn được một người.

Trường Phong thở dồn dập. Những lời nói của Thúy Nga vừa rồi chẳng khác nào tiếng sét đánh thẳng vào thính nhĩ của chàng:

- Tại hạ không tin Ngọc muội là Bạch Liên thánh cô. Không thể nào tin được ... Làm sao có chuyện đó.

Trường Phong gào lên:

- Tại hạ không tin.

- Thúy Nga biết Âu đại ca sẽ không tin. Ai có thể minh chứng được? Do đó Âu đại ca cứ coi những lời vừa rồi của Hoàng Thúy Nga này là những lời xảo ngôn.

- Hoàng cô nương.

Thúy Nga nhìn chàng rồi từ từ tiến ra cửa. Dừng ngay ngưỡng cửa, nàng quay lại nói với Trường Phong:

- Thúy Nga phải trở về Sinh Tử vực để coi những kẻ bất hạnh ai còn sống sót.

Trường Phong bồi hồi nói:

- Thúy Nga ... Đài Hồng Liên do ta đánh mất, nếu Ngọc muội chính thật là Bạch Liên thánh cô, thì Tàn Khuyết môn có mệnh trọng nào là lỗi của Trường Phong. Trường Phong sẽ đem sinh mạng mình đền lại cho nàng.

Hoàng Thúy Nga lắc đầu.

Nàng bật khóc với những dòng lệ thảm. Tiếng thổn thức của Thúy Nga tưởng chừng như tim nàng sắp vỡ ra thành từng mảnh nhỏ.

Thúy Nga nhìn Trường Phong bằng hai ánh mắt ngấn lệ, nàng nức nhẹ một tiếng, rồi nói:

- Thúy Nga người chẳng ra người, ma chẳng ra ma. Nhưng Thúy Nga vẫn có trái tim biết yêu ... Và đã yêu. Người Thúy Nga yêu chính là ...

Nàng nghiêng rằng, bặm môi, mở cửa chạy ào ra ngoài.

Trường Phong đứng bất thần như một pho tượng vô tri vô giác. Mãi một lúc lâu, chàng mới lẩm nhẩm:

- Bạch Liên thánh cô ... Khả Ngọc lại là Bạch Liên thánh cô sao? Nếu nàng là Bạch Liên thánh cô sao nàng lại yêu mình

21. Chương 21: Thiếu Lâm Dâm Tăng

Trong tòa đại điện, không một ai có thể tưởng tượng được sự kiêu sa, lộng lẫy, có thể ví như một kỹ viện bậc nhất kinh thành.

Và nếu lọt vào tòa nhà kỹ viện ở đây chắc chỉ còn mỗi một việc là trở mắt ra mà nhìn.

Vị trụ trì Trí Minh với khuôn mặt đạo cốt hôm nào giờ đã hóa thân thành một kẻ khác.

Tăng bào vắt vẻo trên thành tràng kỷ, mình trần trụi trực, độc mỗi một tấm nội y xốc xếch, miệng sặc mùi rượu.

Chung quanh Trí Minh hòa thượng là hai ả kỹ nữ, mặt dôi phần hương lờ lợt. Trí Minh hòa thượng hai tay ôm hai nàng kỹ nữ, miệng thì mê mê:

- Ấy ... Ta đang lạc vào cõi niết bàn đây.

Trí Minh ngửa đầu ra sau, bật cười hề hề. Chiếc miệng bành ra trông chẳng khác nào con cá ngão. Y thích thú hơn khi hai ả kỹ nữ nép đầu vào vùng ngực phẳng lý trắng hếu khiến Trí Minh bật ra tràng cười sằng sặc, phun luôn bọt nước miếng vào tóc của hai ả.

Trí Minh hừ một tiếng, choàng tay qua cổ bé xốc một lúc hai ả kỹ nữ:

- Hề ... Hề ... Hai vị cô nương thấy hòa thượng trụ trì ta có mạnh mẽ không?

Hai ả kỹ nữ dụi bốn cánh môi phớt nhẹ qua ngực Trí Minh.

Gã giật nảy người. Hai ả kia liền cười khúc khích.

Một ả vuốt ve lồng ngực của Trí Minh, lên tiếng thỏ thẻ:

- Chàng đẹp trai lắm. Hôm nay em mới biết lang quân của thiếp là hòa thượng.

Trí Minh gật gù, hôn phớt qua má ả:

- Nàng nói rất hợp ý ta đó.

Ả ngồi bên nói:

- Em có hợp với chàng không?

Trí Minh gật gù:

- Cũng rất vừa nhãn ta.

Ả kỹ nữ với tay lấy bầu rượu, trút xối xả lên người Trí Minh.

Trí Minh nheo mày, rồi ngửa đầu cười ha hả.

Trí Minh sau tràng cười hỉ hả đó, đã mất hẳn đạo cốt của một hòa thượng.

Trí Minh đẩy hai ả kỹ nữ ra xa một chút, ngấm nhìn rồi nói:

- Ta muốn chiêm ngưỡng hai nàng. Hai nàng biết vì sao ta thỉnh hai nàng về đây không?

Thị nữ đứng bên phải Trí Minh sà xuống lòng gã nói:

- Lúc ở kỹ viện, thiếp đâu biết chàng là hòa thượng.

- Chẳng lẽ ta lại để cái đầu trọc cho mọi người thấy sao? Nếu họ biết thì chẳng còn ra thể thống gì cả.

Trí Minh với tay kéo nàng bên trái vào sát mình nói:

- Bây giờ các nàng biết rồi thì phải phục vụ ta tận tình nhé.

- Chúng em rất sẵn sàng.

Trí Minh chỉ túi lụa đỏ đặt trên bàn:

- Trong túi lụa kia có năm mươi nén vàng ròng, nếu hai nàng làm ta vừa ý, thì sẽ cóặng những nén vàng đó.

Hai ả kỹ nữ chớp mắt liên tục. Hai cặp mắt đỏ như những loài dã thú thèm khát và đang thấy được con mồi ngon trước mắt mình.

Trí Minh cười hề hề nói tiếp:

- Trong kỹ viện ta thấy hai nàng múa rất đẹp, bây giờ quả thật ta muốn thưởng thức lại những điệu múa nghệ thường đó.

Hai ả kỹ nữ nhìn nhau, rồi cùng một lượt mời Trí Minh bước ra khoảng trống.

Trí Minh phấn khích với tay cầm bầu rượu tu ồng ộc, trong lúc hai ả kỹ nữ bắt đầu những động tác uốn rượu. Thấy hai ả múa, ánh mắt Trí Minh sáng ngời tà dục. Đối với gã thì hai ả kia đang múa, nhưng nếu một ai khác chứng kiến thì không thể cho đó là khúc nghệ thường.

Thật ra hai ả kỹ nữ chỉ biết làm mỗi một động tác là lắc lư thân mình qua lại, và cứ mỗi lần uốn éo thì xiêm y của họ theo đó rút dần xuống đất.

Cả ba cùng cười cợt rồi lần quay ra đất bốn cột nhau. Hai ả kỹ nữ giờ thì chẳng coi dưới mắt mình là vị cao tăng chức sắc, mà Trí Minh chỉ là khách làng chơi biết thụ hưởng khoái lạc trên đời.

Trí Minh cười khùng khục, bò quanh khoảng trống.

Trí Minh đang nhắm híp hai mắt vừa bò vừa cười, lúc mở mắt chợt nhận ra ngay dưới mắt mình có vầng hồng quang phảng phất.

Trí Minh lắc đầu, y ngỡ rằng rượu đã làm mất hần hoa mà tưởng tượng, nhưng sự thật vẫn là sự thật sau những cái xua đuổi sự tưởng tượng của gã.

Trí Minh ngẩng mặt nhìn lên. Y há hốc miệng lẩm nhẩm:

- Huyết Ảnh Ma Tôn.

Cùng với câu nói hoảng hốt, kinh khiếp đó, Trí Minh bật đứng dậy, hất luôn ả kỹ nữ đang ngồi trên lưng té ngã ra đất.

Trí Minh lùi luôn ba bộ. Cơn say chênh choáng, cùng những cảm giác khoái lạc tan biến như bong bóng. Trí Minh lắp lững nói:

- Lão ma ...

Trí Minh quay lại, mới biết hai ả kỹ nữ đã bất tỉnh từ lúc nào rồi. Có lẽ hai ả vừa nhác thấy bóng Huyết Quỷ xuất hiện thì hồn phi phách lạc trong sự hãi hùng.

Trí Minh lắp bắp nói:

- Huyết Ảnh Ma Tôn ... Lão ... Lão vào đây bằng cách nào?

Cặp hung nhân đỏ rực của Trường Phong chiếu vào tam tinh Trí Minh lạnh lùng nói:

- Lão phu vào đây từ cửa địa ngục.

Trí Minh chớp mắt một cái, đảo thân pháp lắc người về phía tấm tăng y. Hần nhanh bao nhiêu nhưng so với Quỷ Cước pháp bộ của Trường Phong càng chậm bấy nhiêu. Khi tay Trí Minh vừa chạm vào tăng y thì tấm tăng y đã bị Trường Phong tước rồi.

Đồng thời bóng huyết thủ chập chờn trước mặt Trí Minh. Thấy huyết thủ, Trí Minh vội nhảy lùi về sau luôn ba bộ.

Trường Phong cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Người không xứng đáng vận tấm tăng bào của Phật gia.

Trí Minh ngượng chín cả mặt, quá ngượng gã buông một câu ta thán:

- Huyết Ảnh lão ma ... Chẳng lẽ người lại để cho bản tăng trần trụi trực như vậy sao?

- Đó chẳng là ý muốn của người sao?

- Ta ... Ta ... Không muốn.

- Chính người tự cởi bộ tăng bào của mình kia mà.

Trí Minh nghe Trường Phong nói, càng thẹn mặt hơn.

- Ô ... Ô ...

- Thiếu Lâm sẽ chẳng có chỗ đứng khi có hạng người như người.

Trí Minh càng thẹn thùng hơn. Lão quá thẹn nên nói càng:

- Chuyện của ta, là chuyện của ta, không cần gì đến lão ma. Lão hãy cút đi.

Trường Phong ngửa mặt cười sằng sặc:

- Người có thể đuổi ta đi được à?

Giọng chàng lạnh như băng giá, khiến da thịt Trí Minh nổi đầy gai ốc.

Trường Phong nói tiếp:

- Người có được bao nhiêu cái mạng để đòi đuổi ta. Nếu hôm nay Huyết Ảnh Ma Tôn Âu Trường Phong này không tống khứ người xuống địa ngục, ta nguyện chặt cái đầu mình.

- Huyết Ảnh ... Lão bức ép ta quá.

Trí Minh vừa quát vừa vung hai tay, vận mười hai thành tu vi hỏa hầu tống thẳng vào thân ảnh Trường Phong một đạo La Hán quyền phong.

Đứng trước tình huống bất buộc phải động thủ để bảo tồn sinh mạng, Trí Minh không còn cách nào khác hơn phải đánh liều, dù thừa biết mình không phải là đối thủ của Huyết Ảnh Ma Tôn.

Quyền phong rít gió chạm thẳng vào bóng huyết thủ đỏ rực.

Ầm ...

Trí Minh lùi luôn hai bộ, người chao đảo như cây sậy lọt vào đúng tâm cơn lốc xoáy.

Đầu gã lắc lư qua lại, sắc diện chuyển hóa qua màu tím bầm, rồi tái mét.

Trường Phong gầm lên một tiếng, thân chàng phi lên cao rồi bổ thẳng xuống ngọn Huyết Ảnh chưởng với tám thành lực đạo.

Trí Minh nghiêng rặng, dựng đứng song thủ tống ngược trở lên một đạo phong quyền đỡ thẳng lần nữa.

Ầm ...

- Rắc ...

Sau tiếng nổ trời long đất lở, xương sống Trí Minh như chuối non bị đốn ngang, gãy gục về phía trước.

Đỡ thẳng một ngọn Huyết Ảnh chưởng của Trường Phong, Trí Minh vừa rồi có cảm tưởng cả ngọn Thái Sơn từ trên cao ập xuống với sức nặng thiên cân.

Gã rú một tiếng thảm, ngã sấp mặt xuống sàn gạch, miệng phun ra một vòi máu đỏ ối.

Trí Minh dẫy dựa như con cá mắc cạn, dẫy đành dạch.

Trường Phong nhìn Trí Minh, rồi từ từ giơ song thủ lên cao. Bàn tay của chàng đỏ ối trông thật là ghê rợn, giọng lạnh lùng như phán quan xử án:

- Người chết cũng đáng lắm rồi.

Cánh cửa gỗ bất ngờ bật tung ra, từ bên ngoài Không Không Huyền tầng và Pháp Lạc đồng phi thân vào. Pháp Lạc quát lớn:

- Huyết Ảnh lão ma dừng tay.

Nghe tiếng Pháp Lạc, Trường Phong thu hồi chưởng lực. Chàng dời mắt chiếu vào Không Không Huyền tầng rồi chuyển qua Pháp Lạc nói:

- Các hạ đến thật đúng lúc.

Pháp Lạc buông một lời lạnh nhạt:

- A di đà Phật ... Nếu ta không đến đúng lúc thì lão ma đã gây thêm nghiệp chướng cho Thiếu Lâm.

Trí Minh thấy Pháp Lạc xuất hiện, dẫn theo một lão tăng gầy guộc nhỏ người vừa lo, vừa mừng. Lão lo sợ vì những người kia biết được sự đồi bại của mình, còn mừng là hy vọng Pháp Lạc và lão tăng sẽ là cứu tinh của y.

Trí Minh ngẩn mặt, nước mắt chảy xuống ròng ròng, miệng meo mếu:

- Pháp Lạc sư đệ hãy cứu ta.

Không Không Huyền tăng nhìn Trí Minh.

Trí Minh nói bằng giọng khản khản:

- Pháp Lạc ... Ta phát hiện ra lão ma đột nhập vào, gây cảnh ô uế, nên mới bị lão ...

Pháp Lạc chiếu ánh mắt vào Trường Phong quát:

- Huyết Ảnh Ma Tôn.

Trường Phong không để cho Pháp Lạc nói hết, liền giải tỏa thần công hoàng nguyên pháp thể, đồng thời cướp lời Pháp Lạc nói:

- Nếu ta không vì Thiếu Lâm khai tử tên dâm tăng này, thì rồi đây Thiếu Lâm sẽ như thế nào chắc các hạ thừa biết ...

Chàng vừa nói vừa vươn tay nhanh như cắt đã thộp vào gáy hai kỹ nữ:

- Ai là kẻ tạo cảnh ô uế thì các vị cứ hỏi hai ả kỹ nữ này.

Không Không Huyền tăng chớp mắt liên tục, lão tăng dần bước đến bên Trường Phong nói:

- Lão tăng nhìn cục trường có thể đoán được sự tình. Thiếu Lâm thật là oan nghiệt ...

Thật là oan nghiệt ... A di đà Phật.

Không Không Huyền tăng nhìn xuống Trí Minh:

- Tại sao ngươi lại hành động như vậy ... A di đà Phật.

Trường Phong thả hai ả kỹ nữ xuống đất nói:

- Đại sư. Trí Minh chẳng đáng sống trong Thiếu Lâm nữa. Tại hạ giao y lại cho đại sư định đoạt.

Pháp Lạc tiến đến bên Không Không Huyền tăng thốt:

- Sư phụ ...

Không Không Huyền tăng thở ra:

- Ngươi còn hỏi gì nữa. Nếu việc này lan truyền ra ngoài giang hồ, thì Thiếu Lâm chẳng còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ.

Không Không Huyền tăng chỉ tay vào mặt Trí Minh quát lớn:

- Dâm tăng ... Ngươi ...

Không Không Huyền tăng bậm môi, quay lại Pháp Lạc:

- Ta không muốn dơ tay với gã dâm tăng này, ngươi hãy giúp cho y.

- Sư phụ ...

Không Không Huyền tăng lắc đầu:

- Giới đạo đã bị hủy hoại, còn đâu chốn thâm nghiêm. Hãy ra tay đi.

- Tuân lệnh sư phụ.

Pháp Lạc chấp hai tay, miệng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật ...

Sau tiếng niệm Phật hiệu đó, Pháp Lạc giương ngón tay trở điểm thẳng xuống huyệt Linh Đài của Trí Minh. Một đạo chỉ Kim Cang thọc xuyên qua gáy gã dâm tăng.

Trí Minh chưa kịp thốt một lời van xin tha mạng, miệng vừa hé mở thì đầu đã dựng ngược, hồn lìa khỏi xác bởi đạo chỉ Kim Cang của Pháp Lạc.

Trường Phong nhìn Không Không Huyền tăng nói:

- Việc của Thiếu Lâm đến đây xem như tại hạ chẳng còn dính gì nữa cả. Tại hạ xin kiếu từ.

Chàng dậm bước thì Pháp Lạc đã lạng người chắn ngang nói:

- Thí chủ chưa đi được.

- Không có việc gì ở đây, tại hạ trở lại làm gì?

- Ta nghĩ các hạ chưa đi được. Ít ra các hạ cũng lý giải vì sao lại hạ thủ Viên Chân sư huynh.

Trường Phong chớp mắt nói:

- Trường Phong không phải là kẻ hạ thủ Viên Chân hòa thượng. Người giết Viên Chân chính là kẻ vừa bị tiểu hòa thượng lấy mạng đó.

Pháp Lạc nheo mày:

- Sao? Trí Minh chính là người hạ thủ Viên Chân?

- Không sai.

- Lấy gì chứng tỏ lời của các hạ?

- Nhân chứng chính là lối sống của Trí Minh và tòa cung trang này. Nhân chứng sống hiện đang ở tại căn nhà đá dùng làm nơi tra tấn, hẳn chính là Trí Tự hòa thượng. Nếu các vị còn thắc mắc thì hãy đến đó hỏi y. Tại hạ có việc cần phải làm, không thể nấn ná lại đây được.

Pháp Lạc ngẩn người. Y hết nhìn Trường Phong lại liếc qua Không Không Huyền tăng chờ ý kiến.

Không Không Huyền tăng thở dài.

Trường Phong thần nhiên nói:

- Tại hạ kiếu từ. Hy vọng một ngày nào đó, Trường Phong này quay lại đây thấy Thiếu Lâm phát dương quang đại, xứng đáng là vì sao bắc đẩu trong bầu trời Trung Nguyên.

Chàng vừa thả bước đi thì nghe sau lưng có áp lực kỳ lạ ập tới.

Nhanh như cắt, Trường Phong điểm mũi giày lạng tránh với bộ pháp Quỷ Ảnh. Ngọn chỉ Kim Cang lướt qua bả vai chàng đục luôn một lỗ thủng trên vách đá.

Trường Phong quay phắt lại nhìn chằm chằm vào Pháp Lạc hỏi:

- Hòa thượng tính giết tại hạ?

Pháp Lạc ửng mặt:

- Người biết nhiều quá ... Thiếu Lâm sẽ không còn chỗ đứng trong giang hồ nếu ...

Trường Phong mỉm cười:

- Trước đây, Âu Trường Phong này nhận thấy tiểu hòa thượng có cái tên không tà, nhưng bây giờ thất vọng quá.

Không Không Huyền tăng từ từ quay lại đối mặt Trường Phong:

- Thiếu Lâm còn có thể thấy được thiên hạ hay không đều do thiếu hiệp. Bần tăng mong người miễn xá.

- Tại hạ hiểu tâm trạng của đại sư, nhưng tựu trung sự việc hôm nay đều do Trí Minh gây ra. Trường Phong này hứa sẽ không để lộ ra bên ngoài.

- Thiếu hiệp thật là quảng đại. Lão tăng kính thiếu hiệp một lạy.

- Đại sư ... Xin người đừng làm như vậy.

Trường Phong vừa nói vừa trở bộ pháp Quỷ Ảnh bằng mình ra ngoài cửa tòa cung trang. Ra đến cửa chàng nghe Không Không Huyền tăng nghiêm giọng ra lệnh:

- Pháp Lạc ... Hãy chuẩn bị tiêu hủy trang viện này.

Trường Phong nghĩ thầm:

“Ít ra Thiếu Lâm còn may mắn sống sót lại một lão tăng như vị lão tăng này”.

Rời Thiếu Lâm tự, Trường Phong muốn gặp lại Khả Ngọc. Tất nhiên, chàng không tin Khả Ngọc là Bạch Liên thánh cô. Chàng cứ tự hỏi mãi, nếu Ngọc muội là Bạch Liên thánh cô thì sao nàng lại lo lắng cho mình.

Sương giăng giăng, có hạt đọng trên những tàng lá tùng khiến Trường Phong liên tưởng đến nước mắt của Khả Ngọc đã tràn lấp khung cảnh cô tịch này.

Nỗi buồn tràn ngập, chàng dần bước đến bên dòng suối để quay về với hoài niệm hôm nào. Nhìn bóng mình dưới suối, chàng nói khẽ:

- Trường Phong ơi ... Số phận của người rồi sẽ về đâu?

- Đại ca ...

Nghe tiếng Khả Ngọc, Trường Phong quay phắt lại. Nàng đang đứng cạnh bên chàng, với dung mạo tiêu tụy. Nhìn dung nhan của Khả Ngọc, bao nhiêu ý niệm nghi vấn trong đầu Trường Phong tan biến.

Trường Phong thoáng ngời ánh mắt:

- Ngọc muội ...

Khả Ngọc nhìn chàng từ đầu đến chân:

- Đại ca.

Khả Ngọc và Trường Phong ôm choàng lấy nhau. Nước mắt của nàng theo đó rơi vẩy xuống vai áo thư sinh của chàng:

- Muội đã chờ đại ca ở đây, và muội nghĩ thế nào muội cũng gặp được đại ca.

Trường Phong đẩy nàng ra một chút rồi hỏi:

- Ngọc muội ... Đã có chuyện gì xảy ra?

Khả Ngọc thở dài một tiếng.

Trường Phong liền hỏi:

- Sao Ngọc muội lại ủ dột như vậy?

Khả Ngọc ngược lên nhìn sâu vào ánh mắt chàng. Nàng kéo Trường Phong đi về hướng hàng tùng gần đó, giọng đầy âu yếm:

- Nơi đây có quá nhiều kỷ niệm giữa Ngọc muội và đại ca.

- Huynh về chốn này cũng muốn tìm Ngọc muội trong hoài niệm.

- Có lẽ là lần hội ngộ sau cùng giữa muội và đại ca.

Trường Phong cau mày:

- Ngọc muội ... Sao muội lại nói như vậy?

Nàng dừng bước bên một cây tùng. Khả Ngọc chỉ vào thân cây tùng nói:

- Muội muốn nói với đại ca một sự thật.

Trường Phong hồi hộp. Chàng nắm tay Khả Ngọc:

- Phải Ngọc muội muốn nói mình chính là ...

Khả Ngọc bặm môi, một thoáng suy nghĩ dứt khoát, mới hỏi:

- Đại ca hãy nhìn vào thân cây tùng đi.

Theo hướng chỉ tay của nàng, Trường Phong nhìn thấy hàng chữ trên thân cây tùng.

Chàng giật mình khi thấy trên thân cây tùng là đóa Hồng Liên thiếu một nhánh.

Trường Phong lẩm nhẩm:

- Hồng Liên!

Chàng quay phắt lại đối mặt với nàng:

- Ngọc muội chính là Bạch Liên thánh cô.

- Trên giang hồ ngoài Bạch Liên thánh cô ra, đâu ai có được Hồng Liên.

- Thì ra bấy lâu nay, ta đã bị Ngọc muội lợi dụng.

Khả Ngọc cúi gầm mặt xuống:

- Trước đây ... Muội lợi dụng huynh, nhưng ...

Trường Phong hừ một tiếng:

- Khả Ngọc ... Nàng cần Hồng Liên ...

- Đại ca hãy tha thứ cho muội.

Trường Phong rút nhánh Hồng Liên trong thắt lưng mình:

- Đây là nhánh Hồng Liên sau cùng. Thế là Hồng Liên đã hợp nhất theo như mong muốn của nàng.

Trường Phong thở hồng hộc. Nỗi đau khi chứng thực Khả Ngọc chính là Bạch Liên thánh cô khiến tâm thần chàng xáo trộn dữ dội, chàng nói như không phải giọng của mình:

- Cái nàng muốn đã có rồi. Chúng ta không còn gì để gặp nhau nữa.

Trường Phong giữ tay áo một cái, nhánh Hồng Liên bay là đà rồi găm vào đóa Hồng Liên dính trên cây tùng. Chàng cười khẩy với giọng ai oán:

- Ta không muốn ai gạt mình, nhưng không ngờ người gạt ta lại chính là nàng.

Khả Ngọc nhìn Trường Phong lắc đầu:

- Ngọc muội không muốn như vậy đâu. Thật mà.

- Hừ. Nàng không muốn.

Chàng ngửa mặt cười thê lương.

Khả Ngọc nắm tay Trường Phong nói:

- Đại ca ... Hãy bình tĩnh đi ... Muội sẽ cùng với đại ca rời bỏ giang hồ. Chúng ta sẽ đi thật xa. Muội đã hiểu được tất cả rồi.

- Không ... Ta không tin nàng nữa, Khả Ngọc ...

Trường Phong dẫn tay lại tiếp:

- Bạch Liên thánh cô ... Ta không muốn thấy mặt nàng.

Bỏ mặc Khả Ngọc với hai dòng lệ tuôn trào, Trường Phong lắc mình trở thuật Quỷ cước lao đi.

Những lời của chàng như những tảng băng lạnh giá đè nặng lên trái tim nàng. Khả Ngọc đứng thất thần, im lặng đón nhận nỗi buồn nặng trĩu và cay đắng. Nàng tự hỏi, mình còn gì trên cõi trần này nữa chứ.

Bạch Liên thánh cô hôm nào, giờ như một chiếc lá lìa cành đang héo rũ. Nàng nhìn đóa Hồng Liên mà ngỡ nó chính là nguyên nhân đẩy nàng vào cõi đời hoang vu, lạnh lẽo, đầy những tiếng khóc ai oán.

Khả Ngọc bậm môi, mãi một lúc lâu mới thốt những lời lẩm nhẩm tự than trách mình và trách Trường Phong. Giọng của nàng vang lên thảm thiết:

- Âu đại ca ...

- Tỷ tỷ ...

Tiếng của Đình Phụng thốt sau lưng Khả Ngọc, nàng giật mình, từ từ quay lại.

- Đình Phụng sư muội ...

- Âu đại ca bỏ đi, tỷ tỷ đau lòng lắm phải không?

Khả Ngọc gật đầu:

- Đến bây giờ thì tỷ tỷ mới thấu hiểu nỗi đau của tình yêu. Phải chi tỷ tỷ đừng yêu.

Khả Ngọc ngấm Đình Phụng một lát rồi hỏi:

- Trước đây, sư muội cũng đã yêu Trường Phong?

Đình Phụng mỉm cười, rồi lắc đầu:

- Trước đây thì quả thật muội có để ý đến Trường Phong. Nhưng từ khi biết Bạch Liên thánh cô để mắt đến Trường Phong, thì muội chẳng còn chút tình cảm nào nữa.

- Tại sao vậy?

- Đình Phụng đâu xứng bằng tỷ tỷ. Huống gì họ Âu chỉ nghĩ đến tỷ tỷ thôi.

- Trường Phong biết tỷ tỷ là Bạch Liên thánh cô, nên chàng đã bỏ đi rồi.

- Muội biết.

- Muội đã chứng kiến từ lâu?

Đình Phụng gật đầu:

- Tỷ tỷ muốn muội đưa Trường Phong về cho tỷ tỷ không?

Khả Ngọc nhìn Đình Phụng mỉm cười. Nếu Khả Ngọc tính ý một chút, tất sẽ tự vấn mình, sao Đình Phụng không biết võ công mà lại xuất hiện thật bất ngờ khiến nàng và Trường Phong không phát hiện. Điều đó thật là kỳ lạ.

Khả Ngọc chỉ mãi nghĩ đến sự chia tay với người tình. Trái tim nàng còn quặn đau, sự minh mẫn đã trôi qua theo chiếc bóng Trường Phong.

Đình Phụng nhếch mép một cái. Khả Ngọc ngờ ngợ Đình Phụng đã biến đổi nên tính rút tay lại. Ý niệm của Khả Ngọc chậm hơn hành động của Đình Phụng.

Một cây châm vàng độ một gang tay, từ trong ống tay áo Đình Phụng thò ra rồi chích thẳng vào giữa lòng bàn tay Khả Ngọc.

- Ối ...

Nàng rút tay lại thốt:

- Sư muội ...

Cặp mắt Đình Phụng long lên chiếu thẳng vào nhãn quang Khả Ngọc:

- Bạch Liên thánh cô ... Người cứ nghĩ Đình Phụng này mãi mãi là sư muội của người sao?

Khả Ngọc cau mày:

- Sư muội.

Đình Phụng giang thẳng tay tát vào má Khả Ngọc:

- Bốp.

Cái tát tai của nàng đủ sức hất mặt Khả Ngọc qua bên. Trên má Khả Ngọc hiện rõ năm dấu tay của Đình Phụng.

Khả Ngọc giận quá quát lên:

- Đình Phụng ... Người dám ...

- Ta dám làm tất cả đấy. Bây giờ thì Bạch Liên thánh cô chẳng là gì cả.

Khả Ngọc uất ức liền vận chuyển khí công, nhưng lòng bàn tay rất bông, như bị phồng, và bao nhiêu khí lực tu vi theo lỗ phồng đổ tuôn ra ngoài.

- Người vừa ...

- Ta đã phóng độc châm vào kinh mạch của ngươi rồi. Nếu ngươi muốn sống thì đừng vận khí chuyển hóa nội lực, không nghe lời ta, thì tự ngươi tìm đến cái chết thảm mà thôi.

- Ta không ngờ sư muội lại ám toán ta. Giờ Khả Ngọc đã ở trong tay ngươi, ngươi tính làm gì?

- Ta có cách ...

Đình Phụng bước thẳng về phía góc tùng gỡ lấy đóa Hồng Liên. Nàng quay lại đứng cạnh bên Khả Ngọc cười khẩy nói:

- Ta rất cảm ơn ngươi đã có công hợp nhất Hồng Liên.

Khả Ngọc cúi gầm mặt xuống nói:

- Đóa Hồng Liên này đã gây ra biết bao nhiêu đại họa đó. Hay nhất ... Nên hủy nó đi, nếu không chính ngươi tự chuốc họa vào thân.

Đình Phụng ngửa mặt cười ngạo mạn:

- Với người Hồng Liên là đại họa, nhưng với Đình Phụng này thì khác.

Đột nhiên Đình Phụng cấp ngang hông Khả Ngọc phi thân đi.

Khả Ngọc vô cùng ngạc nhiên vì biết Đình Phụng cũng có võ công xuất thần nhập quỷ chẳng thua gì nàng. Thế mà bấy lâu nay Khả Ngọc hoàn toàn chẳng hề biết điều đó.

Đình Phụng cấp ngang Khả Ngọc và chỉ bốn lần chạm mũi hài xuống đất đã kè nàng ra ngoài tám thạch bàn tràng kỷ giữa dòng suối.

Khả Ngọc cất tiếng nói:

- Người đưa ta ra đây làm gì?

- Thả ngươi xuống thạch động.

Đình Phụng mở cửa đá trên thạch bàn. Nàng xốc Khả Ngọc chui tọt xuống hang.

- Ta càng không ngờ ngươi lại biết chỗ này.

- Ta biết tất cả ... Nhưng ngươi thì lại chẳng biết ta một chút gì. Bạch Liên thánh cô ...

Nếu trước đây ngươi sáng suốt một chút thì đã phát hiện được hành tung của ta rồi.

Đình Phụng đặt Khả Ngọc ngồi dưới đất. Khả Ngọc cất tiếng hỏi:

- Ngươi tính làm gì ta?

- Ta muốn ngươi mở mắt ra.

Đình Phụng điểm một loạt vào ba mươi sáu đại huyệt trên người Khả Ngọc. Nàng nâng hai tay Khả Ngọc đưa về phía trước, rồi rút châm vàng găm luôn vào giữa lòng bàn tay.

Đình Phụng ngồi đối mặt với Khả Ngọc. Nàng từ từ vận công, đỉnh đầu thoáng chốc có một luồng khí trắng, mỏng thẳng tắp bay lên. Bất thần Đình Phụng áp thẳng tay của mình vào đôi bàn tay Khả Ngọc.

Khả Ngọc giật mình:

- Người ...

Nàng chưa kịp thốt hết câu, sắc diện đã đánh lại, mồ hôi thi nhau tuôn ướt đầm hai bên thái dương. Khả Ngọc không thất kinh sao được khi biết Đình Phụng muốn thu nạp chân nguyên thuần âm của mình. Khi tay của Đình Phụng vừa áp sát vào tay Khả Ngọc, nàng đã nhận thấy một hấp lực cuồn cuộn tỏa ra hấp lấy chân lực của mình. Dù biết như vậy, nhưng Khả Ngọc không còn cách gì cản luồng chân nguyên thuần âm tuôn trào như thác đổ vào Đình Phụng.

Nàng ví mình như một cây đại thụ đang bị loài tầm gửi ngấu nghiến nhựa sống, và chẳng bao lâu nữa, nhựa trong cây sẽ cạn sạch, cây trở nên khô quắt, héo tàn.

Làn khí trắng mỏng tang trên đỉnh đầu Đình Phụng chuyển dần qua màu xanh lơ, tỏa lên thẳng tắp.

Một khắc trôi qua, làn da trắng mịn trên hai cánh tay Khả Ngọc nhẵn lại, tóc từ màu đen nhánh, bóng mượt, chuyển thành màu bạc trắng, những đốt xương như muốn long ra từng khúc một.

Đình Phụng rút hai tay lại.

Khả Ngọc té ngã ra sàn đá.

Đình Phụng nhìn Khả Ngọc cười khẩy một tiếng nói:

- Bây giờ thì chẳng một ai nhận ra được giai nhân Khả Ngọc hôm nào. Kể cả Âu Trường Phong. Và ta nghĩ, người cũng không đủ can đảm để Âu Trường Phong thấy mặt.

Hai hàng lệ trong ánh mắt ngẫu đục, vô thần của Khả Ngọc tuôn ra xối xả.

Đình Phụng gật gù:

- Người cứ ở lại trong hang đá này, để chôn kín cuộc đời mình.

Đẩy Khả Ngọc té ngã ra đất, Đình Phụng buông luôn một câu lạnh nhạt:

- Ta sẽ chính là phiên bản của người.

Nàng cười đắc chí, và kiêu hãnh, rồi lệt lết luôn tấm mặt nạ da người.

oo Đình Phụng biến thành một người, nhan sắc chẳng thua kém Khả Ngọc trước đây là bao. Duy chỉ có đôi thu nhân phẳng phất nét dâm loạn cực độ, bởi nàng chính là Mộng Diệp Tuyền.

Nam Tà Ẩn Thiên Luân vò đầu bứt tai:

- Rõ ràng ta thấy có bóng người ở đây mà. Ta thấy hần phi thân ra ngoài gò đá kia thì mất hút.

Bắc Thần Quân Cát Đỗ lắc đầu, khịt mũi một cái:

- Ai mà tin vào con mắt kèm nhèm của người. Có những gã mù mới tin người mà thôi.

- Ê ... lão Cát ... Người đừng xem thường Ẩn mỗ này quá đấy nhé. Hay lão lại muốn cùng với ta đấu một trận ra trò nữa?

Cát Đỗ cười hì hì:

- Đấu thì đấu có sao đâu? Ta với người đấu đến chết cũng chưa đã tay kia mà.

Nam Tà nheo mày:

- Nhưng đấu mãi không phân thắng bại ta chán lắm.

- Nếu người chán thì ta cũng chán vậy. Phải chi bây giờ người tự nhiên trúng gió độc lẫn ra đất mà chết thì hay biết mấy.

- Miệng người thối lắm. Thối không thể nào chịu nổi. Nếu Ẩn mỗ mà chết bởi độc phong, thì người chắc cũng không thọ bởi độc thủy.

Nam Tà Ẩn Thiên Luân đứng bên bờ suối, đôi nhãn quang sáng ngời về phía thạch bàn nói:

- Ẩn mõ nghĩ chiếc thạch bàn ngoài kia chắc có một bí mật gì đó.

Cát Đỗ nhún vai:

- Nếu như lão có ý tò mò nữa thì sao không phi thân ra ngoài đó quan sát. Biết đâu chẳng tìm được báu vật gì đó.

Nam Tà quay mặt lại, xì một tiếng, tỏ thái độ khinh nhờn Bắc Thần Quân:

- Lão Cát xúi ta nhọc sức ra thạch bàn à. Cát mõ này không ngu đâu.

Nam Tà ngồi xổm dưới đất:

- Có sự lạ hay không, ta không cần nữa.

Lão vừa nói xong chợt thấy một bóng người như từ trong thạch bàn chui lên. Dáng ngọc thướt tha, thân ảnh uyển chuyển tưng như tiên nữ.

Ẩn Thiên Luân reo lên:

- Lão Cát ... Đúng là tiên nữ.

Cát Đỗ cũng đã thấy bóng nữ nhân, bật đứng lên:

- Đúng là ma ... Chỉ có ma mới chui ra từ đó mà thôi.

Ẩn Thiên Luân xịu mặt xuống nói:

- Ẩn mõ nói tiên, người lại cho là ma. Ta nói rệu, người lại cho là nước. Thế mà tại sao người lại kè kè đi cạnh ta mãi vậy?

- Ê ... Bộ người không biết có Nam Tà phải có Bắc à?

Từ ngoài thạch bàn, nữ nhân phiêu diêu lướt trên mặt nước, và nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Nam Tà, Bắc Thần Quân.

Thấy dung nhan diễm lệ tuyệt trần của Mộng Diệp Tuyền, Bắc Thần Quân Ẩn Thiên Luân nhìn không chớp mắt.

Cát Đỗ khều nhẹ vào vai Ẩn Thiên Luân:

- Lão nhìn gì dữ vậy? Ta coi bộ vừa thấy người đẹp mắt người đã long lên sòng sọc rồi.

Mộng Diệp Tuyền nhìn hai lão già, một ốm, một lùn nói:

- Thì ra là hai người.

Bắc Thần Quân vỗ tay vào ngực mình:

- Lão phu là Bắc Thần Quân Ẩn Thiên Luân.

Cát Đỗ khoanh tay, vênh mặt:

- Còn lão là Nam Tà Cát Đỗ, sát tinh của lão Ẩn này.

Mộng Diệp Tuyền nheo mày nhìn hai người nói:

- Các người đã thấy bồn cô nương rồi chứ?

Cát Đỗ nhún vai:

- Tất nhiên là phải thấy chứ. Nếu ta không có mắt mới không thấy thôi. Ê ... bộ dưới thạch bàn kia có hang động bí mật à?

Diệp Tuyền gật đầu:

- Đúng như vậy. Đó là động quỷ và ta đã tiểu trừ con ác quỷ đó rồi.

Ẩn Thiên Luân ngấm Mộng Diệp Tuyền hỏi:

- Cô nương là thần tiên chăng?

- Ta có thể xứng ngang với thần tiên kia, nhưng ta chủ tự nhận mình là Hồng Liên thánh cô mà thôi.

Nghe bốn chữ Hồng Liên thánh cô thốt ra từ cửa miệng Diệp Tuyền, Nam Tà, Bắc Thần đồng nhảy vọt về sau hai bộ.

Nam Tà Ẩn Thiên Luân gầy đầu, quay sang Cát Đổ:

- Lão ròm ... Trên ngọn Ngọc Nữ Phong có Bạch Liên thánh cô, dưới âm phủ thì có Hồng Liên thánh cô. Trên đời quả có nhiều sự lạ.

Cát Đổ vỗ đầu mình:

- Lão cho lạ, còn Cát mỗ thì chẳng thấy có gì lạ cả.

- Lão không thấy lạ là sao?

Cát Đổ quay lại Mộng Diệp Tuyền hỏi:

- Trên Ngọc Nữ Phong có Bạch Liên thánh cô, và thị cũng đang thực thi ý định hợp nhất Hồng Liên còn cô nương chắc cũng có ý định đó nên mới tự xưng là Hồng Liên thánh cô?

Diệp Tuyền cười khẩy, rồi thò tay rút đóa Hồng Liên:

- Đây có phải là Hồng Liên, báu vật khai môn Ngọc Điện U Linh?

Đóa Hồng Liên tỏa hào quang trên tay Mộng Diệp Tuyền như có hấp lực bắt vào hai cặp mắt của Ẩn Thiên Luân và Cát Đổ.

Ẩn Thiên Luân nhìn đóa Hồng Liên, miệng cứ lải nhải:

- Hồng Liên ... Thật là đẹp ... Hồng Liên thật là đẹp.

Cát Đổ soi nhân quang vào mắt Diệp Tuyền. Lão từ từ thâm vận chuyển chân khí quy nạp vào Đan Điền.

- Cô nương có đóa Hồng Liên, vậy đích thực cô nương là Bạch Liên thánh cô.

Mộng Diệp Tuyền cho đóa Hồng Liên vào tay áo rồi nói:

- Bốn cô nương là Bạch Liên, hay Hồng Liên không cần các người biết. Nhưng các người đã thấy ta, và thấy được báu vật thì hãy tự móc mắt mình đi.

Ẩn Thiên Luân nghênh mặt:

- Cô nương nói lão phu móc mắt mình sao?

Diệp Tuyền gật đầu:

- Đúng như vậy. Ta quyết thì phải thực hiện bằng được.

Cát Đổ lẩm nhẩm:

- Cô nương cũng bắt lão phu móc mắt luôn sao?

- Không sai.

Cát Đổ liếc xéo qua Ẩn Thiên Luân:

- Lão Ẩn ... Người còn chờ gì nữa.

Cát Đổ vừa nói vừa thét một tiếng, lắc vai áp thẳng vào đối phương. Bàn tay vung lên, lấp lánh ánh vàng. Trên giang hồ khắp dãy Hồ Bắc, Hồ Nam, ai cũng biết đến Kim Thủ của Cát Đổ vừa nhanh vừa cứng vô cùng lợi hại.

Hai đạo huỳnh quang từ tâm thủ phóng xẹt ra, ngỡ như lưỡi kéo phập thẳng chực cắt vào yết hầu Mộng Diệp Tuyền.

Thấy Cát Đổ ra tay, Ấn Thiên Luân chẳng lẽ lại đứng yên. Lão Ấn thấy họ Cát ra tay thì biết nữ nhân trước mặt mình không phải tầm thường, với lại thị cũng vừa bức ép lão phải tự móc mắt.

Ánh chớp vàng vừa vụt ra, thì Ấn Thiên Luân cũng vũ lộng độc cước, đồng thời vỗ ra một đạo Vô Ảnh chưởng chia làm hai, công vào thượng và trung của Mộng Diệp Tuyền.

Mặc cho đạo khí huỳnh quang và Vô Ảnh chưởng của hai vị lão nhân ập vào mình, tưởng như nàng đứng yên chờ chết. Không, khi khí chưởng còn cách một gang tay, Diệp Tuyền mới vung ngọc thủ, vươn tới nhanh như chớp.

Nàng đón thẳng đỡ thẳng vào khí chưởng của Nam Tà, Bắc Thần Quân bằng năm đạo Khử Ma chỉ, tuyệt thức của Thiên Ma Thế Vương.

Ấm ...

Nếu so sánh sự lợi hại giữa Khử Ma chỉ và Ấn Kim thủ cùng Vô Ảnh chưởng, thì rõ ràng Ấn kim thủ và Vô Ảnh chưởng chưa thể sánh bằng Khử Ma chỉ của vị kỳ tài năm mươi năm trước.

Chạm một thức đầu tiên, Cát Đổ dội ngược về sau ba bộ. Bắc Thần Quân cũng chẳng khác gì Cát Đổ. Đầu của lão lúc lắc qua trái lúc nghiêng qua phải.

Diệp Tuyền lại xem ra chẳng hề có chút nhọc sức nào hiện lên mặt. Nàng vừa hấp thụ chân nguyên của Khả Ngọc so với hai lão già kia thì chẳng khác nào những viên kim cương so với hai cục đất bùn.

Bắc Thần Quân Ấn Thiên Luân và Nam Tà Cát Đổ còn đang bị xáo trộn kinh mạch, ló mắt nhìn một cô gái chưa quá hai mươi lại tiềm ẩn nội lực cao thâm như vậy, thì thấy ngọc thủ dựng đứng vươn tới, xoáy nửa vòng.

Cát Đổ thét lên:

- Chạy thôi.

Vừa rồi Cát Đổ thấy ngọc thủ của đối phương đã nhận ra tuyệt thức kỳ môn Hấp Huyết công, một môn công vô cùng tàn độc, xếp vào thứ hạng có một không hai trong giang hồ. Người bị trúng Hấp Huyết công, máu sẽ chạy ngược và không thể nào kiềm chế được thần trí mình.

Cát Đổ phát hiện ra Hấp Huyết công thì đã quá muộn rồi, kể cả Bắc Thần Quân cũng vậy. Hai lão vừa dậm bước thì đã bị một luồng hấp lực kỳ dị xoắn lấy, cuốn hai lão về phía Mộng Diệp Tuyền. Người của Ấn Thiên Luân và Bắc Thần Quân quay như con tróc. Ngọc thủ của nàng ngừng máy động, lóc xoáy khí tản mát, Ấn Thiên Luân và Cát Đổ ngã sập xuống đất.

Khuôn mặt của họ ngơ ngơ, ngác ngác như vừa bị quỷ vương lấy hồn.

Mộng Diệp Tuyền bước đến cạnh Cát Đổ và Ấn Thiên Luân. Nàng ấn tay vào mắt phải của Cát Đổ và mắt trái của Ấn Thiên Luân.

Máu từ hốc mắt trào ra, nhưng cả hai cũng chưa định thần để cảm nhận được cái đau bỏng rát đó.

Mộng Diệp Tuyền viết nguệch ngoạc lên trán Cát Đổ và Ấn Thiên Luân hai chữ Khả Ngọc.

Nàng nhìn lại lần nữa rồi mới phi thân băng mình đi.

Diệp Tuyền khuất dạng rồi, Khả Ngọc mới từ dưới lỗ hang chui lên. Nàng nhận ra có bóng người nằm bất động. Sự nghĩ tới Âu Trường Phong, người chết kia có thể là chàng, Khả Ngọc chực băng mình xuống suối.

Nhưng khoảng khắc sau cùng, nàng tính lao xuống mặt nước lạnh giá thì phát hiện xa xa có bóng người đang chạy về phía mình. Đáng người đó thì có chết Khả Ngọc cũng không thể nào quên được.

Nàng buột miệng nói:

- Trường Phong ...

Khả Ngọc chui trở vào hang, hối hả đóng cửa đá. Nàng ngồi bệt xuống đất để mặt lệ thấm trào ra ngoài. Hai tay run rẩy, Khả Ngọc ôm mái tóc bạc rối bời.

Nàng gục xuống thêm đá lạnh ngắt, thân co lại như muốn che kín nỗi bất hạnh, khốn cùng của mình. Không ai tưởng được Bạch Liên thánh cô hôm nào giờ lại mang kiếp đọa đầy thế lương đến độ này.

Khả Ngọc bất chợt giãy mạnh, hai chân chỗi xuống mặt đá, miệng rên khe:

- Gia gia ... Thân mẫu ... Các người đã giết Khả Ngọc rồi.

Mặc cho nàng khóc, mặc nàng than thở, đau đớn với hình hài tàn rữa, nhưng đâu ai thấu hiểu được nàng, họa chăng chỉ có vách đá vô tri lạnh lẽo hòa cùng với nàng trong cõi tĩnh mịch, giá băng.

Rồi đây Khả Ngọc sẽ ra sao? Nàng có được quay trở lại nhân gian để nhìn ánh mặt trời rực rỡ, hay mãi mãi là bóng ma u tịch dưới lòng đất sâu, chỉ có giá băng và lạnh lẽo, cùng với nỗi đau đớn đọa đầy.

Sẽ có bao nhiêu thân phận như Khả Ngọc, như Thúy Nga cũng bởi vì đóa Hồng Liên.

Một khúc tình ca của giang hồ, đầy máu và nước mắt, do hận thù, do tham vọng tạo ra.

22. Chương 22: Vì Nghĩa Quên Thù

Cạn đến vò rượu thứ tư, dù muốn tìm men say để quên, nhưng có lẽ Trường Phong có uống đến hết bao nhiêu rượu trong tòa kỹ viện này cũng không thể quên được Khả Ngọc. Chàng hận nàng, hận cả Bạch Liên giáo, nhưng càng hận bao nhiêu, Trường Phong càng nhớ Khả Ngọc bấy nhiêu.

Một ả kỹ nữ bước vào phòng Trường Phong, tay ôm khư khư cây đàn tỳ bà.

Ả đến cạnh bên chàng ngả ngón hỏi:

- Công tử có cần giải khuây bằng một khúc Tiêu Ca không?

Trường Phong rót rượu ra chén, chàng nhìn vẻ mặt đậm son phấn của nàng kỹ nữ phản chiếu trên mặt rượu trong vắt.

- Nàng muốn tại hạ nghe, hay muốn đàn để có kim tiền.

- Tiện nữ cần cả hai.

Trường Phong thở dài một tiếng, rồi đặt luôn một nén vàng lên mặt bàn. Chàng đứng dậy:

- Tại hạ cần một người tri kỷ, chứ không cần một kỹ nữ có sắc không hồn. Nàng hãy giữ lấy nén vàng này.

Nàng kỹ nữ nhìn Trường Phong bằng cặp mắt ngạc nhiên bởi sự hào phóng.

Thả bước luôn ra khỏi phòng, Trường Phong tự vấn trong đầu:

- Trên thế gian có bao nhiêu nữ nhân như nàng kỹ nữ vừa rồi, và có bao nhiêu người như Khả Ngọc. Nếu tất cả nữ nhân đều như họ, thì nam nhân sẽ chẳng bao giờ tìm được một đấng hồng nhan tri kỷ.

Chàng vừa đi vừa thả tâm tư của mình vào những suy tư trăm trở, mà chẳng biết mình đã bước ra đến ngoài cửa kỹ viện.

Một đám Cái Bang độ năm người, đều vận đồ tang rách rưới, chặn bước Trường Phong.

Một vị trưởng lão chìa tay về phía Trường Phong:

- Công tử ...

Nhận ra trang phục tang là của bọn Cái Bang, Trường Phong không khỏi chột lòng:

- Các vị sao lại vận tang lễ?

- Công tử có phải là Âu thiếu hiệp?

- Tại hạ là Âu Trường Phong.

- Còn lão là Dương Trang.

- Dương lão tiên bối cần gặp tại hạ.

- Đúng như vậy. Bang chúng Cái Bang phát hiện công tử ở đây liền thông báo cho chúng tôi đến gặp công tử.

Dương Trang đứng nép qua một bên tiếp:

- Công tử có thể theo lão ăn mày này chứ?

- Dương lão tiên bối muốn cho tại hạ biết chuyện gì?

- Công tử hãy theo tôi rồi sẽ biết.

Trường Phong gật đầu.

Dương Trang đi trước. Trường Phong theo sau. Hai người rời thị trấn Lộc Khâm. Đi non mười dặm về phía đông, Dương Trang đưa chàng vào một ngôi cổ miếu.

Vừa thấy Trường Phong bước vào cửa hơn hai mươi vị trưởng lão trong miếu đồng loạt đứng dậy, vòng tay ôm quyền:

- Bang chủ giá lâm.

Trường Phong ngạc nhiên hỏi:

- Các vị vừa nói gì?

Dương Trang kéo bức hoành phi. Sau bức hoành phi là một cỗ quan tài, chẳng có mấy nén nhang, hay cây đèn gì cả. Trong cỗ quan tài đó thật là lạnh lẽo.

Dương Trang nói:

- Lão bang chủ Lộ Khâm của chúng tôi đã quy tiên rồi.

Trường Phong bước đến bên cỗ quan tài của Lộ Khâm, giọng cảm xúc hỏi:

- Các vị trưởng lão ...

Chàng đảo mắt một vòng tiếp:

- Bang chủ Lộ Khâm quy tiên, cơ sao lại có chuyện các vị tôn tại hạ lên?

Dương Trang đến đối mặt với Trường Phong:

- Công tử ... Trước khi trút hơi thở cuối cùng, Lộ Khâm bang chủ đã di ngôn lại, giao Đả Cầu bổng cho công tử. Khi nào gặp được công tử, và người thọ nhận chức chương môn mới cử hành đại táng. Còn nếu chưa gặp được công tử thì cứ để thân xác người rã rục với thời gian.

Trường Phong liếc về phía cỗ quan tài nói:

- Các vị trưởng lão có thể cho Trường Phong này biết, ai đã giết lão bang chủ Lộ Khâm?

Dương Trang thở dài:

- Lộ Khâm bang chủ do Bạch Liên thánh cô hạ thủ tại Sinh Tử vực.

Trường Phong nghĩ ngay đến Tàn Khuyết môn của Khắc Tuệ Mai và Hoàng Minh Vũ.

Nếu Lộ Khâm bang chủ bị hạ thủ thì những người kia cũng chưa chắc đã toàn mạng, chàng hỏi:

- Tại sao Bạch Liên thánh cô lại tàn sát Cái Bang?

- Sự thật, sau khi công tử đột nhập vào tổng đàn Bạch Liên giáo, Lộ bang chủ sợ người có mệnh hệ nào thì lão sẽ ân hận suốt đời, nên đã liên kết cùng Hoàng Minh Vũ và Khắc phu nhân điều động bang chúng đến tổng đàn Bạch Liên giáo.

- Bạch Liên thánh cô đã cho Lộ bang chủ chống đối mình nên thẳng tay tàn sát Cái Bang?

- Đúng như vậy.

- Và các vị muốn ta thụ nhận chức chưởng bang để phục thù cho Lộ Khâm?

Dương Trang lắc đầu:

- Không phải như vậy đâu ... Chúng tôi chỉ thi hành theo di ngôn của Lộ bang chủ mà thôi. Nếu công tử nhận chức chưởng môn, có thể lệnh cho các bang chúng không được chống đối Bạch Liên thánh cô, thì chúng tôi phải chấp lệnh, không dám cãi.

- Tại sao Lộ bang chủ lại giao chức chưởng bang lại cho tại hạ. Tại hạ thì lại chẳng có một chút liên quan gì đến Cái Bang.

- Việc đó chỉ có Lộ bang chủ và công tử biết mà thôi.

Trường Phong neho mảy, từ từ quay lại nhìn chiếc quan tài của Lộ Khâm, giọng lãnh đạm:

- Tại hạ biết rồi. Có lẽ Lộ bang chủ muốn chuộc lại oán nợ của mình.

Chàng quay qua Dương Trang lắc đầu nói:

- Tại hạ không nhận chức vị chưởng bang Cái Bang đâu. Các vị hãy chọn người khác đi.

Dương Trang vội quỳ sụp xuống:

- Công tử ... Xin hãy vì Lộ bang chủ mà chấp chưởng chức vị trưởng lão. Nếu người không nhận, thì Lộ bang chủ chết chẳng đáng nhắm mắt, thì thể sẽ ...

- Lão tiền bối muốn nói thì thể của Lộ bang chủ không được đại táng chứ gì?

Dương Trang gật đầu:

- Đó là di ngôn của Lộ bang chủ.

Trường Phong bậm môi suy nghĩ. Chàng nhìn Dương Trang nói:

- Nếu tại hạ chấp vị chưởng bang thì lời nói của tại hạ có phải là mệnh lệnh của các vị không?

- đương nhiên là như vậy rồi.

- Thế thì được.

Dương Trang mừng rỡ, vỗ tay ba cái. Lập tức hai mươi vị trưởng lão Cái Bang đồng loạt quỳ xuống, hành lễ Trường Phong.

Thấy hành động đại lễ của họ, Trường Phong khoát tay:

- Không cần thiết ... Lúc này tại hạ chưa dám nhận chức vị chưởng bang kia mà.

Dương Trang ôm quyền nói:

- Bang chủ đã chính thức nhận lời thì coi như là chưởng bang của chúng tôi rồi.

Lão nói xong bước lại bên cỗ quan tài của Lộ Khâm, đốt ba nén nến trắng, rồi quỳ sụp xuống lạy ba cái. Sau đó rút ba nén nhang quay lại bên Trường Phong.

Nghĩ đến Lộ Khâm, dù trước đây lão đã hành động hồ đồ theo Trắc Bá Diệp nhưng đã quá ân hận, Trường Phong cũng bỏ qua chẳng màng đến chuyện xưa nữa. Chàng đốt ba nén nhang bước đến trước quan tài tế ba cái.

Khi chàng quay lại thì Dương Trang đã dâng ngọn Đèn Cầu Bông có đính một viên ngọc bích lên nói:

- Đây là ngọn Đả Cầu bồng của lão Hồng Thất Công, tượng trưng cho quyền uy của bang chủ đối với các bang chúng Cái Bang. Xin bang chủ thụ nhận.

Trường Phong đón ngọn Đả Cầu bồng trên tay Dương Trang và đỡ lão đứng lên.

Dương Trang quay trở lại hành trưởng lão đứng hai bên cổ quan tài Lộ Khâm.

Trường Phong nghiêm mặt nói:

- Bây giờ tại hạ đã chính thức là bang chủ của các vị vậy một lời tại hạ ban ra, ai không tuân lệnh, coi như kẻ đó đã khinh thường Cái Bang. Giết chẳng tha.

Tất cả trưởng lão đồng quỳ sụp xuống:

- Bang chủ nghiêm lệnh.

Trường Phong rít một hơi chân khí thật sâu. Chàng cất tiếng sang sảng, nghe vừa nghiêm vừa lạnh:

- Trước linh cữu của Lộ Khâm lão tiền bối, Trường Phong tại hạ ra lệnh cho trưởng lão Dương Trang thế chấp chương bang Cái Bang.

Dương Trang giật mình, lão tính nói nhưng khi chạm vào nhãn lực của Trường Phong quá nghiêm khắc liền cúi mặt xuống.

Trường Phong dùng thần nhân thị oai, bắt Dương Trang phải tuân phục, rồi lạnh lùng nói tiếp:

- Thế nào các vị cũng thắc mắc. Sao Trường Phong vừa nhậm chức chương bang lại truyền cho Dương Trang trưởng lão. Thật ra tại hạ không có ý coi thường Cái Bang, nhưng bản thân tại hạ cũng đã bị Bạch Liên thánh cô hạ độc trùng, chẳng sống được bao lâu nữa.

Thứ hai tại hạ còn rất nhiều việc phải làm trong thời gian còn lại, mà không thể đảm đương được ngay vị chương bang. Tự xét tất cả, tại hạ mới truyền chức vị này cho Dương Trang trưởng lão. Ai không phục coi như cãi lệnh chương bang, phạm tội nghịch sư phản đồ.

Chàng quay lại Dương Trang nói:

- Sau khi thọ nhận chức chương bang, Dương trưởng lão hãy lo chu toàn đại tang cho Lộ bang chủ.

- Tuân lệnh bang chủ.

Trường Phong gật đầu. Chàng tiến thẳng đến bên Dương Trang.

Dương Trang lưỡng lự.

Trường Phong nghiêm giọng:

- Nếu trưởng lão bất tuân thượng lệnh thì sau này đâu giữ được uy lệnh của Cái Bang.

Không còn cách gì thoái thác, Dương Trang đành quỳ xuống đưa hai tay lên đầu nói:

- Bang chủ đã di lệnh, Dương Trang không dám bất tuân.

Trường Phong đặt ngọn Đả Cầu bồng vào tay Dương Trang thốt:

- Tốt lắm.

Chàng đỡ Dương Trang đứng lên tiếp:

- Nếu có việc cần đến tại hạ, Dương Trang bang chủ cứ đến. Chúng ta coi nhau như người nhà.

Trường Phong thở ra, ôm quyền vái Dương Trang và các vị trưởng lão Cái Bang:

- Tại hạ có việc cần phải đi, các vị hãy bảo trọng.

Dương Trang chực cản đường lại, nhưng Trường Phong đã trở Quỷ Ảnh cước băng mình ra ngoài miếu.

Lúc này trong tâm chàng nghĩ đến Tàn Khuyết môn, mà người chàng lo âu nhất chính là Hoàng Thúy Nga. Nếu Thúy Nga có mệnh hệ nào, và lỡ như Lộ Khâm thì Trường Phong ân hận biết chừng nào.

Chính chữ tình, chàng đã dâng nạp đài Hồng Liên cho Khả Ngọc. Chàng đã gián tiếp hại người ơn của mình. Nghĩ như vậy, cước pháp càng gia tăng hơn. Thân ảnh vùn vụt lao nhanh như gió lốc, thấy bóng mà chẳng thấy hình.

oo Vừa hạ thân xuống đáy vực Sinh Tử, Trường Phong nghe mùi tử khí khóa lấp mọi nơi.

Rõ ràng ở đây vừa xảy ra một trận đại sát máu nhuộm khắp mặt đất.

Chàng băng mình về phía động Mịch La với hy vọng may mắn đến kịp để cứu Thúy Nga. Trước cửa động mười cái xác môn hạ của Tàn Khuyết nằm ngổn ngang. Yết hầu người nào cũng đục thủng, máu đã khô thành một đám đen.

Trường Phong nghĩ thầm:

- Khả Ngọc đã đến đây. Nàng quá tàn nhẫn.

Thở dồn dập bởi máu nóng sôi sục vì chứng kiến những thân ma của môn hạ Tàn Khuyết, chàng hận thù Khả Ngọc nhiều hơn.

Băng vào trong động quỷ, trên chiếc ghế đá một người đang ngồi, đầu gục xuống.

Trường Phong phi thân lên, tâm thần xáo động dữ dội bởi người trên ngai đá đã bị chết cũng bởi ngọn khí công đục thủng yết hầu. Và người đó lại chính là Khắc Tuệ Mai, phu nhân của Hoàng Minh Vũ và thân mẫu của Hoàng Thúy Nga.

Trường Phong ôm đầu:

- Khả Ngọc ... sao nàng lại có thể hành động như vậy? Nàng là con quỷ chỉ biết máu tanh thôi sao?

Trường Phong đảo mắt nhìn quanh, rồi đưa tay gọi lớn:

- Thúy Nga ... Thúy Nga ... Nàng đang ở đâu?

Trường Phong sức nhớ đến thạch động nơi Hoàng Thúy Nga ở trước đây. Chàng nghĩ thầm:

“Có lẽ Thúy Nga đang lánh nạn trong thạch động đó”.

Trường Phong hồi hải băng mình rời động Mịch La.

Chỉ mất nửa khắc, chàng đã đứng trước cửa thạch động.

Trường Phong gọi lớn:

- Thúy Nga ... Nàng có trong đó không?

Trường Phong vừa gọi vừa băng mình vào trong, chàng hải hùng hơn khi thấy Hoàng Minh Vũ dựa lưng vào vách đá, đầu gục xuống.

Trường Phong bế xốc Hoàng Minh Vũ lên gọi:

- Hoàng tiền bối ... Hoàng tiền bối ...

Thân thể Hoàng Minh Vũ lạnh ngắt, vùng Đan Điền cũng bị đục thủng bởi khí công.

Hai tay Hoàng Minh Vũ nắm cứng ngực.

Trường Phong nhăn mặt, gào lớn:

- Trường Phong ... Người đã hại những người vô tội này. Khả Ngọc ... Ta thề sẽ không đội trời chung với người.

Trường Phong đặt Hoàng Minh Vũ xuống đất, sắp lại tư thế nằm cho lão. Vô tình Trường Phong gỡ những ngón tay của họ Hoàng. Trên tay Hoàng Minh Vũ nắm cứng năm hạt cườm để dính dưới hải nữ nhân.

Trường Phong nhặt năm viên hạt cườm ấy.

Chàng lắc đầu:

- Khả Ngọc ... Khả Ngọc ...

Chàng đi sâu vào trong thạch động. Ngoài Hoàng Minh Vũ ra, chàng không thấy tung tích Thúy Nga đâu. Thúy Nga cũng chắc không thoát khỏi bàn tay sát nhân của Khả Ngọc.

Trường Phong tìm mọi góc ngách hy vọng thấy được xác Thúy Nga, nhưng chỉ nhọc công vô ích.

Trường Phong quay ra ngoài, gió lốc dưới vực lửa lên, thổi vạt áo trường y giữ phần phật.

Nhìn xuống đáy sâu hun hút, trái tim chàng đập rộn với nỗi khắc khoải, cay đắng.

Bằng mình ra ngoài khoảng không, Trường Phong đạp gió lốc, phiêu phiêu lướt về phía bãi bằng Sinh Tử.

Chàng vừa định thân thì đã thấy bóng người đang hối hả chạy trong độc đạo. Ngỡ bóng người đó là Hoàng Thúy Nga, Trường Phong mừng rỡ, trở Quỷ Ảnh cước rượt theo miệng gọi lớn:

- Thúy Nga ...

Chàng bắt kịp bóng nữ nhân đó chỉ sau năm sáu lần đề khí.

Nghe tiếng Trường Phong, nữ nhân dừng bước. Trường Phong đối mặt với nàng:

- Đình Phụng cô nương.

- Trường Phong ...

Trường Phong ngường ngượng nói:

- Tại hạ tướng Vương cô nương là Hoàng Thúy Nga.

Đình Phụng ngấm nhìn chàng:

- Nghe tiếng Âu đại ca, Đình Phụng mới không bỏ chạy.

- Vương cô nương chắc đã biết tất cả mọi việc xảy ra dưới Sinh Tử vực?

Đình Phụng gật đầu:

- Đình Phụng đến trễ không kịp báo cho Tàn Khuyết môn biết, Bạch Liên thánh cô quyết tàn sát họ.

- Đình Phụng có thấy Thúy Nga đâu không?

- Âu huynh muốn hỏi đến cô gái người không ra người, ma không ra ma.

Trường Phong gật đầu.

Đình Phụng nheo mày:

- Muội không thấy nàng, nhưng có lẽ Bạch Liên thánh cô chắc đã giết rồi.

- Tại hạ không thấy xác Thúy Nga dưới Sinh Tử vực.

- Không có xác ... Thế thì Thúy Nga chưa chắc đã chết. Muội và Âu huynh quay trở lại tìm coi.

- Tại hạ đã tìm khắp nơi rồi.

- Nếu không có xác, vậy Thúy Nga có thể đã bị Bạch Liên thánh cô bắt đi.

Trường Phong nghiêng rằng:

- Tại hạ biết Bạch Liên thánh cô là ai. Thánh cô chính là Khả Ngọc. Đình Phụng ... Bây giờ có lẽ Khả Ngọc đang có mặt tại Bạch Liên giáo.

Đình Phụng lắc đầu:

- Âu huynh đến đó cũng không được ích gì. Ngọc Nữ Phong không còn là tòa tổng đàn Bạch Liên nữa đâu.

- Thế thì Bạch Liên giáo đã dời đi đâu?

Đình Phụng nhìn Trường Phong:

- Âu huynh muốn tìm Bạch Liên thánh cô?

Trường Phong gật đầu.

Đình Phụng chớp mắt, chăm chăm nhìn chàng nói:

- Âu huynh vẫn còn thương yêu Bạch Liên thánh cô?

Trường Phong né ánh thu ba của Đình Phụng, rồi chậm chậm lắc đầu:

- Tại hạ không còn yêu nàng nữa, mà chỉ còn hận mà thôi. Tại hạ muốn đổi mặt với Khả Ngọc, một lần duy nhất trước khi giao thủ với nàng.

- Còn hận thì còn yêu. Đình Phụng sợ chữ yêu nó khiến Âu huynh đổi mặt với Khả Ngọc rồi lại chẳng nở xuống tay.

- Đối với tại hạ, Khả Ngọc bây giờ chỉ là một ma nữ thôi. Tay Khả Ngọc đã nhuộm máu khắp mọi nơi.

Trường Phong thở ra một tiếng:

- Dù có đau lòng cách mấy, Trường Phong cũng ...

Chàng lắc đầu ngập ngừng.

Đình Phụng liền hỏi chàng:

- Cũng gì ...?

- Khi nào tại hạ đổi mặt với Khả Ngọc, giữa Trường Phong và nàng không còn gì nữa.

Trái tim Trường Phong đã băng giá rồi.

- Âu huynh đã khẳng định như vậy, thì theo tiểu muội.

Nàng và Trường Phong rời Sinh Tử vực. Hai người đi về hướng đông. Suốt đoạn đường, Đình Phụng im lặng chẳng hề thốt một tiếng nào.

Trường Phong lên tiếng phá tan sự im lặng đó:

- Đình Phụng ... Chúng ta đi đâu đây?

- Khi nào đến Trường Giang muội sẽ nói.

- Chúng ta đến Trường Giang làm gì?

Nàng dừng bước nhìn Trường Phong hỏi:

- Có bao giờ Âu đại ca nghĩ đến Đình Phụng không?

Trường Phong ngơ ngàng nhìn nàng:

- Đình Phụng nói như vậy là có ý gì?

- Tất nhiên là có ý.

- Trường Phong đã một lần thọ ơn cô nương. Và trong tâm tại hạ cứ mong mỗi một ngày nào đó sẽ đền lại cái ơn hôm nào.

Đình Phụng nắm tay Trường Phong, tỏ vẻ âu yếm:

- Đình Phụng đang muốn Âu đại ca trả ơn.

- Tại hạ sẵn sàng chấp nhận một yêu cầu của cô nương.

- Nếu vậy, Đình Phụng sẽ nói cho đại ca biết, chúng ta đang trên đường đi đến Ngọc Điện U Linh.

Trường Phong sửng sốt lặp lại:

- Ngọc Điện U Linh ...

- Không sai.

- Tại hạ có nghe lầm không?

Đình Phụng lắc đầu:

- Đại ca không nghe lầm đâu. Nếu không vào được Ngọc Điện U Linh, thì đại ca đừng hòng nghĩ đến việc động thủ với Bạch Liên thánh cô.

Trường Phong thở ra:

- Ta giết Khả Ngọc hay Khả Ngọc giết ta, có lẽ thà nàng hạ thủ Trường Phong còn tốt hơn.

- Nhưng Đình Phụng không muốn Trường Phong chết dưới tay Khả Ngọc.

- Tại sao?

- Đình Phụng vì một người khác.

- Đình Phụng cô nương vì ai?

Nàng cúi mặt, nhỏ nhẹ nói:

- Ấu Trường Phong.

Nàng ngược mặt nhìn chàng hỏi:

- Đại ca không hiểu Phụng muội à?

Trường Phong bậm môi:

- Trái tim Trường Phong đã bị Khả Ngọc cướp mất rồi.

- Khả Ngọc đâu bao giờ nghĩ đến đại ca. Thị chỉ mơ đến Hồng Liên mà thôi.

- Tất cả cũng bởi báu vật đó ... Và nó đã biến Trường Phong thành một kẻ hồ đồ xuẩn ngốc.

Đình Phụng mỉm cười:

- Mưu sự tại nhân ... Thành sự tại thiên.

Nàng lấy từ trong ống tay áo xiêm đá Hồng Liên óng ánh sắc hào quang rực rỡ, hỏi:

- Đại ca xem coi đây có phải là đá Hồng Liên không?

Trường Phong càng sửng sốt hơn:

- Hồng Liên sao nó lại nằm trong tay cô nương?

- Chuyện đời mới có câu Mưu sự tại nhân ... Thành sự tại thiên. Bạch Liên thánh cô bỏ bao tâm huyết, tay nhuộm đầy máu cũng chỉ vì báu vật Hồng Liên, khi Hồng Liên hợp nhất nó lại thuộc về muội.

Trường Phong nắm tay Đình Phụng, hỏi dồn:

- Tại hạ chỉ hỏi vì sao cô nương lại có đá Hồng Liên?

Đình Phụng cười khẩy một tiếng nói:

- Phụng muội thấy dưới đáy mắt đại ca có sự lo lắng. Phải chăng đại ca đang lo cho sinh mạng của Bạch Liên thánh cô?

Sắc diện Trường Phong ửng đỏ ngượng nghịu.

Đình Phụng nói tiếp:

- Đại ca còn mang nặng tình yêu với nàng. Đại ca nói thật đi.

- Không phải tại hạ nặng nợ với Khả Ngọc.

- Thế tại sao đại ca vừa thấy đá Hồng Liên lại tỏ ra lo lắng như vậy?

- Đóa Hồng Liên này đã thuộc về Khả Ngọc, và tại hạ chỉ muốn cướp lại nó bằng sự quang minh chính đại.
- Thế thì Đình Phụng cũng lấy nó bằng sự quang minh chính đại. Và bây giờ Đình Phụng muốn đại ca trả ơn là chàng với Đình Phụng vào Ngọc Điện U Linh.

- Vì sao phải có tại hạ mới vào được Ngọc Điện U Linh?

- Đến nơi rồi đại ca sẽ biết.

- Được ... Tại hạ đồng ý. Vào trong Ngọc Điện rồi thì cô nương sẽ là chủ nhân tòa Ngọc Điện đó.

Đình Phụng lắc đầu:

- Vào trong rồi sẽ biết.

Hai người lại tiếp tục trở khinh thuật bằng mình đi. Sang đến ngày thứ tư, họ đặt bước đến Trường Giang. Trường Phong nhìn sóng nước cuộn cuộn nói:

- Trường Giang nước mênh mông, chảy xiết như thế này mà không có thuyền bè, làm sao chúng ta qua được?

- Muội không muốn qua bờ bên kia, chúng ta sẽ xuôi theo dòng Trường Giang này.

- Nếu vậy phải kết bè.

- Làm gì phải nhọc công kết bè?

Trường Phong trợn mắt nhìn nàng:

- Không thuyền bè làm sao chúng ta đi?

- Đại ca ở đây chờ Phụng muội một chút.

- Cô nương đi đâu, hãy để tại hạ đi tiện hơn.

Đình Phụng nũng nịu, khoát tay:

- Đình Phụng không cho đại ca đi. Đại ca đi rồi bị Bạch Liên thánh cô bắt mất sao?

Trường Phong bật cười sang sảng:

- Bạch Liên thánh cô chỉ giết Trường Phong thôi.

- Vậy Phụng muội càng sợ hơn. Đại ca ở lại đây đi.

Đình Phụng vừa dậm bước thì Trường Phong cản nàng lại:

- Cô nương đừng đi nữa, hình như có một chiếc thuyền đang bơi về phía chúng mình.

- Thế thì tốt quá.

Trường Phong ước lượng từ chỗ chàng và Đình Phụng đến chiếc thuyền kia không được hai mươi trượng, sóng nước Trường Giang vỗ ầm ầm cùng với tiếng gió gào thì có gọi chưa chắc gì phu thuyền nghe được.

Chàng quay lại Đình Phụng nói:

- Đình Phụng ... Cô nương đừng nghĩ tại hạ hành động càn rỡ nhé.

Đình Phụng còn ngạc nhiên chưa hiểu nghĩa câu nói của Trường Phong thì đã bị chàng cặp ngang eo ếch nhấc đi.

Rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, và cúi nhặt một nắm đá, vận Huyết Ảnh công, Trường Phong lia viên đá xuống mặt nước.

Viên đá vừa chạm mặt nước, tung lên thì thân ảnh chàng đã vọt lên cao, trở luôn thuật pháp Quỷ Ảnh cước lướt ra ngoài khỏi sông Trường Giang.

Viên đá thứ nhất vừa chìm xuống nước Trường Giang lại, lia viên viên đá thứ hai, cứ như thế chàng dụng khinh thuật Quỷ Cước bộ pháp, nhảy lên những viên đá đó mà băng về phía chiếc thuyền.

Đá trong tả thủ chàng vừa hết thì Trường Phong đã cấp Đình Phụng nhẹ nhàng hạ xuống thuyền.

Chàng dáo dác nhìn quanh, rồi cất tiếng gọi:

- Có ai ở đây không?

Không có tiếng đáp lại, Trường Phong nhìn Đình Phụng nói:

- Chẳng lẽ trên thuyền không có người sao?

Chàng và Đình Phụng xăm xăm đi vào trong khoang.

Trong khoang thuyền trang trí thật là lộng lẫy, tưởng chừng như đây là chiếc thuyền của bậc hào phú nào đó trong đêm bị đứt dây trôi trên dòng Trường Giang.

Đình Phụng nắm tay Trường Phong nói:

- Đúng là ý trời sắp đặt nên chúng ta mới được con thuyền này.

23. Chương 23: Hư Hư Thực Thực

Chân diện vô vô Đêm khuya lành lạnh, tiếng sóng vỗ vào be thuyền chanh chách, cùng với gió sông lồng lộng, nếu người có tâm sự buồn như Trường Phong có lẽ không lúc nào tìm được một giấc ngủ yên lành.

Chàng ngồi trên mũi thuyền, băng qươ nhìn dòng nước Trường Giang sôi sục, mà thả tâm tư u uẩn vào cõi hoài niệm yêu thương.

Con thuyền cứ lặng lẽ trôi theo dòng nước, thỉnh thoảng Trường Phong lại chống sào hướng mũi thuyền. Giữa lúc tâm trạng chìm lắng trong cõi băng qươ thì Đình Phụng gọi khẽ sau lưng Trường Phong:

- Âu đại ca.

Chàng giật mình quay lại:

- Đình Phụng ... Sao cô nương còn chưa đi nghỉ?

Đình Phụng lắc đầu:

- Làm sao muội ngủ được khi Âu đại ca ngồi ngoài này.

- Tại hạ không sao đâu. Đêm nay trên sông nước Trường Giang. Tại hạ cảm thấy tâm hồn lắng dịu, để quên những kỷ niệm đã nặng lòng với Khả Ngọc.

- Khả Ngọc không xứng với đại ca đâu.

- Tại hạ không xứng với nàng thì đúng hơn. Thôi không nhắc đến nàng nữa.

Chàng đứng lên nói:

- Cô nương hãy vào trong khoang nghỉ ngơi, sáng mai chúng ta sẽ tới Động Đình hồ.

- Đình Phụng muốn ngồi đây với đại ca.

Nàng nũng nịu:

- Đại ca khôn lắm, cảnh đẹp Trường Giang chỉ dành riêng cho đại ca thôi à?

Nàng quay trở vào khoang một lúc sau trở ra, trên tay có sẵn một bầu rượu năm cân.

Đình Phụng cười khúc khích, chìa bầu rượu đến trước mặt Trường Phong nói:

- Cảnh đẹp Trường Giang, chúng ta cùng đối ẩm qua đêm được chứ?

Trường Phong mỉm cười:

- Tại hạ sợ cô nương sẽ gọi tại hạ là Tửu quỷ.

- Một tửu quỷ như đại ca thì bao nhiêu nữ nhân trong giang hồ phải e lệ khi đối mặt.

Nàng rót rượu ra chén, đưa qua Trường Phong:

- Đình Phụng mời đại ca.

Chàng đón chén rượu, uống cạn. Men nồng, khiến tâm trí Trường Phong sáng khoái, hồ hởi.

Chàng ngẫu hứng nhìn sóng nước đặt một câu thơ:

“Nhi nữ thẹn thù dâng mỹ tửu, Lãng tử băng khuâng lạc giữa dòng”.

Đình Phụng vỗ tay tỏ vẻ nói:

- Hay ... Hay ... Đại ca vừa cao thâm về võ học, vừa tràn ngập tâm hồn thơ.

Trường Phong lắc đầu khoát tay:

- Ba tiếng lóng võ vẽ đầu thế gọi là thơ. Nếu Trường Phong đặt thơ, có lẽ những bậc tiền bối Lý Bạch, Đỗ Phủ hay Thôi Hiệu chắc phải bẽ bút, vì nghĩ rằng trên đời sao có người ngông cuồng xem thường thơ như vậy.

Đình Phụng rót rượu ra chén. Nàng nhấp một ngụm nhỏ rồi trao cho Trường Phong:

- Kẻ biết thơ và yêu thơ đã là người có thơ. Trên đời có người yêu thơ, nhưng cũng có người yêu kẻ làm thơ, dù những bài thơ đó chưa phải là thơ. Đình Phụng kính đại ca một chén coi như tâm tình của mình dành cho bài thơ đại ca vừa xuất khẩu.

Trường Phong mỉm cười đón chén rượu trên tay Đình Phụng nói:

- Xem chừng chúng ta có thể uống mãi mà chẳng bao giờ biết say. Như người xưa nói, tửu phòng tri kỷ thiên bôi thiếu.

Chàng ngửa cổ uống hết số rượu trong chén.

Đình Phụng đón lại chiếc chén, nhìn Trường Phong nói:

- Tửu phòng tri kỷ thiên bôi thiếu, rất đúng. Nhưng nếu kẻ tri kỷ lại là hồng nhan thì e rằng Thiên bôi quá ít.

Sắc diện hây hây đỏ, nàng e lệ nhìn chàng.

Đình Phụng vừa tính rót rượu ra chén, bất thần Trường Phong nhanh như cắt chop chén trên tay nàng. Đình Phụng còn đang ngạc nhiên thì một con cá từ dưới sông phóng vọt lên.

Trường Phong dùng chén đón con cá đó. Con cá nhỏ cỡ hai ngón tay, óng ánh sắc vàng trông thật là huyền ảo.

Trường Phong vừa đặt chén xuống mặt bàn thì chung quanh thuyền trỗi lên những tiêu khúc nghe thật là du dương, khoáng đạt.

Chàng nói khẽ với Đình Phụng:

- Chúng ta có khách.

Từ dưới mặt nước bốn nàng cung nữ với trang phục bó chên, ôm sát lấy người, như muốn phơi bày tất cả mọi đường nét kiến tạo của tạo hóa. Trên bộ trang phục đó, óng ánh những chiếc vẩy bạc, ngỡ như họ là những cư dân dưới thủy cung.

Bốn nàng đưa tiêu lên miệng, hai cánh môi chúm chím ngỗ như bốn trái đào chín mọng.

Tiêu ca nổi lên, mà bất cứ ai nghe đều cho rằng mình đã lạc vào cõi mơ trong truyện thần tiên.

Bốn nàng ngư nữ lượn lờ quanh thuyền, tiêu ca cứ vang lên lúc trầm lúc bổng, nghe thật là miên man, vừa huyền hoặc vừa mê hồn.

Tiếng tiêu, lúc vang xa tít tận trời cao, lúc như ngay trước mặt Trường Phong. Rồi thình thoảng chàng ngỡ như tiếng tiêu kia là những tiếng sét hãi hùng vỗ thẳng vào thính nhĩ.

Trường Phong giật mình. Chàng nhìn chằm chằm Đình Phụng:

- Chết rồi ...

Đến bây giờ chàng mới nhận ra vẻ mặt ngơ ngác của Đình Phụng. Nhanh như cắt, Trường Phong thi triển chỉ công điểm luôn vào huyết vi lư để bế thính nhĩ nàng.

Đồng lúc chàng vận chuyển huyết khí tạo thành vòng hồng quang bao bọc thân ảnh mình. Những tiêu khúc huyền hoặc kia thoáng chốc như tan vào cõi hư vô bởi không thể thâm nhập vào thính nhĩ Trường Phong.

Bốn ngư nữ bỏ ống tiêu xuống, quấy mạnh một cái, họ như những con cá chép lướt mình trên mặt nước, và chỉ trong chớp mắt đã định thân trên sàn thuyền.

Khi bốn ngư nữ vừa trụ thân xong, từ dưới mặt nước một lão nhân, tay lăm lăm ngọn chĩa ba lao lên và chễm chệ đứng nhìn Trường Phong.

Lão cất tiếng ồn ồm nói:

- Cao nhân ... Cao nhân.

Trường Phong dời huyết nhãn hừng hực nhìn thẳng vào mặt lão nhân hỏi:

- Tại hạ bất kính không biết lão tiền bối là ai?

Lão nhân đảo mắt nhìn quanh thuyền rồi đóng đinh vào bầu rượu trên bàn Trường Phong nói:

- Rượu lão chưa uống mà cao nhân đã dùng rồi.

Nghe vị lão nhân nói, Trường Phong liền giải tỏa Huyết Ảnh công, phục hồi chân tướng.

Lão nhân thấy chân diện mục của chàng, thốt tiếng ngạc nhiên:

- Ý ...

Trường Phong nói:

- Văn bối thật là bất kính, mạo muội lên thuyền của tiền bối.

Lão nhân chiếu nhãn quang đùng đục vào mặt Đình Phụng:

- Ta ngỡ mình gặp một cao nhân tiền bối nào, không ngờ lại diện kiến một gã thiếu niên còn non choẹt.

- Tại hạ thất kính, lên đây mà không xin phép tiền bối.

Lão nhân khoát tay:

- Người khỏi dùng lời khách sáo làm gì. Đã lên thuyền của ta thì phải trả lại cho ta.

- Văn bối sẵn sàng mua lại chiếc thuyền này của tiền bối.

Lão nhân xụ mặt xuống nói:

- Người coi khinh ta quá. Ta đâu cần kim tiền, vàng nén, hay ngọc ngà châu báu. Ta chỉ cần người thực hiện ba điều kiện, nếu người qua được thì chiếc thuyền này sẽ thuộc về người.

- Tại hạ lỡ lên thuyền của lão tiền bối, giờ tiền bối không cho ngụ thì tại hạ và Phụng muội sẽ rời ngay.

- Muốn rời chiếc thuyền này người cũng phải thực hiện ba điều kiện của lão phu. Bằng như người không muốn làm gì cả, thì hãy đi một mình, còn để vị cô nương kia lại đây.

Trường Phong nheo mày nhìn lão nói:

- Lão tiền bối muốn giữ Đình Phụng lại để làm gì?

Lão già cười khà một tiếng, chỉ tay về phía đám ngư nữ:

- Lão phu muốn gây dựng một đội ngư nữ để luyện thành trận pháp Tiêu Hồn, nhưng còn thiếu một nữ nhân. Nếu có thêm vị cô nương này, lão xem với cốt cách của thị, y có thể là đội trưởng.

Trường Phong lắc đầu:

- Lão tiền bối đã thất vọng rồi. Tại hạ không thể để Đình Phụng ở đây một mình.

Lão nhân ngửa mặt cười khằng khặc. Lão cắt tràng cười phần khí đó, nhìn Trường Phong buông một lời lạnh nhạt:

- Lão phu quyết như vậy rồi. Người không còn cách nào can được lão đâu.

- Nếu tại hạ thực hiện đủ ba điều kiện của lão tiền bối.

Lão già ậm ự:

- Nếu thực hiện được thì chính lão phu sẽ rời bỏ con thuyền này.

- Thế thì tiền bối hãy nói những điều kiện đó đi.

Lão nhìn Trường Phong như muốn ước lượng võ công của chàng, rồi từ tốn nói:

- Điều kiện thứ nhất người chịu đựng nổi điệp khúc Tiêu Hồn của Tứ ngư.

- Tại hạ đã thưởng thức rồi, khúc tiêu hồn kia chẳng làm gì được tại hạ đâu.

- Lần này khác đấy. Điều kiện thứ hai người phải thắng bốn nàng ngư nữ của lão.

- Tại hạ cũng rất muốn thử tài họ.

- Điều kiện thứ ba ...

Lão chăm chăm nhìn Trường Phong:

- Người phải thắng lão phu.

- Đây đúng là một điều kiện khó khăn cho tại hạ. Thắng thì tại hạ không dám, nhưng thủ hòa tại hạ nghĩ không khó lắm đâu.

Lão nhân gật gù:

- Nếu hôm nay một thiếu niên như người vượt qua những điều kiện của Ngư Trường Điếu Tẩu này thì lão thề sẽ không lộ ra khỏi Động Đình hồ nữa.

Trường Phong mỉm cười:

- Nếu tiền bối khẳng định như vậy thì chắc phải thị vào Tứ ngư và võ công của mình.

Ngư Trường Điếu Tẩu vỗ tay vào ngực mình:

- Lão phu dám tự thị đoán chắc rằng, trên giang hồ không một ai có thể sánh ngang với lão phu.

Trường Phong cười khẩy một tiếng:

- Lão có nghe đến Bạch Liên thánh cô chưa?

Ngư Trường Điếu Tẩu lắc đầu:

- Lão phu chưa từng nghe cái tên đó.

- Vậy thì tiền bối lần đầu mới bước ra khỏi Động Đình hồ.

Lão nhân chăm chăm nhìn Trường Phong, rồi gật đầu hô luôn:

- Ủ ... Đây là lần đầu tiên lão phu rời khỏi Động Đình hồ.

- Hèn chi tiền bối không nghe danh Bạch Liên thánh cô. Được rồi chúng ta bắt đầu giao thủ.

Ngư Trường Điếu Tẩu vỗ tay ba cái, rồi lùi bộ về sau.

Bốn ả ngư nữ đồng loạt nhón gót, di chuyển bằng mười đầu ngón chân. Dáng của họ uyển chuyển, lượn lờ cảm tưởng chẳng hề chạm đến nền thuyền.

Ngọc tiêu đưa lên miệng, hai cánh môi chúm chím, liền đó tiêu khúc Tiêu Hồn cất tiếng nghe du dương. Cùng với tiêu khúc ấy, bốn ngư nữ lượn lờ quanh Trường Phong. Họ như bốn con cá lặn lơ vẫy quanh lấy chàng.

Tiêu khúc bất chợt biến tấu qua điệp khúc bi ai, và ngay đó trên khóe mắt của các nàng lóng lánh những hạt lệ ngọc trong veo. Chính người thổi tiêu còn khóc, hướng gì người nghe tiếng tiêu ai oán, u buồn đó.

Trường Phong băng quơ nghĩ đến ngày hôm nào quần hùng như bầy hổ dữ vây lấy thân mẫu mình. Thân xác của người bị chém ra từng đoạn một, máu nhuộm cả trang y chàng.

Chàng mừng tượng đầu đó tiếng mẹ chàng kêu gào thảm thiết, bất giác lệ anh hùng cũng rịn ra. Trường Phong muốn hết khóc, thì bên tai chàng đã có tiếng ai truyền âm nhập mật nghe như tiếng muỗi kêu:

- Tiêu Hồn tiêu rất lợi hại, muốn phá nó phải định tâm ngay từ lúc khúc tiêu trỗi lên.

Nếu không sẽ bị ảo giác sai khiến, biến thành kẻ ngu đần.

Nghe tiếng truyền âm nhập mật đó, Trường Phong giật mình, và cũng ngạc nhiên vô cùng. Chàng liếc xéo về phía Ngư Trường Điếu Tẩu nghĩ thầm:

“Nếu mình chủ quan thì chút nữa thôi đã bị hại bởi khúc tiêu hồn của lão nhân này”.

Nghĩ như vậy, chàng chú tâm định thần, mặc cho bốn ả ngư nữ tấu khúc. Chờ cho khúc tiêu đạt đến cảnh giới vô vi, Trường Phong mới vận chân khí vỗ mạnh hai tay vào nhau.

- Bốp ...

Tiếng vỗ tay của chàng như tiếng ầm ầm, phá tan khúc nhạc ủy mị, huyền ảo.

Bốn ả ngư nữ thối luôn về sau nửa bước. Trong lúc đó Ngư Trường Điếu Tẩu nhìn Trường Phong bằng ánh mắt lạ lẫm khôn lường. Quả thật lão chưa thể tin được, dù chứng kiến việc chàng dùng Thanh Âm Chân Dương phá vỡ nhạc khúc do chính mình tạo ra.

Ngư Trường Điếu Tẩu buột miệng thốt:

- Hảo công phu ... Hảo công phu. Lão phu bội phục.

Trường Phong ôm quyền nói:

- Đa tạ tiền bối quá khen.

Chàng vừa thốt xong mấy lời khách sáo đó, thì bên tai lại vang lên những tiếng truyền âm vo ve:

- Cẩn thận ... Hãy cẩn thận.

Trường Phong đảo mắt một vòng, ở trên chiếc thuyền này, ai vừa mách bảo chàng.

Ngư Trường Điếu Tẩu mỉm cười. Lão khoả tay một vòng là đã lướt quang Trường Phong.

Khúc tiêu hồn lại vi vu vang lên nhưng lần này họ vừa thổi vừa kết hợp những động tác như một bầy cá linh diệu lượn lơ quang chàng.

- Xoẹt ...

Trường Phong giật mình như người nằm trong mộng. Bốn ả ngư nữ kia, như chui ra từ các vỏ bọc vẩy cá, để biến thành những nữ thần khóa thân của biển cả.

Bây giờ xung quanh chàng là bốn nàng tiên cá chẳng còn lớp vẩy che thân, uyển chuyển với những bước đi như múa như mời, vừa lâm ly vừa gợi cảm, hòa nhịp cùng nhạc khúc như tiếng gọi mời dâng tặng.

Động tác của bốn ngư nữ càng lúc càng cuồng nhiệt hơn tưởng chừng như họ muốn xông thẳng vào chàng.

Tim Trường Phong đập rộn lên, mặc dù chàng biết đây là một trận pháp nhưng quả thật trận pháp này vô cùng kỳ dị, khiến thần trí mơ mơ, không phân định được. Mồ hôi tuôn ướt đầm hai bên thái dương, mặc

dù đã dùng nội khí tiên thiên ngự trị tâm não, nhưng Trường Phong vẫn có cảm giác mình đang lọt thỏm vào một dòng nước xoáy cuộn, với những ý tưởng vẫn đục mờ hồ.

Một ánh chớp lóe rực trên bầu trời, cũng là lúc Trường Phong chợt thấy tám cánh tay nõn nà vươn ra chộp xuống thân thủ mình. Những cái chộp đó trông rất là tầm thường, nhưng tiềm ẩn bên trong là những sát thủ ròn rợn.

Trường Phong thét lên, liền thi triển ảnh cước, lòn lách trong bóng trảo công của bốn ngư nữ. Đồng thời phát tác luôn một ngọn Huyết Ảnh chưởng vỗ thẳng vào một ả ngư nữ.

Chàng không thể tin được, khi ngọn Huyết chưởng tưởng như chạm vào đối phương thì ả ngư nữ kia chỉ vặn mình như loài thủy quái đã tránh dễ dàng. Thấy thân pháp của ả Trường Phong chợt dạn.

Nếu với thân pháp đó, thì bốn ả ngư nữ kia chẳng phải tầm thường, Trường Phong hét lên một tiếng, trở luôn thân pháp Quỷ Ảnh lướt ra ngoài nửa trượng, phiêu phiêu đứng trên mạn thuyền.

Bốn ả ngư nữ như hình với bóng bám rịt lấy chàng.

Đột nhiên lúc đó, Trường Phong nghe tiếng khí công lướt xẹt qua bên hông mình.

- Rét ...

Hai ả ngư nữ bị trúng khí công, lật nhào ra sau. Hai chân giãy đành đạch.

Trường Phong neho mảy, lằm nhằm:

- Âm Công Lượng Cực Tử.

Hai ả ngư nữ còn lại sững sờ, thì đã bị Trường Phong dụng huyết chỉ điểm luôn vào Đan Điền. Hai người sụm xuống, rồi té lặn ra sàn thuyền.

Trường Phong quay lại Ngư Trường Điều Tẩu.

- Lão tiền bối vừa giúp tại hạ ... Tại sao như vậy?

Khi chàng đối nhãn với Ngư Trường Điều Tẩu mới ngờ ngờ, chính lão cũng đang ngạc nhiên như mình.

Ngư Trường Điều Tẩu nhìn quang rồi đóng đinh nhãn lực vào Đình Phụng.

Trường Phong nói:

- Có phải vừa rồi lão tiền bối đã trở một ngọn Âm Công Lượng Cực Tử?

Ngư Trường Điều Tẩu quay lại chàng nói:

- Lão phu không có giúp người đâu. Trên chiếc thuyền này, dứt khoát phải có một người thứ ba, ngoài người và vị cô nương này.

Chàng nghĩ ngay đến Hoàng Thúy Nga.

- Chẳng lẽ Thúy Nga ...

Trường Phong lắc đầu. Không thể nào như vậy được, nếu Thúy Nga ở đây sao mấy ngày qua chàng chẳng hề phát hiện. Và nếu không phải nàng thì ai vừa rồi đã dụng Âm Công Lượng Cực Tử giúp mình?

Trường Phong bất giác đưa tay lên miệng gọi lớn:

- Thúy Nga ... Cô nương đang ở đâu?

Ngư Trường Điều Tẩu nghiêng răng kèn kẹt:

- Tiểu tử ... Người đừng gọi nữa, mất công. Bốn thị nữ cung hầu của lão phu tính sao đây?

Chàng neho mảy:

- Tiền bối đã chứng kiến, tại hạ không ra tay hạ thủ họ mà.

- Hừ ... Người không ra tay, nhưng người lại là kẻ gián tiếp. Lão phu thu nạp người trước rồi bắt ả kia thế vào chỗ cung hầu của mình.

Ngư Trường Điều Tẩu vừa nói vừa dang chĩa ba áp sát vào Trường Phong. Sự thể đã đến nước này, Trường Phong không thể nào đứng yên chờ chết, và những lời của Ngư Trường Điều Tẩu khiến cho ý chí quật cường, kiêu ngạo của chàng dâng cao.

Khi lão vừa áp vào Trường Phong, trong chớp mắt đã tấn công ba độc thức liên hoàn, mũi chĩa ba như những ngọn tầm sét, đánh thẳng vào Trường Phong.

Trường Phong lắc mình tung lên cao, ngọn chĩa ba lướt qua dưới đế giày chàng. Từ phía trên, Trường Phong võ xuống một đạo Huyết Ảnh chưởng.

Ngọn chưởng với mười thành nội khí, có thể khai thiên phá thạch nếu trúng sàn thuyền, có lẽ chiếc thuyền sẽ vỡ nát.

Bóng chưởng đỏ ối chớp động, thì Ngư Trường Điều Tẩu lùi về sau hai bộ, dùng chĩa ba hướng lên đỡ.

Ầm ...

Khí chưởng phản hồi, hất chàng lộn lên cao.

Trong lúc đó, Ngư Trường Điều Tẩu mặc dù vẫn trụ thân, nhưng sàn thuyền dưới đế giày lão đã rạn nứt.

Không cho Trường Phong có thời gian định thân, Ngư Trường Điều Tẩu phóng chĩa ba tạo ra chòm tinh vân dày đặc vây chặt lấy thân ảnh Trường Phong.

Bị khí lực phản hồi đẩy chàng lên không, chưa tìm được điểm tựa trụ lại, đã thấy chung quanh mình đầy bóng chĩa tràn ngập sát khí. Trường Phong không khỏi lúng túng, chàng sức nghĩ đến ngọn trủy thủ linh vật, liền dụng luôn ngọn đao đó đỡ những mũi chĩa của Ngư Trường Điều Tẩu.

Chát ... Chát ... Chát ...

Ngư Trường Điều Tẩu thối lui về sau, tròn mắt nhìn ngọn trủy thủ lấp lánh trên tay Trường Phong. Lão lắc đầu quây quây, ngọn chĩa ba chỉ còn lại là một khúc thép dài chưa đầy ba tấc.

Lão quẳng khúc sắt xuống sàn thuyền, rồi bất ngờ lao mình xuống dòng Trường Giang.

Trường Phong gọi với theo:

- Tiền bối ... Tiền bối.

Đình Phụng lúc này mới choàng dậy. Nàng vỗ tay vào trán nói:

- Nhức đầu quá ...

Trường Phong bước lại cạnh bên nàng, hỏi:

- Cô nương có sao không?

- Mọii thấy nhức đầu quá ...

Nàng nhìn bốn ả ngư nữ:

- Họ là ai, sao lại lỏa lồ nằm trên sàn thuyền?

Trường Phong ửng mặt:

- Họ chính là chủ nhân của chiếc thuyền này. Tại hạ thật là hồ đồ, tặc trách, ngỡ đây là thuyền bỏ hoang, không ngờ lại là của một lão nhân kỳ lạ.

- Lão nhân đó đi đâu rồi?

- Ngư Trường Điều Tẩu vừa đấu với Trường Phong, và đã nhảy xuống nước rồi. Vương cô nương ... Trên chiếc thuyền này có chuyện kỳ lạ vừa mới xảy ra. Vừa rồi, tại hạ thắng được bốn ả ngư nữ kia nhờ sự giúp đỡ của Thúy Nga.

Đình Phụng sững sốt nhìn chàng:

- Thúy Nga có mặt trên thuyền này à?

- Tại hạ không biết, nhưng vừa rồi có một người sử dụng tuyệt thức Âm Công Lượng Cực Tử trợ giúp Trường Phong. Trên giang hồ, ngoài Thúy Nga ra đâu còn ai biết tuyệt thức đó nữa.

- Thế thì chúng ta hãy tìm nàng coi.

- Chúng ta đã ở trên thuyền này mấy ngày rồi có thấy bóng dáng nàng đâu.

Trường Phong vừa nói dứt câu, chiếc thuyền chao nghiêng qua một bên. Đình Phụng như mất thăng bằng chúi người vào lòng Trường Phong.

Trường Phong đỡ nàng lên, bằng mình đến bệ thuyền, thét lớn:

- Lão tiên bối đừng làm như vậy.

Dưới nước, Ngư Trường Điếu Tẩu ngửa mặt cười khanh khách:

- Sao lão lại không được phá thuyền của mình chứ? Thuyền của ta ... ta phá chẳng cần đáng gì đến người.

Ngư Trường Điếu Tẩu vừa nói vừa giơ cao song thủ nện một quả đấm nghìn cân vào be thuyền.

Ầm ...

Sau cú đấm đó, vách thuyền đã bị lủng một lỗ to. Nước Trường Giang ào ào tuôn vào trong khoang.

Trường Phong hét lên:

- Lão thật là ích kỷ và bỉ ổi.

- Người đã giết bốn thị nữ cung hầu của lão phu, chặt đứt đoạn ngọn chĩa lưu ly, còn muốn lão phu tặng không cho chiếc thuyền này à?

Ngư Trường Điếu Tẩu ngụp đầu xuống nước, rồi trồi lên. Lão hướng về phía Trường Phong, phùng mang trợn má phun một vòi nước thẳng tắp như kẻ chỉ.

Ngọn nước đó như một sợi tơ, rít trong gió, Trường Phong chỉ kịp lách đầu qua, thì tia nước như một mũi tên khoan lỗ trên vách thuyền.

Ngư Trường Điếu Tẩu quắc mắt nói lớn:

- Tiểu tử, người giỏi lắm ... Để lão phu nhận chìm chiếc thuyền này rồi sẽ tính đến cái mạng của người.

Đình Phụng nắm tay Trường Phong nói:

- Đại ca ... Thuyền của người ta thì trả cho người ta chúng ta chẳng cần thiết đến cái thuyền này nữa.

Trường Phong gật đầu.

Đình Phụng mỉm cười nói:

- Mình đi thôi.

Trường Phong trợn mắt:

- Đi bằng cách nào.

Đình Phụng chỉ xuống mặt nước:

- Nhảy đại xuống nước.

Trường Phong tỏ vẻ lưỡng lự, Đình Phụng nói tiếp:

- Đại ca đã từng cấp Phụng muối, giờ thì thực hiện lại cách đó thôi.

Chiếc thuyền nghiêng hẳn qua một bên. Nước Trường Giang sùng sục sôi như muốn nhận chìm chiếc thuyền bé bỏng, trông ngỡ chiếc lá bé xíu đang lọt vào dòng xoáy.

Chiếc thuyền lật nghiêng một bên, chẳng còn cách gì khác, Trường Phong choàng tay ôm xốc qua eo lưng Đình Phụng. Chàng điểm mũi giày bằng mình xuống nước.

Ngư Trường Điều Tẩu trôi lên, chực vươn trảo thủ chộp vào chân chàng. Nếu lão tinh mắt một chút đã có thể nhận ra hai ngón tay của Đình Phụng óng ánh như ngọc pha lê.

Trảo thủ của Ngư Trường Điều Tẩu vừa chạm đến cổ chân Trường Phong thì lão cũng vừa có cảm giác mát lạnh ngay thiên đỉnh.

Lão chỉ vừa kịp há miệng, nước Trường Giang ồ ạt ập vào cái miệng toang hoác của Ngư Trường Điều Tẩu.

Sóng nước Trường Giang kéo Ngư Trường Điều Tẩu trôi tuột xuống đáy sông, mà Trường Phong chẳng hề hay biết gì.

Chàng kè Đình Phụng, mắt nhìn quanh nói:

- Vương cô nương hãy cẩn thận. Lão thủy quái đó không để chúng ta yên đâu.

Đình Phụng mỉm cười, đối mặt với chàng:

- Có đại ca bên cạnh, Đình Phụng chẳng sợ lão thủy quái đó đâu.

oo Không gian im lặng quá, chẳng một bóng người, chẳng một tiếng động, ngỡ như chốn này là cõi hoang vu ông tạo cố tình nặn ra nó. Trường Phong đang ngồi cạnh Vương Đình Phụng, nàng co ro như muốn khóa lấp cái lạnh bằng chính thân thể mình. Bất giác Trường Phong cũng xúc động, thương hại nàng.

Trong sự trống vắng, lạnh lẽo, Trường Phong lại nghĩ đến Khả Ngọc. Chàng nhìn xuống Đình Phụng mà so sánh, tưởng tượng, phải chi Khả Ngọc đang ở cạnh bên mình.

Đình Phụng chớp mắt nhòm dấy hỏi:

- Đại ca đã thức rồi à?

Trường Phong mỉm cười:

- Huynh đã thức rồi.

Chàng đổi cách xưng hô với Đình Phụng. Dù sao trong hoàn cảnh này, Trường Phong không muốn tạo sự xa cách với nàng. Với lại bây giờ, chàng còn đang mang nặng mối hận với Khả Ngọc.

Trường Phong nhìn Đình Phụng nói:

- Thấy Phụng muội ngủ ngon, huynh ...

- Có đại ca bên cạnh, Phụng muội cảm nhận sự an lành vô cùng.

Đình Phụng ngược nhìn lên trời. Xa xa trong tầm mắt của nàng là ngọn núi Kỳ Lân.

Đình Phụng chỉ tay về phía ngọn núi đó nói:

- Đại ca thấy ngọn núi kia không?

Trường Phong gật đầu:

- Thấy.

- Ngọn Điện U Linh nằm ngay trong ngọn núi đó.

- Tại sao Phụng muội biết?

Đình Phụng nũng nịu:

- Đại ca không nhớ chính Phụng muội đã lấy trộm đá Hồng Liên?

- Phụng muội đã biết được bí mật của đá Hồng Liên?

Đình Phụng gật đầu:

- Trí mẫn của muội cũng không thua kém Bạch Liên thánh cô, chúng ta hãy đi đến đó.

Trường Phong gật đầu.

Chàng và nàng phải mất nửa buổi trời mới đến được chân núi. Trường Phong quan sát ngọn núi rồi nói:

- Từ đây lên núi thật là hiểm trở, mà chẳng có đường lên. Làm sao lên được?

Đình Phụng lấy đóa Hồng Liên từ trong ống tay áo ra, nàng nói:

- Nếu Ngọc Điện U Linh dễ vào, dễ ra thì đóa Hồng Liên này đâu phải là vật báu trên giang hồ. Lúc này mới cần đến Hồng Liên.

Ấu Trường Phong ngạc nhiên hỏi:

- Muội đã biết cách sử dụng đóa Hồng Liên?

- Muội biết ... Nhưng không chắc lắm.

- Chúng ta thử xem.

Đình Phụng nhìn lên đỉnh núi:

- Trông ngọn núi này như một con kỳ lân đang giương nanh múa vuốt.

Nàng vừa nói vừa định phương vị. Đình Phụng từ từ quay lại đối mặt với Trường Phong, thẹn thùng nói:

- Đại ca ...

- Có chuyện gì muội cứ nói.

Đình Phụng ửng mặt:

- Muội nói ra sợ đại ca sẽ chê cười mình.

Trường Phong lắc đầu:

- Hoạn nạn chúng ta đã có nhau rồi, đâu có gì huynh lại cười muội.

- Đại ca hứa nhé.

Trường Phong gật đầu.

Đình Phụng nũng nịu:

- Đại ca thề đi.

- Thề sao ... có việc gì quang trọng mà Phụng muội lại bắt huynh phải thề.

- Đại ca thề muội mới nói.

Trường Phong cười khẩy một tiếng rồi đưa tay lên trời:

- Nếu Trường Phong này có ý không tốt với Đình Phụng thì hoàng thiên hậu thổ sẽ không để ta sống trong cõi nhân gian này.

Đình Phụng nắm tay chàng.

Trường Phong nhìn nàng hỏi:

- Phụng muội đã tin huynh chưa?

- Muội tin đại ca lắm.

- Giờ muội hãy nói đi.

Nàng thẹn thẹn nói:

- Đóa Hồng Liên này sẽ trở oai lực khi có chân dương và chân âm cùng phối hợp. Nó sẽ phát quang tợ như một ngọn cung đăng chỉ cho muội và huynh biết cánh cổng vào Ngọc Điện U Linh.

- Có phải vậy không?

Đình Phụng gật đầu:

- Đúng như vậy đó. Chính vì lý do đó mà muội sợ huynh sẽ cười mình.

Trường Phong lưỡng lự.

Đình Phụng cúi mặt, thỏ thẻ nói:

- Muội biết đại ca còn rất yêu thương Khả Ngọc. Nhưng ...

- Muội đừng nói nữa ... Khả Ngọc với huynh không còn gì nữa đâu.

- Nếu không còn gì thì đại ca hãy cùng muội vào trong Ngọc Điện U Linh. Biết đâu trong đó chẳng có một môn công trác tuyệt do kỳ nhân để lại có thể đổi đầu với Bạch Liên thánh cô.

- Huynh sẽ đi với muội.

Đình Phụng hớn hở:

- Đại ca đi với muội?

Trường Phong gật đầu.

Nàng cầm đóa Hồng Liên, rồi nắm tay Âu Trường Phong tiến thẳng về phía vách núi Kỳ Lân. Hai người đến trước cửa động đá tối mịt.

Trường Phong hỏi nàng:

- Chúng ta vào trong động đá này?

Đình Phụng gật đầu:

- Đi đến cuối động đá, chúng ta sẽ gặp một vùng đất bằng phẳng, có hoa có cỏ. Đến đấy coi như cùng đường, nếu không có đóa Hồng Liên. Ngược lại sẽ có đường đi tiếp.

- Phụng muội như quá rành cổ động này?

- Muội đã đến đây một lần.

- Muội đến đây hồi nào?

- Khi muội còn ở bên cạnh Bạch Liên thánh cô. Nhờ Thánh cô muội mới biết được chốn này.

Trường Phong nhìn thẳng vào mắt Đình Phụng hỏi:

- Muội có quan hệ thế nào với Khả Ngọc?

Cúi đầu nhìn xuống đất, Đình Phụng thỏ thẻ nói:

- Rất gần ... Cũng rất xa ...

- Nói rõ cho huynh biết được không?

- Sau này đại ca sẽ biết. Hiện tại ... muội và Khả Ngọc không cùng một chí hướng.

Nàng chỉ vào cổ động nói:

- Mình đi thôi.

Hai người vào cổ động, đúng như Đình Phụng nói, đi đến cuối cổ động, họ lọt vào một vùng bằng phẳng chu vi khoảng mười trượng vuông.

Trường Phong nhìn quanh:

- Chung quanh đều là vách đá, chẳng có con đường nào nữa, làm sao chúng ta biết được lối vào Ngọc Điện U Linh?

- Bây giờ mới là lúc muội cần đến đại ca.

Nàng nắm tay Trường Phong bước ra giữa khoảng trống đó, rồi nói:

- Muội và đại ca cùng vận chân khí truyền vào đài hoa Hồng Liên. Đóa Hồng Liên sẽ biến hóa thành ngọn cung đăng soi cho chúng mình thấy cửa vào Ngọc Điện.

- Chúng mình thử xem.

Chàng và Đình Phụng ngồi kiết già dưới đất.

Đình Phụng nói:

- Đại ca tập trung tinh thần nhé, sơ xảy một chút đóa Hồng Liên sẽ nổ bùng, sinh mạng hai chúng ta sẽ không giữ được đâu.

- Có chuyện đó nữa à?

Đình Phụng gật đầu.

Hai người ngồi đầu lưng với nhau. Trường Phong định thần tập trung vận hóa khí công dồn vào Đan Điền, chu du qua Vĩ Lư, Linh Cái rồi dồn vào Mạch Môn.

Lưng chàng có cảm giác êm êm và mát rượi.

Đình Phụng nói:

- Đại ca hãy quay lại, chúng ta bắt đầu truyền công hợp nhất.

Trường Phong từ từ dùng khí công, nâng thân ảnh khoảng ba tấc, từ từ quay lại. Chàng giật thót ruột khi thấy đối mặt với mình, Đình Phụng đã thoát y phơi bày tất cả những đường nét của thân thể. Hai quả tuyết lê nõn nà chẳng khác nào đôi quả chín mọng, gợi cảm đập thẳng vào mắt chàng.

Đình Phụng nhắm mắt thổ thở nói:

- Muội cần đại ca định tâm. Dục tà sẽ khiến đóa Hồng Liên vỡ tan.

Giọng của Đình Phụng vô cùng nghiêm lạnh, nên bao nhiêu ý nghĩ gợi dục trong đầu Trường Phong tan biến ngay lập tức.

Đình Phụng nói tiếp:

- Đại ca đã chuẩn bị rồi chứ?

- Đại ca đã chuẩn bị rồi.

Đình Phụng từ từ nâng đóa Hồng Liên lên ngang mặt nàng thăm thì nói:

- Đóa Hồng Liên này sẽ hội tụ chân nguyên của đại ca và của muội biến thành ngọn cung đăng, dẫn mình đến cửa vào Ngọc điện.

- Huynh hiểu.

Trường Phong nhắm hai mắt, chuyển hóa khí công, từ từ dẫn chân nguyên vào đóa Hồng Liên. Chàng hít một hơi chân khí thật sâu, tâm định gần như chỉ tập trung vào việc vận khí, thoáng chốc đỉnh đầu đã xuất hiện một làn khói hồng tỏa lên thẳng tắp.

Giữa lúc chân khí của chàng tập trung đến cao độ để dẫn truyền vào Hồng Liên thì bất thần Đình Phụng rụt tay lại, đứng bật lên.

Nàng với tay khoác vội bộ xiêm y lên người, miệng quát lớn:

- Ai? Hãy ra đi.

Một bóng người bước ra chậm chậm.

Trường Phong mở choàng mắt và chàng nhận ra Hoàng Thúy Nga đang đứng nhìn mình với ánh mắt bi lụy.

Đình Phụng cau mày:

- Hoàng cô nương đến không hợp lúc tí nào.
- Một mình ta thì không thể nào đến đây được. Còn một người nữa.

Trường Phong hỏi:

- Thúy Nga đến với ai?
- Bạch Liên thánh cô Vương Khả Ngọc.

Trái tim chàng đập rộn lên, Trường Phong lặp lại:

- Bạch Liên thánh cô cũng đến đây với Nga muội?

Thúy Nga nhìn ra cửa:

- Khả Ngọc, cô nương hãy vào đi.

Tiếng của Khả Ngọc ngoài cổ động vọng vào:

- Không ... Ta không vào.

Trường Phong nheo mày, giọng nàng đã đổi khác quá, nghe khàn khàn như một bà lão đã trên trăm tuổi. Chàng hướng mắt nhìn Thúy Nga, hỏi:

- Thúy Nga gạt tại hạ đấy à? Tiếng của Khả Ngọc không phải như vậy.

Thúy Nga liếc xéo về Đình Phụng nói:

- Âu đại ca hỏi vị cô nương kia sẽ biết vì sao giọng nói của Khả Ngọc thay đổi. Nếu như Thúy Nga không đến kịp e rằng chính Âu đại ca cũng thay đổi chẳng khác gì Bạch Liên thánh cô Vương Khả Ngọc.

Đình Phụng vận lại trang y, cau mặt nói:

- Hoàng cô nương muốn gì?
- Thúy Nga muốn nói sự thật. Một sự thật khiến Âu đại ca vô cùng đau lòng.
- Hoàng cô nương muốn nói gì? Bạch Liên thánh cô thật là tài giỏi, có thể mua chuộc được Thúy Nga, ái nữ của bang chủ Tàn Khuyết môn Hoàng Minh Vũ.
- Không phải mua chuộc đâu. Khả Ngọc đâu còn gì để mua chuộc. Huống gì giờ đây nàng chỉ còn là một bóng ma lẳng lẽ, cô tịch do Mộng Diệp Tuyền tạo ra.

Hoàng Thúy Nga quay lại Trường Phong nói:

- Âu đại ca ... Muội biết kẻ gây ra trận huyết sát tại Sinh Tử vực không phải là Khả Ngọc, mà chính là U Hồn bang chủ Mộng Diệp Tuyền hóa thân Đình Phụng.

Thúy Nga quay lại Đình Phụng tiếp:

- Đình Phụng cô nương có đồng ý lời nói của ta không?

Đình Phụng thẳng thốt rồi lắc đầu nói:

- Võ công của ta đâu có đủ bản lĩnh như vậy?
- Trước đây thì không có, nhưng bây giờ cô nương thừa khả năng làm việc đó.

Trường Phong chen vào:

- Thúy Nga ... muội đừng có nghĩ sai như vậy.

Thúy Nga nghiêm giọng:

- Đại ca tin cô ta?

Nàng hừ một tiếng tiếp:

- Đại ca tin thị nhưng muội thì không tin được. Bởi muội là người duy nhất biết Vương Đình Phụng đã luyện thành võ học trong Hồng Liên, vì thị chính là Mộng Diệp Tuyền. Một dams nữ cùng thời với Tứ đại kỳ nhân.

Trường Phong quay lại nhìn thẳng vào mặt Đình Phụng hỏi:

- Đình Phụng, có đúng vậy không?

- Chẳng lẽ đại ca không tin Phụng muội sao? Phụng muội đã sống bên đại ca bao lâu rồi mà đại ca không hiểu muội à? Nếu Đình Phụng đạt thành võ công trong Hồng Liên thì đâu cùng đại ca chạy trốn khỏi sự truy sát của Bạch Liên thánh cô.

Trường Phong quay lại Thúy Nga nói:

- Thúy Nga ... Sự thật là vậy đó ... Huynh và Đình Phụng chạy trốn Bạch Liên thánh cô đến cổ động này, nhằm thâm nhập Ngọc Điện U Linh, hàm thụ võ công của tiền nhân tiểu trừ ma nữ.

Thúy Nga lắc đầu:

- Người đang ở cạnh đại ca chính là ma nữ đó.

- Hoàng Thúy Nga ... Trường Phong không muốn muội nói những lời như vậy. Bằng không đừng trách Trường Phong này.

Thúy Nga chiếu tinh nhãn vào mặt Trường Phong. Nàng bật cười những tiếng bi ai, rồi nói:

- Thúy Nga người không ra người, bởi chỉ học mỗi tuyệt công Âm Công Lượng Cực Tử, còn Mộng Diệp Tuyền thì hàm thụ tất cả những tuyệt công trong Hồng Liên, nên so ra đại ca phải vì ả hơn muội rồi.

Nàng liếc qua Đình Phụng tiếp:

- Nhưng còn một người nữa, có lẽ đại ca không thể không động tâm.

- Thúy Nga muốn nói ai?

- Vương Khả Ngọc.

Thúy Nga quay ra cửa cổ động gọi:

- Khả Ngọc, sao cô nương không vào?

Tiếng khàn khàn lại vang lên:

- Không ... Ta nhất định không vào. Có giết ta, ta cũng không vào.

Thúy Nga nghiêm giọng:

- Nữ nhân sống nhờ sắc, ta đã bị mất nhan sắc vì luyện võ công, cô nương mất nhan sắc vì bị hại. Hai chúng ta đồng bệnh tương lân mà.

Trong lúc Thúy Nga nói, Trường Phong suy nghĩ mông lung. Chàng quyết định sẽ bắt Khả Ngọc vào đối chứng với mình.

Nghĩ là làm, Trường Phong lắc vai, trở luôn bộ pháp quỷ cước băng ra ngoài cổ động, để mặc Thúy Nga và Đình Phụng ở lại.

Còn lại hai người, Thúy Nga chiếu tinh nhãn vào Mộng Diệp Tuyền nói:

- Đến lượt chúng ta đối mặt nhau.

Diệp Tuyền hừ một tiếng:

- Hoàng cô nương muốn gì ở ta?

- Món nợ mà người đã vay tại Sinh Tử vực. Khi ta đến Sinh Tử vực, mới đầu cũng nghĩ do Khả Ngọc gây ra, nhưng rồi khi gặp được Khả Ngọc dở sống, dở chết thì mới biết người đó là người.

Diệp Tuyền nhếch mép:

- Đã biết rồi, thì ngươi làm gì được ta chứ?

Thúy Nga chẳng nói nửa lời, từ từ khép hai ngón tay trở và giữa dâng lên ngang ngực.

Mộng Diệp Tuyền cũng cùng động tác với nàng.

Diệp Tuyền nói:

- Ta cũng có thể thi triển Âm Công Lượng Cực Tử.

- Ta biết.

Thúy Nga dứt lời, phát ngang cánh tay, một ngọn khí công bèn như bảo đao, bảo kiếm phát xuất từ hai ngón tay của nàng, cắt một đường cầu vòng chém thẳng vào yết hầu Mộng Diệp Tuyền.

Mộng Diệp Tuyền cũng phát tác một ngọn Âm Công Lượng Cực Tử chẳng khác gì Thúy Nga.

Hai ngọn khí công chạm thẳng vào nhau.

Keng ...

Âm thanh lạnh lạnh phát ra nghe như tiếng kim loại chạm nhau.

Thúy Nga lùi nửa bộ, Diệp Tuyền lùi nửa bộ. Hai người chăm chăm nhìn nhau.

Mộng Diệp Tuyền cười khẩy một tiếng nói:

- Khâm phục ... Khâm phục ... Ngươi đã luyện thành công Âm Công Lượng Cực Tử nhưng chưa luyện thành những tuyệt công kia.

- May mắn ta cũng đã được Khả Ngọc truyền lại khẩu quyết các ngọn công đó.

- Chúng ta thử coi.

Diệp Tuyền lắc vai trở thuật pháp di hình. Thoát cái nàng đã biến mất rồi bất thần xuất hiện bên phải Thúy Nga, thi triển luôn một ngọn Âm Công Lượng Cực Tử chém xả vào vai đối phương.

Ngọn khí công vừa thoát ra khỏi hai đỉnh đầu ngón tay của nàng thì thân ảnh Thúy Nga cũng vụt tan biến vào hư không chẳng khác gì thị.

Ngọn Âm Công Lượng Cực Tử của Mộng Diệp Tuyền chém xả vào vách đá.

Rét ...

Vách đá bị chém đứt một đường dài non ba tấc.

Phát tác khí công đánh Thúy Nga, Diệp Tuyền chưa kịp thu hồi khí lực thì cảm giác sau lưng mình có kiếm khí lạnh ngắt.

Biết bị Thúy Nga tập kích sau lưng, Diệp Tuyền bước xéo qua trái theo thuật Di Hình bộ pháp, đồng lúc điểm mũi hài lộn ngược về phía sau.

Ngọn khí công của Thúy Nga lướt dọc theo sống lưng của nàng, chém vào vách đá tạo thành đường rãnh thẳng tắp.

Hai người cứ đầu mũi được mười hiệp, mồ hôi ướt đầm sắc diện.

Nếu Thúy Nga phát tác Âm Công Lượng Cực Tử thì Diệp Tuyền cũng thi triển tuyệt công đó đón đỡ. Bên tám cân bên nửa lượng, tuyệt nhiên không bên nào chiếm thượng phong.

Đột ngột Diệp Tuyền hét lớn một tiếng, từ hai ống tay xiêm y của nàng, thoát ra hai đốm sáng bắn xẹt về phía Thúy Nga.

Thúy Nga trở bộ, chém xéo về sau một đạo Âm Công Lượng Cực Tử đánh bạt hai đốm sáng đó. Lợi dụng khoảnh khắc chớp mắt Thúy Nga không kịp vận chuyển chân âm có thể phóng tiếp Âm Công Lượng Cực Tử, Diệp Tuyền thi triển tuyệt công âm khí xả vào tâm huyệt đối phương.

Đòn công của Diệp Tuyền, Thúy Nga không thể nào ngờ được, mặc dù đã phòng bị từ trước. Tình huống đảo lộn trong chớp mắt, đang từ thế cân bằng, Thúy Nga rơi vào cảnh thập tử nhất sinh.

Nàng muốn trở thuật pháp di hình cũng không còn kịp để tránh ngọn khí công thần diệu kia, còn cưỡng ép dụng khí công đón đỡ thì chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Mộng Diệp Tuyền cười khẩy:

- Nằm xuống.

Giữa lúc sinh mạng Thúy Nga ngàn cân treo sợi tóc thì Trường Phong cấp nách Khả Ngọc từ cổ động lướt vào. Chàng còn đang ngạc nhiên khi thấy Thúy Nga và Đình Phụng động thủ với những chiêu hừng hực sát khí, thì Khả Ngọc thét lớn:

- Không được.

Theo tiếng thét đó, nàng vùng khỏi tay Trường Phong, lao vào làm màn che cho Thúy Nga.

Ngọn khí chưởng vô tình, đâm thọt qua lưng Khả Ngọc.

Á ...

Khả Ngọc té quỵ xuống, hai tay khẳng khiu chới với bầu xuống mặt đất.

Thúy Nga ôm lấy Khả Ngọc đỡ lên.

Nàng thét lớn:

- Vương Khả Ngọc ...

Thúy Nga đứng bật lên, sắc diện biến đổi không ngừng. Khuôn mặt nàng đanh lại, tràn ngập sát khí. Thúy Nga quát lớn một tiếng, lao thẳng vào Mộng Diệp Tuyền. Tả thủ lẫn hữu thủ đều cùng một lượt thi triển Âm Công Lượng Cực Tử với tất cả nội lực tu vi.

Hai ngọn khí công như lưỡi kéo thần chết pháp thẳng vào yết hầu Mộng Diệp Tuyền.

Mộng Diệp Tuyền hoảng kinh. Sự xuất hiện của Khả Ngọc khiến tâm linh xáo trộn, trong nhất thời đâm ra lúng túng.

Hai ngọn khí công của Thúy Nga bắn xẹt tới, khiến cột sống lạnh toát, dù muốn hay không muốn cũng đành nghiêng rãng vận khí công đón đỡ.

Keng.

Mộng Diệp Tuyền thoái lui ba bước, thần sắc chuyển qua màu tím tái, rồi xanh rờn.

Thúy Nga lùi nửa bộ, mặt vẫn không hề thay đổi.

Thúy Nga thét lớn lên một tiếng nữa, dụng tuyệt thức Âm Công Lượng Cực Tử quyết hạ thủ Mộng Diệp Tuyền. Lần này, Thúy Nga như muốn đổi mạng với kẻ thù của mình, nên chẳng màng sinh mạng, mà chỉ quyết một lòng giết Diệp Tuyền bằng được.

Hai cánh tay của nàng đồng loạt đếm xỉa đến trước, cùng với bộ pháp Di Hình huyền diệu.

Mộng Diệp Tuyền nhao mào, nghiêng rãng vận tất cả nội khí còn lại đón Thúy Nga, mặc dù lực phủ ngũ tạng đang xáo trộn chưa kịp điều hòa.

Ngọn Âm Công Lượng Cực Tử của Thúy Nga như hai thanh bảo kiếm đâm xuyên qua ngực Mộng Diệp Tuyền, ngược lại hai ngón tay trở và giữa của Mộng Diệp Tuyền cũng ngập xuyên qua tâm huyệt nàng.

Hai người đứng bất động đối mặt nhìn nhau trừng trừng.

Trường Phong như pho tượng đứng chôn chân dưới đất, đến khi chàng lấy lại thần trí thì Thúy Nga lẫn Mộng Diệp Tuyền cùng ngã sấp xuống mặt đất.

Trường Phong gào lên:

- Thúy Nga ... Đình Phụng.

Chàng băng đến bên hai người.

Mộng Diệp Tuyền chỉ còn là cái xác xanh tái, Thúy Nga còn chút hơi thở nhường mắt nhìn chàng.

Chàng vội đỡ Thúy Nga nói:

- Thúy Nga ... Nga muội tại sao lại làm như vậy?

Thúy Nga mấp máy môi nói:

- Thị là kẻ thù của Thúy Nga ... Thúy Nga đã trả được món nợ rồi. Thúy Nga mãn nguyện lắm, chết không ân hận. Âu đại ca ... Thúy Nga không được may mắn ...

- Thúy Nga, để huynh tìm cách cứu muội.

Thúy Nga lắc đầu:

- Không kịp nữa đâu ... Đại ca hãy lo lắng cho Khả Ngọc ... Cô ấy cần đại ca.

- Khả Ngọc là Bạch Liên thánh cô.

Thúy Nga lắc đầu:

- Nàng không còn là Bạch Liên thánh cô nữa ... Đại ca hứa với Thúy Nga đi.

Trường Phong ngậm ngùi:

- Đại ca hứa.

Thúy Nga mỉm cười:

- Muội yêu đại ca lắm.

- Thúy Nga ...

Nàng áp đầu vào ngực Trường Phong, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Trường Phong gào lên:

- Thúy Nga ...

Nàng im lặng với cái xác vô hồn, nhưng trên khóe miệng vẫn đọng nụ cười mãn nguyện.

Trường Phong đặt Thúy Nga nằm dưới sàn đá. Chàng sức nhớ tới Khả Ngọc. Trường Phong quay phắt bước thẳng đến bên Khả Ngọc.

Chàng đỡ Khả Ngọc lên mà trong đầu tự vẫn:

“Đây có phải là Khả Ngọc không?”.

Hơi thở Khả Ngọc rất yếu ớt, khiến cho Trường Phong không thể cầm lòng được. Nhìn bả vai Khả Ngọc bị khoét một lỗ cỡ đầu đũa, Trường Phong thương cảm vô cùng.

“Dù gì chẳng nữa, mình cũng phải cứu nàng”.

Dựng Khả Ngọc ngồi dậy, Trường Phong vận chuyển chân khí vô vi, áp thẳng tay vào lưng nàng, rồi từ từ vận hóa khí công truyền sang. Một khắc ... hai khắc ... Khả Ngọc rên khe một tiếng, mở choàng mắt. Trường Phong thu hồi chân khí, mà cảm thấy uể oải vô cùng.

Trường Phong ngưỡng ngưỡng nói:

- Ngươi ... Ồ ... Khả Ngọc thấy thế nào?

Khả Ngọc cúi gằm mặt xuống:

- Ta cảm ơn công tử. Đa tạ công tử đã cứu mạng.

Khả Ngọc đứng lên. Nàng nhìn hai cái xác Thúy Nga và Diệp Tuyền, cảm lòng không đặng, nước mắt tuôn dài xuống hai bên khóe mắt.

Nàng nuốt nước miếng, nấc một tiếng rồi nói:

- Xin kiếu từ.

Khả Ngọc ôm vai, lê từng bước cô đi ra ngoài cổ động. Trường Phong lắc vai trở thuật pháp chắn ngang đường nàng:

- Khả Ngọc ... hãy dừng lại ... Tại sao nàng lại bỏ đi?

- Lão không phải là Khả Ngọc cô nương. Công tử đã lầm rồi.

- Nếu không phải là Bạch Liên thánh cô Vương Khả Ngọc sao người lại biết chốn này?

Khả Ngọc quay phắt lại, nhướng ánh mắt ngầu đục nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Công tử nhìn kỹ đi. Ta có phải là Khả Ngọc cô nương không?

- Dung mạo thì không, nhưng vẫn có nét là của nàng.

Trường Phong nắm tay Khả Ngọc nói tiếp:

- Nếu thật là Khả Ngọc, thì Trường Phong này không để nàng đi đâu.

Đột nhiên có luồng sáng ngũ sắc từ thi thể Mộng Diệp Tuyền phát lên. Trường Phong và Khả Ngọc đồng quay mặt nhìn luồng sáng đó.

Chàng nắm tay Khả Ngọc kéo đến bên thi thể của Mộng Diệp Tuyền. Trường Phong mới nhận biết luồng ngũ sắc đó do đóa Hồng Liên phát quang tạo thành.

Trường Phong buột miệng nói:

- Tại sao đóa Hồng Liên lại phát sáng?

Khả Ngọc cúi nhặt đóa Hồng Liên:

- Đóa Hồng Liên rất kỳ diệu, nó có thể hấp thụ chân nguyên chân khí. Có lẽ khi Diệp Tuyền chết, chân khí của nàng liền bị đóa Hồng Liên hút hết.

Trường Phong hừ một tiếng nhìn đóa Hồng Liên nói:

- Vì đóa Hồng Liên này mà bao thảm họa đã xảy ra. Tại hạ không muốn thấy nó nữa.

Chàng thộp đóa Hồng Liên trên tay Khả Ngọc, chực vận công phá hủy nó.

Chân khí của chàng vừa tụ vào Đan Điền thì đã thấy một hấp lực khủng khiếp từ đóa Hồng Liên từ từ tỏa ra hút lấy. Trường Phong muốn thu hồi nguyên khí nhưng đã muộn rồi.

Đóa Hồng Liên càng lúc càng rực rỡ, nếu Trường Phong không thu hồi nguyên khí được thì chẳng bao lâu nữa, chân nguyên chàng sẽ cạn kiệt như dòng sông khô.

Mồ hôi tuôn ướt đầm hai bên thái dương, Trường Phong cố gắng bao nhiêu, nguyên khí của chàng càng bị Hồng Liên hút lấy bấy nhiêu.

Chàng từ từ nhắm mắt:

- Ta chết mất.

Tâm thần chàng gần như bất định, thì đột ngột nguyên khí như thác nước cuộn chảy trở lại. Trường Phong mừng rỡ mở choàng mắt.

Đối mặt với chàng là đóa Hồng Liên rạng rỡ, bên kia là Khả Ngọc đang thay đổi hình dạng. Hai tay nàng đặt trên đài hoa.

24. Chương 24: Ngọc Diện U Linh

Khả Ngọc không còn là một bà lão già nua run rẩy nữa, Trường Phong nhìn nàng, ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại có chuyện kỳ lạ như vậy?

Khả Ngọc cúi mặt thổ thê:

- Đại ca tha thứ cho Ngọc muội.

- Trường Phong muốn biết, sao lại có chuyện kỳ lạ như vừa xảy ra.

Khả Ngọc liền kể lại những sự tình tứ lúc Trường Phong gặp lại nàng ở rừng tùng bên dòng suối, cho đến khi Mộng Diệp Tuyền xuất hiện.

Nàng thở ra nói tiếp:

- Đóa Hồng Liên có một công năng rất đặc biệt, là nó có thể giữ được chân nguyên, và cũng có thể trả lại chân nguyên đó. Diệp Tuyền đã dụng hấp lực ma công hút nguyên khí chân âm Khả Ngọc. Có lẽ khi thị tử vong thì Hồng Liên trong người hấp thụ luôn chân nguyên của y thị.

- Và tại sao huynh tính hủy diệt nó, nó lại hút chân nguyên của huynh.

- Huynh vận công chọc phá nát đóa Hồng Liên tất công năng kia sẽ hút lấy nguyên khí của huynh.

- Vì sao nó trả lại?

- Muội vô tình đặt tay lên đóa Hồng Liên, gián tiếp dương khí và âm khí hội nhập, cố sự mới xảy ra như vậy.

- Huynh hiểu rồi.

Trường Phong bất chợt nghiêm mặt hỏi:

- Ngọc muội có thể nói cho ta biết, phải chính Mộng Diệp Tuyền đã hại Tàn Khuyết môn đúng không?

- Muội không có bằng chứng, và Hoàng bang chủ giờ cũng đã chết, có nói ra huynh cũng không tin.

Trường Phong suy nghĩ đến năm hạt cườm mình đã lấy trong tay Hoàng Minh Vũ.

Chàng thò tay vào thắt lưng, lấy nhúm hạt cườm ấy chìa đến trước mặt Khả Ngọc hỏi:

- Những hạt cườm này của ai?

Khả Ngọc nhìn những hạt cườm trên tay Trường Phong nói:

- Những hạt cườm này được dính trên hài nữ nhân. Nếu thật Diệp Tuyền là hung thủ sát hại Hoàng bang chủ và phu nhân thì hài của thị đứt khoát phải mất những hạt cườm.

Nghe Khả Ngọc nói, Trường Phong bước ngay lại xác Đình Phụng. Chàng nhìn xuống đôi hài của nàng. Đúng như Khả Ngọc nói, chiếc hài bên phải của Mộng Diệp Tuyền bị mất mấy hạt.

Trường Phong quay lên:

- Khả Ngọc ... Đúng như vậy ... Người sát hại Hoàng bang chủ và phu nhân chính là ...

Khả Ngọc thở ra, bùi ngùi nói:

- Oan nghiệt, chồng chất thêm oan nghiệt. Nhưng giờ đây, thị lẩn Thúy Nga đã ra thiên cổ rồi.

Khả Ngọc bước lại bên góc bãi bằng.

Trường Phong hỏi:

- Ngọc muội tính làm gì?

- Ngọc muội muốn chôn cất họ. Sống làm người, chết trở về với đất.

- Huynh giúp Ngọc muối.

Trường Phong không nói thêm lời nào nữa, liền thi triển huyết trảo bổ xuống mặt đất từng đạo chỉ phong như sét trời. Phải mất một khắc, chàng mới đào xong lỗ huyết.

Trường Phong ẩm Thúy Nga lẫn Mộng Diệp Tuyền đặt chung xuống hố huyết đó rồi cùng Khả Ngọc lấp đất lại. Chàng lấy ngọn trủy thủ, khoét lấy một tảng đá, khắc bia mộ với hàng chữ:

- Nhị nữ kỳ tài Thúy Nga - Diệp Tuyền chi mộ.

Cắm tấm bia đó xuống trước nấm mộ vừa mới đắp, Trường Phong quay lại Khả Ngọc nói:

- Chúng ta đi thôi.

Khả Ngọc lắc đầu.

Trường Phong nheo mày hỏi:

- Ở đây đâu còn việc gì cho đại ca và Ngọc muối làm.

Khả Ngọc chìa đóa Hồng Liên đến trước nói:

- Còn rất nhiều chuyện trong bí mật đóa Hồng Liên này.

Trường Phong lắc đầu:

- Huynh không cần thiết tìm hiểu bí mật đóa Hồng Liên này nữa. Mà huynh nhìn thấy nó, chỉ muốn phá hủy nó thôi. Vì Hồng Liên mà giang hồ dậy sóng, vì Hồng Liên mà Ngọc muối trở thành Bạch Liên thánh cô, và cũng vì Hồng Liên mới có vụ huyết sát tại Ngọc Bảo.

Nàng thở dài một tiếng:

- Rồi đây sẽ còn bao nhiêu việc gì xảy ra nữa?

- Hay nhất hãy hủy nó đi.

- Bao nhiêu người đã đổ máu vì Hồng Liên, chẳng lẽ bây giờ chúng ta lại hủy nó sao?

Trường Phong suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nếu muối đã quyết định như vậy thì sau khi tìm hiểu bí mật Hồng Liên xong, huynh sẽ hủy nó.

Khả Ngọc gật đầu:

- Muội đồng tình với đại ca.

Khả Ngọc dâng đóa Hồng Liên bằng hai tay đưa đến phía trước. Trường Phong hiểu ý nàng liền chuyển hóa chân nguyên nội khí dẫn truyền qua đóa hoa.

Đóa Hồng Liên từ từ sáng lên rực rỡ, và chỉ trong chớp lát nó đã biến thành một ngọn cung đăng tỏa ánh sáng hồng nhạt.

Ánh sáng trong đóa Hồng Liên phản chiếu lên vách đá. Trên vách thoáng chốc đã xuất hiện một đài hoa khổng lồ chẳng khác gì đóa Hồng Liên trên tay Khả Ngọc và Trường Phong.

Hai người tiến dần đến thạch hoa môn đó. Khả Ngọc nhận ra có một lỗ trũng giữa bóng đài hoa, nàng liền ấn tay vào lỗ trũng đó.

Có tiếng rè rè phát ra, và bông thạch hoa môn thụt hẳn vào trong lộ một con đường hầm.

Trường Phong liếc qua Khả Ngọc nói:

- Chúng ta đã đến được độc đạo vào Ngọc Điện U Linh.

Khả Ngọc gật đầu.

Hai người liền chui qua lỗ hổng. Bên trong tối đen chẳng thấy gì cả, nhưng nhờ có đóa Hồng Liên tỏa sáng như ngọn cung đăng, nên hai người tìm lối ra vào chẳng mấy khó khăn.

Trường Phong nói:

- Đây đúng là đường xuống âm phủ.
- Vậy mới có tên là Ngọc Điện U Linh.

Hai người đi theo con đường độc đạo, đến khi chạm đến một chiếc cổng nam bằng những chùm hạt Dạ Minh châu. Chỉ cần một chùm hạt Dạ Minh châu đó thôi cũng đã trở thành đại phú rồi.

Trường Phong nói:

- Chủ nhân Ngọc Điện U Linh đương thời chắc phải là một đại phú có một không hai trên giang hồ.
- Trên cánh cửa đỉnh Dạ Minh châu đó, là tấm liễn bằng vàng ròng khắc bốn chữ Ngọc Điện U Linh.

Khả Ngọc chỉ tấm liễn:

- Chúng ta đã đến được Ngọc Điện U Linh. Với một kho báu liên thành chứa trong Ngọc Điện thì bất cứ ai trong giang hồ đều ao ước làm chủ nó.

Trường Phong nhìn nàng nói:

- Máu đã đổ nhiều quá bởi kho báu này.
- Dù máu có đổ thành sông, thầy chết thành núi thiên hạ vẫn ước mơ là chủ kho tàng này.

Hai người đẩy cửa bước vào trong.

Trường Phong và Khả Ngọc đứng sững sờ. Quả là ngoài sức tưởng tượng của chàng và nàng, bên trong cánh cửa Dạ Minh châu đúng là tòa lầu bằng ngọc. Có thể nói trong này đủ thứ ngọc được xếp thành những gian phòng liên kết với nhau.

Những tảng ngọc hổ phách phản chiếu ánh sáng hồng lấp lánh như những ngọn đèn ngọc lưu ly huyền ảo chói mắt người.

Trường Phong quay lại Khả Ngọc nói:

- Ngu huynh không ngờ Ngọc Điện U Linh lại là nơi chứa một kho tàng từ cổ chí kim chưa từng thấy.

Chàng vừa nói vừa cùng Khả Ngọc tiếp tục tiến bước vào trong.

Trường Phong và Khả Ngọc càng ngạc nhiên hơn khi thấy hai bên đường có những pho tượng sáp trông như người thật, nam nhân có, nữ nhân có. Nam nhân thì vận quan y nội thị, nữ nhân vận xiêm y cung nữ, pho tượng nào cũng thật là sống động như người thật.

Tư thế của những pho tượng linh hoạt đó trông như đang cung nghinh thiên tử.

Trường Phong và Khả Ngọc đi đến cuối hai hàng tượng sáp đó thì thấy một cánh cửa gỗ đính kim cương. Hai bên cánh cửa có hai pho tượng ngự lâm quân, nai nịt chỉnh tề, tay lăm lăm khí giới canh gác.

Chàng nhìn lên phía trên cánh cửa, thấy tấm liễn bằng vàng khắc bốn chữ:

Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Trường Phong nhìn bốn chữ đó không chớp mắt. Khả Ngọc cũng hồi hộp nhìn qua Trường Phong:

- Đại ca ...
- Huynh hiểu rồi ... Ngọc Điện U Linh chính là lăng tẩm của tiên đế, không biết vị vua trong này là ai. Nhưng với một lăng tẩm hoành tráng như thế này nhất định y phải là một vị vua rất oai phong lẫm liệt.

Trường Phong quan sát hai pho tượng Ngự lâm quân gác bên hai cánh cửa, chàng nói:

- Trông họ như những người thật.

Khả Ngọc nhìn vào hai con người của pho tượng:

- Đại ca ... Họ là những người thật, bị đúc thành tượng sáp.

- Nếu họ tự nguyện thì lăng tẩm này phải là của một vị minh quân, nếu không phải minh quân là của một hôn chúa, cực kỳ tàn bạo.

Trường Phong đưa tay chực đẩy cánh cửa gỗ, nhưng Khả Ngọc đã cản chàng lại:

- Đại ca không được ...

Trường Phong rút tay.

Khả Ngọc nói:

- Nếu đây là một hôn chúa thì dứt khoát không để chúng ta vào trong nơi yên nghỉ của y dễ dàng đâu.

Trường Phong mỉm cười:

- Muội thật là thông minh, nếu sơ suất thì dễ gặp hiểm họa.

Khả Ngọc quan sát cánh cửa gỗ lim rồi quay sang Trường Phong nói:

- Không có gì phải nghĩ cả. Chúng ta vào coi trong Truyền Quốc Ngọc Tỷ là báu vật gì.

Trường Phong gật đầu. Chàng cẩn thận áp tay vào cánh cửa gỗ lim rồi từ từ vận công đẩy nó vào trong.

Bên trong ánh sáng chói lòa rực rỡ, khiến Trường Phong lẫn Khả Ngọc phải lóa mắt.

Hai người nhắm mắt lại, một lúc sau mới có thể mở ra nhìn vào trong phòng được.

Dưới ánh sáng rực rỡ từ trong phòng hắt ra, ngay cả ngọn cung đăng trên tay Khả Ngọc tưởng như lịm tắt không tỏa sáng.

Trường Phong và Khả Ngọc bước vào trong. Trước mặt họ là một tảng ngọc lưu ly hồng nhạt tỏa ánh sáng, chỉ cần liếc mắt nhìn qua biết ngay tảng ngọc đó cùng chất loại với đá Hồng Liên.

Bên trong tảng ngọc lưu ly đó, là xác một người đàn ông, mắt nhắm nghiền, chòm râu quai nón rũ dài đến ngang cằm, da thịt còn tươi nguyên, ngay mười ngón tay móng đã mọc ra dài ngoằng.

Phía trên đầu tảng ngọc lưu ly làm cổ quan tài là khuôn hình đá sen.

Khả Ngọc nhìn Trường Phong:

- Đại ca ... Có lẽ đá Hồng Liên này được khắc ra từ tảng ngọc này.

- Chắc chắn là như vậy rồi.

- Vậy ...

Nàng nheo mắt nhìn xác chết trong tảng ngọc nói:

- Chẳng lẽ Truyền Quốc Ngọc Tỷ là cái xác này sao?

- Huynh cũng không hiểu. Nhưng chắc chắn phải có một bức di cảo nào đó để lại chứ.

- Đại ca tin người chết để lại di cảo à?

Trường Phong gật đầu:

- Ngọc muội không thấy vị tiên bối này đã khắc Hồng Liên từ trong cổ áo quan của mình, tất phải có ý đồ gì chứ.

- Để muội thử đặt đá Hồng Liên vào đúng nơi xuất phát của nó coi có bí mật gì xảy ra không?

Trường Phong gật đầu.

Chàng vừa gật đầu, thì đã thấy vùng Đan Điền của mình quặn đau dữ dội. Mồ hôi tuôn dài ướt đầm hai bên thái dương, Trường Phong ôm bụng té khuỵu xuống đất.

Khả Ngọc hoảng hốt đỡ Trường Phong:

- Đại ca ... đại ca sao vậy?

Trường Phong thở dốc:

- Có lẽ huynh đã sử dụng tới chân nguyên nhiều quá nên độc trùng phát triển trước hạn định. Ấu đó là số phận của huynh.

Nước mắt chảy ròng xuống hai khóe mắt, Khả Ngọc thổn thức nói:

- Ngọc muội hại huynh rồi.

Một cơn đau thứ hai quặn lên, Trường Phong nghiêng răng kèn kẹt. Chàng lặn lộn trên thềm ngọc, với cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình đang đứt ra thành từng đoạn nhỏ.

Khả Ngọc rói rít gọi:

- Đại ca ...

Nàng vừa khóc vừa nói.

Trường Phong rên khẽ:

- Ngọc muội ... Huynh chắc không sống được bao lâu nữa đâu. Nếu ngu huynh chết, muội hãy hứa với huynh phải phá hủy đóa Hồng Liên để không ai còn mơ tưởng đến kho báu này nữa.

- Muội hứa ... Muội sẽ hủy nó và cùng chết với đại ca trong Ngọc Điện U Linh này.

Cái đau khủng khiếp tràn đến, khiến tâm thần Trường Phong mù mẫm. Mặc dù chàng có cá tính kiên cường, bất khuất nhưng với cái đau khủng khiếp do độc trùng công phá Đan Điền cũng phải thốt lên:

- Ôi ... Khả Ngọc ... Ta khát nước quá.

Nhìn quanh Khả Ngọc chẳng hề thấy một bình nước nào. Vốn đây là cổ mộ lăng tẩm đâu có ai để nước làm gì. Nàng cuống quýt vì thấy tình trạng quá thảm khốc của Trường Phong.

Khả Ngọc bế xốc Trường Phong đặt luôn lên tảng ngọc áo quan, rồi cắn mạnh vào ngón trỏ của mình. Dí ngón tay đang phun máu vào miệng Trường Phong, Khả Ngọc hối hả nói:

- Đại ca ... Nước đây này ... Uống đi ...

Thần trí gần như chẳng còn biết gì cả, Trường Phong mút ngón tay của Khả Ngọc.

Chàng từ từ lịm dần, cho đến lúc chẳng còn biết gì nữa.

Chỉ còn lại mình Khả Ngọc. Nàng thấy Trường Phong đã ngủ vùi trong cái đau bị độc trùng công phá, lòng thổn thức vô cùng. Nhưng đồng thời cũng phát giác ra, có lẽ nhờ máu của nàng mà Bá Huyền độc trùng mới chịu yên không đục phá thể trạng của nàng nữa.

Rút ngón tay ra khỏi miệng Trường Phong, Khả Ngọc ngồi suy tư. Nàng lẩm nhẩm:

- Tại Khả Ngọc mà đại ca bị khốn khổ như vậy. Ta biết phải làm sao bây giờ.

Tự điểm vào mạch môn ngăn không cho máu chảy, Khả Ngọc nghĩ tiếp độc trùng thích uống máu mới chịu im, chẳng lẽ cứ đến cơn đau, mình lại truyền máu cho chàng. Nhưng nếu mình chẳng còn máu nữa mà chết thì chàng cũng chết.

Trí óc thông tuệ của Khả Ngọc suy nghĩ miên man, cố tìm phương cách giải độc cho Trường Phong. Nàng nhìn ngón tay còn rịn máu đỏ tươi.

Hai ánh thu ba sáng rực như vừa tìm được cách giải độc. Khả Ngọc nhìn lại Trường Phong. Nàng lẩm nhẩm nói:

- Đại ca ... Ngọc muội đã hại đại ca, bây giờ Ngọc muội muốn chuộc lại lỗi lầm của mình.

Hy vọng đây là cách sau cùng để cứu đại ca.

Khả Ngọc quyết định xong liền thoăn thoắt cởi bỏ y phục của Trường Phong và cả trang phục của mình. Nàng rút ngón trỏ và linh vật rọc luôn một đường dài trên mạch môn.

Máu từ kinh mạch nàng tuôn ra xối xả. Khả Ngọc đặt dòng suối máu vào miệng chàng, rồi nằm xuống áp người lên mình Trường Phong.

Nàng rút tay lại, đặt vào thiên đỉnh Trường Phong vận công truyền âm, đồng thời áp miệng vào miệng Trường Phong hút dòng máu nóng vừa thả vào Đan Điền.

Nửa khắc trôi qua, Trường Phong bật ngồi dậy. Chàng hoảng hốt khi thấy Khả Ngọc nằm bên thềm sắc xanh tái, miệng thì ngập đầy vị mặn của máu.

Trường Phong đỡ xốc Khả Ngọc:

- Ngọc muội ...

Khả Ngọc nhắm mắt thiêm thiếp.

Trường Phong gọi lại lần nữa:

- Ngọc muội.

Nhìn thân thể trắng ngần của nàng, Trường Phong phát hiện ra vùng Đan Điền của nàng có vết tím bầm dài cỡ nửa tấc. Chàng hiểu ra sự tình, liền hét lên:

- Ngọc muội, sao muội làm như vậy?

Trường Phong điểm luôn vào tâm huyệt của Khả Ngọc. Nàng rên khẽ một tiếng. Khả Ngọc mở hai mắt nhìn chàng thốt:

- Đại ca ...

- Sao muội làm như vậy?

Khả Ngọc mỉm cười:

- Muội đã đưa độc trùng vào Đan Điền của đại ca, giờ thì muội lấy ra chứ có gì đâu.

- Độc trùng sẽ tàn phá lục phủ ngũ tạng của muội và muội sẽ ...

- Muội biết. Thân muội bị độc trùng giết chết còn hơn để đại ca thọ nạn.

- Huynh không muốn như vậy.

- Nhưng muội đã dẫn độc trùng về Đan Điền của mình rồi. Dù sao độc trùng qua bên muội thì muội vẫn còn thời gian sống, nếu để nó bên đại ca thì đại ca sẽ chết ngay.

Trường Phong lắc đầu.

Chàng ôm Khả Ngọc vào lòng:

- Huynh không muốn muội chết.

Khả Ngọc nép đầu vào ngực chàng nói:

- Đại ca sống có ích hơn muội. Đại ca thử vận công xem?

Thấy nhan sắc nàng quá tiêu tụy. Trường Phong thương cảm hơn. Chàng thở ra, rồi nhẹ đặt tay lên vết bầm trên vùng Đan Điền của Khả Ngọc:

- Ngọc muội cảm thấy thế nào?

- Bây giờ vật nó nằm im rồi.

- Tại sao chúng lại nằm im?

- Bởi muội đã truyền tất cả nội khí chân nguyên qua đại ca để đẩy độc trùng thâm nhập qua mình.

Trường Phong trợn mắt:

- Vậy là ...

- Muội không buồn đâu, có đại ca bên cạnh, muội đâu cần đến võ công làm gì nữa?

- Khả Ngọc ...

- Lỗi của muội, muội chuộc lại, không có gì đại ca áy náy. Miễn sao ...

- Huynh sẽ bảo vệ cho muội đến hơi thở cuối cùng.

Khả Ngọc nở một nụ cười tươi như đóa hàm tiếu chào đón ánh mặt trời bình minh.

Nàng thở thẽ vào tai chàng:

- Một ngày sống bên tướng công ... Khả Ngọc hạnh phúc lắm rồi.

25. Chương 25: Bí Mật Đóa Hồng Liên

Đúng như Trường Phong dự đoán, dưới đáy hộc khuông hình hoa sen trên tầng ngọc lưu ly cổ quan tài có một bức di cảo bằng da dê. Với lối phát thảo như rồng bay phượng múa, có thể khẳng định trên giang hồ hiếm có một thầy đồ nào viết được như vậy.

Khả Ngọc đón bức di cảo, gỡ ra đọc:

“Nếu ai hợp nhất được Hồng Liên người đó là kẻ có duyên phận với ta. Nếu đặt đóa Hồng Liên này vào đúng hộc khuông trên tầng lưu ly này, thì người đó là chủ nhân kho tàng vô giá này.

Trước đây, bốn nhân vốn là Thái úy Tư đồ của tiên đế và được hoàng thượng giao trông coi kho tàng của thiên tử. Kho tàng mà các người đã thấy, có thể nuôi được thiên binh vạn mã để khôi phục cơ đồ tiên đế. Bốn nhân vốn đã biết trước sẽ có ngày cơ nghiệp mình chưa thành thì mình sớm quy tiên. Nên tạo ra đóa Hồng Liên với những tuyệt thức võ công lưu truyền lại hậu thế, đặng người hữu duyên hãy gây dựng sự nghiệp đứng đầu thiên hạ.

Đóa Hồng Liên đó đã được bốn nhân truyền giao lại cho Lưu Sử và căn dặn y đúng một trăm năm sau, sau khi hấp thụ linh khí trời đất, âm dương hòa hợp thì đặt vào đúng nơi nó xuất phát.

Hồng Liên về đúng nơi, Truyền Quốc Ngọc Tỷ sẽ xuất hiện. Và mong muốn của bốn nhân chỉ có bao nhiêu đó mà thôi. Mong kẻ hữu duyên thực hiện đúng di cảo của bốn nhân.

Thái úy Tư đồ:

LƯU VẠN”.

Khả Ngọc đọc xong gấp tấm di cảo, trao qua tay Trường Phong, hỏi:

- Ý đại ca như thế nào?

- Ngọc Điện U Linh lại chứa đựng cả một ý đồ lớn như vậy, hèn chi giang hồ không tác loạn sao được. Huynh và muội đã vào đây, tất đã thành những kẻ hữu duyên với Thái úy Tư đồ Lưu Vạn.

Khả Ngọc mỉm cười:

- Chúng ta có duyên, nhưng xem ra còn rất nhiều người đã biết bí mật Ngọc Điện U Linh. Và cũng chính tham vọng muốn gây sự nghiệp mình chúa ...

Nàng bặm môi thở dài một tiếng:

- Muội nói ra sợ ...

- Ngọc muội đã biết thêm chuyện gì nữa?

- Ấu đại ca ... Muội sợ nói ra tình yêu của muội và huynh tan vỡ như bong bóng trời mưa.

Trường Phong lắc đầu:

- Huynh nghĩ đây là việc của đời trước, có sao những kẻ hậu bối sinh như huynh và muội phải gánh chịu. Huynh sẽ bỏ qua tất cả, nhưng lại muốn biết toàn bộ sự thật.

Khả Ngọc kéo Trường Phong đến ngồi bên tảng ngọc lưu ly, rồi nói:

- Thái úy Tư đồ Lưu Vạn được đức thái thượng trao trọng trách trông coi kho tàng truyền quốc. Khi xã tắc lâm nguy thì sử dụng kho tàng phục hưng cơ đồ.

- Thái úy có để lại ý đồ của mình qua bức di cáo.

- Đúng như vậy đó. Trước đây Thái úy vốn tinh thông học thuật sánh ngang với Pháp Tướng Lai Bố Y.

- Muội sao biết được việc này?

Khả Ngọc thở ra:

- Muội biết được là nhờ dưỡng mẫu.

- Dưỡng mẫu của muội là ai?

- Đại ca chưa hề nghe qua tên dưỡng mẫu, nhưng lệnh mẫu của đại ca thì không lạ gì.

Lúc đương thời Ngọc Bảo, Phương bá mẫu và lão nhân gia cùng đồng môn với gia phụ Vương Tạ Bư. Còn dưỡng mẫu lại chính là ...

Nàng nhìn Trường Phong bằng cặp mắt ủ dột, u phiền.

Trường Phong khuyến khích Khả Ngọc:

- Muội nói đi ... Dưỡng mẫu là ai?

- Người chính là Thiết Tâm La Sát Châu Ngọc Lan. Người mà từ nhỏ muội cứ tưởng đó là thân mẫu mình, nhưng thật ra thân mẫu của muội là Lưu vương phi.

Khả Ngọc thở ra nói tiếp:

- Không biết chuyện đời trước như thế nào, nhưng Ngọc muội nghe dưỡng mẫu nói lại, là người có tình riêng với Huyết Chủ Âu Trường Hải.

- Huynh chưa bao giờ nghe mẫu thân nói đến chuyện này.

Khả Ngọc lắc đầu:

- Đại ca không biết cũng đúng thôi, bởi lệnh đường không muốn để lại ấn tích trong tâm hồn đại ca.

- Huynh sẽ đi tìm dưỡng mẫu của Ngọc muội để hiểu rõ sự tình.

- Tất nhiên ... sau khi rời Ngọc Điện U Linh, muội sẽ dẫn đại ca đến gặp dưỡng mẫu.

- Muội nói tiếp đi.

- Chữ tình chưa dứt, thì giang hồ đã đại loạn. Sáu đại kỳ nhân gồm Võ Thánh, Vạn Hóa Đạo Tử, Huyết Ảnh Ma Tôn, Thiên Ma Thế Vương cùng với Ngọc Điện Long Bà cấu kết với Vương gia vây đánh Lưu gia trang của Lưu Sử.

- Họ muốn chiếm Hồng Liên?

- Đúng như vậy.

- Dưới tay những cao thủ đó, Lưu gia trang đã thành bình địa?

- Không sai. Và đóa Hồng Liên chia năm xẻ bảy. Lưu Sử chết trong trận thảm sát đó.

Trường Phong nắm tay Khả Ngọc hỏi:

- Mẫu thân của muội chính là Lưu vương phi, vậy thân mẫu của Ngọc muội có liên quan như thế nào đến họ Lưu?

Khả Ngọc chớp mắt, lệ trào ra hai bên khóe, nàng bặm môi gật đầu:

- Muội chính là cháu ngoại của Lưu Sử.
- Huynh hiểu tất cả rồi. Chính vì thân phận là cháu ngoại nên muội mới có nhã ý hợp nhất Hồng Liên.

Khả Ngọc lắc đầu:

- Hận thù cứ chất thêm hận thù. Thân mẫu vì mối thù với những kẻ đã tạo ra cảnh nhà tan cửa nát nên quyết lòng trả hận. Sau khi người lấy gia gia là sư đệ của Huyết Chủ Âu Trường Hải sinh ra muội, rồi tiến thêm một bước nữa nhờ vào nhan sắc, người đã trở thành Lưu vương phi.
- Mỗi lần người xuất thân đều biết được một bí mật?

Khả Ngọc lắc đầu:

- Lúc người đã trở thành Lưu vương phi, trong vương phủ người mới biết bí mật Hồng Liên. Và đó cũng chính là nguyên nhân để Lưu gia tan nhà nát cửa.

Chùi lệ thấm đọng trên khóe mắt, Khả Ngọc cúi đầu nói tiếp:

- Vì mối hận nhà tan cửa nát, thân mẫu muốn làm cỏ tất cả những người đã tham gia vào trận huyết án đoạt Hồng Liên năm xưa. Nên mới âm thầm chuẩn bị tất cả những bước đi của mình, để hợp nhất Hồng Liên thanh toán giang hồ. Hồng Liên hợp nhất thì thân mẫu sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, lúc bấy giờ người mới ra tay.
- Hận thù của lệnh đường cao như trời, rộng như biển và sôi sục như Hỏa Diệm Sơn.
- Gia mẫu nung nấu chí nguyện đó, cũng như đại ca sau khi chứng nghiệm Ngọc Bảo bị tảo thanh.
- Tất cả chuyện đời trước, hậu sinh chúng ta phải chịu. Nếu như lệnh đường là kẻ hữu duyên vào đúng Ngọc Điện U Linh, chứ không phải Ngọc muội thì thiên hạ máu chảy thành sông, xương chất thành núi.

Khả Ngọc cúi mặt tiếp:

- Ý trời ... muội đâu dám cãi được. Còn nữa, đại ca, thân mẫu của đại ca vẫn còn sống, người đang ở Ngọc Bảo.
- Khả Ngọc, có thật vậy không? Huynh nghe tin thân mẫu còn sống, bao nhiêu ý niệm hận thù huynh không muốn vay máu nữa.
- Muội cũng không vì chuyện hận thù đời trước mà tạo thêm oán nghiệt.

Trường Phong mỉm cười nắm tay nàng nói:

- Không có Ngọc muội, oán nghiệt chồng chất mãi.
- Không có huynh, thì Khả Ngọc vẫn còn u mê.
- Sao đến bây giờ muội mới nói với đại ca.

Khả Ngọc ngược lên nhìn Trường Phong nói:

- Thân mẫu của muội bắt giam dưỡng mẫu Châu Ngọc Lan, bắt người đội đèn hạnh hạ suốt mấy năm nay, chuyện đó gia gia đã giấu. Khả Ngọc cứ ngỡ là dưỡng mẫu bận hành công luyện tuyệt thức gì đó. Khi muội theo dấu gia gia biết được toàn bộ sự thật, giải cứu dưỡng mẫu mới được nghe hết thấy sự tình, còn Đình Phụng ...

Trường Phong nheo mày:

- Chẳng lẽ Đình Phụng muốn trở thành thiên hạ đệ nhất nhân?
- Muội không nghĩ Đình Phụng sư muội có ý đồ đó đâu. Nhưng một sự thật ngoài sức tưởng tượng của muội khi biết Đình Phụng đã bị ma nữ U Hồn bang chủ Mộng Diệp Tuyền sát hại và thị hóa thân thành Đình Phụng.

Khả Ngọc lắc đầu tiếp:

- Muội nói ra sợ huynh cười thân mẫu.

- Huynh không phải là kẻ hồ đồ vậy đâu.

- Đình Phụng và Ngọc muội là hai chị em cùng mẹ khác cha. Đình Phụng thật ra là con của Vương gia với thân mẫu.

Trường Phong thở dài:

- Thôi bỏ tất cả đi. Bây giờ muội tính sao với đóa Hồng Liên và kho tàng Ngọc Điện U Linh này.

Khả Ngọc nhìn Trường Phong:

- Đại ca ... Đóa Hồng Liên do Thái úy Tư đồ Lưu Vạn tạo ra từ tảng ngọc lưu ly này thì trả nó về chỗ cũ, rồi chúng ta sẽ rời Ngọc Điện U Linh, xem như nó chẳng có trên cõi đời này nữa. Không có Hồng Liên thì không ai có thể đến được kho tàng liên thành này.

Trường Phong gật đầu:

- Ý của muội rất hay.

- Sau khi rời đây rồi, muội sẽ đến bái đầu với lệnh đường thọ tội. Tất cả tội lỗi của thân mẫu và gia gia đối với Ngọc Bảo, một mình Khả Ngọc gánh chịu.

- Huynh cũng sẽ đến gặp mặt thân mẫu của muội mà chấp nhận hình phạt do lão tổ gây ra năm xưa, tùy người phán xử. Hận thù không thể chồng chất mãi, để rồi chỉ có máu và nước mắt.

Khả Ngọc mỉm cười nhìn chàng.

Trường Phong nắm tay Khả Ngọc.

Hai người như đôi uyên ương, áp chặt vào nhau. Họ cùng nghe hai trái tim đập cùng một nhịp, và trong ý niệm thì mở ra một tương lai êm ả của riêng họ.

Trường Phong cúi xuống hôn lên trán Khả Ngọc. Nàng nhắm mắt, lim dim tận hưởng những khoảnh khắc tràn ngập hạnh phúc và bao nhiêu phiền muộn trôi tuột vào khoảng thời gian dành cho quá khứ. Nàng khẽ nói:

- Chỉ có cái chết mới chia cắt được huynh và muội thôi.

- Chúng mình sẽ không chết, mà sẽ sống mãi bên nhau trong một mái nhà tranh cùng với đàn tiểu yêu kháu khỉnh.

Khả Ngọc ôm ghì lấy Trường Phong nói:

- Muội sung sướng quá.

- Huynh yêu muội lắm.

Hai người quấn chặt lấy nhau, họ quên hẳn những huyết án ngày nào, chỉ còn tình yêu tràn ngập.

Trường Phong đẩy Khả Ngọc ra, chàng nói:

- Trong người Ngọc muội còn Cổ độc trùng, chúng ta thử đặt Hồng Liên, dùng Truyền Quốc Ngọc Tỷ trực cổ độc ra.

Khả Ngọc sực nhớ đến loài cổ trùng trong Đan Điền, mặt liền sa sầm xuống:

- Tùy đại ca. Dù sao cũng phải đặt Hồng Liên về chỗ cũ, chúng ta mới rời đây.

Khả Ngọc trao đóa Hồng Liên qua tay Trường Phong, rồi nói:

- Đại ca là kẻ hữu duyên hãy đặt Hồng Liên vào chỗ của nó đi.

Trường Phong lắc đầu:

- Huynh nhường lại cho muội đó. Dù sao người nằm trong tảng ngọc lưu ly này cũng là thái tổ của muội kia mà. Ngọc muội thực hiện di cáo của lão nhân gia quá đạt lý đạt tình rồi.

Trường Phong dứt lời, nắm tay Khả Ngọc kéo đến đỉnh tảng ngọc lưu ly. Chàng cùng Khả Ngọc nâng đóa Hồng Liên, miệng khấn thầm:

- Lão thái tổ, hai vãn sinh là Trường Phong và Khả Ngọc, một lòng yêu thương nhau, mong lão thái tổ hiển linh chứng nghiệm để vãn sinh được tròn ước nguyện của mình.

Khấn xong, Khả Ngọc kính cẩn đặt đóa Hồng Liên vào hộc khuông ngọc tỷ truyền quốc.

Chàng và nàng cùng lùi về sau năm bộ, mắt nhìn tảng ngọc lưu ly.

Đóa Hồng Liên vừa đặt vào hộc khuông liền chuyển sắc phát quang óng ánh. Sắc quang hồng từ từ lan khắp tảng ngọc lưu ly, trông tựa như máu tỏa rộng ra.

Trường Phong buột miệng nói:

- Lần đầu tiên, huynh mới thấy một sự huyền diệu lạ lùng như vậy.

Một luồng khói đỏ bốc thẳng lên cao, rồi có tiếng rè rè phát ra. Tảng ngọc lưu ly từ từ dựng đứng lên. Trường Phong và Khả Ngọc thấy dưới đáy tảng lưu ly có một cánh cửa đường hầm.

Khả Ngọc tròn mắt nói:

- Đại ca ... chúng mình xuống xem thử coi.

Trường Phong gật đầu.

Chàng và Khả Ngọc liền chui xuống cánh cửa đó. Nhờ ánh sáng của những viên Dạ Minh châu, hai người lần theo những nấc thang đi xuống.

Khả Ngọc nắm cứng tay Trường Phong nói:

- Ngọc muội tưởng chừng như mình đang đi xuống âm phủ để gặp diêm chúa.

- Muội đừng nói bậy.

Đi hết những nấc thang, hai người đến một cánh cửa bằng sắt, đen kịt.

Khả Ngọc đặt tay lên cánh cửa thép đen kịt ấy, khí lạnh băng giá khiến nàng rùng mình.

Khả Ngọc nói:

- Không biết sau cánh cửa này là gì mà xem ra kiên cố quá.

- Để huynh đẩy ra xem thử coi sau cánh cửa này có gì.

Trường Phong vận công, phát tác một ngọn Huyết Ảnh chưởng bổ thật mạnh vào cánh cửa thép đó.

Ầm.

Hồ khẩu của chàng tê buốt, đau thấu đến tận óc mà cánh cửa xem chừng chẳng hề có chút suy suyển.

Trường Phong lắc đầu:

- Không thể dùng nội lực phá vỡ nó được.

Khả Ngọc nghe chàng nói quan sát một lúc rồi chỉ tay về phía một khối sắt vuông đặt cạnh bên:

- Có lẽ khối sắt vuông kia là cơ quan mở cánh cửa này.

Trường Phong bước lại gần khối sắt vuông đó. Chàng xoay khối sắt bằng tất cả nội lực của mình. Cánh cửa thép từ từ xoay theo khối sắt vuông, đứng nửa vòng, thì cửa thép đã mở.

Khả Ngọc gọi Trường Phong:

- Đại ca lại đây xem nè.

Trường Phong bước lại bên Khả Ngọc nhìn vào trong.

Phía trong cánh cửa đứng ra là một thạch lao vô cùng kiên cố. Giữa thạch lao là một lão nhân thần sắc phương phi, thân xác chẳng hề thay đổi theo năm tháng, nhìn ngó như một đạo nhân đang ngồi thiền định. Kể cả trang phục quan đại thần, lão nhân đó vẫn còn nguyên.

Trường Phong và Khả Ngọc bước vào quan sát đạo nhân. Chàng ngỡ ngàng khi thấy ngón tay của lão nhân chỉ lên nóc thạch đá.

Vách nhà cũng toàn bằng ngọc lưu ly, không thể dụng khí lực phá được. Nếu ai bị nhốt vào trong căn phòng giam bằng ngọc này, thì không thể nào thoát ra được.

Trường Phong nhìn theo ngón tay của lão nhân. Chàng giật nảy mình:

- Khả Ngọc ... muội hãy nhìn lên nóc phòng coi.

Khả Ngọc nhìn lên, miệng há hốc bởi hàng chữ:

“Thái úy Tư đồ Lưu Vạn”.

Nàng nhìn lại thân hình lão nhân nói:

- Đại ca ... chuyện gì vậy ... Chẳng lẽ đây là Thái úy Tư đồ Lưu Vạn. Vậy còn cái xác trong tảng ngọc lưu ly là ai?

Trường Phong dụi mắt. Chàng không thể nào tin được, mà tự hỏi:

“Tại sao trong Ngọc Điện U Linh lại có hai cái xác của lão nhân Thái úy Tư đồ Lưu Vạn.

Vậy xác nào là thật, xác nào là giả. Nếu Thái úy Tư đồ Lưu Vạn chính là lão nhân trong thạch lao này thì người nằm trong tảng lưu ly kia là ai?

Vừa nghĩ, Trường Phong vừa trở mục quang rừng rực nhìn khắp thạch ngọc lao. Chàng cố tìm một chứng tích gì đó khả dĩ có thể biết được bí ẩn này.

Trường Phong cúi xuống nhìn chằm chặp vào dung mạo lão nhân. Chàng thấy hình như ngón tay còn lại của lão nhân chỉ vào ống tay áo quan bào.

- Ngọc muội, ngón tay của vị lão nhân này có ý gì đó?

- Người muốn để vật gì đó trong ống tay áo qua quan bào.

Khả Ngọc từ từ nâng cánh tay xác chết lão nhân. Nàng ngạc nhiên vô cùng khi cánh tay của lão nhân rất dịu dàng như người sống. Điều đó chứng tỏ lão nhân này đã đạt đến vô học vô vi thượng thừa, điểm đỉnh của cảnh giới trong võ học kỳ môn.

Quả như Trường Phong nói, từ trong ống tay áo quan bào của lão nhân rút ra một quyển kinh thư. Khả Ngọc nhặt quyển kinh thư đó, ngoài bìa có bốn chữ thảo mạt chữ vàng Tàng Kinh Bảo Điển.

Nàng trao quyển kinh thư qua Trường Phong nói:

- Đại ca, đây là di vật mà lão tiên bối này để lại.

- Tàng Kinh Bảo Điển chắc chắn quyển kinh thư này chứa đựng một môn công gì đó vô cùng lợi hại, nên lão tiên bối này mới cố ý chỉ cho chúng ta biết.

- Đại ca mở ra xem coi trong đó viết thứ võ công gì.

Trường Phong gật đầu, mở trang đầu tiên của quyển kinh thư, ngoài bốn chữ Tàng Kinh Bảo Điển còn lại những khoảng trống là một bức thư viết bằng máu.

Trường Phong neho mảy, nhìn xuống ngón tay của lão nhân. Đến lúc này chàng mới phát hiện, ngón tay lão nhân trông thật là méo mó, chắc do lão tự cắn lấy máu mình mà viết bức thư này.

- Ngọc muội thật là kỳ lạ. Trong quyển kinh thư này lão tiên bối muốn viết lại điều gì đó.

- Đại ca đọc coi lão nhân gia muốn viết gì?

Trường Phong hồi hộp đọc qua bức huyết thư bằng máu đã khô cứng theo thời gian:

“Bốn quan chính thật là Thái úy Tư đồ Lưu Vạn. Trong lúc bất ý đã sa cơ vào tay tổng quản thái giám Trắc Bá Dư. Ấu đó cũng là ý trời, mặc dù bốn quan đã phòng bị vẫn không cải được thiên mệnh.

Tổng quản Trắc Bá Dư, vốn được thiên tử tin yêu, nên sinh ra lòng quyền, rồi nảy ý chiếm đoạt xã tắc sơn hà. Trắc Bá Dư đã cầu kết với Ma Vương Thiết Cương, nhằm khuynh đảo thiên hạ, thôn tóm giang sơn.

Bốn quan không thể nhắm mắt làm ngơ cho kẻ ác lòng quyền, nên dùng võ học trấn giữ lăng tẩm ngọc điện tiên đế, chờ đợi Ma vương Thiết Cương xuất hiện để tẩy trừ y, tiêu giải hậu họa cho bá tính.

Bốn quan đã đấu với Ma Vương Thiết Cương một trận sinh tử, phá hủy chân nguyên của hắn, nhưng vô tình bị Trắc Bá Dư nhốt vào thạch lao này, không thể ra được.

Trong lăng tẩm Ngọc Điện có tảng ngọc Truyền Quốc Ngọc Tỷ, có thể cải tử hồi sinh, nếu hội đủ nguyên khí trời đất, bốn quan sợ rằng Ma Vương Thiết Cương dụng tảng ngọc truyền quốc đó phục hồi chân nguyên, trong khi bản thân đã quy tiên, nên để lại Tàng Kinh Bảo Điển cùng hai hoàn đơn nội khí giấu trong miệng bốn quan.

Nếu người nào vào đây, bốn quan tha thiết thỉnh nguyện vì bá tính mà thụ học võ công trong Tàng Kinh Bảo Điển cùng hai hoàn nội khí mà tẩy trừ Ma Vương Thiết Cương, nếu y hoàn nguyên chân khí, hồi phục thánh thể.

Ấu ... đó đều là ý trời, dù bốn quan có muốn cải thiên định cũng không được. Hồng phúc thiên hạ do người kỳ duyên đáng được thiên mệnh. Thái úy Tư đồ Lưu Vạn.

Ngoại danh:

Càn Khôn Thiên Sơn”.

Trường Phong thẳng thốt kêu lên:

- Ngọc muội ... Chúng ta đã phạm sai lầm rồi.

Chàng lắc mình phi thân ra cửa, lao vút lên căn phòng chứa tảng ngọc truyền quốc.

Trường Phong đứng chết trân khi thấy tảng ngọc truyền quốc trống không, còn cái xác của Ma Vương Thiết Cương biến mất chẳng thấy đâu.

oo Trong lúc Trường Phong và Khả Ngọc xuống mật đạo và phát hiện ra được sự thật, thì trên cổ động, Huyết Chủ Tạ Bưu cùng năm vị hộ pháp lần mò vào trong.

Theo sau họ là một chiếc kiệu lộng lẫy, do bốn thị nữ nai nịt gọn gàng. Chắc chắn người trong kiệu chẳng ai khác mà chính là Lưu quý phi.

Khi tất cả đã vào trong cổ động rồi, thì một nhóm người thứ hai xuất hiện. Ngồi trên bệ khiêng do bốn đại lực gánh vai là một lão quan vận sắc phục hoàng triều, giáp trụ gọn gàng tướng như sắp ra trận.

Hai nhóm người cùng hội nhập tại bãi bằng cuối cổ động.

Rèm kiệu vén lên, Lưu quý phi bước ra. Bà chiếu nhãn lực về phía lão quan ngồi trên bệ khiêng, lạnh lùng hỏi:

- Vương gia cũng đến đây?

Vị Vương bật cười khoáng đạt:

- Lưu nương đến có sao ta không đến được chứ? Huống chi Ngọc Điện U Linh là nơi cấm thành của hoàng tộc.

Vị vương gia bước xuống bệ khiêng, tiến thẳng về phía nắm mờ của Mộng Diệp Tuyền và Thúy Nga. Lão cũng sờ đọc bìa mộ do Trường Phong dùng chỉ công khắc.

Wương gia quay lại Lưu quý phi, lão trầm giọng mặc cảm nói:

- Lưu nương ...

Nghe giọng nói của vương gia, Lưu quý phi cũng ngỡ ngàng, tiến thẳng lại bên lão. Khi nhận ra tấm mộ bia, Lưu quý phi thẳng thốt:

- Ai đã ra tay?

Bà nheo mày, thở gấp rồi bặm môi:

- Ai đã giết ...

Vương gia nhìn Lưu quý phi nói:

- Nếu Diệp Tuyền nằm đây, thì Ngọc Điện U Linh còn chưa mở cửa.

Vị vương gia vừa nói dứt câu, thì có tiếng rè rè trên vách đá phát ra. Tất cả mọi người đồng loạt hướng nhãn quang về nơi phát ra âm thanh đó. Thạch môn từ từ hé mở rồi ánh sáng từ bên trong hắt ra ngoài.

Mọi người mở mắt, nín thở. Lưu quý phi tự hỏi thạch môn mở, vậy ai đã vào Ngọc Điện U Linh. Vương gia cũng cùng một ý nghĩ như bà. Ai nấy đều nín thở chờ đợi.

Vương Tạ Bưư liếc xéo qua vương gia. Tạ Bưư cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Vương gia ... lão phu đã chờ giây phút này từ lâu lắm rồi. Ngọc Điện U Linh trước đây thuộc về hoàng tộc, nhưng bây giờ thì khác rồi. Ai hữu duyên thì người đó đáng được Truyền Quốc Ngọc Tỷ. Vương gia có từ thì kế thừa tiên đế xây dựng lại cơ đồ. Còn như không thì để cho lão.

Điểm luôn ánh mắt hùng hực về phía Tạ Bưư, thân vương gằn giọng:

- Hồn láo ... Tạ Bưư, ngươi thị vào thứ gì mà dám phát đại ngôn trước mặt ta?

- Ta thị vào ta.

Lưu quý phi đứng ra chắn giữa hai người. Bà nhìn Tạ Bưư, rồi cất tiếng nói:

- Không phải bao tâm huyết của bốn nường bỏ ra, để chứng kiến hai người sát phạt nhau. Nếu cả hai đều có tài thì ai lấy được Truyền Quốc Ngọc Tỷ mới tự là anh hùng. Còn bốn nường chỉ cần gặp mặt lão tổ Thái úy Tư đồ Lưu Vạn.

Lời nói của Lưu quý phi như mệnh lệnh khiến Tạ Bưư vội hấn hào khí ban đầu. Lão trầm giọng nói:

- Vương gia ... Ta và ngươi cùng vào một lượt chứ?

- Tất nhiên rồi.

Lưu quý phi lùi về sau đứng trước bốn ả cung nữ. Tạ Bưư chỉ tay về phía thạch môn đang phát quang.

- Mời.

Vương gia cũng buông luôn một tiếng lạnh nhạt:

- Mời.

Cả hai đồng loạt trở thuật pháp di thân thượng thừa. Chỉ thấy vạt áo huyết y của Tạ Bưư phất nhẹ, thân ảnh kẻ luôn một đường cầu vòng lao thẳng về phía thạch môn.

Vương gia giữ ống tay áo quan phục, thân ảnh phiêu diêu băng về thạch môn. Cả hai không hẹn mà cùng đến một lúc.

Vừa đặt chân xuống mặt đá, Huyết Chủ Tạ Bưư khoa tròn song thủ. Đôi huyết thủ bắn xẹt ra ngỡ như hai tia chớp đỏ vồ thẳng vào người vương gia.

Đối phương đã xuất thân động thủ, vương gia cũng dang cao hai tay vỗ ngược trở lại.

Hai đạo kinh xoay vòng như tròn ốc đón thẳng cặp huyết thủ của Tạ Bưư.

Ầm.

Động đá chuyển động ầm ỉ như có cơn động đất bất thần xuất hiện, sau khi chưởng ảnh của Tạ Bưư và vương gia chạm thẳng vào nhau. Cả hai đối thủ cùng thoái lui về sau một bộ.

Họ giao đấu với nhau một chưởng đã biết thực lực của nhau. Phải nói rằng cả hai người bên tám cân, bên nửa lạng bất phân thắng bại.

Vương gia trừng mắt, rút soạt ngọn nhuyễn tiên chực thi triển một thức Long Ân Quá Hải, dụng đầu nhuyễn tiên đâm vào yết hầu.

Thấy vương gia dụng tới binh khí, Tạ Bư quay nửa vòng, trên tay lão đã xuất hiện một môn binh khí vô cùng kỳ lạ. Đó là một bàn tay bằng xương khô trắng mà trong binh khí phổ cho là Bạch Cốt trảo. Một môn binh khí vô cùng tàn độc, có thể lấy mạng người chớp mắt bằng cái chết khô như bộ xương lâu năm.

Ngọc nhuyễn tiên rút lên veo véo, như con rồng cuốn về phía Huyết Chủ Tạ Bư, thì bị chặn lại bởi Bạch Cốt trảo.

Năm ngón tay trắng toát, quặp lại và nhanh chóng giữ chặt đầu nhuyễn tiên.

Vương gia nhếch mép, vận chuyển khí công từ Đan Điền chuyển vào mạch môn rồi nhả ra chạy dọc theo ngọn nhuyễn tiên để công đối phương.

Tạ Bư cũng không kém, liền huy động chân nguyên tu vi của mình truyền vào Bạch Cốt trảo đón luồng nguyên khí của vương gia. Thế là hai người chuyển qua cuộc đấu nội lực, nếu ai yếu kém sẽ bị nội lực đối phương phá vỡ Đan Điền lục phủ ngũ tạng mà ngã lăn ra chết, không còn phương cách chi cứu được.

Thời khắc trôi qua chưa uống xong một chung trà, mà trên đỉnh đầu Huyết Chủ Tạ Bư lẫn vương gia đã xuất hiện một làn khói trắng thẳng tắp tỏa lên. Cả hai đều đỏ mồ hôi ướt đầm thái dương mình.

Tình hình này cứ kéo dài thì chắc cả vương gia lẫn Huyết Chủ Tạ Bư không thể tránh cái chết trước mắt. Mặc dù biết điều đó, nhưng xem chừng Lưu quý phi như một kẻ bàng quan đứng nhìn, tuyệt nhiên chẳng hề động thủ ngăn họ ra, dù rằng cả hai đều là trợ thủ của bà.

Năm vị hộ pháp hết nhìn Lưu quý phi rồi lại quay nhìn Tạ Bư và vương gia. Có lẽ họ chờ đợi một hiệu lệnh nào đó của Lưu quý phi để có thể hành động.

Trận đấu của Tạ Bư và vương gia đến lúc căng thẳng nhất, đứng xa có thể thấy rõ từng hạt mồ hôi lăn tròn trên má họ.

Vương gia lấy một hơi chân khí thật sâu, ghìm giọng nói:

- Người muốn chết cùng với ta sao?

Tạ Bư vừa tính trả lời, thì bất thần từ trong mạch môn, Ma Vương Thiết Cương bước ra. Sự xuất hiện của lão với dung mạo không hề khác xưa chút nào.

Thiết Cương nhìn lướt qua Tạ Bư và vương gia. Ánh mắt ma thần của lão rực lên khiến cho cả hai đối thủ không cùng ý mà một lượt thu hồi khí công.

Họ vừa thu hồi khí công về Đan Điền thì song thủ của Thiết Cương đã chộp vào thiên đình Tạ Bư lẫn vương gia nhanh chưa từng có.

Vừa thu hồi nội khí chưa kịp điều hòa công lực, lại chạm ngay một ma vương cái thế, chân nguyên do sự hấp thụ âm dương linh khí chưa kịp tái tạo lại. Tạ Bư và vương gia chỉ kịp thốt một tiếng:

- Ý ...

Tiếng ý vừa thoát qua hai kẽ môi của họ, thì đầu của vương gia lẫn huyết thủ Tạ Bư như hai quả dưa hấu bể nát trông thật là khủng khiếp.

Cả hai cùng chết một lượt mà chẳng hề biết người giết mình là ai. Nhưng nếu vương gia lẫn Tạ Bư biết được kẻ giết mình chính là Ma Vương Thiết Cương thì thần phách của họ cũng sớm tán tác không cần đến đôi trảo thủ cứng như sắt của ma đầu.

Ma Vương Thiết Cương thờ ơ với cái chết của hai kỳ thủ trong giang hồ, lão còn thần nhiên đưa tay lên miệng liếm phần máu trộn lẫn với óc của hai người đó.

Lưu quý phi hải hùng bước thoái về sau năm bộ. Quả thật bà không tin được trên đời này lại có một con người như vậy. Dưới mắt bà, Ma Vương Thiết Cương không phải là người mà là quái vật khát máu, điên cuồng còn chút thần trí.

Bà lớn tiếng hỏi:

- Người là ai?

Ma Vương Thiết Cương chẳng màng đến tiếng của Lưu quý phi, mà thần nhiên thọc luôn song thủ vào tâm huyết Tạ Bưu và vương gia, moi hai trái tim còn nóng ra ngoài. Có lẽ đã bao nhiêu năm Thiết Cương giam mình trong tảng Truyền Quốc Ngọc Tỷ, giờ được linh khí âm dương tái sinh trở lại, lão không còn là người nữa, mà đã trở thành một giống quỷ đội lột người.

Thiết Cương nhét một lúc hai quả tim vào miệng nhai ngấu nghiến, cứ như gã ăn mỳ quá đói lại được thết bữa ăn ngon.

Ăn xong hai quả tim đó, Thiết Cương mới lơ cặp mắt nhìn hết người đến người khác.

Cặp mắt của lão dời đến đâu ai nấy đều rợn cả tóc gáy, tưởng như lưỡi hái tử thần vừa lia qua yết hầu mình.

Không một ai biết lão ma đầu này ở đâu, duy một người ngờ ngợ đoán được lai lịch của Thiết Cương do chính là Long Hồ lệnh chủ Trắc Bá Diệp. Lão cố gắng nhe mồm, lục lại thần trí tìm xem khuôn mặt này mình đã thấy ở đâu rồi.

Trắc Bá Diệp lùi dần từng bước ra ngoài cửa hang, rồi vụt quay lưng, trở khinh thuật lao đi, bỏ mặc Lưu quý phi và những người khác ở lại.

Thiết Cương nhe răng, miệng y dính đầy máu trông thật là kinh tởm. Thiết Cương khẽ lắc vai một cái, thân ảnh của y đã biến mất đúng là thuật Di Hình bộ pháp, nhưng xem chừng so với Vạn Hóa Đạo Tử, Thiết Cương còn cao thâm hơn gấp bội phần.

Bốn tiếng rú thê thảm thoát lên từ bốn ả cung nữ khiêng kiệu cho Lưu quý phi.

Lưu quý phi giật mình quay lại khi thấy Thiết Cương đang cầm bốn quả tim nóng hổi, còn nhúc nhích chưa kịp ngưng độ đập.

Thiết Cương tiếp tục ngấu nghiến ăn nốt bốn quả tim đó một cách ngon lành.

Lưu quý phi khoát tay chỉ lão ma:

- Giết ma đạo.

Cùng với hiệu lệnh, Lưu quý phi là người đầu tiên xuất thủ, vận tất cả nội lực tu vi vốn có của bản thân, Lưu quý phi tổng ra một đạo thanh quang rừng rực, nện thẳng vào thiên đài Thiết Cương.

Ma Vương Thiết Cương như bận ăn không màng đến đạo thanh quang chết chóc đó. Khi đạo thanh quang chạm vào huyết thiên đài của y phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, xé tung tấm áo trường y khoác lên người gã.

Lưu quý phi tưởng chừng với ngọn chưởng của mình thì cơ thể của Thiết Cương có bằng sắt, hay đá cũng phải ra thành bụi. Nhưng không, Thiết Cương vẫn trơ trơ, miệng ngồm ngoàm nhai ngấu nghiến miếng ăn của mình, mặc dù tấm trường y của gã chẳng còn gì cả.

Ngược lại, Lưu phu nhân bị sức chấn dữ dội của kinh lực do chính mình phát tác đẩy luôn về phía nắm mộ của Mộng Diệp Tuyên và Thúy Nga. Bà chới với cố trụ thân nhưng sức phản chấn quá mạnh đẩy ngã Lưu phu nhân, nện thẳng vào tấm bia, té lăn ra đất.

Lưu phu nhân công Thiết Cương nhưng chẳng làm gì được y, ngược lại còn té lăn ra đất nằm bất động thì bao nhiêu người có mặt đều rúng động tâm can. Ai nấy đều cùng một ý nghĩ, ác nhân kia là tử thần do diêm chúa phái lên, chống với ý chỉ có chết mà thôi.

Suy nghĩ như vậy, tất cả động loạt lao nhanh ra ngoài cổ động.

Với một ai thì khác, nhưng với Ma Vương Thiết Cương quả là muốn chạy khó hơn mò kim dưới biển. Huống chi bây giờ lão lại đứng ngay giữa lối đi ra ngoài.

Hai cánh tay khẳng khiu của Thiết Cương lại vươn ra khi bốn vị hộ pháp thoát chạy.

Mười đạo Âm Công Lượng Cực Tử xanh lè thoát ra từ mười đầu ngón tay, chém xả tới chẳng khác nào một tấm lưới bảo đao bảo kiếm.

A ...

Bốn thầy người đổ huỳnh huych xuống đất, giấy đành đập, nhìn lại tất cả bốn người đó đều đã bị tiện đứt đầu. Bốn vòi máu phun ra tưới ướt cả người Thiết Cương. Y mặc nhiên khệt vài tiếng tỏ ra vô cùng thích thú.

Bốn gã khiêng bệ đài của vương gia hoảng kinh quá, mặt họ biến sắc như chàm đỏ, mồ hôi rỏ ròng xuống hai bên má với sự hãi hùng khủng khiếp.

Cả bốn tên đồng loạt quỳ thụp xuống, miệng không ngớt rêu:

- Lão nhân gia tha mạng ... Lão nhân gia tha mạng.

Không biết Thiết Cương có nghe bốn gã phu khiêng bệ đài nói hay không hay bao tử đã no nê, lão lững thững để tấm thân trần như nhùng đi ra ngoài cổ động.

Bốn gã đại hán khiêng bệ đài cứ đập đầu xuống thêm đá miệng không ngớt kêu van:

- Lão nhân gia tha mạng.

Một tên trong bốn gã đó đột ngột ngã lăn ra đất chết tốt, trán của gã đã mềm nhũn.

Có lẽ do quá sợ hãi, y đập đầu mạnh nhất nên mới nhận cái chết như vậy.

26. Chương 26: Người Trong Tranh Kẽ Ngoài Đời

Trắc Bá Diệp thức thời rời cổ động trước, lão ngờ mình từ diêm phủ lên. Mồ hôi tuôn ướt đầm trường y, mà cước tốc chẳng hề suy giảm. Có lẽ đây là lần đầu tiên lão ngờ ngợ cái chết ở ngay bên cạnh mình, mà là một cái chết rất khủng khiếp.

Mặc dù vậy, Trắc Bá Diệp cũng cố lục lọi trong đầu mình để truy tìm khuôn mặt của lão nhân đó là ai. Y nhớ mang máng đã gặp qua đâu đó rồi. Một kẻ không thật ở trên đời, nhưng lại rất thật trong tâm não y.

Trắc Bá Diệp dừng bước bên một cội cổ tùng. Lão ngồi xuống thở dốc, rồi vỗ tay vào trán:

- Lão nhân này là ai? Hình như ta đã gặp ở đâu rồi. Khuôn mặt rất quen, quen đến độ mình ngờ như y đã từng ở chung với mình.

Trắc Bá Diệp bặm môi, lão thở dài một tiếng:

- Hắn ở đâu ra?

Trắc Bá Diệp đột nhiên đứng sững lên.

- Đúng rồi. Hắn là người trong tranh ... Hắn là người trong tranh ... Mà sao lão tỏ lại vẽ tranh hắn?

Trắc Bá Diệp lắc đầu quầy quậy:

- Làm gì có chuyện đó được. Nếu như hắn chính là người trong tranh lão tỏ đã vẽ lại thì ít ra đến nay y cũng ngoài trăm tuổi. Nếu hắn là người trong tranh thì hắn chính thật là Ma Vương Thiết Cương.

Trắc Bá Diệp gõ vào trán mình:

- Ma Vương Thiết Cương ... chẳng lẽ hắn là Ma Vương Thiết Cương?

Y hỡi hã điểm giày vận hết chân nguyên vào cước tốc lao mình đi. Trắc Bá Diệp trở khinh thuật tưởng như bị ai đó đang truy sát sau lưng.

Lão bắt chợt bắt gặp xa xa phía trước mình có một kỵ sĩ đang cưỡi ngựa phi nước kiệu.

Trắc Bá Diệp đề khí, thi triển luôn thuật pháp Thiên Long Quá Hải. Thân người của lão bốc lên cao, băng về phía trước như một ánh chớp đỏ.

Chỉ trong chớp mắt lão đã bắt kịp kỵ sĩ đó. Lão vô cùng phấn khích khi nhận ra đó là thiếu bang chủ Đường môn Du Thiên Kiệt.

Trắc Bá Diệp ghì dây cương:

- Tiểu diệt ngươi đi đâu đó?
- Tiểu diệt thừa lệnh gia gia đến cổ động.

Trắc Bá Diệp nhảy thót lên lưng ngựa:

- Độc chất trong người ngươi trút ra hết rồi à?
- Chất độc của Đường môn tất nhiên tiểu diệt phải trút ra được chứ. Lúc ở trang viện Trí Minh, tiểu diệt phải giả vờ trúng độc mới mong thoát khỏi sự trừng phạt của Huyết Ảnh Âu Trường Phong.

Trắc Bá Diệp hồi hã nói:

- Ngươi hãy đi theo ta ... Lúc này không nên đến cổ động làm gì.
- Gia gia có dặn tiểu diệt phải đến cổ động để hỗ trợ với người.
- May mắn cho ngươi đó ... Nếu ngươi đến sớm một chút ta e rằng bây giờ ngươi chẳng còn thấy ánh mặt trời đâu.

Thiên Kiệt quay lại Trắc Bá Diệp. Gã dùng ngựa nhảy xuống đất hỏi:

- Bá bá ... có việc gì xảy ra vậy?
- Đây những chuyện bất ngờ ... Trong nhất thời có nói ngươi cũng chưa chắc tin. Hãy đi theo ta.

Trắc Bá Diệp cầm cương, rồi kéo cánh tay còn lại của Thiên Kiệt. Nói thì kéo, nhưng thật ra lão nhắc họ Du lên lưng ngựa thì đúng hơn.

Thiên Kiệt vừa yên vị xong, Trắc Bá Diệp thúc luôn giày vào mông con tuần mã. Y hét lớn:

- Hãy ...

Con tuần mã bị cái thúc chân quá mạnh, nên bốn vó lao sầm sập về phía trước. Có lẽ Trắc Bá Diệp còn nghĩ con ngựa này chạy quá chậm nên thúc giày hồi hã hơn.

Du Thiên Kiệt ngồi sau lên tiếng hỏi:

- Bá bá đi đâu mà gấp quá vậy?

Trắc Bá Diệp vừa thúc dây cương vừa nói:

- Đến tư thất của ta.

Chạy suốt đêm hôm đó, sang hết ngày hôm sau, đến xế chiều thì Trắc Bá Diệp và Du Thiên Kiệt về tới Thiên Vân sơn trang.

Hai người còn cách Thiên Vân sơn trang không đầy mười trượng, thì con tuần mã đổ kênh xuống đất. Trắc Bá Diệp nhanh như cắt ôm xốc Thiên Kiệt phi thân mới tránh cho họ Du khỏi cái té đau.

Trắc Bá Diệp dẫn Thiên Kiệt vào thẳng Thiên Vân sơn trang. Vừa thấy Bá Diệp xuất hiện, bọn gia nhân đã ùn ùn khoảng hai mươi người kéo ra đón:

- Chủ nhân vừa về đến ... Chúng con không biết.

Trắc Bá Diệp khoát tay:

- Khởi cần ... Các người chuẩn bị rượu cho ta. Đêm nay ta sẽ ở trong tư thất, khi nào cần ta sẽ gọi.

Trắc Bá Diệp dẫn luôn Du Thiên Kiệt ra sau tư thất.

Tư thất là một gian nhà cây, kết cấu theo lối cung đình dành cho các vị tổng thái giám lưu ngụ, vật liệu được kết cấu bằng gỗ trầm, nên vừa bước vào Thiên Kiệt đã ngửi được mùi thơm thoang thoảng.

Bên trong tư thất, ngoài bộ tràng kỷ lên nước bóng lộn, và bệ thờ một vị Thái quan với cặp mắt sáng ngời chất chứa những tham vọng ngập trời.

Trắc Bá Diệp chỉ bức chân dung truyền thần nói với Thiên Kiệt:

- Người đó chính là lão thái tổ Trắc Bá Du, một thời là ...

Bá Diệp ngập ngừng rồi nói tránh đi:

- Một thời lão thái tổ là cánh tay mặt của tiên đế đó.

Thiên Kiệt còn chưa hiểu mục đích của Bá Diệp sao dẫn mình về đây, thì họ Trắc xoay bức chân dung lão tổ Trắc Bá Du. Phía sau lộ ra một chiếc hộp, lão tiến đến bên chiếc hộp đó, thò tay vào trong lôi ra một cuộn giấy đã ngả màu theo năm tháng.

Đặt cuộn giấy trên mặt tràng kỷ, Bá Diệp cẩn thận trải ra bàn. Bức họa đầu tiên vẽ ba người, một chính là Ma Vương Thiết Cương, một là Tổng thái giám Trắc Bá Du, và một là Thái úy Tư đồ Lưu Vạn, nhưng Trắc Bá Diệp không biết lai lịch nhân vật thứ ba này.

Ngoài bức tranh vẽ ba người ra, còn lại là những tranh vẽ độc nhất một mình Ma Vương Thiết Cương. Một bức thì vẽ nhốt Thiết Cương trong một chiếc cũi ngọc, mà chiếc cũi này, Bá Diệp đã dựng làm bệ thờ Tổng thái giám Trắc Bá Du.

Lão liếc xéo về phía bệ thờ nói:

- Trước đây ta thấy những thước ngọc kết thành một lồng cũi, ngỡ nó là báu vật gia môn nên sử dụng làm bệ thờ lão tổ, không ngờ nó lại được dùng để nhốt con người này.

Giở tiếp bức họa thứ hai, là hình Ma Vương Thiết Cương nằm giữa hai nữ nhân trần như nhộng, tay y đặt lên vùng Đan Điền của họ.

Bức họa thứ ba vẽ Ma Vương Thiết Cương ngồi tĩnh tọa, cạnh bên cũng có hai thiếu nữ không một mảnh vải che thân. Du Thiên Kiệt dù là kẻ hám sắc, tà tâm nhìn những bức vẽ đó mặt cũng ửng đỏ thẹn thùng.

Đến bức vẽ thứ tư thì hình Ma Vương Thiết Cương đang quỳ trước bức truyền thần của lão thái tổ Trắc Bá Du.

Trắc Bá Diệp quay sang Thiên Kiệt hỏi:

- Người xem những tấm hình này có ý gì không?

Thiên Kiệt nheo mày:

- Những bức họa này chẳng có nghĩa gì hết, ngoại trừ ý muốn gợi lòng tà dục trong lúc xem mà thôi.

- Tầm bậy ... Người hãy xem kỹ đi.

- Tiểu đệ đã xem kỹ rồi. Quả thật chưa phát hiện ra thâm ý gì, ngoài một chút ý tưởng tà dục trong đầu mình.

Trắc Bá Diệp chỉ hình Ma Vương Thiết Cương nói:

- Nếu người này còn sống, và có võ công vô địch thiên hạ thì sao?

Du Thiên Kiệt chống cánh tay còn lại lên mặt bàn.

- Bá bá nói người này vẫn còn sống?

Bá Diệp gật đầu:

- Ta chỉ nói nếu y còn sống, và có võ công cái thể trong thiên hạ. Người thử đặt ra tình huống đó coi.
- Nếu người trong tranh vẽ này còn sống thì nhất định đây là những bức tranh mà người đời trước muốn để lại nhằm chỉ cho chúng ta biết cách thu phục nhân vật này.

Trắc Bá Diệp vỗ tay lên vai Thiên Kiệt:

- Đúng như vậy ... Ta nghĩ những bức tranh mà lão tổ để lại nhằm mục đích chỉ cách thu phục nhân vật này.
- Nhưng y đâu có thật đâu.
- Tầm bậy ... y vẫn còn sống. Và bây giờ nếu y thần phục chúng ta, thì cõi giang hồ này, ta là minh chủ võ lâm không một ai khả dĩ dám chống lại Trắc Bá Diệp này cả. Ngay cả hoàng thượng.

Du Thiên Kiệt nghe Trắc Bá Diệp nói liền quay sang nhìn họ Trắc:

- Bá bá nói sao ... Tiểu diệt chưa hiểu gì cả?

Trắc Bá Diệp cuộn lại bó tranh vẽ, cho vào hộc tủ rồi đóng cánh cửa che bí mật lại nói:

- Trước đây, ta hoàn toàn không hiểu những bức tranh này, nhưng nay thì ta hiểu tất cả rồi. Thiên Kiệt, ta muốn người dụng độc công giúp ta một tay bắt người trong tranh này.
- Tiểu diệt sẵn sàng giúp cho bá bá.

Trắc Bá Diệp bật cười đắc chí. Tiếng cười của họ Trắc vang lên khanh khách, mà khí âm thoát ra khiến căn tư thất muốn chuyển động.

oo Bóng tối chấp chờn phủ xuống Thiên Vân sơn trang, tạo một không gian u tịch nặng nề, và không thiếu phần ảm đạm. Không gian đó, được tô đậm thêm bởi hai chiếc đèn lồng treo hai bên một chiếc cũi ngọc khiến ai lọt vào đây tưởng như mình đứng trước đường vào của hoang tưởng đầy sự khủng bố, đến lạnh xương sống.

Ánh trăng từ từ nhô lên khỏi hàng tùng tự như một chiếc đĩa tròn ung, vàng nghệch.

Như đã đến thời khắc mà Trắc Bá Diệp chờ đợi. Đứng trên một đài cao, y phát cờ hiệu màu trắng.

Hai gã thuộc hạ, từ trong tòa đại sảnh lôi xềnh xệch hai nàng cung nữ kéo về phía chiếc cũi ngọc. Hai người đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Tiểu Hồng và Tiểu Linh.

Tiểu Linh vừa dấy vừa thét mắng:

- Quân dê tiện ... Các người mang chúng ta đi đâu đây?

Tiểu Hồng thì bậm môi, chẳng nói tiếng nào.

Tiểu Linh dãn tay một cái. Nàng uất ức mắng hai gã thuộc hạ của Trắc Bá Diệp:

- Nếu bốn cô nương không bị Vô Ảnh Chi Độc của Đường môn thì các người đừng giả trò.

Tiểu Linh phun nước bọt vào mặt hai tên thuộc hạ đó. Bọn chúng không màng đến cử chỉ, lời nói của nàng, mà liếc nhìn cờ hiệu trên tay Trắc Bá Diệp.

Ngọn cờ trắng giũ xuống, chỉ vào chiếc lồng ngọc. Hai tên thuộc hạ thoăn thoắt kéo Tiểu Ngọc và Tiểu Linh vào trong lồng, trói chặt tay chân.

Tiểu Linh và Tiểu Ngọc chưa hiểu chúng còn định làm gì mình, thì hai tên thuộc hạ cúi phất trang y hai người.

Tiểu Linh tròn mắt:

- Đồ dê tiện ... Đồ dê tiện ... Quân cầu tặc.

Mặc cho Tiểu Linh quát tháo đến khan cổ, hai gã thuộc hạ vẫn thản nhiên thực thi nhiệm vụ của chúng.

Tiểu Hồng ngượng chín người, gục mặt nhìn xuống.

Dưới ánh sáng trắng dằng dặc, Tiểu Linh và Tiểu Hồng chẳng khác nào hai pho tượng mỹ nữ được trát vàng. Những pho tượng vàng biết lay động, biết cảm giác.

Hai gã thuộc hạ lùi ra, Tiểu Linh réo:

- Đồ quỷ dữ, rồi đây các ngươi sẽ biết sự trừng phạt của bốn cô nương.

Trên tay Trắc Bá Diệp lại xuất hiện lá huyết kỳ đỏ ối.

Đến bây giờ thì Du Thiên Kiệt mới ra tay. Gã cầm một bao da dê đựng thứ nước tanh tanh đỏ ối, tưới từ dưới chân Tiểu Linh, Tiểu Hồng rải dài ra đến cổng sơn trang.

Rắc xong thứ nước đó rồi, Du Thiên Kiệt lắc vai trở thuật khinh thân, nhảy từng bước dài, sau mỗi lần chạm đất, y lại phóng ra một cây bông lao, phảng phất tỏa mùi thơm hăng hắc.

Du Thiên Kiệt dừng thân, nhìn lên đài cao.

Trắc Bá Diệp gật đầu. Du Thiên Kiệt ra hiệu, rồi tiến thẳng về phía đài, phi thân lên đứng cạnh họ Trắc:

- Trắc bá bá ... Tiểu diệt đã làm xong tất cả rồi.

- Tốt lắm ... Ta chỉ còn ngại một điều nữa thôi.

- Bá bá ngại điều gì?

- Ta sợ Mê Hồn hương không khống chế được lão quỷ đó.

Du Thiên Kiệt cười khẩy một tiếng:

- Trắc bá bá yên tâm, lão quỷ kia không thể nào không bị Mê Hồn hương làm mất thần trí đâu. Huống gì trước mặt lão còn có hai con mồi trong cũi ngọc. Tiểu diệt chỉ sợ ...

- Ngươi sợ gì?

- Sợ những bức tranh kia không cùng suy nghĩ với bá bá và tiểu diệt.

Trắc Bá Diệp bật cười ha hả nói:

- Ngươi đa nghi như Tào Tháo. Nếu lão tổ Trắc Bá Du không chỉ cách khống chế lão quỷ kia thì về hẳn làm gì. Mà lại vẽ những hình ảnh như người ta đặt bẫy cọp dữ.

- Cho là như vậy đi, nhưng cũng chưa chắc lão quỷ kia sẽ đến trong hôm nay.

- Việc đó không cần nói cho ngươi biết. Ta đoán chắc lão quỷ kia sẽ đến đây. Và lão sẽ đến trong đêm nay. Bởi thời khắc cũng đã được lão tổ ghi lại trên những bức họa đó.

- Bá bá thật là cao minh.

Trắc Bá Diệp bật cười dòn:

- Ngươi đừng khách sáo quá. Hiện tại chỉ còn một điều chưa lý giải được.

- Điều gì?

- Bức tranh đầu tiên ... Bức họa đó không biết chứa đựng ý nghĩa gì, và nhân vật thứ ba kia là ai?

- Nếu có nhân vật thứ ba, có lẽ y cũng đã trở thành một bộ xương khô. Nếu y không là bộ xương khô, thì bá bá còn thêm một sát thủ nữa chứ sao. Chúng ta lại dùng phương cách này thu phục y.

Một ngọn gió lùa giũ vạt áo Trắc Bá Diệp và Du Thiên Kiệt. Ngọn gió khiến Trắc Bá Diệp giật mình, dời mắt nhìn ra ngoài cổng trang viện, chẳng biết trong lòng y có sồn dạ hay không mà gai ốc nổi đầy châu thân.

Trắc Bá Diệp rùng mình.

Cái rùng mình của họ Trắc không qua được sự tỉnh tể của Du Thiên Kiệt:

- Bá bá đang lo lắng?

- Sao ngươi biết?

- Tiểu diệt vừa thấy bá bá rùng mình.

- Thế ngươi có lo không?

- Tất nhiên rồi. Không lẽ bá bá lo lắng mà tiểu diệt bàng quan sao.

Trắc Bá Diệp đặt tay lên bờ vai của Thiên Kiệt nói:

- Nếu ta thu phục được lão quỷ, việc đầu tiên sẽ lệnh cho lão chặt một tay Huyết Ảnh Ma Tôn Âu Trường Phong trả thù cho tiểu diệt.

Thiên Kiệt khom lưng xuống:

- Đa tạ bá bá nghĩ đến tiểu diệt.

- Ai có công thì người đó được thưởng.

Trắc Bá Diệp đột ngột ngừng mắt nhìn chăm chăm ra ngoài cổng sơn trang:

- Tiểu diệt hãy xem kìa.

Ngoài cổng sơn trang xuất hiện một quái nhân, tóc xõa che kín diện mạo, và ngộ nghĩnh hơn, y chẳng có mảnh vải nào che thân. Da thịt lại mờ mờ ảo ảo như tảng băng nhợt nhạt dưới ánh trăng.

Trắc Bá Diệp nắm cánh tay còn lại của Thiên Kiệt. Lão nhỏ giọng nói khẽ:

- Ma Vương Thiết Cương đã mò đến rồi đó.

- Gã điên kia chính là Ma Vương Thiết Cương sao?

Trắc Bá Diệp gật đầu:

- Y đó ... Thần trí của y sau khi hồi sinh do hấp thụ được linh khí âm dương trong Hồng Liên, không bằng người bình thường.

Trong lúc Trắc Bá Diệp diễn giải cho Thiên Kiệt nghe thì Ma Vương Thiết Cương đôi cặp mắt xanh rờn, chiếu thẳng về phía cũi ngọc.

Cặp mắt chết của y như đóng đinh vào thân hình Tiểu Linh và Tiểu Hồng, cái miệng nhe ra khèn khẹt vài tiếng, ngộ như loài dã thú đời uơi, thấy được miếng mồi ngon trước mắt mình.

Ma Vương Thiết Cương cúi xuống, hai cánh mũi phồng lên, nhúc nhích, mùi máu tanh khiến y háo hức hơn.

Y từ từ dẫm bước theo vệt máu rải trên đất, mũi cứ hít lấy hít để chẳng khác nào con dã thú đang đánh hơi tìm mồi. Bây giờ thì Ma Vương Thiết Cương chẳng còn nhận định được không gian chung quanh nữa, y chỉ một mực đi theo vệt máu với sự háo hức của loài dã nhân quái gở.

Thiết Cương tiến thẳng đến lồng cũi ngọc.

Gã đứng dang chân nhìn chăm chăm vào Tiểu Linh và Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng thấy sự xuất hiện của Thiết Cương, quá hoảng hốt vì quái nhân kỳ dị này.

Nàng rú lên một tiếng:

- A ... A ... A ...

Sau tiếng rú đó, Tiểu Hồng ngã đầu qua bên bất tỉnh hẳn.

Tiểu Linh thì tròn hai mắt nhìn Thiết Cương không chớp. Lần đầu tiên nàng chứng thực một quái nhân, người không ra người, quỷ chẳng ra quỷ, đôi hai mắt nhìn mình.

Ngoài cái nhìn háo hức của Thiết Cương, y lại còn không vận trang phục, lỏa thể trước mặt nàng, thì đây đúng là một gã điên.

Tiểu Linh ấp úng nói:

- Lão ... Lão là ai?

Thiết Cương nghe rằng khèn khẹt vài tiếng.

Tiểu Linh không biết gã quái nhân này nói gì. Nàng gượng cười rồi xuống giọng nói:

- Lão anh hùng không thấy lạnh à?

Thiết Cương nghiêng đầu nhìn Tiểu Linh. Y nghiêng qua, nghiêng lại với sự ngờ nghệch của giống dã nhân hoang dã. Thiết Cương đưa tay xoa lên hai gò bồng đảo của Tiểu Linh.

Nàng nhắm mắt nén sự kinh tởm, và sự hoảng hốt chực thốt ra thành tiếng.

Thiết Cương lại quay sang nhìn Tiểu Hồng. Y lập lại động tác ban đầu. Rồi nghe miệng khèn khẹt vài tiếng.

Tiểu Linh nói:

- Lão anh hùng hãy mở trời cho chúng tôi đi.

Thiết Cương quay lại Tiểu Linh. Cặp mắt ngờ nghệch nhưng sáng quắc của y chiếu vào vùng tâm huyết của nàng.

Xương sống Tiểu Linh lạnh buốt tưởng chừng như có trăm ngàn tảng băng đang ướp lạnh cơ thể mình.

Thiết Cương khèn khẹt vài tiếng nữa, rồi bước luôn vào trong cũi ngọc.

Chỉ chờ có thế thôi, Trắc Bá Diệp từ trên đài cao lắc mình trở khinh thuật Thiên Long Phi Vân lao thẳng xuống.

Chỉ trong chớp mắt, lão đã rút cây then cài phía trên. Cánh cửa lồng cũi sập hẳn xuống.

- Chát.

Thiết Cương quay phắt lại nơi tiếng động lạ. Ngay lập tức một đạo Âm Công Lượng Cực Tử thoát ra từ ngón trở của y.

Ngon khí ma công xanh lè cắt thẳng vào thanh chắn cũi ngọc.

- Chát.

Khí công bật ngược trở lại. Nếu không có thanh chắn bằng ngọc đó đỡ ngọn Âm Công Lượng Cực Tử của Thiết Cương có lẽ ngọn chỉ kia đã xuyên thẳng qua yết hầu Trắc Bá Diệp.

Đã ra tay vừa nhanh vừa bất ngờ mà suýt tí nữa đã tính mạng, bất giác Trắc Bá Diệp đổ mồ hôi lặn tròn trên mặt đất thoát ra ngoài mười trượng.

Ngỡ Trắc Bá Diệp là loài thú khác chực chiếm con mồi của mình, Thiết Cương khèn khẹt vài tiếng lao thẳng vào thanh chắn bằng ngọc.

- Bình ...

Cả cái lồng ngọc cùng với Thiết Cương và Tiểu Linh, Tiểu Hồng lăn lông lốc ba vòng.

Đứng thị trấn trên đài cao, Du Thiên Kiệt giật thót ruột. Gã lo âu sợ chiếc lồng kia sẽ không chịu nổi sức mạnh điên cuồng của Ma Vương Thiết Cương mà vỡ tan ra. Lúc ấy thì Trắc Bá Diệp dù có luyện được Lăng Ba Hư Bộ, hay Thiên Vân Phi Lộ, hoặc Thiên Long Bát Bộ, cũng khó lòng thoát khỏi cái chết bởi tay lão quỷ.

Thấy mình không phá vỡ được lồng ngọc, Thiết Cương vỗ tay bình bịch vào ngực, rú lên những tiếng quái gở.

Trắc Bá Diệp thét lớn:

- Thiên Kiệt ... Hãy sử dụng độc phần Đoạt Hồn Tâm.

Thiên Kiệt giật mình sau tiếng thét của Trắc Bá Diệp, liền điểm mũi giày bằng mình lướt xuống.

Y vừa phi thân xẹt qua phía trên, đồng thời tung luôn một nắm bột trắng bốc mùi hăng hắc vào trong cũi.

Thiên Kiệt định thần cách chiếc cũi ngọc non hai trượng, quay mặt lại chực nói với Trắc Bá Diệp.

Nhưng y chỉ kịp thốt lên hai tiếng:

- Bá bá ...

Thì yết hầu đã rách bồng, bởi một làn chớp quang xanh rờn từ trong cũi ngọc bắn xẹt ra.

Thiên Kiệt ôm yết hầu lão đảo, té huych xuống đất. Mắt trợn tròn kinh hoàng. Gã sắp chết nhưng còn chưa tin với khoảng cách hai trượng mà lão quỷ kia vẫn phát tác chỉ công hạ thủ mình được.

Thiên Kiệt giãy giụa vài cái, hồn lìa khỏi xác. Lúc linh hồn y chu du xuống địa phủ thì Trắc Bá Diệp lại phát tràng cười đắc ý vô cùng.

Gã nhìn Thiên Kiệt nói:

- Tiểu diệt làm khá lắm ... Bá bá sẽ dựng bài vị cho ngươi, ngươi yên tâm chui xuống âm phủ đi. Nếu ngươi không chết, bá bá cũng rất khó xử.

Thiết Cương sau khi phát tác một ngọn Âm Công Lượng Cực Tử, lấy mạng Du Thiên Kiệt, liền phóng khí tấn công Trắc Bá Diệp. Nhưng với khoảng cách mười trượng, thì ngọn khí Âm Công Lượng Cực Tử vừa đủ chạm nhẹ vào trang y của Bá Diệp.

Trắc Bá Diệp tùm tùm cười:

- Nào ... Nào ... Lão quỷ cứ phát tác khí công cho đến lúc đoạt hồn tâm nhanh chóng nhập vào người của lão.

Phát tác một chỉ không thấy đối phương hề hấn gì, Thiết Cương rú lên một tiếng, phóng tiếp một ngọn khí công nữa. Và lần này chẳng khác gì lần trước.

Lão tức quá, ngửa mặt hú lên inh ỏi. Rồi bất thần đập mạnh hai chân xuống đất, phi thân lên đội luôn cả chiếc cũi ngọc lao lên.

Trắc Bá Diệp trợn mắt.

Điểm mũi giày trở thuật Thiên Long bắn mình lùi luôn năm trượng nữa. Khi lão vừa định vị đã thấy mười đạo khí Âm Công Lượng Cực Tử từ trong chiếc cũi ở trên cao bắn xẹt xuống chỗ đứng của lão lúc này.

Ầm ...

Năm cái lỗ to bằng miệng nĩa, xuất hiện ngay trên mặt đất, cùng lúc chiếc cũi ngọc rơi xuống.

- Bình.

Thiết Cương bên trong nhảy qua nhảy lại, liên tục rú lên những tiếng quái gở.

Còn Tiểu Linh và Tiểu Hồng đã bất tỉnh từ lúc nào rồi.

Sau những tiếng rú đó, Thiết Cương từ từ ngồi phịch xuống đất rồi ngã lăn ra, ngáy như thác nước đổ rầm rầm xuống vực.

Thiết Cương tỉnh dậy, hai con ngươi đỏ cạnh như hai hòn than. Người của y thoáng chốc có một vàng hồng quang đỏ rực bao trùm, tưởng chừng như vây bọc lão là ngọn lửa hỏa diệm sơn khổng lồ.

Chung quanh vắng lặng như tờ, trong cũi ngoài Thiết Cương, Tiểu Linh và Tiểu Hồng, chẳng còn bóng người nào khác. Thiết Cương trở ma nhãn như hai hòn than chiếu vào Tiểu Linh và Tiểu Hồng, nhãn lực của lão tưởng như muốn khoét lỗ trên thân thể Tiểu Linh và Tiểu Hồng.

Thiết Cương thở dồn dập, rồi vươn tay chộp vào hai đôi bông đảo của Tiểu Linh và Tiểu Hồng. Họ giật nảy mình bởi cái chộp quá mạnh đó. Tiểu Linh nhướng cặp mắt ngầu đục.

Nàng nghe một cảm giác háo hức kỳ lạ đang dâng lên tràn ngập cơ thể mình, không thể nào cưỡng được.

Bên kia Tiểu Hồng cũng từ từ mở mắt, và những nét hoảng hốt sợ hãi không còn đọng trong hai hạt nhãn đen láy nữa.

Hai người nhìn lão quỷ với sự thờ ơ, và thở gấp vì sự đòi hỏi kỳ lạ muốn cưỡng lại nhưng không cưỡng được.

Thiết Cương chộp vào hai người, họ nhắm mắt không thốt lên một tiếng hãi hùng nào.

Trên đài cao, Bá Diệp không rời mắt khỏi chiếc cùi ngọc. Lão lăm lăm nhắm nói với hai tên thuộc hạ:

- Kể từ bây giờ, ta là thiên hạ đệ nhất nhân.

Trong lòng cũ, Thiết Cương nằm duỗi dài đúng như trong tranh. Tiểu Hồng và Tiểu Linh nằm hai bên, tay lão quỳ đặt vào Đan Điền họ.

Một khắc ... Hai khắc ... Ba khắc ... Cơ thể của Tiểu Linh và Tiểu Hồng từ từ khô đét lại, và chẳng mấy chốc sau họ chỉ còn là hai bộ xương bọc bằng lớp da nhẵn nhúm trông thật là khủng khiếp.

Thiết Cương ngồi nhồm đậy. Nhân quang của lão thật là khủng khiếp. Nhân quang của lão giờ mới phảng phất một chút thần trí, nhưng cũng giống như một con chó hoang vừa được huấn luyện thuần thực.

27. Chương 27: Tuyệt Đại Song Hùng

Trường Phong sau khi biết cái xác của Ma Vương Thiết Cương không còn trong tảng Ngọc Tỷ Truyền Quốc, liền hối hả quay trở lại. Chàng thấy Khả Ngọc đứng nơi cửa phòng đợi mình.

Trường Phong nắm tay Khả Ngọc nói:

- Ngọc muội ... Chúng ta đã phạm sai lầm rồi. Vị lão nhân đây mới chính thực là Thái úy Lưu Vạn, còn cái xác trong Truyền Quốc Ngọc Tỷ là Ma Vương Thiết Cương. Sau khi hội nhập được linh khí âm dương trong Hồng Liên, lão đã bỏ đi rồi.

Khả Ngọc thở dài:

- Đại ca ... Vậy nguy hiểm quá ... Nhờ lão quỷ đó quay trở lại đây. Muội và đại ca làm sao chống đỡ được hân.

Trường Phong liếc lên cầu thang ngọc:

- Không ngờ Ngọc Điện U Linh là cái bẫy để lão quỷ phục hồi nguyên khí. Ngọc muội ...

Mình tính sao bây giờ. Lão quỷ Ma Vương Thiết Cương ra ngoài giang hồ, thì bao sinh mạng bá tính sẽ bị đe dọa. Thầy sẽ chết thành núi, máu đổ thành sông, và nếu như hân chiếm được cả ngai vị tiên hoàng thì hậu quả còn thảm khốc hơn.

- Muội cũng chưa biết làm sao đây.

Nàng đột nhiên nắm tay Trường Phong nói:

- Đại ca ... Chỉ còn một cách duy nhất thôi.

- Cách gì? Muội hãy nói nhanh lên đi. Chúng ta không thể cho lão quỷ đó giết hại bá tính được. Lỗi này đều do ta và Ngọc muội gây ra. Không thể để mọi người gánh cái lỗi của chúng mình.

- Muội biết ...

Nàng dẫn Trường Phong vào thạch ngọc lao, rồi nói:

- Đại ca hãy đóng cửa thạch ngọc lao này lại, cố tâm hàm thụ võ công của lão thái tổ Thái Úy Tư Đồ Lưu Vạn. Dùng võ công đó tận diệt lão quỷ kia. Chỉ còn mỗi một cách đó thôi.

- Đến lúc huynh học xong võ công của Thái Úy Tư Đồ thì bao nhiêu người đã chết bởi Ma Vương Thiết Cương.

- Chưa hàm thụ, sao huynh bi quan quá vậy. Bây giờ Ngọc muội và đại ca cùng nghiên cứu Tàng Kinh Bảo Điển. Một người thì lâu, nhưng hai người chắc sẽ rút ngắn được thời gian tụ thành võ công của lão tổ Thái Úy Tư Đồ.

- Sự tình bắt buộc, chúng ta phải học thôi.

Chàng và Khả Ngọc liền quỳ xuống di thể Thái Úy Tư Đồ.

Khả Ngọc khẩn nguyện:

- Lão tổ ... Chúng con là Âu Trường Phong và Khả Ngọc vô tình để Ma Vương Thiết Cương hồi phục nguyên khí, giết hại bá tính, nên bắt buộc hàm thụ võ công của lão tổ, mong người minh xét cho Âu đại ca sớm tụ thành võ học, trừ ma đạo cứu độ chúng sinh.

Khẩn xong, Trường Phong và Khả Ngọc cùng lạy ba lạy.

Nàng lấy hai viên tụ hoàn khí đưa cho Trường Phong:

- Trước khi hàm thụ võ học của thánh nhân, đại ca hãy dùng hai hoàn đơn tụ khí này.

Trường Phong lắc đầu nói:

- Huynh uống một hoàn. Ngọc muội uống một hoàn, biết đâu hoàn khí tụ đơn này có công hiệu trực xuất được độc trùng trong người muội.

- Sinh mạng của muội không cần đâu. Mong đại ca vì mọi người mà tiêu trừ ma vương đó rồi.

Trường Phong nói cứng:

- Không ... Muội phải cùng uống với đại ca.

Khả Ngọc nheo mày:

- Đại ca không muốn chuộc lại lỗi lầm của mình à?

- Muội đã quyết như vậy cũng được. Huynh sẽ uống hai hoàn đơn tụ khí này sau khi nghiên cứu xong Tàng Kinh Bảo Điển.

Khả Ngọc mỉm cười, nắm tay chàng nói:

- Đại ca hứa là phải thực hành đấy nhé. Nếu đại ca thất hứa Ngọc muội sẽ không bao giờ nhìn đại ca nữa.

- Ngọc muội tin Trường Phong đi. Ta hứa là ta làm.

Khả Ngọc và Trường Phong liền lấy quyển Tàng Kinh Bảo Điển ra nghiên cứu. Hai người ngạc nhiên vô cùng, cả một quyển tàng kinh như vậy, mà tuyệt nhiên chỉ chứa đựng mỗi một nội dung hòa nhập tâm cơ giữa một nam và một nữ. Gần như Thái Úy Tư Đồ chỉ hướng dẫn cho hai người cách thức hòa quyện tâm định với nhau. Nói thì dễ, nhưng muốn có sự hòa hợp thì ví như Bá Nha và Tử Kỳ ngày xưa sống lại. Bởi một lẽ, mỗi người đều có suy nghĩ, và ý niệm đâu ai đồng cảm với ai tuyệt đối, chỉ có những người thật sự cho nhau, vì nhau, suy nghĩ của kẻ này, là ý niệm của người kia thì mới có sự hòa hợp quyện lẫn hai tâm định làm một.

Càng nghiên cứu quyển Tàng Kinh Bảo Điển, Khả Ngọc và Trường Phong càng thấy sự huyền diệu vô vi mà từ trước đến nay chưa có một môn công phu nào sánh bằng và chỉ ra cách luyện tập đó.

Hai người đọc đến trang cuối cùng, mới biết được vì sao Thái Úy Tư Đồ Lưu Vạn chỉ miệt mài nghiên cứu lối luyện tâm pháp duy nhất đó thôi.

Trường Phong ngược nhìn Khả Ngọc hỏi:

- Ngọc muội ... Muội có hiểu không?

Khả Ngọc nhìn chàng:

- Muội hiểu ... Nhưng lão thái tổ chỉ ghi lại lối luyện tâm thức mà không để lại khẩu quyết võ công nào cả. Chẳng lẽ sự hòa hợp của tâm thức có thể đã bại được Ma Vương Thiết Cương sao?

Trường Phong giở trang cuối cùng:

- Ngọc muội hãy xem này.

Trang cuối cùng của quyển Tàng Kinh Bảo Điển về một ngọn trủy thủ kỳ lạ, sau đuôi có hai chiếc cánh nhỏ xíu.

Trường Phong liền rút ngọn trủy thủ mà Khả Ngọc đã lấy được tại Trúc Ly tiểu xá.

Chàng so sánh ngọn trủy đó với ngọn trủy thủ vẽ trong tranh thấy giống nhau như đúc cùng một khuôn.

Khả Ngọc so sánh ngọn trủy thủ của Trường Phong và ngọn trủy thủ trong Tàng Kinh Bảo Điển, ngược lên nhìn chàng:

- Đại ca ... Thì ra đây là cách sử dụng ngọn linh vật này.

Trường Phong gật đầu:

- Ngọc muội đọc lớn cho huynh nghe.

Khả Ngọc chăm chú vào từng chữ trên trang cuối cùng, đọc thật chậm:

“Cùng người hữu duyên, có được quyển Tàng Kinh Bảo Điển này rồi, thì cố tìm ngọn linh vật Lãnh Diện trủy thủ, một bảo vật độc nhất vô nhị trong giang hồ, do Tứ đại thiên vương để lại. Dụng tâm pháp hợp nhất chân nguyên âm dương thi triển linh thủ tiểu trừ ma đạo.

Ma đạo Thiết Cương trước đây vốn là một ác ma đã luyện thành võ học Kim Cương Bất Hoại, sau một trăm năm được trui trong Truyền Quốc Ngọc Tỷ, thì chẳng khác nào sắt đã được nung thêm lửa, do đó cơ thể của y chẳng môn công nào khả dĩ đả thương được, ngoại trừ ngọn Lãnh Diện trủy thủ.

Vì bá tính mà hãy dụng hết tâm trí, luyện thành Hồn Nguyên Tâm Thức, thi triển Lãnh Diện trủy thủ, để cứu độ chúng sinh”.

Cuối Tàng Kinh Bảo Điển là hàng chữ Thái Úy Tư Đồ Lưu Vạn viết bằng máu.

Trường Phong nhìn mấy chữ viết bằng máu đó, mà không ngăn được những giọt lệ anh hùng cảm kích một bậc tiền bối vì đại nghĩa.

Chàng nắm tay Khả Ngọc:

- Ngọc muội.

- Đại ca ...

- Đại ca chúc mừng Ngọc muội có một vị lão tổ thông thiên quán triệt thiên cơ, và tràn đầy một tấm lòng nhân ái vì bá tính. Huynh sẽ chu toàn ước nguyện của người.

Khả Ngọc rơm rớm nước mắt nói:

- Đại ca ... Muội đa tạ đại ca. Lão tổ đã quy tiên, nhưng hồn người sẽ chứng nghiệm cho chúng mình hôm nay.

Trường Phong vỗ vai nàng:

- Tỷ chút nữa thôi, huynh và muội phạm thêm một sai lầm.

- Sai lầm gì?

- Muội còn hỏi gì nữa. Nếu khi huynh và muội không nghiên cứu trước pho Tàng Kinh Bảo Điển này mà để huynh uống hai hoàn linh đơn tự khí. Thế thì còn ai cùng huynh luyện thành Hồn Nguyên Tâm Thức. E rằng trong khắp cõi giang hồ, ngoài muội ra, sẽ chẳng có người thứ hai luyện Hồn Nguyên Tâm Thức với huynh.

Khả Ngọc đỏ mặt:

- Ngọc muội thật là hồ đồ.

Trường Phong trợn mắt:

- Đại ca đâu có nghĩ như vậy.

Chàng nắm tay Khả Ngọc bóp khẽ.

Khả Ngọc ngước lên, mỉm cười nhìn Trường Phong:

- Đại ca, chúng ta bắt đầu luyện nghe.

Trường Phong gật đầu. Hai người cùng uống hoàn đơn tụ khí do Thái Úy Tư Đồ để lại.

Viên hoàn đơn vừa qua khỏi miệng Khả Ngọc, thì một luồng khí lạnh băng tỏa khắp châu thân nàng. Khả Ngọc run cầm cập, miệng lắp bắp:

- Đại ca ... Sao muội cảm giác lạnh quá.

Trường Phong ôm chầm lấy Khả Ngọc:

- Ngọc muội ... Ngọc muội có sao không?

- Muội lạnh quá đại ca ơi ... có thể muội đang đóng băng.

Nghe nàng nói, ruột gan Trường Phong rối như tơ vò. Chàng vô cùng lạ lùng, sao mình uống hoàn đơn tụ khí mà chẳng có cảm giác gì còn Khả Ngọc lại bị như vậy.

Trường Phong than thầm:

“Trời ơi ... Chẳng lẽ ta đã hại Ngọc muội sao?”.

Chàng vừa nghĩ đến đây, thì vùng Đan Điền nóng bức như có ngọn hỏa diệm sơn đột ngột phún trào. Mồ hôi tuôn ướt đầm dung diện, Trường Phong lắp bắp nói:

- Đại ca thì nóng ...

- Muội lạnh quá ...

Thân thể Khả Ngọc như một tảng băng lạnh giá còn Trường Phong thì bốc khói. Bất giác hai người ôm chặt lấy nhau.

Bên thì lạnh, một thì bên nóng, dần dần họ cảm nhận một sự trung hòa, quyện lẫn với nhau.

Khả Ngọc rên khẽ một tiếng.

Trường Phong liền hỏi:

- Muội sao vậy ... Muội vẫn còn lạnh à?

Nàng lắc đầu:

- Hết lạnh rồi nhưng Đan Điền lại quặn đau.

Trường Phong nghĩ đến Bá Huyền độc trùng, gương mặt chàng căng ra lo lắng vô cùng.

Khả Ngọc nhắm mắt lại, thét lớn một tiếng:

- A ...

Nàng ngất lịm trong vòng tay Trường Phong.

Khả Ngọc tỉnh dậy, thấy Trường Phong ngồi bên, tay nâng đầu nàng. Thấy Trường Phong đang ngồi ngủ ngon, nàng khẽ nhích người ra. Và một điều ngạc nhiên, vùng Đan Điền của nàng không còn cảm giác đau đớn nữa.

Trường Phong mở choàng mắt, thốt:

- Ngọc muội ...

- Đại ca ...

Trường Phong ngẩng nhìn Khả Ngọc với ánh mắt triu mến vô cùng. Có thể ví trên đời này chưa một ai có ánh mắt gợi cảm và đầy khích động, hừng khởi như chàng.

- Khả Ngọc ... Muội thấy trong Đan Điền thế nào?

- Muội tưởng như Bá Huyền độc trùng đã bị trục hết ra ngoài rồi.

- Không phải Bá Huyền độc trùng bị trục ra ngoài đâu, mà nó tan ra thì đúng hơn.

Huynh không ngờ hoàn đơn tự khí khi hợp nhất, lại có công năng hiệu nghiệm như vậy.

Trường Phong nhìn Khả Ngọc, đột nhiên nói:

- Ê ... Muội đang nghĩ xấu huynh phải không?

Khả Ngọc ửng mặt:

- Muội nghĩ xấu hồi nào, chẳng qua muội mắc cỡ, ai bảo huynh nói muội là cô bé dễ yêu làm gì.

Trường Phong và Khả Ngọc nhìn sững nhau. Gần như họ đọc được ý nghĩ của người kia.

Trường Phong ngạc nhiên quá reo lên:

- Chúng mình đã luyện thành Hồn Nguyên Tâm Thức rồi. Chúng ta thử thi triển Lãnh Diện truy thủ coi.

Hai người liền nắm tay nhau, cùng nhìn ngọn Lãnh Diện truy thủ. Ánh mắt của họ vừa chiếu vào thì ngọn truy thủ như bừng tỉnh. Đôi cánh bé xíu phía sau lay động.

Trường Phong đã đọc được ý niệm của Khả Ngọc, liền cùng một động tác với nàng, cặp tay nhau thi triển bộ pháp Quỷ Ảnh cước.

Thân ảnh hai người chớp động thì ngọn Lãnh Diện truy thủ cũng chớp động theo.

Trường Phong tổng một đạo huyết chỉ vào vách đá, thì Khả Ngọc cũng phát tác một đạo chỉ cùng một lực đạo với chàng.

Ngọn Lãnh Diện truy thủ bắn xẹt đi theo đúng hướng chỉ của họ, nhưng lại đến trước.

Ngọn truy thủ xuyên qua vách đá, ngỡ như mũi kim đâm thấu một tấm lụa mỏng.

Trường Phong và Khả Ngọc thâu hồi chỉ công, ngọn truy thủ lại quay trở về. Nó vỗ cánh nhẹ nhàng rồi từ từ đáp vào lòng hai bàn tay kết hợp của Trường Phong và Khả Ngọc như chú chim hoàng oanh đáp lên tay chủ.

Khả Ngọc liếc nhìn Trường Phong:

- Đại ca ... Chúng ta thành công rồi.

Cùng một ý niệm, hai người quỳ xuống trước di thể của Thái Úy Tư Đồ Lưu Vạn.

Trường Phong nói:

- Lão thái tổ ... Trường Phong và Ngọc muội hứa sẽ thực hiện di cảo của người.

oo Trường Phong và Khả Ngọc bước ra ngoài Ngọc Điện U Linh. Hai người ngạc nhiên khi thấy trước mặt mình là hai người đàn bà đang ghì nhau. Chung quanh đầy những xác chết nằm ngổn ngang.

Hai người đó thì dù có đứng xa mười trượng, Trường Phong và Khả Ngọc cũng nhận ra.

Một là Lưu quý phi, một là Phương phu nhân.

Vừa thoáng thấy mẫu thân, Trường Phong xúc cảm dâng trào, chàng đang tính phóng người đến, nhưng Khả Ngọc đã nắm tay kéo chàng lại. Chàng và Khả Ngọc chưa hiểu hai người vì sao lại có mặt ở đây thì đã nghe Phương phu nhân hét lớn. Thân ảnh của bà cắt một đường cầu vồng, đồng thời vỗ thẳng vào Lưu quý phi một đạo Huyết Ảnh chưởng. Bóng chưởng ảnh ào ào thoát đi, mạnh như từng tảng băng trôi âm ỉm đổ xuống thiên đỉnh Lưu phu nhân.

Lưu quý phi lùi lại một bộ, tổng luôn hai đạo kinh xoáy khí đón thẳng, đỡ thẳng Huyết Ảnh chưởng của Phương phu nhân.

Ầm ...

Phương phu nhân giữ nguyên bộ vị, hạ thân xuống đối mặt với Lưu quý phi. Trong khi đó, Lưu quý phi phải thoái lùi năm bộ, miệng rịn máu tươi, tóc tai rũ rượi.

Thật ra võ công của Lưu quý phi đâu đến nỗi thấp kém như vậy, nhưng vì đã bị trúng một đạo khí công của Ma Vương Thiết Cương, nội lực của bà đã tắn mác còn chưa tới ba thành tu vi, thì làm sao đón nổi ngọn Huyết chưởng của Phương phu nhân đã một thời là chủ nhân Ngọc Bảo.

Phương phu nhân quát lên lạnh lạnh:

- Lưu thị ... Hôm nay ta sẽ lấy mạng ngươi, trả mối hận Ngọc Bảo năm nào.

Phương phu nhân vừa thét vừa khoa tròn hai tay. Từng chiếc huyết thủ rừng rực thoát ra từ hai đôi tay của Phương phu nhân, chiếc này nối tiếp chiếc kia tạo thành một đường thẳng công vào tâm huyết Lưu quý phi.

Thấy thế chưởng của Phương phu nhân, Khả Ngọc biết chắc Lưu quý phi khó có thể giữ được tính mạng nếu đón đỡ chưởng huyết thủ.

Nàng hét lớn:

- Bá mẫu ... Dừng tay lại.

Cùng với tiếng thét đó, Khả Ngọc băng mình ra, chực dùng thân hình che chắn cho Lưu quý phi. Nàng đã nhanh, nhưng vẫn không thể sánh bằng Trường Phong. Trường Phong ra tay nhanh hơn Khả Ngọc, bởi vì giữa hai người đã tụ thành Hỗn Nguyên Tâm Thức.

Khả Ngọc vừa biến thành mộc chắn cho Lưu quý phi thì Trường Phong cũng đã lạng người đứng che cho nàng.

Huyết thủ của Phương phu nhân vồ thẳng vào thân ảnh chàng.

Ầm ...

Hứng trọn một chưởng của Phương phu nhân, Trường Phong thối lùi luôn ba bộ, may mắn là chàng đã kịp chuyển hóa nội khí vận Huyết Ảnh công hộ thể, nếu không chắc khó lòng tránh khỏi bị nội thương.

Mặc dù vậy, Trường Phong cũng lắc mình liên tục, và gượng lắm mới không phun máu đào ra ngoài.

Khả Ngọc ôm lấy Trường Phong:

- Đại ca.

Trường Phong đưa tay quệt dòng máu đang rỉ ra hai bên mép:

- Ngọc muội yên tâm ... Huynh không sao đâu.

Chàng ngược mặt nhìn Phương phu nhân thốt:

- Gia mẫu ...

Phương phu nhân nhắm nghiền hai mắt. Mãi một lúc lâu bà mới thở thức nói:

- Trường Phong ... Sao con lại cản mẹ mà hứng trọn Huyết chưởng vào người.

Thấy thân mẫu quá ảo não, Trường Phong không dần được, liền lao thẳng đến quỳ dưới chân Phương phu nhân, giọng nghẹn ngào:

- Gia mẫu tha tội cho Trường Phong.

Trong khi đó, Khả Ngọc cũng đã quỳ dưới chân Lưu quý phi:

- Mẹ ...

Phương phu nhân mở mắt nhìn thẳng vào chàng, nghiêm giọng:

- Con đã vì chữ tình mà quên mối hận Ngọc Bảo rồi sao?

Trường Phong thở dài một tiếng rồi nói:

- Gia mẫu ... Sự đời có rất nhiều uẩn khúc, xin người hãy nghe còn và Khả Ngọc giải bày xong thì hãy định đoạt.

Khả Ngọc tiến về phía Phương phu nhân. Nàng quỳ xuống cạnh Trường Phong, cung kính thốt:

- Phương bá mẫu ...

Phương phu nhân ngoảnh mặt chỗ khác.

Khả Ngọc gục mặt nói:

- Bá mẫu xin người hãy nghe con. Nếu người muốn thì Khả Ngọc nguyện dâng thủ cấp cho bá mẫu để giải tỏa mọi huyết thù.

Trường Phong nhìn qua nàng nói:

- Huynh cũng sẽ dâng thủ cấp mình cho Lưu bá mẫu để giải tỏa huyết thù của lão tổ.

Chàng vừa dứt câu bỗng ngoài cửa động một tràng cười khanh khách phát ra, nghe thật đình tai nhức óc. Liền ngay sau tiếng cười đó, Trắc Bá Diệp vận hoàng y băng mình vào, ngay sau lưng gã là Ma Vương Thiết Cương, lẻo đẻo bám theo như bóng với hình.

Thấy Ma Vương Thiết Cương, Lưu quý phi mặt tái xanh như chàm đỏ.

Trắc Bá Diệp đảo mắt nhìn một lượt, rồi nói:

- Trường Phong, ngươi khỏi cần mình giải làm gì. Để lão phu giải thích giùm ngươi.

Trắc Bá Diệp quay lại chỉ Ma Vương Thiết Cương hỏi:

- Ngươi biết người này chứ?

Trường Phong hừ một tiếng:

- Biết ... Y chính là Ma Vương Thiết Cương. Một con quỷ sống dậy sau một trăm năm nằm trong Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

- A ... Người quá rành đây. Thế thì ta hỏi ngươi trên giang hồ, có ai là đối thủ của Ma Vương Thiết Cương không?

Lưu quý phi chen vào:

- Trắc hộ pháp sao lại thu phục được y?

Trắc Bá Diệp khịt mũi một cái:

- Bây giờ mà Lưu quý phi còn gọi ta là Trắc hộ pháp nữa à. Đã vậy thì mai mốt đây, Trắc mỗ sẽ dụng quý phi làm cung nữ riêng cho mình.

Y ngửa mặt cười hăng hắc.

Trường Phong nắm tay Khả Ngọc.

Khả Ngọc trầm giọng nói:

- Trắc Bá Diệp ... Chắc ngươi thị vào lão quỷ mà thốt ra những lời như vậy.

- Không sai. Và bây giờ Trắc mỗ hiển nhiên là chủ nhân Ngọc Điện U Linh, tương lai Trắc mỗ sẽ là Hoàng đế, ai sánh bằng chứ?

Khả Ngọc hừ một tiếng:

- Trắc lệnh chủ làm sao biết được cách chế phục Thiết Cương?

- Tất cả đều do lão tổ của Trắc mỗ dạy mà thôi.

- Lão tổ của Trắc lệnh chủ chính thật là Trắc Bá Du đại tổng quản?

Trắc Bá Diệp nhìn sững vào Khả Ngọc hỏi:

- Ý ... Sao ngươi biết?

- Thế mà ta biết, bởi ta đã từng là Bạch Liên thánh cô, người thông minh nhất trong thiên hạ.

Nghe nàng nói, Phương phu nhân liếc xéo qua nhìn, bà xì một tiếng khinh thị.

Khả Ngọc nói tiếp:

- Trắc lệnh chủ biết cách hóa giải thu phục Ma Vương Thiết Cương tất biết luôn nguyên nhân vì sao xảy ra trận huyết án tại Lưu gia chứ.

Trắc Bá Diệp cười khẩy một tiếng:

- Đó là thâm ý của lão tổ thôi. Người mang đóa Hồng Liên đến Lưu gia để dẫn dụ những bậc kỳ nhân tái thế, vì tranh đoạt bảo vật mà tiểu trừ tận cổ kẻ chuyên phá phách người.

- Kẻ chuyên phá phách lão tổ Trắc Bá Du là ai?

- Thái Úy Tư Đồ Lưu Vạn.

Trường Phong nghiêm mặt chiếu tinh nhân vào mặt Trắc Bá Diệp thốt:

- Thì ra là vậy.

Trắc Bá Diệp tủm tỉm cười tiếp:

- Sau khi tiểu trừ Lưu gia xong, đến lượt ta lợi dụng huyết thủ của họ Lưu để hội nhập đóa Hồng Liên.

- Chắc ngươi không biết bí mật Hồng Liên?

Trắc Bá Diệp liếc qua Ma Vương Thiết Cương rồi nói:

- Mãi đến khi Thiết Cương từ trong Ngọc Điện U Linh bước ra, Trắc mỗ mới vỡ lẽ vì sao lão thái tổ để lại mấy bức tranh về gã. Trắc mỗ theo đó thu phục y, và nghiêm nhiên trở thành chủ nhân Ngọc Điện.

Khả Ngọc lắc đầu nói:

- Trắc lệnh chủ đã nghĩ rằng có được Ma Vương Thiết Cương trong tay rồi muốn làm chủ nhân Ngọc Điện U Linh, sau đó còn chiếm ngự lên ngai Thiên hạ đệ nhất Trung Nguyên?

Trắc Bá Diệp gật đầu:

- Đúng như vậy. Bây giờ còn ai là người đủ sức hạ Thiết Cương chứ. Ngoại trừ Trắc mỗ.

Trường Phong cướp lời Trắc Bá Diệp:

- Trắc lệnh chủ lầm rồi, tại hạ và Ngọc muội đang tính đi tìm lão quỷ Thiết Cương tiểu trừ để diệt họa cho bá tính đây.

Bá Diệp neho mày nhìn hai người. Gã chớp mắt liên tục hỏi:

- Hai người mà đòi giết Thiết Cương ư?

Trắc Bá Diệp quay sang Lưu quý phi:

- Quý phi có nghe họ nói không?

Trắc Bá Diệp quay lại nghiêm giọng, vừa đe dọa vừa thuyết phục:

- Trường Phong, Khả Ngọc ... Trắc mỗ khuyên hai người hãy quỳ xuống, nhận chịu sự sai khiến của Trắc mỗ, thì ta sẽ cho một con đường sống, bằng không Thiết Cương sẽ cho các ngươi hưởng một cái chết không thể nào tưởng tượng được.

Lưu quý phi bước đến cạnh Khả Ngọc và Trường Phong. Bà chực khuyên ngăn hai người thì Khả Ngọc đã khoát tay:

- Gia mẫu hãy yên tâm.

Nàng quay lại Trắc Bá Diệp nói:

- Trắc lệnh chủ hãy lệnh cho lão quỷ đó ra thu phục chúng ta coi. Ta sợ rằng y chỉ là một cái xác không hồn, đầu chưa tới mười hiệp thì chui tọt trở về nơi đã sống lại.

- Các người thật là ngông cuồng. Trắc mỗ đã cho một con đường sống, không quỳ xuống đa tạ Trắc mỗ, còn khiêu khích. Được rồi, các người muốn chết thảm thì ta sẵn sàng cho các người về với diêm phủ.

Trắc Bá Diệp quay lại Ma Vương Thiết Cương. Lão rút trong thắt lưng chiếc cờ hiệu đuôi nheo chỉ về phía Trường Phong và Khả Ngọc, phất một cái.

Ma Vương Thiết Cương như một cỗ máy, nhận được hiệu lệnh phải tấn công đối phương, nhe răng khệt một tiếng, lắc vai trở thuật pháp Di Hình băng về phía Trường Phong và Khả Ngọc.

Lưu phu nhân và Phương phu nhân thấy lão quỷ chực tấn công Trường Phong và Khả Ngọc, cả hai không nói mà cùng hành động một lượt.

Lưu quý phi dừng chưởng bồ vào bên trái, Phương phu nhân thì triển Huyết Ảnh công bồ vào bên phải lão quỷ. Cả hai đạo chưởng nặng ngàn cân nện thẳng vào thân ảnh lão ma.

Ầm ...

Cả hai, Phương phu nhân và Lưu quý phi đồng loạt bắn về hai phía bởi sức phản chấn do chính chưởng phong của họ tạo ra. Ngược lại Ma Vương Thiết Cương như chẳng hề hấn gì, lão quỷ tiếp tục lao vào Trường Phong và Khả Ngọc.

Một đạo Âm Công Lượng Cực Tử xanh lè phát ra từ ngón trỏ của lão quỷ, phạt ngang như một lưỡi bao đao chém vào yết hầu Trường Phong và Khả Ngọc.

Âm Công Lượng Cực Tử thoát đi thì ngọn linh vật trủy thủ cũng từ trong lòng đôi bàn tay kết hợp Hồn Nguyên Tâm Thức bắn xẹt ra đón chặn lại.

- Chát.

Một đốm lửa bắn ra tung tóe ngỡ như hai thanh bảo kiếm chạm vào nhau. Ngọn Âm Công Lượng Cực Tử của Thiết Cương vụt tan biến, trong khi Lãnh Diện trủy thủ tiếp tục cắt một đường thẳng tắp xả vào ngón tay phát chỉ công của y.

- Xẹt.

- Chát ...

Những tia lửa lóe ngay trên bàn tay phát chỉ công của Thiết Cương, và khi gã rút tay lại thì ngón trỏ đã rơi xuống đất phát ra một tiếng khô khốc.

Mặc dù bị Lãnh Diện trủy thủ tiện lìa một ngón tay nhưng Thiết Cương chẳng hề có một giọt máu nào rơi ra ngoài. Y quả thật là một khối sắt bất cử động thì đúng hơn.

Thiết Cương trở mắt nhìn Trường Phong và Khả Ngọc. Trong khi đó, Trắc Bá Diệp cũng không khỏi ngạc nhiên.

Trong khi Trắc Bá Diệp còn đang ngơ ngác, thì Trường Phong và Khả Ngọc cùng hét lớn:

- Hồn Nguyên Tâm Thức Vô Vi Đại Pháp.

Hai người kết lại, xoáy tròn như con tróc.

Tâm thức của họ khiến ngọn Lãnh Diện trủy thủ giờ đôi cánh tí xiu, xoáy chặt lấy Ma Vương Thiết Cương. Chung quanh Ma Vương Thiết Cương ngỡ như có một vòng lưới bạc sáng, lúc thì chuyển qua sắc hồng, khi thì sắc xanh, đồng thời từ trong vòng lưới đó, phát ra những âm thanh khô khốc:

Keng ...

Chát ...

Cạch ...

Trường Phong và Khả Ngọc trụ thân, thì Thiết Cương đã bị chặt ra thành trăm mảnh văng tứ tán ra khắp cổ động.

Ngon linh vật Lãnh Diện trủy thủ từ từ quay trở lại bên hai người, rồi ngoan ngoãn đáp vào lòng đôi bàn tay Hồn Nguyên Tâm Thức của Trường Phong và Khả Ngọc.

Mặc dù đã chém nát Thiết Cương, nhưng ngon trủy thủ cũng không còn nguyên vẹn.

Giờ đây trông nó sứt mẻ lỗ chỗ, trông thật là tệ hại.

Trắc Bá Diệp mặt xanh như chàm đỏ. Lão hết nhìn Trường Phong lại quay sang Khả Ngọc, cứ như hai người là sát tinh của họ Trắc vậy.

Trắc Bá Diệp lùi từng bước một, trong đầu họ Trắc chỉ còn mỗi ý nghĩ là bỏ chạy, và tự hỏi, ở đâu Trường Phong và Khả Ngọc lại có ngon tiểu đao lợi hại như vậy.

Lùi đến ngang cửa cổ động, Trắc Bá Diệp quay lưng nhưng chưa kịp đề khí thì trước mặt lão đã có ba người chặn đường.

Một là Không Không Huyền tăng, sau lưng Không Không Huyền tăng là Pháp Lạc, đứng cạnh Pháp Lạc là bang chủ Cái Bang Dương Trang.

Không Không Huyền tăng chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật ... Thí chủ đã biết tội của mình chưa?

Trắc Bá Diệp hừ một tiếng:

- Trắc mỗ này bị tội gì chứ?

- Thí chủ vẫn chưa biết tội nghiệt à? Thế ai là người dẫn dắt tất cả các môn phái để nhằm mục đích thủ lợi riêng cho mình?

- Tất cả mọi người đều tham lam, nên mới nghe lời mỗ.

Trắc Bá Diệp nheo mày tiếp:

- Thiếu Lâm của các ngươi cũng mong chiếm được Hồng Liên kia mà.

- A di đà Phật, kẻ ác đã bị thanh trừ rồi. Bần tăng đến đây chỉ mong độ cho thí chủ xuất gia quy y tẩy trừ oán nghiệp với đồng bọn.

Trắc Bá Diệp phui tay một cái nói:

- Trắc mỗ chẳng oán nghiệp với ai cả. Tránh ra cho Trắc mỗ đi.

Trắc Bá Diệp đẩy ra một đạo Thiên Long chỉ bắn thẳng vào Không Không Huyền tăng.

Lão tăng đứng bất động chờ cho chỉ công đánh thẳng tới gần mình mới giữ ống tay áo tăng bào. Một ngon Nhất Chỉ Xung Thiên bắn trả ra đón chỉ công của Trắc Bá Diệp.

Ầm ...

Trắc Bá Diệp bật luôn về sau hai bộ. Và khi định vị được thân pháp thì ba mươi sáu đại huyệt của y đã bị Không Không Huyền tăng điểm huyệt bằng lối bế khí kỳ môn của Phật gia.

Trắc Bá Diệp rùng mình, rú lên lanh lảnh. Y từ từ té khụy xuống đất, hỗn hển nói:

- Lão trọc ... Ngươi phế bỏ võ công của Trắc mỗ.

- Thí chủ sẽ tu nghiệp trong thiên lao của Thiếu Lâm khi nào tâm không tà thì bần tăng sẽ tha thí chủ.

- Lão trọc ... Lão ...

Không Không Huyền tăng bỏ mặc Trắc Bá Diệp tiến thẳng lại bên Âu Trường Phong, thần tăng nói:

- Âu thiếu hiệp ... giông gió đã qua, bần tăng có ý niệm đến đại hội Long Vân sẽ minh cử Âu thiếu hiệp đảm nhiệm chức vị Minh chủ võ lâm để bá tính được hưởng phúc thái bình.

Trường Phong ôm quyền đáp:

- Đa tạ đại sư đã có nhã ý, văn sinh còn rất nhiều việc phải làm trong lúc này. Đại nạn đã qua, thân mẫu vẫn còn tại thế, văn sinh mãn nguyện lắm rồi. Văn sinh sẽ về Ngọc Bảo dựng lại, và tâm nguyện không màng đến chuyện thị phi trên giang hồ. Đến đại hội Long Hoa, đại sư trụ trì chọn người khác cũng được.

Chàng nắm tay Khả Ngọc tiến lại bên Phương phu nhân, nhỏ nhẹ thưa:

- Mẫu thân ... con và Khả Ngọc ...

Phương phu nhân nhìn Khả Ngọc.

Nàng cúi mặt.

Phương phu nhân liếc xéo qua Lưu quý phi.

Lưu quý phi nhìn bà.

Phương phu nhân bật lên tròng cười thánh thót, rồi nói với Lưu quý phi:

- Bây giờ ta không còn hận thù gì nữa.

Lưu quý phi cũng mỉm cười thốt:

- Ta cũng vậy ...

- Mời Lưu nương đến Ngọc Bảo.

- Ta cũng mời Phương phu nhân đến Lưu gia.

Trường Phong nhìn Khả Ngọc. Ánh mắt của họ rạng ngời niềm phấn khích hoan lạc vô ngần.

Chàng nói khẽ vào tai nàng.

Khả Ngọc bịt miệng chàng:

- Muội không phải là Bạch Liên thánh cô đâu.

- Đại ca cũng không còn là Huyết Ảnh Ma Tôn. Chúng mình đi thôi.

Hai người nắm tay nhau.

Không Không Huyền tăng khoát tay:

- Hai người ở lại đây đóng cửa tòa Ngọc Điện quái gỡ này, để chúng tôi đi trước sắp đặt cho.

Huyền tăng quay sang Phương phu nhân và Lưu quý phi nói:

- Bần tăng cung kính thỉnh hai vị nương nương về Thiếu Lâm chứng nghiệm cho Trắc Bá Diệp tinh tu tại thiên lao.

Phương phu nhân nhìn Lưu quý phi. Bà quay lại Trường Phong và Khả Ngọc:

- Hai con ở lại đây tìm cách đóng cửa Ngọc Điện. Ta và Lưu nương sẽ theo đại sư đến Thiếu Lâm một chuyến rồi quay về Ngọc Bảo.

Nói rồi tất cả mọi người cùng rời khỏi cổ động, để lại nơi đây mình Trường Phong và Khả Ngọc.

Hai người nhìn nhau, và bất thần Trường Phong nắm tay Khả Ngọc. Cùng một tâm thức với người yêu, Khả Ngọc hiểu ngay ý định của Trường Phong.

Ngọc Lãnh Diện trủy thủ thoát đi từ đôi tay Hồn Nguyên Tâm Thúc lao thẳng qua cánh cửa đá của tòa Ngọc Điện.

Ngọc linh vật Lãnh Diện trủy thủ vừa khuất dạng, Trường Phong và Khả Ngọc băng mình ra ngoài cổ động.

Họ vừa ra ngoài thì tòa cổ động chuyển động ầm ầm, và chẳng mấy chốc sau, đã đổ sập xuống che kín miệng động đá.

Khả Ngọc ngược lên nhìn Trường Phong:

- Tất cả của những bậc tiền bối, để lại cho tiền bối.

Trường Phong kéo Khả Ngọc nép vào mình, nói:

- Còn Ngọc Điện U Linh thì còn chảy. Nên huynh mới hủy diệt nó.

Trong khi chàng nói thì cổ động tiếp tục chuyển đồ cho đến khi chỉ còn là một đồng đá không còn nhìn ra dấu tích ban đầu.

Khả Ngọc ngược mắt nhìn người tình, cất giọng như chim sơn ca:

- Chỉ còn đại ca và Ngọc muội thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-anh-ma-ton>